

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GEÇENİN RENGİ

EDA YILDIRIM

Mutlu bir evliliği olan Duru, kocasıyla geçirdiği trafik kazasında bebeğini kaybeder. Kaybının ardından psikolojik sorunlarla boğuşan genç kadın, hayatında birtakım değişiklikler fark ettiğini iddia ediyordur. Ona göre, kazadan sonra hastanede uyandığında yanında olan adam, kocası değildir. Her ne kadar onun gibi görünüp onun gibi davransa da evinde kalan adamın bir başkası olduğu fikriyle boğuşan genç kadına Capgras Sendromu tanısı konur.

Duru ise bu durumun psikolojik bir sorundan ibaret olmadığını düşünüyordur. Evindeki adamın gerçek kimliğini açığa çıkarmak adına hem zihniyle hem de tıp literatürüyle bir savaşa girer. Etrafı ailesi de dahil olmak üzere ona inanmayan insanlarla çevrilmişken bir doktordan yardım ister.

Bu kitap, bir kadının gerçeği ortaya çıkarma mücadelesini anlatıyor. Capgras Sendromu'nun sıra dışı bir öyküye dönüştüğü roman, okuyuculara psikolojik gerilim ve sürprizlerle dolu bir yolculuk sunuyor.

Olaylar zincirinin bir dakika bile hız kesmeden devam ettiği bu gerilim ve gizem dolu hikâyenin başından kalkamayacaksınız!

nemesiskitap.com

nemesiskitap | nora | masalperest

KDY'den muafır

GEÇENİN RENGİ

NEMESIS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 741

Gecenin Rengi Eda Yıldırım

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Editör: Kübra Arar
Kapak Tasarımı: Sıdem Zela Edin
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Eda Yıldırım, 2023

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6947-66-5
Baskı: Eylül 2023

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No:47939

GEÇENİN RENGİ

EDA YILDIRIM

NEMESIS
KİTAP

Eda Yıldırım

1979 yılında İzmir'de doğdu. Dört çocuk annesi olan Eda Yıldırım, üçüncü çocuğunun doğumundan kısa bir süre sonra amatör hikâyeler yazmaya başlayarak yazım dünyasına adımını attı. İlk olarak internet sitelerinde *fanfiction* adı verilen hayran kurgu eserleri yazıp yayımladı. Yazım uğraşı içerisindeyken kendini geliştirebilmek adına sürekli bir okuma, araştırma sürecine girdi. Çabalarının sonucu olarak 2014 yılının Eylül ayında, ilk kitabı olan *Sadece Seni Sevdigimi Söylemek İçin Aramıştım* adlı eseri yayımlandı. Yazım hayatına hiç ara vermeden, 2015 yılının Mart ayında ikinci kitabı olan, *Kadınının Şarkısı* isimli eserini edebiyat dünyasının beğenisine sundu. 2016 yılında psikolojik gerilim kitabı olan *Karanlık Saklarsın Bizi* yayımlandı. Şimdilerde yine yazmaya, öğrenmeye ve okurlarını yeni kitaplarla buluşturmaya devam ediyor.

Defne'me...

Giriş

Gece, Duru ve Uğur'un hayatlarını sonsuza kadar değiştirecek bir karanlıkta başlamıştı. Mevsim normallerinin üzerinde seyreten hava koşullarına rağmen, yıldızsız bir geceydi. Yol kenarındaki ağaçların yaprakları hafif bir meltemle titreşiyordu. Karanlığı yarararak ilerleyen aracın rüzgânı birkaçını yere düşürdüğünde sürücü ne onları ne de ardında bıraktığı tozu fark etti. Karşı yönden gelen kamyonun farları gözlerini kamaştırınca homurdandı. Sessizce bir küfür savurup selektör yaptıktan sonra, yattığı yerde rahatsızca kıpırdanan karısına baktı. Sadece uyanık kalmak için dinlediği, alçak bir tonda çalan radyoyu kapatmak için uzandığında, karısının sesini duydu.

“Sakin kapatma...”

Duru, koltuğunda emniyet kemerinin müsaade ettiği kadar gerindikten sonra, hafifçe esneyerek saati kontrol etti. Gece yarısını çoktan geçmiş, sabahın aydınlanmasınaysa biraz daha vardı. Kocasının karşı şeritten gelen araçların aydınlattığı yüzüne sevgiyle baktı. Oldukça yorgun görünüyordu.

Hafta sonu kaçamakları genelde dinlendirici olurdu. Ancak bu sefer ikisi de mutlulukla enerji dolmuş ve tüm hafta sonunu ko-

nuşarak, hayal kurarak, geç saatlere kadar sevişerek geçirmişlerdi. Aklına gelen düşünceyle gülümsedi. Yarın öğle yemeğinde bu güzel haberi İnci Hanım ve Muzaffer Bey'le de paylaşacaklardı.

Kıkırdamasına engel olamadı ve kocasına, "Annen, babaanne olmayı kabullenebilecek mi sence?" diye sordu.

Uğur yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, sonuna geldiği virajı ardında bırakmak için gaza biraz daha yüklendi.

"Hayatım, onun anne olmaya bile hazır olduğunu sanmıyorum."

Kayınvalidesinin her zamanki mesafeli tavrı aklına gelince buruk bir şekilde gülümsedi. Uğur onun düşüncelerinden bihaber, şarkıyı değiştirmek için kontrol paneline uzandı. Her şey o anda oldu. Beyaz Volvo banketi aşır taklalar atarak aşağı doğru yuvarlanmadan evvel bir gümbürtü koptu. Duru başına aldığı darbeye kendinden geçti.

Ayıldığında, kafasının yerinde bowling topu varmış gibi bir ağırlık hissediyordu. Aracın titreşerek süzülen far ışıkları dışında, her yer karanlıktı. O da kısa aralıklarla tamamen kararıyor, ortalığı zifiri bir örtü kaplıyordu. Ağırlığı giderek artan başını zorlukla çevirerek soluna baktı. Kocasının başı sağ tarafa düşmüştü ve ağzından kan sızıyordu. Ona doğru uzanmak istese de yapamadı. Bir kez daha bilinci kapanmıştı.

Yakınından gelen sürtünme sesiyle kendine geldiğinde, zorlukla da olsa gözlerini araladı. Gidip gelen bilinç dalgalanmaları sırasında hangi ara olduğunu hatırlamasa da aracın kapısı bir şekilde açılmıştı. İçeri giren serin hava, saçlarının dibinde bir yerlerin üşümesine neden oluyordu. Onu uyandıran sesin kaynağını bulmak için karanlığın içini arasa da o karanlıkta bir şey görmesi mümkün değildi.

Kocasının yanında olmadığını idrak ettiğinde, zihninde sesin kaynağı hakkında bir fikir oluştu. Dışarıda bir şey sürükleniyordu. Kalkmaya çalıştı ancak karanlığın içine doğru çekildiğini hissediyordu. Bilinci yeniden kapandı.

Birinci Bölüm

HATIRALARIN GÖLGESİNDE

Şehrin kalbinde konumlanmış yüksek binanın cam dış yüzeyi, güneş ışıklarını yansıtırsa da kullanım amacı nedeniyle çevreye soğuk bir enerji yayıyordu. İstanbul'un gökdelen merkezinde yer alan bu bina, sağlık hizmeti veriyordu ancak belli bir kesim dışında binaya girebilen pek yoktu. Belki bu yüzden, belki de hastane kültüründen dolayı oldukça sessiz olan koridor led ışıklarla aydınlatılmıştı. Masadaki görevli, bir taraftan önündeki kâğıtları kontrol ederken, diğer taraftan da nöbetinin bitmesine ne kadar kaldığını hesaplamaya çalışıyordu.

Koridor, masanın birkaç metre ilerisindeki açık oda kapısından dışarı sabit aralıklarla yayılan makine sesi dışında oldukça sessizdi. Sabahın erken saatlerindeki rutin hastane gürültüsü burada duyulmuyordu. Ne yıkanmış ve ütülenmiş çarşafları getiren arabaların tekerlek sesleri ne de koridoru paspaslayan görevlilerin tıkırtıları vardı. Sanki tüm bu işler, bir sihirbazın el hareketiyle kendiliğinden ve bir anda oluyormuş gibiydi.

Hasta yatağının hemen dibinde uyuyakalan genç adam, dirseğini koltuğun koluna dayamıştı. Yumruk yaptığı eli çenesini destekliyordu ama başının ağırlığını uzun süre taşıyamadığından sık sık uykusu bölünüyordu. Hasta yatağında uzanan genç kadının en ufak bir hareketinde irkilip onu kontrol edebilmesi zaten ancak rahatsız bir uykuda mümkün olabilirdi. Karısının kıpırdanışı biraz uzun sürünce, kalkıp yatağa yaklaştı.

Perdeleri sıkı sıkıya kapatılmış odadaki tek ışık kaynağı, koridordaki aydınlatmalardı. Yavaşça yatağa doğru eğilip karısının yüzüne baktı. Gözkapaklarının ardında gözlerinin hızlıca hareket ettiğini görebiliyordu. Omzundan atelle desteklenmiş sol kolunu tutarak biraz daha eğildi. Genç kadının gözleri aniden açılınca irkildi ve hızlı bir hareketle hemşireyi çağırmaya yaran butona bastı. Karısının dudaklarının arasından usulca bir soru döküldü:

“Uğur?”

Adam, kelimeler boğazına takılmış gibi, bir anlık tereddüttün ardından yutkundu. “Buradayım hayatım.”

Cümlesini daha yeni tamamlamıştı ki içerisi birden hemşire ve doktorlarla doldu. Birinin onu kolundan tutup kenara çekmesiyle, yatağın başından uzaklaşmak zorunda kaldı. Hemşirenin, tekdüze bir ses tonuyla karısına nerede olduğunu açıklamasını dinlerken gözlerini yumdu.

Duru dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışıyordu. Gözleri kocasını aradı. Titrek bir sesle “Uğur?” diye sorduğunda, genç adam dayanamayıp iki hemşirenin arasından kendine yer açtı ve elini tuttu.

“Buradayım aşkım. Merak etme, her şey iyi olacak...”

Duyduğu kelimeler yaşadıklarını hatırlattı. Elini hızla karnına götürdü ve “Bebğim!” dedi.

O ana kadar sessiz kalmış bir doktor, “Şimdi istirahat etmelisiniz, Duru Hanım... İyileşmeye odaklanın,” dedi. Başıyla bir

onay işareti verdi. Hemşirenin yanında getirdiği tekerlekli masa üzerinden bir iğne ve şırınga aldığını gören genç kadın, yerinden doğrulmaya çalıştı.

“Neler oluyor? Bebeğim... Bebeğime bir şey mi oldu?”

Hemşirenin biri, serum makinesine ilacı zerk ederken diğeri, teskin edici sözler söyleyerek onu yatağa yatırmaya çalışan doktora yardım ediyordu.

“Sakin olun lütfen. Her şey yoluna girecek.”

Çaresiz gözlerle kocasına bakarak, “Uğur... Uğur... Bebeğim...” derken, genç adam sağlam elini yumruk yaparak çaresizce sıktı. “Merak etme aşkım... Her şey yoluna girecek.” Karısının son sözlerini duyduğundan emin olamadı çünkü gergin bedeni gevşemiş, gözleri kapanmıştı.

Sağlam kolunu kullanarak elini saçlarının içinden geçirirken bıkkın bir nefes verdi. “Daha yeni uyanmıştı. Neden yeniden uyuttunuz?”

Doktor, işleri biten hemşirelerin tekerlekli müdahale arabasını iterek dışarı çıkarmalarını izlerken sessiz kaldı. Sonrasında saatlerdir karısının uyanmasını bekleyen adama doğru dönerek, “Sizi anlıyorum, Uğur Bey. Ancak şunu bilmenizi isterim ki karınızın sağlığı için en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Bir de şu açıdan bakın; Duru bir bilinmezlik içinde uyandı ve kendisinin ve sizin iyi olduğunuzu gördü. Eğer uyutmasaydık detayları söylemek zorunda kalacaktık. Henüz yeni kendine gelmiş bir hastanın yaşadığı travmalara, bir de duygusal travma eklemek istemediğimiz için yeniden uyuttuk. Bir daha uyandığında daha uzun süre uyanık kalacak elbette. Ama detaylardan bahsetmezseniz iyi olur,” dedi.

Doktorun son kelimelerinin ardından mesafeyi kapatarak onu yakasından kavradı ve dişlerinin arasından, “Kaybettiğim çocuğuma detay demeyi kesmezsen bu binayı önce başına yıkar, ardından enkazını yakarım!” diye tısladı.

Doktor yakasını Uğur'un elinden kurtarmak için önlüğünü eteklerinden çektiirdikten sonra, tek bir kelime etmeden dışarı çıktı.

"Evet anne... Babama da söylediğim gibi yeniden uyuttular. Ayılmasını bekliyorum."

Kısa bir süre annesinin söylediklerini dinledikten sonra "Gülseren Anne az evvel havalimanına indi. Hüseyin onu almaya gitti. Önce buraya getirecek," dedi.

Annesini dinlerken, şakaklarında bir damar atmaya başlamıştı. "Bunu düşünmek şimdi mi aklına geldi? Kadın sekiz yüz kilometre mesafeden gelene kadar evinizden buraya gelemediniz."

Telefonu tutan parmakları, sıkmaktan bembeyaz oldu. "Yeter anne!" Öfkeli çıkışının ardından telefonu sertçe kapattı. Ama bu tavrı öfkesini dindirmede. Sinirle cihazı duvara fırlatacağı sırada, karısının seslendiğini duydu.

"Uğur..."

Hızla oturduğu yerden kalkarak karısının başucuna geldi. "Buradayım... Korkma..."

Hemşireyi çağırmak için butona basacağı sırada Duru onu bileğinden yakaladı.

"Beni uyutmalarına izin verme..."

Birkaç saniye gecikmeli de olsa parmağının ileri doğru hareketiyle butona basabildi. Karısının saçlarını okşarken başındaki bandaja dokunmamaya çalıştı. "Merak etme aşkım... Seni bırakmayacağım."

Duru'nun gözlerinde yaşlar parıldamaya başlıyordu. Zorlukla yutkunarak, "Bebeğim... Onu kaybettim, değil mi?" diye sorduğunda içerisi çoktan kalabalıklaşmıştı bile. Uğur cevap veremedi. Aslında ortada cevap verilecek bir soru da yoktu. Zaten

bildiği bir gerçeği dile getiriyordu genç kadın. Yutkundu, istese de cevap veremezdi. Gözlerini karısından kaçırdığı sırada, birkaç saat önce görüştüğü doktorun yerine başka birinin odaya girdiğini gördü.

“Merhaba Duru...”

Doktorun kendinden emin sesi odayı doldurduğunda tüm dikkatler o yöne çevrilmişti. Duru’nunkiler de dahil...

“Benim adım Doktor Elif Aşkın. Kendini nasıl hissediyorsun bakalım?”

Doktorun sorusundan rahatsız olmuş gibi bakışlarını ondan uzaklaştırıp kocasına yöneltti.

“Uğur?”

Doktor görmezden gelindiğini fark etmemiş gibi yeniden konuştu. “Kısaca sağlık durumundan bahsetmek istiyorum. Ama öncesinde... Kazayı hatırlıyor musun?”

Soruların ikincisini görmezden gelmedi. “Bölük, borchük...” Kocasına baktı ve devam etti. “Ağızından kan geldiğini gördüm.”

Uğur mahcup bir şekilde gülümsedi. “Bir şeyim yok. Sadece omzum çıkmış... Sen bunları düşünme.”

Derin bir nefes alıp doktora döndü. “Bebęimi kaybettim... Değil mi?” Sesinin titremesine engel olamıyordu. Yatağın etrafında dolanan hemşirelerin ona tekrar ilaç vermekte olduklarını fark edince yalvaran bakışlarını doktora çevirdi. “Uyumak istemiyorum...” Boğazına tıkanan yumruyu yuttu. “Sadece... Sadece gerçeği öğrenmek istiyorum.”

Doktor Elif, hemşireleri bir göz hareketiyle odanın dışına yolladıktan sonra, yatağa yaklaştı ve önce Uğur’a baktıktan sonra genç kadına döndü. “Maalesef Duru...”

Duru, gözlerine hücum eden yaşlara engel olamadı. Kocasının elini tuttu ve sıktı. Doktor konuşmasına devam ediyordu.

“Sana daha genç olduğunuzu ya da yeniden deneyebileceğinizi söylemeyeceğim. İçine atmanı istemiyorum. Tüm duygularını boşaltabilirsin. Kendini daha iyi hissettiğinde, yanına geleceğim.”

“Günaydın Duru... Bugün nasılsın bakalım?”

Hastane odasında geçirdiği ikinci gecenin sabahı da olsa Duru, Doktor Elif’in bu ziyaretlerine alışıyordu. Kadına cevap vermek yerine bakışlarını sadece ufku görebildiği cama çevirdi. Kaçınıcı kattaydılar, yerden ne kadar yüksekti, merak ediyordu. Ne caddenin gürültüsü ne de başka bir şey, onu rahatsız eden tek ses Doktor Elif’inkiydi.

“Nasıl olmam bekleniyorsa öyleyim,” diye cevapladı sonunda.

Doktor Elif onun bu sert çıkışlarına alışmış olmalı ki hafifçe gülümsedi. Kötü haberi veren kişi olduğundan antipati oluştuğunun farkındaydı. Bu ilk kez başına gelmiyordu. Son da olmayacaktı. Buna rağmen hastası tekrar konuştuğunda sesi şaşırtıcı derecede ılımlıydı.

“Artık evime gitmek istiyorum. Kendimi iyi hissediyorum.”

Doktor Elif, “Elbette... Zaten seni bugün taburcu etmeyi planlıyoruz. Kaza sırasında gözlemlediğimiz kadıyla ayak bileğindeki zedelenme ve alnındaki kesik dışında ciddi bir yara almadın. Bilinç kaybına neden olan durum da ciddi bir travma yaratmadı,” diye konuşmaya başlasa da Duru onun sözünü tamamlamasına müsaade etmedi.

“Bebeğimi kaybettiğimi unuttunuz sanırım.”

Sanki bu doktorun hatasıymış gibi davrandığının farkındaydı. Ama birilerini bulmazsa kendini suçlayacağını biliyordu. Belki de gebeliğini kocasına evlerinde söyleseydi, bebeği hâlâ yaşıyor olacaktı. Ağlamamak için dudaklarını ısırıyor. Zaten kendine

geldiğinden beri bolca gözyaşı dökmüştü. Annesi yanına geldiğinde, kocasına her bakışında... Mutlu haberi vermek için heyecanlandığı kayınvalide ve kayınpederini gördüğünde...

Hamile olduğunu öğrendiği anda, ilk önce telefona sarılıp kocasını aramış ve daha telefon çalarken bunu yaptığını pişman olmuştu. Telefonu kapattığındaysa çok geçti. Araması cevapsız çağrı olarak düşmüştü. Uğur geri aradığında hızla bir bahane uydurmuş ve hafta sonu için program yaptığını söylemişti. Bu mutlu haberi özel bir yerde vermek istemişti. Öyle ki içi içine sığmasa da annesine bile söylememişti. Hafta sonuna kadar defalarca kendini dizginlemek zorunda kalmıştı. Birkaç kez heyecanlanıp söyleyecekmiş gibi olsa da son anda kendini tutmuştu. Sır tutmakta pek de iyi olduğu söylenemezdi. Keşke tutmasaydı...

Kahve almaktan dönen kocasının odaya girişiyle düşüncelerinden uzaklaştı. Doktor ona bir cevap vermemişti. Aradaki gerginliği dağıtmak için kocasına haberi verdi.

“Bugün eve gidebileceğiz.”

Uğur bir kaşını havaya kaldırıp doktora kısa bir bakış attıktan sonra “Bu harika bir haber...” dedi.

Kendine hâkim olamayan genç kadın, “Evet, güzel haberlere ihtiyacımızın olduğu bir dönemdeyiz,” dedi.

Kocasını detaylarla ilgili doktorla konuşmaya başladığında, kendi düşünceleriyle baş başa kalabildi. Babasını daha üniversiteye başladığı sene kaybetmişti. Tek çocuktu. Akdeniz’in bir sahil kasabasında büyümüş, orta halli bir ailenin yeni yetim kalmış kızı olarak Ankara’da iyi bir üniversiteyi kazanmıştı. Dört yıl boyunca ülkenin en iyi okullarından birinde Uluslararası İlişkiler bölümünde okumuştı. Annesi sıradan bir Türk kadınıydı. Ne eksik ne de fazla... Kocasını kaybetmiş olsa da anılarını bırakıp kızının peşinden gelme cesaretini gösterememişti.

O yıllarda Duru’nun tek bir amacı vardı: Başarılı bir okul hayatının ardından, kariyer basamaklarını hızlı bir şekilde tırmana-

rak NATO ya da Birleşmiş Milletler'de çalışmak istiyordu. Ancak hayat siz plan yaparken başınıza gelenlerden ibaretti. Çünkü son sınıfta Uğur'la tanışmıştı. Tüm planlarını rafa kaldırmış ve ülkeyi terk etmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. Rüya gibi geçen üç senenin ardından evlenme teklifi almıştı. Kızıla kaçan kumral sakalları, bir seksen beşi aşan boyuyla hayatına fırtına gibi dalan yeşil gözlü bu adamı reddedecek değildi elbette.

Dillere destan, magazin programlarında bile bolca yer alan bir düğünle evlenmişlerdi. Düğünün medyatik değeri elbette Uğur'un ailesinden kaynaklanıyordu. Uzun zamandır aktif siyasetin içinde yer alan milletvekili bir babasının olması, onları magazin için iyi malzeme yapıyordu.

Muzaffer Turgay memur bir aileden gelmesine rağmen, inşaat sektöründe adından epey söz ettirdikten sonra siyasete atılmıştı. Neticede siyaset her yerin kilidini kolayca açabilen bir anahtardı onun için. Bir kez işin içine girilince de bırakması oldukça zordu. Kimileri birkaç yıl içerisinde partinin genel başkanı olacak siyasi gücün onda olduğunu iddia etse de Duru işin siyaset kısmıyla pek alakadar değildi.

Uğur okulu bitirdikten sonra, inşaat alanında büyük bir holdinge başkanlık eden babasının işlerini yavaş yavaş devralmaya başlamıştı. Genç kadın mezun olur olmaz, bir inşaat firmasından teklif geldiğinde kayınpederinin bu işte parmağı olabileceğini aklından geçirmemişti.

İlişkileri ilerleyip de evlendiklerinde kocası başka yerlerde çalışmak yerine kendi şirketlerinde çalışmasının daha etik olacağını söylediğinde şaşırılmıştı. Bunu düşünmek için çok uzun zamanı olmuştu ve zaman geçtikçe de kayınpederinin ne kadar ileri görüşlü biri olduğunu idrak etmişti. Bu işi bulması tesadüf değildi. İleride ilişkileri gelişir de evlenirlerse gelinin kendi holdinginde çalışabilmesi için sektörde tecrübe sahibi olmasını istemişti. Bir akşam yemeğinde bunu Muzaffer Bey'e sorduğunda, kayınpederi birkaç saniye süren sessizliğin ardından bıyık altından gülerek onaylamıştı.

Duru, dalgın bir şekilde eşinin ailesiyle ilişkilerini düşünürken doktorun odadan çıkmak üzere olduğunu fark etti. Gerçi kocasının birkaç kez adını tekrarlaması bunda etkili olmuştu. Düşüncelerinden ana dönen genç kadın, doktorun ona hitap ettiğini görünce "Efendim," dedi.

"Herhangi bir ihtiyacın olduğunda beni aramanı istiyorum. Yaşadıkların gerçekten atlatması güç şeyler. Yardım için burada olduğumu bilmeni isterim."

Genç kadın, "Delirmeyeceğimden emin olmak istiyorsun sanırım," dediğinde Uğur şaşkınca, "Duru!" diye çıkıştı.

"Merak etme... Sadece şaka yaptım."

Başını pencereye çevirip yalnız kalmak istediğini belli etmeye çalıştı. Belki de haklıydılar... Çoktan delirmişti de farkında değildi. Gözleri kaybının acısıyla dolu dolu oldu. Doktorun ve ona eşlik eden kocasının ayak sesleri uzaklaşırken derin bir nefes aldı.

Bir daha denerlerdi. Sonuçta bu planladıkları ya da istedikleri bir şey değildi... Beş yıllık evlilikleri boyunca çocuktan hiç söz etmemişlerdi. Kendine hiçbir zaman anne olmaya hazır olup olmadığını sormamıştı mesela. Annesi ayda en az iki kez çocuk konusunu açsa da her seferinde ustalıkla konuyu değiştirmeyi başarıyordu.

Kocası da bu konuyu hiç açmamıştı. Belki de kocasının hazır olmadığını düşündüğünden hayal kırıklığı yaşamak istemiyordu. Belki de bu gerçeği kendi kendine bile itiraf edememiş, konuyu sürekli bilinçaltına iterek güzel evliliği, işi ve sosyal çevresiyle kendini meşgul etmişti.

Ama kendiliğinden oluveren bir şeyler vardı işte... Bu konuyu göz ardı ettiği için ya da bilinçaltında istediği için... Şimdiye kadar aylık periyodunu kontrol eden tiplerden olmamıştı. Gecikmeyi fark ettiğinde üzerinden ne kadar geçtiğini hesaplamak için seyahat takvimini kontrol etmek zorunda kalmıştı. Çünkü hatırladığı kadarıyla en son Londra'ya gittiğinde kaldığı otelin oda servisinden ped istemek zorunda kalmıştı.

Bu hesaba göre neredeyse üç haftalık bir gecikme söz konusuydu. Doktora gitmeden önce evde yapılan basit testlerden birini almış ve sonuç çıkana kadar kendini banyoya kilitlemişti. Pozitif sonucu gördüğünde testin kullanma talimatını sekiz kez okumuştur ama yine de inanmamıştı. Korunurken hamile kalmıştı.

O gün tüm randevularını iptal edip doktora gitmişti. Bebeğinin kalp atışlarını duyduğunda çoktan anneliğe hazır olduğunu anlamıştı. Çünkü gözlerinden akan yaşlar mutluluk gözyaşlarıydı.

Geçmişten sıyrılarak ana dönerken yine derin bir iç çekti. Ayağa kalkmalıydı. Ayağa kalkıp dik durmalıydı. Üzerini örten ince örtüyü bir hamlede açarak bacaklarını ortaya çıkardı. Ona ait değilmiş gibi görünen solgun tenini görmezden gelerek bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Odanın soğuk ancak temiz zeminine bastığında, uzuvlarının uyuşukluğunu hissetti.

Odanın girişindeki banyoya yürüdü. İçeri girdiğinde aynadaki yansımasını görerek irkildi. Yıllardır hiç hasta olmayan biri için aynadaki solgun bir yüze bakmak şok ediciydi. Gözlerinin altı halka halka olmuştu. Oysaki yeşile çalan kehribar rengi gözleri her zaman ıslık ıslık parlardı. Koyu kahve tonundaki düz saçları da karmakarışık olmuştu.

Dolapları kurcalayarak paketi açılmamış bir saç fırçası buldu. Ayrıca saç fırçasının yanı sıra diş fırçası, saç tiplerine göre birkaç çeşit şampuan ve vücut kremi de vardı. Fırçayı paketinden çıkarırken saçlarının hemen dibinde alnını kapatan sargı bezine baktı. Sargı bezinin ne zaman çıkacağını bilmiyordu ancak beklemeye niyeti yoktu.

Bezgin hareketlerle saçlarını fırçalamaya başladı. Güzel bir kadındı, iyi bir evliliği vardı. Maddi durumu da oldukça iyiydi. Ama tüm bunlara rağmen şu an kendini çok yalnız hissediyordu. Üniversitedeki o sıcakkanlı ve arkadaş canlısı kadına ne olmuştu da bu kadar yalnız hale gelmişti? Ve daha da önemlisi, bu yalnızlığı daha önce nasıl fark edememişti...

Evlerine geldiklerinde, Duru sıcak bir banyo yapmak istediğini söyleyerek odasına kapandı. Annesi kendisine ayrılan konuk odasına eşyalarını yerleştirirken, Uğur sağlam koluyla karısının küveti doldurmasına yardım etti ve içine rahatlatıcı köpükler koydu.

Duru eve geldiğinden beri kendini kocasının yanında anlamadığı bir şekilde rahatsız hissediyordu. Beş yıllık evlilikleri ve evvelinde üç yıllık da ilişkileri vardı. Bu kadar zamandan sonra birdenbire kocasının yanında utangaçlık yapması elbette tuhaftı. Ama bunu dile getirmek yerine, Uğur'un banyodan çıkmasını bekledikten sonra soyundu.

Neredeyse banyonun bir duvarını kaplayan aynada bedenini incelediğinde, öncesine oranla çok bir fark göremedi. Kaza, ondan bebeğini almıştı. Henüz dış görünüşünde bir değişikliğe neden olamadan, hayattan koparılmış bebeğini... Yaşlar gözlerine hücum edince dişlerini sıktı. Aynadaki yansımasına sırtını döndü ve küvete yürüdü.

Yavaş hareketlerle ılık suyun içine girdi. Sırtını küvete yasladıktan sonra gözlerini kapattı. Başka zaman olsa, yorgunluğunu atmak için bir kadeh şarap ve müzik de ona eşlik ederdi. Ama şu anda onu ne şarap rahatlatabilirdi ne de müzik. Gözlerini ne zaman kapatsa aklına ya bebeğini kaybettiğini söyledikleri an ya da kaza anı geliyordu.

Kaza sırasında yaşadığı öne itilme hissini tekrar hatırlayınca iğneyle dürtülmüş gibi gözlerini açtı. Sürekli düşünmesine rağmen işin içinden çıkamıyordu. Aklından çıkmayan iki şey vardı: Karanlık yol ve kocası ses sistemine uzandıktan hemen sonra yaşadığı o itilme hissi.

Hastanedeyken kazayı ondan da dinlemişti. Yoldan çıktıklarını ve banketi aşarak yuvarlandıklarını söylemişti kocası. Ama o itilme hissi aklından çıkmıyordu. Sanki biri onlara çarparak yoldan çıkmalarına neden olmuştu.

Gözlerini yeniden yumduğunda önünde bu kez de kocasının yüzü belirdi. Ağzından sızan kan o kadar gerçekti ki elini uzat-

sa sanki onu silebilecekti. Görüntüden kurtulmak için gözlerini açtı. Kaza anında yaşadığı bilinç bulanıklığı sırasında öldüğünü düşünmüştü. Ama kocasını sağ salım karşısında görünce adamın sadece baygınlık geçirdiği kanaatine varmıştı. Banyonun loş ışığında tekrar o anı düşünmek sarsıcıydı. Uğur anılarında o denli ölü görünüyordu ki Duru kafayı yemek üzere olduğunu düşündü.

Biraz daha gevşemek için pozisyonunu düzeltti. Zihnini meşgul etmek için işle ilgili şeyleri düşünmeye çalışıyordu. Bu işe yaramayınca uzandı ve ses sistemini devreye soktu. Banyonun içini hafif bir müzik doldurmuştu.

Arkasına yaslandı. Bir nebze de olsa huzur bulmuştu. Düşüncelerin tekrar başına üşüşmemesi için, mutlu olduğu bir zamandan kalan anılara odaklandı.

Tenini ısıtan yaz güneşinin altında parlak ve aydınlık bir yolda ilerliyorlardı. Hissettiği sıcaklık o kadar netti ki tüm uzuvları gevşemişti. Gülümseyerek kocasına baktı. Uğur onun bakışlarını hissetmiş gibi bir anda döndü. O da gülümsüyordu. Duru onun ağzından sızan kanı gördü ve şaşkınca uzandı. Dudağının kenarını eliyle silmek istemişti. Kocasının teni aniden bembeyaz kesilmişti. Ona dokunduğunda gece olduğunu fark etti. Yol zifiri karanlıktı... Uğur bembeyaz yüzüyle, ağzından kanlar sızarak bakarken Duru kaza anında yaşadığı itilme hissini yeniden yaşadı.

Çığlıklar atarak uyanırken nerede olduğunu farkında değildi. Küvetin kenarını kavrayarak olduğu yerde hızla doğrulurken etrafa sular sıçratmıştı. O sırada kocasının sesini duydu.

“Hey hey... Korkma... Sadece bir rüyaydı.”

Duru başını kaldırıp karşısındaki adama baktı. “Sen kimsin?”

İkinci Bölüm

KARANLIK SIR

Duru o sabah uyandığında dayak yemiş gibi hissediyordu. Gece boyunca kâbuslarla boğuşmuş, defalarca sıçrayarak uyanmış, kocasını da birkaç kez uyandırmıştı. Uyandığında rüyanın o kadar etkisindeydi ki birden onunla karşılaşınca şaşırmıştı. Saniyeler öncesinde resmen ölü görünen adamı, bir an karşısında kanlı canlı görmek onu şoke etmişti.

Uğur gülerek kocası olduğunu hatırlattığında, kendisini onun karşısında çok savunmasız hissetmişti. Sanki karşısında duran yıllar boyu koynunda cırılçıplak uyuduğu adam değilmiş gibiydi. Beyninin oynadığı bu tuhaf oyun kısa sürede düzelir miydi bilmiyordu.

Küvetin içine iyice gömülerek havlu istemişti. Eğer banyoları konuşabilseydi, küvette ya da duşta, defalarca seviştiklerini yüzüne vururdu. Bunu bilmek utanma hissinden sıyrılmasına yardımcı olmamıştı. Kocasının uzattığı havluyu aldı. Uğur

banyodan çıkınca tuttuğu soluğunu bıraktı. Kurulandıktan sonra vakit kaybetmeden giyinmiş ve salonda onu bekleyen annesinin yanına gitmişti. Kocasının da orada olacağı aklına gelmemişti.

İyi olduğu konusunda annesini teskin ettikten sonra herke- se iyi geceler dilemişti. Tam dalmak üzereyken kocasının içeri girdiğini duymuş ama gözlerini açmamıştı. Uğur'un banyoda çıkardığı sesleri dinlerken uykuya dalmıştı.

Şimdi ise bedeni güne hazırlanırken, zihni yavaş yavaş açılıyordu. Yatakta yalnız olmadığını fark ettiğinde kaşları çatıldı. Uğur'un hâlâ uykuda olduğunu belirten derin nefes alışverişini ensesinde hissetti. Bu, tüylerinin diken diken olmasına yetti. Bedenleri birbirine temas etmese de yataktaki varlığı onu rahat-sız ediyordu. Yavaş hareketlerle döndü. Hiçbir zaman kullanma- dığı pijama takımlarından birinin içinde uyuyordu.

O kadar yabancıydı ki...

Duru, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bu ritim, her za- man yanında cırtlıçiplak uyuyan kocasının ona hissettirdiği heye- candan değildi. Yanında yatan bu adam gerçekten onun kocası mıydı? Tıpkı ona benziyordu. Onun gibi giyiniyordu. Hatta onun gibi konuşuyor, onun gibi kokuyordu. Sakalları biraz uzamıştı... Alıştığı gibi değildi.

Gözleri dehşetle büyümüş bir şekilde onu inceliyordu ki ko- cası da uyandı. Sanki sekiz yılını verdiği adam değildi bu. Beyni ikiye bölünmüş, kendi içinde savaş veredursun, Uğur karısının bakışlarını hissetmiş gibi ona döndü.

"Günaydın güzelim..."

Duru'nun çenesinde bir kas seğirmişti. Kendini tutamayıp basit bir soru sordu. "Neden giyiniksin?"

Henüz afyonu patlamamış, gülümseyerek karısına bakarken şaşkınca "Efendim?" dedi.

Yattığı yerde doğrulup, bir dirseğinin üzerine yaslanırken sorusunu tekrarladi. "Neden giyiniksin? Sen asla uyurken pijama giymeysin."

Uğur hafifçe gülümsese de hareket edince yüzünü buruşturmasından omzunun acıdığı belli oluyordu. Soruyu duymamış gibi yaparak "Tekrar günaydın," diyerek konuyu değiştirdi.

Duru yatakta tamamen doğruldu. Sorusunun önemsenmemesi onu incitmişti. Yataktan çıkışını izlerken bu kaçış karşısında ne tepki vereceğini bilemedi.

"Gergin bir gece geçirdin. Tüm gece yatakta dönüp durdun ve sayıkladın. Annen meraklanıp gelse, beni o halde görmesini mi isterdin?"

Kocasının nihayetinde verdiği bu cevap kısa bir süreliğine rahatlatırsa da çok sürmedi. Uğur kayınvalidesinin karşısına çamaşır-la çıkmaktan çekinecek bir adam değildi.

Ayrıca diğer bir konu da uyandığında yanında olmasıydı. Duru beş senedir hiçbir sabah güne kocasıyla başlamanın zevkine varamamıştı. Bu sabah hariç... Hafta sonları, tatiller, özel günler ya da bir partinin sabahında bile olsa uyandığında yatakta yalnız olurdu. Bu, beş yıldır hiç değişmemişti.

Kelimeler ağzında büyüse de dudaklarından dökülmedi. Hiçbir şey söyleyemedi. Yanına gelerek dudaklarına uzandığında 'beni öpme' diyemediği gibi. Dudakları buluştuğunda ağzı otomatik olarak aralandı ve karşılık verdi. Çok şükür ki kocası da öpüşünü kısa tuttu.

O banyoya giderken, Duru farkında olmadan elini dudaklarına götürdü ve az evvelki temasın kendisine ne kadar yabancı olduğunu düşünmeye başladı.

Gelen enfes kokuları takip eden Duru, annesinin çoktan uyanmış olduğunu anladı ve onu mükellef bir sofraya hazırlarken buldu.

“Günaydın...”

“Ah kalktınız mı kızım? Umarım gürültü yapıp sizi uyandırmamışımdır. Uğur nerede?”

Genç kadın tezgâhın kenarındaki sandalyelerden birine otururken annesini cevapladı.

“Duşa girdi... Birazdan gelir o da. Sen erkencisin...”

Annesi oldukça önemsiz bir konudan bahseder gibi elini yüzünün önünde savurup, “Beni bilirsin. Yılların alışkanlığı, değişmiyor işte,” dedi.

Duru masadaki dumanı tüten el açması böreği görünce, “Anne inanılmazsın. Hangi ara yaptın bunu?” diye sormaktan ziyade söylendi.

Annesi kıkırdadı. “Özlemişsindir dedim.”

Gözleri doldu. En sevdiği, el açması patlıcanlı börek. İnsan, anne olunca anlıyordu. Anneler her zaman evlatlarının en sevdiği şeyi bulup çıkarır ve en umutsuz hissettikleri anlarda dahi mutlu etmeyi bir şekilde başarırlardı. Bu bazen bir tepsi el açması börek, bazen de en karamsar anlarda, kilometrelerce öteden çocuğunun sıkıntısını hissetmişçesine yapılan bir telefon araması olurdu.

Duru, çocuğunu kucağına alamamış olsa da aralarındaki bağı hissetmişti bir kere. Kendi etinden, kendi kanından, kendi canından bir parça... Belki ancak mikroskopla görünecek kadar küçüktü... Ama onu bambaşka biri yaptığı kesindi. Sadece birkaç günlüğüne de olsa...

Gülseren Hanım, “Keşke olanları geri alabilecek güce sahip olsaydım kızım...” diyerek kızının yanaklarındaki yaşları sildi.

Annesine sarılıp içindeki acıyı paylaşmasına müsaade edecekken, kocasının ayak seslerini duydu. Bu acı sadece ona ait değildi. Uğur da en az onun kadar üzölmüş olmalıydı. Güçlü ol-

malı ve kendini toparlamalıydı. Buruk bir şekilde gülümseyerek boğazındaki yumrunun müsaade ettiği kadarıyla, "Biliyorum..." diye fısıldadı.

Gülseren Hanım neşeli çıkmasına gayret ettiği bir ses tonuyla, "Günaydın oğlum," dediğinde Duru, annesinin düşüncelerini okuduğuna yemin edebilirdi. Yasını kocasının yanında tutmak istemediğini anlamıştı.

Uğur, yanağına küçük bir öpücük bırakıp onun yanındaki yerini alırken, "Size de günaydın anne," dedi.

Duru ona dönüp tepkisini inceledi. Kocas, keyifle tezgâhın üzerindeki mükellef sofrayı süzerken gülümsüyordu. Sakallarının arasından belli belirsiz görünen gamzesiyle oldukça çekici görünüyordu. Onu özlediğini düşündü. Ama bu oldukça saçmaydı. Yan yanayken neden onu özlüyordu ki? Kahvaltı süresince onu takip etmekten kendini alamadı.

Kazadan beri sadece bir kolunu kullanabiliyordu. Her zamanki gibi seçtiği şeyler en sevdikleriydi. Ama çatalı tutuşu değişmiş gibiydi. Bir an tanıdık, başka bir anda yabancıymış gibi geliyordu. Duru neredeyse delirdiğini düşünmeye başlayacaktı. Başına aldığı darbe küçük bir sıyrıktan fazlası olabilir miydi? Adının söylendiğini fark ettiğinde kendine geldi. "Efendim?"

Kocası tok sesiyle, "Diyordum ki sen birkaç gün istirahat et. Ben Merve'ye durumu bildirdim. Tüm randevularını iptal edecek. Acil bir şey çıkarsa da bana gelecek," derken Duru sözünü kesti. "Ben iyiyim. İşe gidebilirim. Hem benim için de değişiklik olur."

Annesinin yüzündeki hayal kırıklığını o fark etmese de Uğur'un gözünden kaçmamıştı.

"Annen hafta sonuna kadar burada kalacak. Onu yalnız mı bırakacaksın? Biraz alışveriş yapın, gezin. Kafanızı dağıtırsınız."

Duru tam itiraz edecekken annesinin yüzündeki ifadeyi görerek vazgeçti. Onun söylediklerini desteklercesine "Haklısın,

Birkaç gün evde kalmak bana da iyi gelecek,” demekle yetindi. Orada birkaç saniye daha kalırsa gözyaşlarına boğulacağının farkındaydı.

Oturduğu yerden kalkarken, “Anne hiçbir şeye ellemiyorsun. Birazdan Güler Abla da gelir. O her şeyi halleder. Sen kendini yeterince yordun,” dedikten sonra koşar adım yatak odasına yürüdü.

Kendini aciz, işe yaramaz hissetmektense işe gidip kafayı dağıtmayı yeğlese de bunun annesini kıracağının farkındaydı. Dört duvar arasında oturup kocasının ne kadar değiştiğini ya da daha da kötüsü delirdiğini düşünmemek için ruhunu şeytana bile satardı. Ama ortalıkta ne anlaşma yapacak bir şeytan vardı ne de bu dört duvar arasından bir çıkış yolu.

İçeriden gelen fısıldaşmaları duymazdan gelerek yatağa girdi. Kocasının çıktığını haber veren kapı sesiyle bedeni az da olsa gevşedi. Belki de bir uyku iyi gelirdi.

Duru kâbus dolu bir uykudan uyandığında, beklentilerinin ne kadar boş olduğunu düşünmeden edemedi. Daha iyi olacağını umarak girdiği yatakta bir gece evvel gördüğü kabusla boğuşup durmuştu. Akşam banyoda da aynı rüyayı görmüştü. Kocasının ölü yüzü ve kaza anındaki itilme hissi... Kabuslar yüzünden o anı adeta tekrar tekrar yaşamıştı.

Kendini yataktan çıkmaya hazır hissetmiyordu. Annesinin Güler Abla'yla konuştuğunu duyunca bu güdüsü hiddetlendi. Ona hizmet etmekle görevli birinin acı dolu bakışlarıyla karşılaşmaya hazır değildi.

Günlerdir kapalı duran telefonunu almak için kısa bir süreliğine yataktan çıktı. Hastaneden getirdiği çanta birileri tarafından boşaltılmıştı ama telefonu hâlâ içindeydi.

Cihaz açıldığında bildirim yağmuru başladı. Mesaj, sosyal medya bildirimleri, e-postalar derken telefon arka arkaya defa-

larca ötmeye başlayınca yandaki düğmeden sesini kapattı. Telefonun kendine gelmesi birkaç dakikayı bulmuştu. Nihayetinde bildirimler azalınca tarayıcıyı açtı. Medyanın kaza hakkında yaptığı haberleri merak ediyordu.

Tarayıcı açılınca direkt olarak kocasının adını yazıp en güncel sonuçların yüklenmesini bekledi. Sayfanın en başında onu tanıtan mini bir biyografi alanı çıktı. Aşağı doğru kaydıldıkça, basında çıkan haberlerin ana başlıklarını görebildi.

"ÜNLÜ İŞ ADAMI VE KARISI UÇURUMA YUVARLANDI!"

"MİLLETVEKİLİNİN OĞLU KORKUTTU!"

Bu ve buna benzer başlıklarla dolu sayfalardan birine tıkladı. Üst kısımda yer alan reklamları geçerek kaza yerinin fotoğraflarına ulaştı. Beyaz araç şaşırtıcı bir şekilde hasarsız görünüyordu. Her ne kadar sağlamlığıyla ünlü olan bir markanın aracını kullanıyor dahi olsalar, o kazadan bu kadar hasarsız çıkmış olmaları gerçekten de bir mucizeydi. Ağaç dalları, çalılık ve kayalardan oluşan bir barikata çarparak durmuş olan aracın fotoğrafını hızlı bir hareketle aşağı kaydırıldı.

Haber, tatilden dönen karı kocanın yaşadığı talihsiz kazadan bahsetse de bebekleriyle ilgili kısım basına verilmemişti. Anlaşılan bu haberi kullanarak sempati toplamaya kalkacak kadar ruhsuz bir adam değildi kayınpederi. Genel olarak kazada aldıkları ufak tefek yaralanmalardan bahsediliyordu o kadar.

Tekrar fotoğraflara döndüğünde aracın birkaç farklı açıdan daha çekildiğini fark etti. Fotoğrafın üzerinde yer alan oku kaydırarak tek tek inceledi. Aracın arka tarafından çekilen resmi yakınılaştırarak herhangi bir darbeye dair iz aradı. O itilme hissi aklından çıkmıyordu. Sanki biri onlara arkadan çarpmıştı. İddiasını kanıtlayacak hiçbir şey göremediğinde tarayıcıyı kapattı.

Telefonda kayıtlı bir numarayı aradı. İkinci çalışta yanıtlandığında, karşısında genç yardımcısı Merve'nin sesi duyuldu.

Geçmiş olsun dileklerini dinlerken, yatağın çarşafındaki kırılganlıkları düzeltiyordu. Arka plandan bir arama geldiğini fark ettiğinde sözünü kesmek zorunda kaldı.

“Teşekkür ederim Merve. Telefonum çalıyor, kapatmak zorundayım. Ama senden küçük bir isteğim olacak.”

Karşı taraftan tereddütsüz bir ses duyuldu.

“Elbette efendim.”

“Bana kazanın raporlarını göndermeni istiyorum. Gönderdiğinde mesajla bilgi verirsen sevinirim.”

“Hemen ulaşp gönderiyorum Duru Hanım.”

“Teşekkürler...”

Genç kadın telefonu kapattığında, gelen aramanın İnci Hanım’dan olduğunu görerek dişlerini sıktı. Kayınvalidesiyle arası kötü değildi ama iyi de değildi. Kadın kendi dünyasında yaşayan ve içeri kimseyi almayan bir yapıya sahipti. Kocas ve biricik oğlu da dahil... İlk tanıştıklarında kendi annesinin aksine yapay bir kadın bulmuştu karşısında. Konuşurken yüzünde beliren küçümser ifadenin ona özel olmadığını öğrenene kadar, kaçaron bir kaynana olacağını düşünmüştü.

Kayınvalidesi hiçbir şeyi beğenmez ya da memnun olmazdı. Küçümser bir ifadeyle bakardı. “Bunu mu aldın? Bunu mu giydin? Öyle mi söyledin?” en favori cümleleriydi. Zamanla yüzündeki ifadenin taklidini yapmak gelini için eğlence olmuştu. Ama neticede Duru’nun da duyguları vardı. Sinirli, huysuz, alıngan olabiliyordu arada. Hastanede onu sadece beş dakika ziyaret eden kayınvalidesiyle ne konuşabilirdi ki?

Kısa bir süre de olsa ona dönüş yapmamayı düşündü. Ama halihazırda bir aramadayken duymadığını söylerse büyük ayıp etmiş olurdu. Derin bir iç çekerek cevapsız aramaya tıkladı. İnci Hanım’ın keyifsiz sesi kulaklarından içeri dolarken sanki karşıındaymış gibi sahte bir gülümseme takındı.

“Merhaba İnci Hanım.”

“Merhaba canım. Bugün nasılsın?”

Duru nerdeyse her hitap cümlesine eklediği samimiyetsiz canım kelimesini duyunca istemeden de olsa gözlerini devirdi. “İyiym efendim, siz nasılsınız?”

“Biz iyiyiz elbette. Uğur birkaç gün daha evde kalacağını söyledi. Gelmek isterdik ancak Muzaffer Bey malum... Ankara’ya gitmesi gerekiyor.”

Duru’nun gün içinde duyduğu en güzel haber bu olmalıydı. En sevdiği insanların yanında dahi kendini rahatsız hissederken, kapılarını ona tamamen kapatmış bu kadının yanında beş dakika bile geçirmek istemiyordu.

“Merak etmeyin. Biz iyiyiz... Uğur’un kolundaki atel de bir iki haftaya kadar çıkacakmış. Zaten annem de hafta sonuna kadar burada olacak. Müsait bir zamanınızda görüşürüz.”

“O halde kendine iyi bak canım. İyi günler.”

Kayınvalidesi acelesi varmış gibi hızlıca veda ettiğinde aramanın kayınpederinin zoruyla yapıldığını anlayarak rahatladı.

Duru ağzının içinden, “İyi günler,” diye mırıldanırken ‘Uğur olmasa katlanılacak kadın değil,’ diye düşünüyordu. Yaptığı sevimsiz görüşme fikrini değiştirmişti. Annesinin gönlünü almak için yatak odasından dışarı çıktı.

Salonda onu Güler Abla’nın işine karışırken bulduğunda şaşırmadı. Hafifçe gülümseyerek, “Neler yapıyorsunuz?” diye sorduğunda ikili ona döndü. Annesi, “Ödümü patlattın,” diye söylendi.

Duru’nun hafifçe kıkırdamasıyla az evvel korkuttuğu kadın hemencecik yumuşayıverdi. Gülümseyerek kızının kolunu sıvazlarken, “Daha iyisin sanırım. Sabah pek de iyi görünmüyordun,” dedi.

“Doğruyu söylemek gerekirse kötü bir gece geçirdim.”

Annesi hemen kolundan çekiştirip onu kanepeye yönlendirdi. “Anlatmak ister misin?” diye sordu.

Duru onun bu haline gülmeden edemedi. Dedikodu dinlemeye her an hazırды. Lisedeyken de tıpkı böyleydi. Okuldan biraz suratı asık gelse hemen bir kenara çekilir, bir sorunu olup olmadığını öğrenirlerdi. Ne kadar büyüse de annesinin gözünde hâlâ o liseli, korunmasız kız çocuğu olmaya devam ediyordu.

“Anlatacak pek bir şey yok aslında. Kâbus gördüm sadece.”

Annesinin soru sormasına fırsat kalmadan telefonu bir bildirimle titredi. Mesaj Merve'dendi. Başını kaldırıp “Buna bakmam lazım. Hemen döneceğim,” dedi. Oturduğu yerden kalkarken Güler Abla, “Duru Hanım,” diye seslenince başını ona çevirdi. “Geçmiş olsun...”

Duru kadının bunu söylemek için fırsat kolladığını fark edince onunla ilgilenmediği için kendine kızdı. Hafifçe gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” dedikten sonra, çalışma odasına yürüdü.

Evdeki tek çalışma odasını kocasıyla ortak kullanıyorlardı. Neredeyse dört duvarın kapı ve pencere boşlukları dışında kalan her bir santimetre karesi kitaplık olarak tasarlanmıştı. Rafların hepsi birbirinden değerli kitaplarla doluydu. Çoğunluğu ilk baskı ya da el yazması olan bu kitaplar Duru tarafından toplanıp koleksiyona eklenmişti.

Odanın ortasında pencere arkasında kalacak şekilde yerleştirilmiş masaya yürüyüp bilgisayarı açtı. E-posta programını çalıştırdı. Telefonu önce sessizden çıkardı, sonra da masanın üzerine bıraktı.

Okunmamış yüzlerce postanın en başında Merve'nin gönderdiği rapor duruyordu. E-postayı açtıktan sonra içinde yazanlara bakmadan ekteki dosyaya tıkladı. Açılmasını beklerken ne umacağını ya da ne bulacağını bilmiyordu. Sadece bilirkişilerin hazırladığı rapora ulaşmak istemişti hepsi bu...

Önünde açılan belge, resimlerle desteklenmiş bir rapordu ve internette yaptığı araştırmadan daha fazla bilgi içeriyordu. Kaza yerinin ve aracın detaylı fotoğraflarına yer verildiği gibi, her birinin ardında açıklamalar yer alıyordu. Fotoğraflara ve altındaki notlara hızlıca bir göz attıktan sonra, raporun tüm detaylarını sindire sindire okudu. Teknik dil kullanıldığından bazı yerlerin üzerinden birkaç kez geçmesi gerekti.

Bittiğinde çıkardığı sonuç şuydu: Ne yolda ne de birçok yerinden darbe alan arabanın üzerinde başka bir aracın varlığını net olarak işaret eden bir delil bulunamamıştı. Kazanın gerçekleştiği noktada ne bir fren izi ne de araba parçası bulunmuştu. Şahit ya da kamera görüntüsü yoktu.

Ancak kazayı ilginç kılan bir nokta söz konusuydu. Yolcu kısmında bulunan hava yastığı patlamış olsa da şoför kısmındaki sağlam kalmıştı. Bilirkişi bunun fabrikasyon hatası olabileceğini belirtmişti.

Duru raporu kapattığında, patlamayan hava yastığına rağmen kocasının arabadan sağ salım çıkabilmiş olmasına şükretti. Rüyası gözünün önüne geldiğinde bilgisayarın kapağını hızlı bir şekilde kapattı.

Üçüncü Bölüm

KAYIP RÜYALAR

Duru, annesiyle derin bir sohbe daldığından, saatin kaç olduğunu farkına varamamıştı. Telefonu çaldığında, çocukluk anılarına yoğunlaşan sohbetlerinden uzaklaşmak zorunda kaldı. Telefonu “Efendim...” diyerek yanıtladı.

Uğur’un “Kendini nasıl hissediyorsun bakalım?” diye soran sesi tuhaf geldi. Telefonu kulağından uzaklaştırıp ekranı kontrol etti. Şebekenin tam olduğunu belirten işaretlerin hepsi yerli yerindeydi. Cihazı kulağına dayadıktan sonra kocasının sorusunu cevapladı.

“Annemle sohbet ediyorduk. Sen arayana kadar zamanın nasıl geçtiğini bile anlayamamışım. Neredeyse beş olmuş...”

Uğur, “Evet, on dakikaya ofisten çıkacağım. Yemeği dışarıda yemek ister misiniz diye sormak istedim,” dediğinde genç kadın tereddütle annesine baktı. Henüz topluma karışmaya hazır değildi. Şimdi karşılaştıkları herkes kazayla ilgili konuşmak isteyecekti. Ama o, bu konuyu arkasında bırakmak istiyordu.

"Ee, sanırım evde yesek daha iyi olur. Annem ve Güler Abla müthiş şeyler hazırladı."

Uğur'un ısrar edeceğinden korkmuştu ancak, "Nasıl istersen öyle olsun. Ben yarım saate evde olurum," cevabını alınca tuttuğu soluğunu rehavetle bıraktı.

"Pekâlâ, görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra annesine, "Ben bir duş almak istiyorum. Sen keyfine bak. Belki televizyonda sevdiğin bir program başlamıştır ha? Ne dersin?" diyerek kıkırdadı.

Gülseren Hanım gündüz programlarına olan bağımlılığın-
dan utanarak başını çevirse de bıyık altından gülümsüyordu. Annesinin alışkanlıkları her yalnız insanınkiyle örtüşse de Duru pek televizyon izleyen biri değildi. Ne yayınlanan programlar ne de diziler ilgisini çekmediğinden evdeki televizyon süs eşyası gibi bir kenarda dururdu.

Bu düşüncelerle yatak odasına yürüdü. Evlerinin bulunduğu bina, üç yıl önce tamamladıkları bir projeydi. Şirkete olan yakınlığı nedeniyle eski evlerinden buraya taşınmayı tercih etmişlerdi. Zaten sektörde olduklarından, içini istedikleri gibi tasarlama şansları olmuştu. Bir çalışma, iki misafir odalı, bir yatak odası süitli çatı katı dairelerinden birini kendilerine ayırmışlardı.

Açık konseptli salonu, diğer odalar gibi beyazın ve kremin çeşitli tonlarıyla dekore etmişler, gri detaylarla renklendirmişlerdi. Yatak odası bölümü, dairenin üçte birini kapsıyordu. Banyo ve giyinme odasının dışında kendi oturma alanına ve terasına sahipti. Minimalist dekorasyona sahip evlerinde geçirdikleri vaktin çoğu, bu kısımdaydı.

Geniş banyolarında hem küvet hem de duş alanı vardı. Duru o anda duş almayı tercih etti. Soyunurken devasa büyüklükteki aynada kendini incelemekten edemedi. Uzun boylu ve uzun bacaklıydı. Ülke standartlarının üzerinde bir kadın olsa da ancak yüksek topuklularla kocasının boyuna yaklaşabiliyordu.

Hiçbir zaman varlığından memnun olmadığı iri göğüsleri vardı. Genç kızken saklamak için hep omuzları düşük yürür ve gelecekte onlardan kurtulmayı hayal ederdi. Şimdilerdeyse kocası onları deli gibi sevdiğinden kararı değişmişti.

Kocası aklına gelince belinde bir karıncalanma hissetti. Hem seksüel hem de duygusal anlamda muhteşem bir ilişkileri vardı. Mutlu bir evlilikleri vardı... Mutluydu... En azından son birkaç gün öncesine kadar öyle olduğunu düşünüyordu. Ancak şu anda aynadaki görüntüsü tam aksini söylüyordu.

Düşüncelerinden uzaklaşmak için duşa yürüdü. Gerildiğini fark etmediği bedeni, ılık suyun etkisiyle anında gevşedi. İki elini de kaldırıp duvara dayadı. Başını eğdi, yere baktı. Ensesinden aşağı akan suyun, ayakların ucunda bir girdap oluşturarak dönmelerini hipnotize olmuş gibi izlemeye daldı.

Kocasıyla arasındaki garip gerilimi aşarak eskisi gibi olmak istediğini düşünürken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi. Duştan çıktığında güzelce giyinecek ve yüzüne renk getirecek hafif bir makyaj yapacaktı. Güler yüzlü bir şekilde onu karşılayacak, geceyi mutlu sonla bitirecekti. Ne de olsa doktorlar kazadan sonra bu konuyla ilgili bir yasak getirmemişti.

Düşüncelere dalmış, saçlarını şampuanlarken duşun kapısı açılınca irkildi. Kocası söylediğinden daha erken gelmiş, çınlı-çıplak karşısında duruyordu. İştah dolu bakışlarla onu süzerken, "Orada bana da yer var mı?" diye sordu. Duru birkaç dakika evvel verdiği kararı hatırladı ve muzip bir tavırla gülümseyerek, "Sanırım sana ve birkaç kişiye daha yer var," dedi.

Uğur, ikiletmedi. Hızlıca içeri girerek tek eliyle onu belinden tuttu. Sırtını duvara yaslarken çoktan ıslanmıştı. Eğilip dudaklarını kavradığında genç kadından zevk dolu bir inleme yükseldi. Öpüşü sert olmasa da şehvetliydi. Daha önce de yaşadığı yabancılık hissinin panikle boğazına yükselmesine engel olamayınca başını yana çevirerek dudaklarını kocasınınkinden kurtardı.

Paniğini ya da tereddüdünü hissetmeyen genç adamın dudakları boynunda, sağlam eli ise göğüsleriyle kalçası arasında dolaşırken, sırtındaki fayansın soğukluğu içine işlemiş gibi tepkisizdi. Kolları iki yanından aşağı sarkmış öylece duruyordu. Ondaki bu değişimin farkında varmayan adam, elini bacak arasına soktu. Onun kıpırdamadığını fark edince bacaklarını açmak için biraz daha zorladı.

Genç kadın, "Uğur..." derken ellerini kaldırarak onu durdurmaya çalıştı. Dudaklarını boynundan çeken adam, "Aşkım..." diye fısıldayarak onu sert bir hareketle çevirdi. Tek eliyle hızla kasığından çekip kendine yasladıktan sonra sertçe içine girdi.

Düşüğün yarattığı fizyolojik etkiler çok uzun sürmemiş olsa da ıslak bir ortamda bulunmalarına rağmen tamamen stresten olsa gerek genç kadının vajinası kupkuruydu. Can acısıyla, "Ah!" diye inlese de bu Uğur'u durdurmadı.

"Canımı yakıyorsun!"

Kocasının dudakları tekrar boynuna gömülmüştü. Boynunu hafifçe dişlerken, "Şimdi geçer," dedi ve içinde hareket etmeye başladı.

Daha beş dakika önce ne kadar mükemmel bir seks hayatı olduğunu düşünen Duru oldukça şaşkındı. Kocasını normalde önce onu hazırlar, iyice ıslanmasını beklerdi. Onu zevkin doruklarına çıkarmadan da kesinlikle boşalmazdı. Şu anda içinde gidip gelen adam kocası olamazdı. Duru kalçasını geri iterek duvardan uzaklaşmaya çalıştı. Kurtulmaya çalışıyordu.

"Bırak Uğur... Canım yanıyor diyorum."

Adam durmadı. Hırsla, içini parçalar gibi gidip gelirken genç kadının bedenine küçük ısırıklar bırakıyordu. Duru'nun gözleri dehşetle büyümüş kendini kurtarmaya çalışırken adamın nefes alışverişleri değişmeye başladı. Hareketleri önce hızlanıp ardından aniden yavaşladığında onu tutan kol gevşedi ve serbest bıraktı.

O anda hiçbir güç Duru'yu bu adamın kocası olduğuna ikna edemezdi.

“Merhaba Duru...”

Genç kadın ahşap tonlarda döşenmiş odadan içeri girerken tereddütlüydü. Gergin adımlarla masanın arkasında ayağa kalkmış onu karşılayan doktora yürüdü ve “Merhaba...” dedikten sonra, “Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” diye ekledi. Doktor Elif’in uzattığı eli hafifçe kavrayarak tokalaştıktan sonra işaret ettiği koltuğa oturdu.

“Nereye gideceğimi bilemedim.”

Doktor, “Elbette... Sana yardım etmek için buradayım,” diye cevapladıktan sonra konuya girebilmesi için sustu.

Duru nereden, nasıl başlayacağını bilmiyordu ancak orada oluş sebebinin odanın sınırları dışına çıkmayacağından emin olmak istiyordu. Olabildiğince açık olmayı umarak konuşmaya başladı.

“Açıkçası yaşadığımız kazanın detaylarını halihazırda bilen biriyle görüşmek istedim. Çünkü konuştuklarımın bu odadan çıkmasını istemediğim gibi, yaşananları en ince detayına kadar bilen biriyle olmak işime geliyor.”

Elif masasının üzerinde duran kâğıtları düzeltirken, “Burada konuşulanların hepsi seninle benim aramda merak etme,” dedi.

“Şu an burada olduğumu kimse bilmiyor. Anneme ve kocama alışverişe çıktığımı söyledim. Bu yüzden ailemle dahi bunları konuşmanızı istemediğimi belirtmek isterim.”

Doktor ona ikinci bir kez teminat verince rahatlamıştı. Konuya nereden gireceğini bilemese de bir şekilde başlayacaktı. Eteğindeki görünmeyen bir kırıklığı düzeltti.

“Hiç, birinin iddia ettiği kişi olmadığını düşündünüz mü? Ya da böyle bir şeyle karşılaştınız mı?”

Doktor Elif ilgilenmiş görünmek için oturduğu yerde hafifçe öne doğru eğildikten sonra, "Kişisel olarak mı, yoksa profesyonel olarak mı?" diye sordu.

"Kiş-profes." Duru söze başlasa da kelimeleri tamamlayamadı. Sonrasında hızla, "Her ikisi de," diye ekledi.

Doktor eline bir kalem alırken, "Birinin iddia ettiği kişi olmadığını düşündüğünü mü söylüyorsun?" diye sordu.

Duru, doktorun her sorusuna soru ile cevap vermesinden rahatsız olmuştu. Bunu belli etmek için koltuğunda kıpırdandı. "Bakın, bunu anlatması ya da tarif etmesi benim için gerçekten zor. Doğru kelimeleri seçmek ve deli olmadığımı inanmak istiyorum."

Doktor Elif o susunca kâğıda birkaç karalama yaptıktan sonra, "Psikolojide deli diye bir terim yoktur Duru. Sadece bazı zihinsel problemler vardır," dedi.

Duru ilk kez bir soruyla karşılaşmayınca kendini bir nebze daha rahatlamış hissetti. "Bakın, bu söyleyeceklerim size deli saçması gelebilir."

Elif gülümseyince deli kelimesini bir kez daha kullandığı için utandı. Ama yine de devam etti.

"Hayatımdaki biri... Sanki gerçekten hayatımdaki biri gibi değil. Yani demek istiyorum ki tıpkı ona benziyor, onun gibi görünüp onun gibi konuşuyor ama sanki o değil..."

Elif kâğıda bir şeyler daha karaladıktan sonra, "Bu benim de tanıdığım bir yakının olabilir mi? Kocan belki de?" diye sordu.

Bir soru daha. Duru sinirlendiğini hissetse de onu yalanlamadı.

"Evet. Kocam... Sanki... Sanki o benim kocam değilmiş gibi geliyor."

Doktor kâğıda bir şeyler daha karalarken odadaki tüm ahşap objeler üzerine gelmeye başladı.

"Bir travma yaşadın. Bu tarz durumlarda bilinçaltın bazı şeyleri inkâr edebilir. Bu biri de olabilir bir olay da. İstersen sana bazı vakalarla örnekler verebilirim."

Duru çaresizce başını ellerinin arasına alarak şakaklarını ovuşturdu. Kazadan kalan bandaj çoktan çıkmıştı ama yarası henüz tazeydi. Canı yandı.

“Bunun bilinçsel bir şey olduğunu düşünmüyorum. Elimde bazı kanıtlar olmasa kalkıp buraya gelir miydim?”

Bu kez soruyu soran oydu. Kendini doktorun karşısında gol atmış gibi hissetti. Neredeyse kalkıp timsah yürüyüşü yapacaktı.

“Bunu kocanla konuştun mu?”

Duru masanın üzerindeki kitap ağırlığını kadının kafasına vurduğunu hayal etti.

“Hayır konuşmadım.”

“Neden?”

“İnsan kalkıp kocasına sen benim kocam değilsin derse kendini tımarhanede bulur da ondan!”

“Delillerin olduğunu söyledin. Ne gibi deliller?”

Yine soru...

“Kocam çıplak yatar... Yani anadan doğma demiyorum ama eve gittiğimiz ilk gece pijamayla uyudu.”

Elif notlarına bir yenisini daha ekledi.

“Bunun sebebini sordun mu?”

“Neden sürekli soru soruyorsun?”

“Düşüncelerini daha rahat dile getirmeni sağlamak istiyorum. Bu seni rahatsız mı ediyor?”

Duru ayaklanıp gitmemek için kendini zor tuttu.

“Evet, sordum...”

O susunca kadın bir soru daha sordu.

“Peki o ne cevap verdi?”

“Annem evde olduğu içinmiş.”

Elif bir not daha karaladıktan sonra, "Bana göre gayet mantıklı bir cevap. Tek sorun bu mu peki?" dedi.

Duru rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Cevap vermediğinden olsa gerek Doktor Elif, "Onun neden kocan olmadığını düşünüyorsun?" diye sordu.

Duru açılmakla odadan çıkıp gitmek arasında seçim yapamıyordu. Kazanan Doktor Elif Aşkın oldu.

"Kazada... Kazaya ait rüyalar görüyorum."

Susup yutkundu. Sonra bakışlarını yakarırcasına kadının gözlerine dikerek, "Kazada onun öldüğünü düşünüyorum," dedi.

"Peki, bunlar sadece rüya olamaz mı? Yani kocan öldüyse benim tanıştığım kişi kim?"

"Bunlar belki de lanet olasıca birer rüyadan ibaret. Belki de o adam gerçekten kocam. Bu konuda bana yardımcı olman için geldim. Eğer bir şey yapamayacaksan, yani balataları sıyrıp sıyırmadığımı söyleyemeyeceksen burada durmanın anlamı ne?"

Elif kâğıda bir şeyler karalarken Duru ayağa kalkınca elindeki kalemi bir kenara bırakmak zorunda kaldı.

"Sana aynı şeyleri tekrarlıyormuşum gibi gelebilir. Ancak bir kayıp verdin. Bu gerçekten arkasında iz bırakır. Her ne kadar normale döndüğünü düşünsen de asla eskisi gibi hissetmeyebilirsin. Hiç ummadığın bir anda aklına düşebilir. Bu gerçekten normal."

Duru alaycı bir şekilde gülünce ekledi. "Delirdiğini düşünmüyorum. Sadece dinlenmeye ihtiyacın var hepsi bu."

"Peki, bana beni sakinleştirecek bir şeyler verecek misin?"

Elif çoktan ayağa kalkmış onu yolcu etmeye hazırlanıyordu. "Ben bir psikologum. İlaç yazma yetkim yok. Ama ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan seni birine yönlendirebilirim."

Duru için bu konuşmayı yapmak zaten oldukça zordu. Bir kez daha ve bu kez hiçbir şeyi bilmeyen biriyle aynı şeyleri konuşmak istemedi.

“Teşekkür ederim. Sanırım eve gidince bir melisa çayı içer sakinleşmeye çalışırım.”

Elif gülümsedi. “Ne zaman istersen gelebilirsin.”

Arabasını eve doğru sürerken doktorla konuşmalarını düşünüyordu. Hastaneden çıkalı üç gün olmuştu. Sürekli kocasını göz hapsinde tutarak davranışlarını ve hareketlerini inceliyordu. Birtakım tutarsızlıklar gözüne çarpsa da net bir şekilde emin olamıyordu. Annesi, kocasını çok tanımadığından ona şüphelerinden bahsetmesi yersizdi. Aklına kayınvalidesi geldi. Hafta sonu gelebileceklerini söylemişti. Günlerden cuma olmasına rağmen şansını denemek istedi.

Önündeki trafik akışı yavaşlayınca İnci Hanım'ın numarasını bulup aradı.

Duru, “Merhaba...” derken önündeki trafik hız kazandı.

“Nasılsın canım?”

“İyiyim teşekkürler. Siz nasılsınız?”

Kayınvalidesi yanındaki çalışanlardan birine talimat verirken Duru sessizce bekledi.

“Ah... Ortalık biraz karışık burada, özür dilerim. Ben de iyiyim.”

Duru konuşmakta bu kadar zorlandığı bir insanın onu teşvik etmemesinden rahatsız oluyordu. Konuya nereden gireceğini bilemeyerek birkaç saniye düşündükten sonra “Muzaffer Bey döndü mü acaba? Belki akşam bir şeyler yaparız diyordum. Yemek vesaire...” dedi.

İnci Hanım yanındakilere laf yetiştirmekten duraklamasının farkına varmamıştı.

“Bu akşam dönüyor. Ama sanırım geç saate kalacak. Yarın için bir programı var mı bilmiyorum.”

Duru tam bir şey söyleyecekken İnci Hanım ondan beklenmeyecek bir soru sordu.

“Bir sorun mu var canım?”

Sanki çok ilgili biriymiş gibi bunu sorması, Duru’nun neredeyse kahkaha atmasına neden olacaktı. Ama kendini tuttu.

“Aslında bir sorun yok ama...” Yutkunduktan sonra devam etti. “Biliyorsunuz kazada yaşadığımız kayıp Uğur’u da çok etkiledi. Belki ailesi olarak yanında olsanız...”

Devamını getiremese de İnci Hanım’ın ilgisini çekmeyi başardı. Bir ebeveyn olarak ilgisizlikle suçlanmaktan rahatsız olmaması mümkün değildi.

“Muzaffer Bey’in yoğun olduğunu biliyorsun, Duru. Elbette en kısa zamanda geleceğiz.”

Kısa bir anın ardından, “Şimdi kapatmam gerekiyor,” diye ekledi.

Duru telefon kapandığında dudaklarını ısırdı. Kendisinin aksine kocası bu yapay ailede büyümüştü. Bazen onun evlatlık olduğunu düşünmeden edemiyordu. Muzaffer Bey’in çocuğu olmamış, iyi aile tablosu çizmek için Uğur’u evlat edinmiş olabilirdi mesela. Kendi düşüncelerine gülerken otopark girişine geldiğini fark etti.

Eğer kocasının toplantısı uzamazsa yarım saate evde olurdu. Hızlı bir duş alacak zamanı vardı. Uğur gelmeden duştan çıkmış olmayı istiyordu. İki gün önce yaşananların ardından, kocasıyla aynı yatağa bile girmekte zorlanırken o anların tekrarlanması ve yaşanacakları engelleyememekten korkuyordu. Arabayı park ettikten sonra aceleyle asansöre yürüdü.

Asansör kabini kata ulaşır da Duru kendini dışarı attığında saatini kontrol etti. Zamanı hızla tükeniyordu. Çantasındaki anahtarı çıkarmış, kapıyı açmaya çalışırken, beklenmedik şekilde kendiliğinden açıldı. Şaşkınlıkla “Uğur?” diye sorunca kocası gülümsedi.

“Kim olmasını bekliyordun?”

Duru içeri girerken, “Gelmene daha var diye düşünüyordum,” dedi.

Uğur onu belinden kendine doğru çektiğinde kocasının kolundan kaçamadı. Genç adam saçlarını kokladıktan sonra eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

İçinden gelen dudaklarını elinin tersiyle silme dürtüsüne karşı koymaya çalışırken, beklemediği bir soruyla karşılaştı.

“Alışverişe gittiğini sanıyordum...”

Duru kocasından kurtulmak için ellerini göğsüne dayadı. Gömleğin altından gerilen kaslarını hissediyordu.

“Beğendiğim bir şey bulamadım. Anneme bir şeyler bakıyordum ama onun da fikrini almanın iyi olacağını düşündüm. Bu arada, sen neden erken geldin?”

Uğur elinden kaçırdığı karısını yeniden sıkıştırırken genizden gelen kısık bir ses tonuyla, “Karımı özledim... O beni özlemedi mi yoksa?” diye sordu. Gözlerindeki ihtiras, genç kadını bir nebze olsun bile etkilememiştir.

Cevap beklemeden öpmek için eğildiğinde genç kadın panikledi. “Yapma... Annem burada...”

Uğur onun itirazlarını dinlemeyerek kendine iyice çekti.

“Sanki annen daha önce böyle bir şey yapmadı.”

Duru onun yüzüne bir tokat indirmemek için kendini zorladı. Şaşkındı, kocasının annesini bırak, herhangi biri hakkında bile böyle bir cümle kurduğuna hiç rastlamamıştı.

“Saçmalıyorsun Uğur!”

Kocasını iterek kollarından sıyrıldı. Girişte onu yalnız bırakarak annesinin yanına yürüdü.

“Merhaba anne. Ben yokken sıkılmadın umarım?”

Annesi onun geldiğini görünce ayaklandı. "Hoş geldin kızım. Yok, neden sıkılayım. Televizyon izledim. Bana burada iş yaptırmıyorsunuz zaten. İyice televizyon bağımlısı olup çıkacağım."

Duru küçük bir kahkaha attıktan sonra, "Sanki değilmişsin gibi..." dedi.

Annesi mahcup bir ifadeyle "Duşa girecek misin? Sofrayı hazırlayalım mı?" diye sorduğunda arkasında kocasının varlığını hissedip ürperdi. Uğur'la yeniden yalnız kalmak istemiyordu.

"Kurt gibi acıktım anne. Hemen üzerimi değiştirip geliyorum."

Hızlı hareketlerle banyoya yürüdü. Elini yüzünü yıkadıktan sonra raftan bir havlu alıp yüzünü kuruladı. Havluyu yüzünden çektiğinde aynadaki yansımasının arkasında Uğur'u görüp irkil-di. Kocası da fark etmişti.

"Hey..." Derken sakınleştirmeye çalışarak arkasından sağlam koluyla beline sarıldı. Genç kadın elindeki havluyu yerine asıp kocasının kollarından bir kez daha sıyrılarak banyodan çıktı.

Uğur, "Seni kızdırmak istememiştim," dediğinde içi rahatladı. Kocası aralarındaki sorunun az evvel yaşadıkları gerilimden kaynaklandığını düşünüyordu anlaşılan. Duru aralarında mesafe yaratabilecek bu bahaneye dört elle sarıldı.

"Ama kızdırdın..."

Salona doğru hareketlendiğinde Uğur geniş adımlarla yanına gelip kolundan kavradı. Parmaklarının yarattığı basınç Duru'nun canını yakıyordu.

"Bırak beni!"

Uğur aniden onu bıraktı ve iki adım geri çekilip tek kolunu teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Özür dilerim."

Duru o akşamı, annesine aralarındaki gerginliği yansıtmamaya çalışarak geçirmişti. Zaten iki gün sonra gidecek olan kadınla o evden uzaklaşabilmek için çok şey feda edebilirdi. Kendini tamamen yabancı hissettiği biriyle baş başa kalmak ürkütücüydü.

Gardırobunda bulduğu en kapalı pijama takımını giyerek yatağına sığındığında, büyük boy yatak seçimi için kendini tebrik etti. Yatmaya hazırlanan kocasının banyoda çıkardığı sesleri dinlerken o gelmeden evvel uyumayı başarmayı diledi.

Ama maalesef dilekler her zaman gerçekleşmezdi. Geldiğinde gözlerini yumarak, uyuyor numarası yaptı. Kocasıyla yaşadığı ilk gerginlik değildi ama hiçbir zaman yatağa küs girmemişlerdi. Çünkü Uğur her seferinde, bir şekilde onun gönlünü almayı başardı. Kocası yatağa girip sırtını ona döndüğünde, yanında uyumaya hazırlanan adamın kocası olmadığına bir kez daha ikna oldu.

Duru uyumadığı anlaşılmazın diye, nefes bile almaya korkarken uzunca bir süre geçti. Yataktan çıkmayı bırak, hareket bile etmiyordu. Kasları gerginlikten ağrımaya başladığında uyuyakaldı.

Kendi evine hiç benzemeyen bir evdeydi. Bulunduğu bu ev bembeyaz döşenmişti. Açık pencerelerden içeri giren hava akımıyla beyaz perdeler uçuşuyordu. Hava ılıktı... Duru beyaz bir elbise giymişti. Ne olduğunu hatırlamadığı bir şeyi arıyordu. Tek tek odaları dolaşıyor, kapıları açıp içeri bakıyordu. İçinden bir ses aradığını bulunca anlayacağını söyleyip duruyordu.

O kadar çok oda vardı ki... Koridor, sanki uzadıkça uzuyormuş gibiydi. Kapılar kapalı olmasına rağmen, güneş koridoru parlak bir ışıkla aydınlatıyordu. Orası da tıpkı her yer gibi bembeyazdı.

Duru bir kapı daha açtığında odada Uğur'u buldu. Burası da aydınlık ve beyazdı. Çıplak ayaklarıyla yumuşak halının üzerinde ilerleyen genç kadın, bu odanın diğerlerinden farklı olduğunu hemen anladı. Bir bebeğin tüm ihtiyaçlarını giderecek şekilde döşenmişti.

Kocasının yanındaki küçük beşiği fark ettiğinde ona seslenmek istedi. Ama ağzını açtığında sesi çıkmadı. Dikkatli bakınca kocasının kucığında tuttuğu kundağı gördü. Onların bebeği... Beyaz kumaşla sarılmış bebeğin yüzü görünmüyordu.

Duru kocasının arkasında bir noktaya baktığını fark ettiğinde olduğu yerde durup arkasını döndü. Uğur az evvel girdiği kapının girişindeydi ve kucağı boştu. Şaşkınca beşiğin olduğu yöne döndü. Kocasının etrafını bir ışık sarmıştı. Bebek hâlâ kucağındaydı. Duru ona doğru koşmak istedi. Işığın içinde kaybolmadan ona ulaşmalıydı. Bebeğini kucaklamak istiyordu.

Bileğinden tutan biri gitmesini engelleyince yeniden arkasına baktı. Kocası yüzünde garip bir ifadeyle ona bakıyordu. Beşiğe baktı. Işık huzmesi içinde kaybolmak üzere olan bebeğine ve kocasına... 'Bırak beni gideyim,' demek istedi ama sözcükler dudaklarından dökülmedi.

Kocası ve bebeği kaybolurken ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü. Oda kararmaya başladı. Hıçkırıkları boğazında sessizce düğümlenirken uyandı.

Kalbi deli gibi atıyordu. Bedeni alev alev yanarken, yanakları uykusunda döktüğü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yavaşça kalktı ve elinden geldiği kadar sessiz hareketlerle mutfaka yürüdü. Dolaptan aldığı bir bardağa su doldurduktan sonra bir dikişte içti. O kadar kontrolsüzdü ki suyu içerken üzerine dökmüştü.

Bardağı tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra, mutfak dolaplarından birine ustalıkla sakladığı sigara paketi ve çakmağı alıp balkona yürüdü.

Uzun zamandır sigara içmemişti. Ama o paketin orada durması, kendini güvende hissetmesine neden oluyordu. Babası öldüğünde başlamıştı sigaraya. Ama hiçbir zaman bağımlı olmamıştı. Çok stresli olduğu dönemlerde içiyordu sadece.

Sigarayı yakıp ilk nefesi çektiğinde başı döndü. Balkonun demirinden destek alarak geceye baktı. Daha birkaç dakika önce yanan bedeni şimdi zangır zandır titriyordu. Dişleri birbirine çarpıyordu. Titremenin kaynağının soğuk olmadığını biliyordu. Sinir boşalması yaşıyordu.

Sigaradan üç dört nefes çektikten sonra, balkonda duran sakılardan birinin dibinde izmariti söndürdü. Sürgülü kapıyı açtı-

ğında dışarıdan gelen ışıkla aydınlanan salonda kocasının onu beklediğini gördü.

“Sigara içtiğini bilmiyordum...”

Duru kocasına baktı. Uğur nadir de olsa içtiğini biliyordu. Kalbi göğsünü delip çıkacakmış gibi atarken gerçeği kocasının yüzüne vurmakla susmak arasında kaldı.

Uğur ondaki değişikliği fark etmiş gibi, “Yani sigara içecek kadar üzgün olduğunu bilmiyordum,” dedi.

“Önemli bir şey değil zaten.”

Kocasını salonda bırakıp yatak odasına geri döndüğünde gecenin kalanını nasıl tamamlayacağını bilmiyordu. Uğur gerçekten de uyku sersemi yanlış cümle mi kurmuştu yoksa pot mu kırmıştı?

Duru sabah uyandığında yatakta yalnızdı. Kocasının gece yanına gelip gelmediğinden emin değildi ama bu şekilde yaşayamayacağını farkındaydı. Hemen kendine bir yol haritası çıkardı. İlk olarak bu gece, her ne pahasına olursa olsun Uğur’u ailesinin yanında gözlemleyecekti. Onlar gelmezse Duru onlara giderdi.

İkinci adımı ise derdinden anlayacak biriyle görüşmek olacaktı. Şüphelerini ona da anlatacak, delillerini sunacak ve gerçeğin ortaya çıkmasını sağlayacaktı.

Üçüncü adım basitti. Eğer delirmediyse bu adamın kim olduğunu ve kocasına ne yaptığını ortaya çıkaracaktı. Yataktan kalktığında kendini motive olmuş hissediyordu. Eylem planını harekete geçirmek için telefonunu aldı ve Doktor Elif’in numarasını bulup kadını aradı. Birkaç çalışan sonra doktor telefona cevap verdi.

“Merhaba Duru... Açıkçası beni bir daha aramanı beklemiyordum.”

Duru kadının açık sözlülüğüne şaşırmadı. “İnsanları şaşırtmayı severim.”

Elif'in hafif bir kahkaha attığını duydu ve devam etti.

"Senden bir iyilik isteyeceğim. Bana yardımcı olabileceğine inandığın birine yönlendirmeni istiyorum. İster beni hipnoz et-sin ister ilaç versin. Bu konuyu çözmek istiyorum."

Doktor Elif, "Elbette sana yardımcı olmak isterim. Bu iş için uygun biri var aslında. Ama öncesinde seni kabul edip etmeye-ceğini öğrenmem gerekiyor. Gerçekten dolu bir programı var. Konuşuklarımızdan ona bahsetmemde bir sakınca var mı?" diye sordu.

Duru şaşırmıştı. Soyadı önünde her kapıyı açarken bir doktor randevusu için onay mı beklemesi gerekecekti? Umursamadı, en azından her şeye baştan başlaması gerekmeyecekti. Bu da iyi bir şeydi...

"Sorun yok... Senden haber bekleyeceğim."

Elif en kısa sürede döneceğini söylerken Duru, "Lütfen... Kısa sürsün..." diye rica etti.

Telefonu kapattığında bir nebze de olsa rahatlasa da kocası-nın kapıda durduğunu görünce irkildi. Bu adam ne ara bu kadar sinsi hareket eder olmuştu böyle?

"Kiminle konuşuyordun?"

Duru telefonu elinden bırakmadan banyoya yürüdü.

"İş..."

Bu kısa cevap kocasını tatmin etmemiş olabilirdi. Bu yüzden ilgiliymiş gibi bir tavırla, "Sen neden evdesin?" diye sordu.

Uğur kaşlarını yukarı doğru kaldırdıktan sonra bilinen bir şeyi dile getirmenin verdiği bilmişlikle, "Uykusuz kaldım. Bu yüzden toplantıları iptal edip bugünü evde geçirmek istedim," dedi.

Duru banyonun içinden, kapıya gelmiş kocasına, "Peki," dedi.

'Peki' kelimesi bir kadın söylediğinde pek çok anlam taşırdı. Hele söyleyen Duru'ysa anlamları daha derinleşirdi. Buradaki peki 'ne halin varsa gör' anlamına geliyordu.

Dördüncü Bölüm

GİZLİ GÖRÜŞME

Gün boyu evin içinde Uğur'la adeta köşe kapmaca oynayan Duru, akşam olup da kayınvalide ve kayınpederinin eve gelmesiyle rahatlamıştı. Yemeğinin ardından bir köşeye oturarak, Uğur ve ailesini gözlemledi.

Akşamüzeri arayan kayınvalidesi yemeğe geleceklerini haber verdiğinde Uğur isteksizdi. Yemeği dışarıda yemeyi planladığını söyleyerek iptal etmesini istese de Duru bunun olmasına izin veremezdi. Aslında bu Uğur'un ailesiyle görüşme konusunda ilk gönülsüz oluşu değildi. Ama her ne olursa olsun böyle küçük ayrıntılar genç kadının gözünden kaçmıyordu.

Uğur çalışma odasına kapanıp ayakaltından çekildiğinde Duru derin bir nefes alabildi. Bu gerginlik onu yıpratıyor ve elinden bir şey gelmiyordu.

Ailesi geldiğinde mecburen odadan çıkmıştı kocası. Her zamanki gibi annesine eğilip yanağından öpmesine müsaade et-

tikten sonra babasıyla tokalaşmıştı. Duru sakallarının altından belli olan çene kaslarının hareketini gördüğünde onun dişlerini sıkıldığını düşünmüştü. Ya da öyle hayal ediyordu.

Duru düşüncelerinden sıyrılarak bir köşede tek başına takılan annesinin yanına gitti. Damadının ailesiyle bir arada olmaktan pek hoşlanmazdı. Ona her zaman soğuk davranan düntürleri tarafından küçük görülüyormuş gibi hissediyordu.

Uğur, anne kızın bir kenarda fısıldaştığını görünce onlarla ilgilenmek için yanlarına gelerek "Neyin dedikodusu bu hayırdır? Fısır fısır..." diye sordu.

Gülseren damadının ilgisiyle keyiflendi.

"Olur mu öyle şey... Yemeği beğendin mi?"

Uğur, "Ellerinize sağlık... Harikaydı! Güler Abla da sayenizde birkaç püf noktası öğrendi," dedi.

Oğlunun ondan başkası ile ilgileniyor olmasını umursamayan İnci Hanım, saatini kontrol ederek kocasına gitme vaktini hatırlatırken Duru, annesiyle kocasını baş başa bırakmış ve kayınpederinin yanına oturmuştu. Muzaffer Bey karısının hazırlandığının farkındaydı ancak Uğur'a seslendi. "Oğlum bana balkonda eşlik eder misin?"

Uğur'un ağzından gönülsüzce bir, "Elbette," döküldü. Duru'ya göz ucuyla bakıp balkona yürüdü. Muzaffer Bey tabakasından bir puro çıkarttıktan sonra arkasından balkona seyirtmişti.

Annesi ve İnci Hanım zaruri bir konuşmanın içine daldığında Duru, balkondaki baba ve oğlu izlemeye başladı. Muzaffer Bey purosunu yakmış, ondan başka her yere bakan oğluna bir şeyler söylüyordu. Uğur kâh ayakuçlarına kâh gökyüzüne kâh manzaraya bakıyordu. Hareketleri gergin bir konuşmanın ortasında olduklarını işaret ediyordu.

Duru o an bir süper güce sahip olmayı diledi. Keşke ne konuştuklarını duyabileceği kadar keskin kulakları olsaydı. Ya da

görünmez olup aralarına sızabilseydi. Uğur babasına öfkeyle bakarak onu susturduğunda daha da meraklandı. Şimdi Uğur konuşuyor, babası onu dinliyordu. Ama yaşlı kurt bakışlarını oğlunun yüzünden çekmemiştir.

Annesi ona seslenip dikkatini dağıttığında Duru, yanındaki iki kişinin yeni farkına varıyormuş gibi, "Efendim?" diyerek konuya dahil olmaya çalıştı.

"İnci Hanım uçağımın ne zaman olduğunu sordu da."

Duru kısa bir an düşüncelerini toparlayamadı. Sonrasında aklına geldi ve hızla, "Yarın saat 16.00'da annecim," dedi.

İnci Hanım, "Yarın brunch'a bize gelirsiniz diyordum," dediğinde balkon kapısı açılmış ve Uğur içeri girmişti.

"Hayır anne. Teşekkür ederiz ama yarın için planlarımız var."

Baba oğulun gerginliği, balkondan giren soğuk havadan daha fazla hissediliyordu. Muzaffer Bey karısının konuşmasına müsaade etmeden, "İnci Hanım," dedi.

Kadın kırk yıllık kocasının isteğini hemen anlamış ve ayağa kalkmıştı.

"Siz bilirsiniz."

Gönülsüz daveti oğlu tarafından reddedildiğinde pek de üzülmediği söylenemezdi. Karşılıklı olarak iyi dilekler sunuldu, vedalar edildi, konuklar kapıdan uğurlandı. Annesi yorgun olduğunu söyleyerek müsaade isterken Duru da aynı fikirde olduğunu beyan ederek yatak odasına geçtiğinde, Uğur arkasından geldi.

Duru makyajını temizlerken o da yatak odasında gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Bir kolu hâlâ askıda olduğundan biraz zorlanıyordu. Genç kadın merakına yenik düşerek, "Babanla ne konuşuyordunuz?" diye sordu.

Uğur duşa girmek için arkasından geçerken, tıpkı sabah onun yaptığı gibi, "İş," cevabını verdi. Duru'nun eli donup kaldı. Bir-

kaç saniye dalgınca aynadan kocasını izledikten sonra pamuğu yüzünde gezdirerek, "Babanın şirket işlerine karışmadığını sanıyordum," dedi.

Uğur düşün çeşmesini açtı. "Merak ettiği bir şeyler varmış."

Duru elindeki pamuğu çöpe attıktan sonra ilgisiz bir tavırla omuz silkti.

"Pekâlâ, öyle olsun."

Banyodan çıkarak giyinme odasına yürürken eski zamanları özlediğini düşünüyordu. Kocasını özlüyordu. Soğuk gecelerde kalçasını onun kasıklarına dayayarak uyuduğu anları ya da kolunun üzerindeki ağırlığını... Dolaptan bir pijama seçerek giyindi. Dolabında yüzlerce gecelik varken kazadan beri pijama giyiyordu. Kocasının bunun farkında olup olmadığını merak etti.

Yatağa uzanıp banyodan gelen su sesini dinlerken kafasında onlarca düşünce vardı. On dakika kadar sonra Uğur, erkeksi duş jelinin kokusunu da yanında getirerek içeri girdi. Duru onun yatak odası, banyo ve giyinme odasındaki hareketlerini izlerken göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı.

Kocası yatağa girip ona sarıldı. Bu kucaklamada seksüel hiçbir şey yoktu. Sanki onun düşüncelerini okumuş ve ne kadar özlediğini fark etmişti. Duru'nun gözünden bir damla yaş aktı. Uğur arkasından sarıldığı için gözyaşını görmemişti. Ancak hissetmiş gibi saçlarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Sağlam kolunu genç kadının beline sararak onu biraz daha kendine çekti. Bedenleri bir bütün olmuştu. Duru günlerdir ilk kez huzurlu bir uykunun kollarına yuvarlandı. Uykuya dalmadan önce yanılıyor muyum acaba diye düşünüyordu.

Boğaz'a nazır bir konumda yer alan Feriye Sarayı'nda geç bir kahvaltı, Duru'nun en sevdiği pazar günü etkinliklerindendi.

Oldukça huzurlu ve dinlendirici bir uykunun ertesinde kocası onu öperek uyandırmıştı. Yüzünde kocasının sakallarının bıraktığı kızarıklıkla güne başlayan genç kadın, Uğur'un favori mekânında rezervasyon yaptırdığını öğrendiğinde mutlulukla dolmuştu.

Hemen giyinmişler, annesinin akşamdan hazır etmiş olduğu valizi de alarak yola çıkmışlardı. Kahvaltının ortasına geldiklerinde, Duru'nun gülmekten çenesi ağrımaya başlamıştı. Öyle ki ağrıyı ve gülmeyi durdurmak için iki elini yanaklarını bastırmak zorunda kalmıştı.

Duru boş yere şüphelendiğini düşünmeye başlamıştı. Gerçekten psikolojik bir tedaviye ihtiyacı vardı belki de. Çünkü hayatı boyunca onu mutlu etmeyi başaran tek adam kocası olmuştu. Şu anda da günlerdir beynini kemiren o düşüncelerden utanıyordu.

Zaman ilerleyip de kalkma vakti gelene kadar annesinin bardağı sürekli çayla dolmuş, Duru ardı ardına birkaç tane kahve yuvarlamıştı. Kafeinin verdiği etkiyle kendini oldukça canlı hissediyordu. Yakışıklı kocasını süzdü. Eve gittiklerinde parmaklarını güzel yüzünde gezdirip yeşil gözlerine bakarak onu sevdiğini söylemek için sabırsızlanıyordu. Bu onun için bir nevi özür dileme olacaktı.

Hakkında düşündüğü ve kocasının haberi dahi olmadığı düşünceler. Evet, en mantıklısı buydu... Onun kocası olmadığından nasıl şüphe edebilmişti? Uzaylılar kocasının kılığına girmedigine göre kuruntu yapıyordu. Güldüğünde gözlerinin kenarında oluşan kırışıklıklara baktı. Ne güzel gülüyordu öyle...

Havalimanına geldiklerinde Uğur, Gülseren Hanım'ın valizini teslim etmek için yanlarından ayrıldı. Anne kız bir kafede oturmuş onun dönüşünü beklerken Gülseren, kızının gülen gözlerine bakarak konuştu. "İçim rahat bir şekilde gidiyorum."

Duru hafifçe gülümserken, "Anlamadım," dedi.

Kadıncağız kızına doğru eğilerek gözlerinin içine baktı.

"Geldiğimden beri çok kötüydün." Başıyla kocasının gittiği yönü işaret ederek devam etti. "Açıkçası aranızın kötü olduğunu bile düşündüm."

Duru'nun masanın üzerinde duran elini kavrayıp sıktı. "Ama bu sabah gördüm ki ikiniz de birbirinizi seviyorsunuz... Bu çok güzel bir şey... Sizi hiçbir şey yıkamaz."

Annesinin bir şeylerin farkında olduğunu hiç düşünmemişti. İstmeden de olsa tıpkı kocası gibi onu da üzdüğü gerçeği bir tokat gibi yüzüne vurdu. Ancak bu sabah her şey değişmişti. Annesinin gözü arkada kalmayacaktı.

Gülümseyerek boşa olan elini annesinininkinin üzerine koyarak sıktı. "Merak etme anne, biz iyi olacağız..."

Aralarındaki duygusal an Uğur'un yanlarına gelmesiyle bozulmuştu. İki kadın birbirlerine dolu gözlerle bakarken, genç adam, "Hey yine ne kaçırdım?" diye sordu.

İkisi birden gülmeye başlayınca kayınvalidesinin çantasını eline alıp, "Artık gitme zamanı geldi Gülseren anne... Her şey için teşekkür ederim," dedi.

Gülseren Hanım ayağa kalkıp damadına sarıldı. "Asıl kızıma iyi baktığın için ben teşekkür ederim oğlum. Hep mutlu olun..."

Duru bir kahkaha atıp, "Anne şımartma şunu..." dedi.

Uğur kayınvalidesinin elini tutup kendi kolunun üzerine bıraktıktan sonra, "Kızın beni şımartmıyor anne. Bari sen şımart," dedi.

Duru kalbini saran ısıyla mutlu oldu. Annesinin diğer koluna girmiş, yolcu girişine yürürlerken gülümsüyordu.

Eve vardıklarında Uğur barın başına geçerek kendine bir içki doldururken Duru duş almak için yatak odasına gitmişti. İşini

bitirdiğinde saat erken olmasına rağmen bir gecelik giydi. İpek kumaş bedeninden aşağı akıyor ve yumuşaklığı kendini iyi hissetmesine neden oluyordu. Rengi ışıltılı bir griydi. Teninin ve gözlerinin rengini iyice açığa çıkartmıştı. Saçlarını fırçaladıktan sonra hazırды.

Salona geçtiğinde Uğur'u balkon kapısından dışarıyı izlerken buldu. Geldiğini hissetmiş gibi arkasını dönüp ona baktı. Karısının bedeninde gezinen gözleri şehvetle parlıyordu. Ona doğru birkaç küçük adım atıp durdu. Genç adam elindeki kadehi yakınındaki sehpaıa bırakırken, "Muhteşem görünüyorsun," dedi.

Duru elini uzattı. Bu akşam kafasındaki tüm soru işaretlerinden kurtulmuş olarak kocasıyla olmak istiyordu. Kazadan önce olduğu gibi.

Uğur aralarındaki mesafeyi kapatıp onu kucağına aldı. Bir kolunu kullanamamasına rağmen genç kadının ağırlığı karşısında bana mısın dememişti. Duru, bacaklarını kocasının beline dolayıp kafasını geriye atarak boynunu açığa çıkardı. Genç adam başını boynuna gömerken yatak odasına doğru yürümeye başlamıştı.

Duru bacaklarının arasında adeta bir alev topu varmış gibi yanıyordu. Kocasının dudaklarının gezdiği yerler bedenini titretiyordu. Kollarını adamın boynuna dolamıştı. Yatağına vardıklarında genç adam onu kucağından bıraktı. Duru'nun kalçası yatağıın hemen kenarındaydı. Sırtüstü uzandı.

Uğur ayaklarından birini yakalayarak, başparmağını ağzına götürüp emmeye başladı. Duru iliklerine kadar titremişti. Bu yeniydi. Kocası ilk kez böyle bir şey yapıyordu ama önemsemedi. Önemseyemedi. Verdiği zevk o kadar şiddetliydi ki kalçasını yukarı doğru kaldırarak daha fazlasını istediğini belli etti.

Kocası tamamen giyinikti... O ise yarı çıplak sayılırdı. Genç adam başparmağını ağzından çıkararak ayaklarını öpmeye baş-

ladı. Üzerine doğru eğilmişti. Duru onun çamaşırını çıkaracağını anlayarak kalçasını biraz daha kaldırdı. Tek eliyle zorlanmaması için ona yardım da ediyordu.

İnce dantel bacaklarından aşağı sıyrılmasına rağmen geceliği hâlâ üzerindeydi. Yattığı yerde doğrularak ateli çıkarp atan kocasının gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Bulunduğu pozisyon nedeniyle aşağıdan yukarı doğru ilerlemişti. En üstteki iki düğmeyi açamayınca gömleği öylece bırakıp kocasının kemerine el attı. Onu kolayca çözdüğünde sıra pantolonun düğmesine geldi. Heyecandan elleri titriyordu. Birkaç denemeden sonra onu da açarak pantolonunu aşağı sıyırdı. Uğur'un sertleşmiş erkekliği tüm haşmetiyle önünde duruyordu. Çamaşırını çekip onu ortaya çıkardı.

Kocasını omzundan iterek yatmasını sağladığında sabırla bekledi. Birkaç saniye içerisinde cırlıçıplak kalarak karısının önünde diz çöktü. Ayaklarından başlayarak yukarı doğru ilerleyen dudaklarının önünde geceliği bir engel oluşturunca eliyle itirdi. Duru rahat etmesi için kalçasını havaya kaldırmıştı.

Kocasının bedeninde dolaşan sakalları onu çıldırtıyordu. Sırlıklam olmuştu. Uğur, parmaklarından ikisini rahatça içine kaydırdığında inledi. Parmaklarını birkaç saniye boyunca içinde ileri geri hareket ettirdikten sonra dışarı çıkarttı ve elini ağzına götürüp parmaklarını yaladı. Duru onun bu yaptığını fark etmemişti.

Uğur ayağa kalktığında onu kucaklamak istese de canı yanınca geriye bıraktı. Duru ellerinden destek alarak yatağın ortasına doğru ilerledi. Uğur davetkar biçimde yatan karısının yanına gelip tek hamlede içine girdiğinde Duru zevkle inledi.

Sevişmelerinin ardından Duru kendini son bir haftadır hissetmediği kadar canlı ve diri hissediyordu. Sabahtan beri bir şey yemediklerinden kurt gibi de acıkmıştı. Dışarıdan yiyecek bir şeyler söylediler.

Kurye siparişlerini teslim ettiği sırada Duru salondaki kanepede oturuyordu. Kapıyı üzerinde sadece bir eşofman altıyla açan kocasını beğeniyle süzdü.

“Hayatım atelini tak istersen.”

Uğur onun hatırlatmasıyla elindekileri masaya bırakarak yatak odasına gitti. Duru televizyonu çalıştırıp mutfığa yürüdü. Kocasının masaya bıraktığı siparişleri açarak bir tepsiye yerleştirdi. Uğur gelene kadar yemekleri hazır olmuştu.

Duru içecek bir şeyler hazırlamaya gittiğinde Uğur televizyonda bir film ayarlamaya girişti. Genç kadın geri döndüğünde onun bir Türk filmi seçtiğini görünce şaşkınlıktan dona kaldı. Uğur Turgay asla ama asla Türk filmi izlemezdi. Yutkundu.

“Gelmiyor musun?”

Kocasının sorusu onu kendine getirince kanepede oturan adamın yanına yürüdü. “Hiç duymamıştım. Konusu neymiş?”

Uğur servis tabağına birkaç parça koyarken, “Daha önce izlemiştim. İyi film... Bir de birlikte izleyelim,” dedi.

Duru elinden bırakmayı unuttuğu içeceklerden birini yere düşürdü. Cam sert zemine çarpıp parçalandığında donakaldı. Kocası ayaklarının dibine dağılan cam kırıklarını toplamaya başladı.

“Hayatım, kenara çekil istersen. Bir yerin kesilmesin.”

Panikle oradan uzaklaşmaya çalışırken ağzının içinden mutfığa gitmekle ilgili bir şeyler söyledi. Orta boy bir cam parçası ayağına batınca “Ayy...” diye bağırdı.

Uğur sağlam eliyle topladığı cam parçalarını karısının sehpanın üzerine bırakırken bağırdı.

“Sana çekil demedim mi ben! Bak ayağın kesilmiş kanıyor.”

Ayağından akan sıcak kanı fark edemeyecek kadar şaşırmıştı. Uğur yüzündeki ifadeyi görerek sert çıktığını fark etmiş gibi, “Buraya gel, bakayım,” dese de Duru bir adım geri attı.

“Bir şey yok. Ben hallederim...”

Arkasını dönüp koşar adımlarla salonun yakınındaki ortak banyoya yürüdü. Duş kabinine girip musluğu açtı.

Akan su, kanla karışıp gidere doğru ilerlerken Duru kocasının ona bağırmasının şaşkınlığını yaşıyordu. Banyonun kapısı açılıp genç adam içeri girdiğinde kendini müdafaa etmek istermiş gibi sırtını duvara yasladı. İri adımlarıyla kısa sürede yanına ulaşan adam eğilip kesiği kontrol etti.

“Gel pansuman yapalım. Ciddi bir şeye benzemiyor. Ama istersen doktora gidebiliriz.”

Duru ayağını çekerek, “Gerek yok,” dedi. Adam ayağa kalkıp dışarı çıkınca o da arkasından çıktı. Dolabı açıp bir havlu aldı. Ayağını kurulayacakken havlu elinden alındı.

“Ayağını kaldırır mısın?”

Duru kurulamasına ve yaradan akan kanı silmesine müsaade etti. Ayaklarının dibine çökmüş adama tepeden bakarken nasıl olup da gardını bu kadar kolay indirebildiğini düşünüyordu. Besbelli ki bu adam kocası değildi ancak Duru ona karşı gardını indirse bile bir sıfır öndeydi. Şüphelerini hiçbir zaman dile getirmemişti. Ve artık bu bir şüphe olmaktan çıkmıştı.

Bu adamın kocası olmadığına adı gibi emindi.

Güneş ışıklarının yıkadığı yatak odasındaki sükûneti bozan kapı sesiyle uyandı. Saatin neredeyse on olduğunu gördü. Normalde çoktan kalkıp işe gitmesi gerekiyordu ama uykusuz geçen gecenin sabahında uyanamamıştı.

Adam gece yanına gelmemiş, onu uyandırmamıştı. Duru bunun için minnettar olsa da birkaç gece önce gördüğü rüyayı yeniden görmek onu oldukça yormuştu. Beşik, kucağında bebeklerini tutan kocası ve arkasında duran adam... Artık onun kocası olmadığını biliyordu.

Telefonu aldığında yardımcısı Merve'den gelen mesajı gördü. Randevularının tümü Uğur Bey'in talimatıyla iptal edilmişti. Uykusuzluktan başı çatlayacak gibi ağrıyordu ama yapacağı çok iş vardı. İlk önce Doktor Elif'i aradı.

Telefon meşgule düşüp, en kısa sürede aranacağına dair gelen mesajı okuyunca duşa girdi. Telefonunu kabinin hemen dışında yere bırakmıştı. Doktor arayabilir ve hemen cevap vermezse tekrar beklemek zorunda kalabilirdi.

Tam işini bitirmişti ki telefonu çalmaya başladı. Hemen dışarı çıkıp bir havlu aldı. Bedeninden önce elini kuruladı ve aramayı cevapladı. Hâlâ ıslak olduğu için telefonu kulağına götürmek yerine hoparlöre almıştı.

"Merhaba Duru."

"Merhaba ve kusura bakma Elif. Hastan olabileceğini düşünemedim."

Doktor Elif anlayışlı bir tonda, "Önemli değil," dediğinde Duru direkt konuya girdi.

"Arkadaşınla konuştun mu bilmiyorum ama sanırım ona ihtiyacım kalmadı."

Elif kısa bir an sustuktan sonra, "Emin misin? Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Duru ona açıklama yapmaktan kaçarak, "Artık sorunun ne olduğunu biliyorum. O bana yardım edemez," dedi.

Her ne kadar o üzeri kapalı konuşsa da kelimelerin altında yatan anlamları iyi çözümleyen bir doktor olan Elif ikna olmamıştı.

"Seni kabul edecekti. Hatta bugün için bir görüşme bile ayarladı. Sorunlar çözülmüş gibi hissediyor olabilirsin Duru. Ama bana sorarsan geçirdiğin travmadan sonra biriyle konuşmak sana iyi gelecektir."

Duru karar veremiyordu. Psikolojik bir rahatsızlığı olmadığını ispatlarsa bu yolda daha rahat ilerleyebilirdi. Kendinden ol-

dukça emindi. Kandırılıyordu. Kandırılıyorlardı. Kocası şu an neredeydi? Bu konuda en ufak bir fikri yoktu ama ona yardım etmeliydi.

“Pekâlâ, bilgileri atarsan onunla iletişime geçebilirim.”

Elif mesajla ileteceğini belirttikten sonra iyi günler dileyip telefonu kapattı. Dolaptan bir yara bandı çıkarıp kesiğe yapıştırdı. Giyinme odasına yürürken beklediği bildirim geldi. Mesajı açıp bilgileri suya ihtiyacı olan biri gibi yuttu. Elif doktorun adının yanı sıra adres ve telefon bilgilerini de göndermişti. Şu an mûsaitti ve aramasını bekliyordu.

Duru verilen adresin holding binasının çok yakınında olduğunu görünce riske girmek istemedi. Adam şu an şirketteydi ve o kadar yakınında bir yere gitmeyi göze alamazdı.

Telefon numarasını tuşlayıp bekledi. Üçüncü kez çaldığında Duru, Doktor Elif’in yanıldığını düşünmeye başlamıştı. Doktor, aramasını bekleseydi çoktan açardı. Tam kapatacakken karşı tarafın yanıtladığını duyup telefonu kulağına götürdü.

“Merhaba, Çınar Bey’le mi görüşüyorum?”

Tok bir ses, “Evet, benim,” diye cevap verdiğinde kuruyan dudaklarını yalayıp nemlendirdi.

“Numaranızı Elif Hanım’dan aldım. Sanırım size bilgi verdi.”

“Ah evet, az önce arayacağınızı söylemişti.”

Duru, adamın tok sesini dinlerken onu zihninde canlandırmaya çalıştı. Elif’inkine benzer bir odada oturmuş, sırtını geniş koltuğuna yaslamış, masanın ardından konuşan orta yaşa yaklaşmış bir adam belirmişti gözlerinin önünde. Bu betimlemede adamın adının etkisi yadsınamazdı. Neticede çınar ağacı uzun yıllar varlığını sürdürebilen bir canlıydı.

“Bana vakit ayırdığınız için teşekkür ederim. Acil bir görüşme planlamamız mümkün mü?”

“Ashına bakarsanız saat ikideki randevum iptal edildi. Sizi o araya alabilirim.”

Duru randevunun neden iptal edildiğini merak etmişti. Acaba onu başarısız bulan bir hastası mıydı, yoksa acil bir işi çıktığı için mi iptal etmişti?

“İki benim için uygun. Ancak küçük bir sorun var.”

Derin bir nefes alıp bekledi. “Dinliyorum.”

“Görüşmemizin tamamen gizlilik içerisinde ilerlemesini istiyorum.”

“Elbette.”

“Ofisiniz...” Kısa bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Ofisinize gelmem söz konusu değil. Mümkünse görüşmeyi başka bir yerde yapabilir miyiz?”

Adamın koltuğunda dikleştiğini hayal etti.

“Açıkçası buna vaktim var mı bilmiyorum. Ayrıca bu normalde gerçekleştirmediğimiz bir uygulama.”

Duru paniklemişti. Reddedilmek istemiyordu. Durumu kendi aleyhine nasıl çevirebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Daha müsait olduğunuz bir zaman dilimi varsa o zamana da ayarlayabiliriz.”

Konuşurken sesinin titremesine engel olamamıştı. Karşı tarafta kısa bir sessizlik yaşandı.

“Bana biraz izin verirseniz bir şeyler ayarlamaya çalışacağım. Ama görüşme nerede olacak?”

Duru tuttuğunu fark etmediği soluğunu saldı.

“Bakın, ilk kez böyle bir istekle karşılaştığınızı tahmin edebiliyorum. Ancak durumum özel görüşme talep etmemi gerektiriyor. Sizin için sakıncası yoksa The Ritz-Carlton lobide buluşabilir miyiz?”

Karşı tarafta tuhaf bir sessizlik oldu.

"Gizli görüşme talebinizi anlıyorum. Ama bir otelin lobisinde buluşmadaki mantığı anlayamadım. Halka açık bir alan..."

Duru adamın kendi açısından haklı olduğunu farkındaydı. Ama anlaşılan kim olduğunu bilmiyordu. Ona açılacak kapılardan ve gösterilecek ihtimamdan bihaberdi.

"Merak etmeyin, gizliliğimiz sağlanacak."

Birkaç saniyeyi geçmeyen bir duraksama anından sonra doktor, "Pekâlâ, programımı ayarlamaya çalışıp size döneceğim," dedi.

Duru rahat bir nefes almıştı.

Doktorun telefon numarasını, mesleğini yazmadan Çınar Alkan olarak kaydetti. Ardından Elif'le yaptığı aramaları ve mesajları sildi. Doktor Çınar'ın aramasını temizlemeyi sonraya bırakıp giyinmeye başladı. Saat on biri geçmişti. Doktorun programının sıkışıklığını göz önünde bulundurarak hazır beklemeye karar verdi. Aniden evden çıkması gerekebilirdi.

Siyah bir pantolon seçti. Üzerine beyaz dar kalıp bir gömlek giymişti. Dolaptan bir de taba rengi blazer ceket çıkarttı. Ceket giymeden önce makyaj yapmaya oturdu. Telefonu çaldığında doktorla görüşmesinin üzerinden neredeyse yirmi dakika geçmişti. Umutsuzluk çukuruna yuvarlanacağı anda gelen aramayla kalp atışları hızlandı.

"Tekrar merhaba Duru Hanım."

"Merhaba."

"Görüşmemizi saat bire ayarladım. Normalde öğle aram, sizin için sakıncası olmazsa yemeği beraber yiyebiliriz. Ancak şunu söylemem gerekir ki bir saati geçiremem."

"Oh, sorun değil. Bir saat bizim için yeterli olacaktır. Ve... Ah... Teşekkür ederim."

Doktor önemli değil minvalinden bir şeyler söyledikten sonra telefonu kapattı. Duru onun zaman yaratmasına sevinmişti ancak yemek işi gizlilik konusundaki hassasiyeti biraz baltalayacaktı.

Vakti azalıyordu. Aceleyle makyajını tamamladı. Güler Ab-la'ya dışarı çıktığını söyledikten sonra yapılacak tek bir şey kalmıştı: kocasının telefonunu kullanan adama mesaj atmak. Hızlı aramalarda kayıtlı olan ismi bularak mesaj alanına şöyle yazdı:

“Kız arkadaşlarımla öğle yemeğinde buluşacağız. Akşam görüşürüz.”

Böyle bir mesaj atmasının iki nedeni vardı. Birincisi Uğur onun kız arkadaşa sahip olmadığını biliyordu. Eğer tepki göstermezse bir kez daha şüphelerini doğrulamış olacaktı. İkinci sebep ise görüşmenin ortasında nerede olduğunu açıklamak zorunda kalacağı bir telefon almak istememesiydi.

Çok geçmeden cevap mesajı geldi.

“Pekâlâ.”

Duru içinden “Bingo!” diye mırıldandı. Yemi yutmuştu...

Çantasına cüzdanını ve telefonunu aldıktan sonra önceden hazırlamış olduğu ceketini alıp kapıya yürüdü. Sanki dışarı attığı bu adım yeni hedeflerine doğru atılmış ilk adım gibi geliyordu. Uğur'un nerede, ne yapıyor olabileceğini düşündü. Sağ olmalıydı. Onun için sağ kalmak zorundaydı. Asansörün kapıları açılıp da içeri girdiğinde aynadaki kararlı yansımasına baktı. Başaracaktı. Kocasını eve döndürmenin bir yolunu bulacaktı.

Beşinci Bölüm

KARANLIK YÜZ

The Ritz-Carlton'a ev sahipliği yapan konuma geldiğinde, şehre tepeden bakan binayı hayranlıkla süzdü. Boğaz manzarası, doğu ve batıyı sentezleyerek dünyanın her yerinde olduğu gibi burada da bir kraliçe edasıyla şehre ışık saçıyordu.

Motoru durdurmadan araçtan indi ve valenin onu park yerine götürmesini beklemeden binanın ana giriş kapısına yürüdü. Stilettolarının zemin üzerinde çıkardığı sesler eşliğinde lobiye ilerledi.

"Merhaba, Doktor Çınar Alkan beni bekliyor olmalı."

Ülkenin hiçbir otelinde görülmeyecek güzellikteki lobi çalışanı, kibar bir şekilde Doktor Çınar Alkan'ın henüz gelmediğini bildirdi. Duru onu şu tarafta bekleyebilirdi. Ayrıca beklerken bir şeyler içmek isterse ona yardımcı olmak için burada olduğunu hatırlattı.

Duru teşekkür ettikten sonra ona gösterilen alana yürüdü.

Otel müdürünün ona doğru geldiğini gördüğünde insana yuva izlenimi vermek için tasarlanmış lobiye inceliyordu.

"Merhaba Duru Hanım. Hoş geldiniz."

Otel müdürünün bizzat yanına gelmesi Duru'yu şaşırtmadı. The Ritz-Carlton'da gizliliğinize önem verilirdi. Duru'nun burayı seçmesindeki temel amaç da buydu.

"Merhaba, bu ziyaretimin gizli tutulmasını rica edeceğim. Bir öğle yemeği toplantım var. Topluluktan uzak, uygun bir yer ayarlayabileceğinizi umuyorum."

"Elbette, siz nasıl arzu ederseniz... Benden istediğiniz özel bir şey var mı? Yardımcı olabileceğim bir konu?"

Duru hafifçe gülümseyip teşekkür ederken diğer taraftan da lobiye girip çıkan insanları süzüyordu. Müdür müsaade isteyip yanından ayrıldı. Doktoru internette araştırarak vakti olmamıştı. Nasıl biriyle görüşeceğini bilmiyordu. Kapıdan giren insan sayısı çok değildi. Duru hangisinin Doktor Çınar olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

İçeri giren tûvit ceketli otuzlu yaşlarının ortalarındaki adamı gördüğünde onun bir film yıldızı olabilecek kadar yakışıklı olduğunu düşündü. Adam lobideki görevliyle konuştuktan sonra ona doğru yürümeye başlamıştı. Duru onu gözlemlemekten kendini alamıyordu. Koyu sarı saçları ve o mesafeden bile ayırt edilen mavi gözleriyle, lobiyi varlığıyla adeta doldurmuştu.

"Duru Hanım?"

Duru şaşkınca kekeledi. "Çı-Çınar Bey?"

Adam gülümsedi. Mavi gözleri ıslı ıslıldı.

"Evet, benim..."

Duru oturduğu yerden kalktı ve elini adama uzattı.

"Kusura bakmayın, daha farklı birini bekliyordum."

Doktor Çınar kirli sakallarının ardından gülerek, "Siz ilk değilsiniz, son olmayacaksınız da," dedi.

Duru daha şimdiden bu özel buluşma fikrine pişman olmuştu. Genç bir adamla görülmek ayrı bir soruna yol açabilirdi. Ama bu-

luşma talebinde bulunan kendisi olduğu için adamı suçlayamadı. Başa gelen çekilecekti mecburen. Hafifçe gülümseyip çantasını bıraktığı yerden aldı.

“Acıkmış olmalısınız. Geçelim mi?”

Doktor önden gitmesi için eliyle işaret ettiğinde Duru restorana doğru yürümeye başladı. Bir taraftan da etrafını gözlemliyordu. Genç ve yakışıklı bir adamla, hatta neredeyse kocasının çıkması diye tabir edilebilecek bir adamla görülmek istemiyordu.

Restoran bölümüne girdiklerinde müdür tarafından görevlendirilen genç bir adam yanlarına geldi. Onlara restoranın boş olan bir kısmında bir masa ayarlanmıştı. Boğaz manzarasının yanı sıra yemek bölümünü ortadan ikiye bölen paravan sayesinde yemeklerini yiyen diğer konuklardan ayrı bir konumdaydı. Masaya oturduklarında Duru’nun canı neredeyse yirmi dört saatir aç olmasına rağmen bir şey istemiyordu.

Doktor Çınar menüden bol proteinli bir yemek sipariş ederken Duru hafif bir salata ile yetinmişti. Zaten konuşurken bir şey yiyemeyeceğinden emindi.

Doktor Çınar’ın seçtiği şarap servis edildikten sonra görevli yanlarından uzaklaştı. Onun masadan ayrılmasını bekleyen adam sandalyesine iyice yaslandı.

“İsminizin Duru olduğu dışında hakkınızda pek bir şey bilmiyorum. İsterseniz yemeklerimiz gelene kadar kısaca kendinizden bahsedebilirsiniz.”

Herhangi birine bahsedebileceği bir konu açarak onu konuşmaya hazırladığını anlayan Duru minnettardı.

“Aslına bakarsanız kimliğimden çok bahsetmek istemiyorum. Bu konuda biraz esnek davranabilir miyiz?”

Doktor mavi gözlerinin neredeyse kaybolmasına neden olacak bir gülümsemeyle “Merak etmeyin, bu bilgiler gizli kalacak,” dedi.

Duru karşısındaki adamı ciddiyetle süzdü. Uğur'dan ancak birkaç santim kısa görünen adam, mavi gözleri dışında kocasına benziyordu. Kocasını gibi kirli sakalı vardı ama Uğur'un sakallarındaki kızıl tonlar onunkinden yoktu. Bu benzerlik bir taraftan onu rahatlatırken diğer taraftan geriyordu. Ancak işi bitirmeye kararlı olduğuna göre görüşmeyi adamın yönetmesine izin verecekti.

"Duru Turgay... Adımı belki duymamış olabilirsiniz ancak soyadıma illaki aşinasınızdır."

Doktor kaşlarını hafifçe çatarak çenesini afifçe sola çevirdi. Evet, soyadını biliyordu.

"Dediğim gibi, çok bilinen bir ailenin geliniyim."

Doktor Çınar sandalyesinde hafifçe doğrularak "O halde bahsi geçen kaza, geçenlerde gündeme oturan şu kaza öyle mi?" diye sordu.

Duru maalesef dercesine dudaklarını büzüştürdü.

"Evet, o kaza... Basına yansımayan detayları biliyor musunuz?"

Doktor tekrar yerine yerleşirken "Evet, bebeğinizi kaybetmişsiniz... Üzgünüm..." dedi.

O sırada masaya gelen görevli bir istekleri olup olmadığını sorarken yemeklerinin birkaç dakika sonra servis edileceğini haber verdi.

"Hayır, tek isteğimiz servisten sonra yalnız bırakılmak. Şarap servisini ben yapacağım."

Görevli, "Peki efendim," dedikten sonra masalarından olandığına uzağa ama çağrıldığında görebileceği bir yere gitti. Duru onun otoritesine hayran kalmadan edemedi. Doktor Çınar yeniden yalnız kaldıklarında duyulmasında sakınca olmayan sorulardan birini sordu.

"Nasıl bir hayatınız var? Medyatik bir ailenin gelini olmanız dışında bana kendi hakkınızda ne anlatabilirsiniz?"

Duru hayatının kısa bir özetini geçti. Doktora anlattığı her şey kazadan sonra farkına vardığı detaylardı. İyi bir iş, güzel giden bir evliliği vardı. Ama çevresinde kimse yoktu.

“Belki de beni şımarık bir kadın olarak göreceksiniz. Ancak şu birkaç günde kendim hakkında da bir sürü gözlemde bulundum. Ben eskiden bu kadar yalnız değildim.”

Doktor yemeklerinin geldiğini görünce yüzeysel bir cevap verdi. “Kendiniz hakkında gözlem yapmanız güzel bir şey.”

Servisleri yapılıp görevliler masadan uzaklaşana kadar ikisi de başka bir şey söylemedi. Duru peçetesinin detaylarını inceliyormuş gibi görünüyordu. Masaya gelen hiçbir şey iştahını bir nebze de olsa etkilememişti. Doktor boşalan kadehlerini tazelediği sırada yeniden yalnız kalmışlardı.

İşini bitirdikten sonra genç kadına “Size adınızla hitap etmemde bir sakınca var mı?” sordu.

Duru hafifçe gülümsedi.

“Kimseye anlatmadığım karanlık sırlarımı paylaşacağım birinin bana adıyla hitap etmesinde bir sakınca görmüyorum doktor.”

Adam da aynı şekilde gülümseyip çatalını eline aldı.

“Bana Çınar de lütfen.”

Bıçağının yardımıyla lezzetli bifteğini kesip ağzına götürmeden hemen önce, “Bana kazadan sonrasını anlatabilir misin Duru?” diye sordu.

Duru elinde tuttuğu çatalıyla sebzeleri dörterken dalgınca konuşmaya başladı. “Kazayı bebeğimizin kaybı hariç ufak tefek yaralanmalarla atlattık. Eşim...” Çatalı elinden bırakıp adama baktı. Ağzında ne varsa bitirmiş dikkatle onu dinliyordu. Derin bir nefes alıp devam etti.

“O... Onun omzu çıkmış, benimse ayak bileğim incinmiş. Uyan-
dığımda yanımdaydı. O an düşünemedim. Kaza sırasında ağzından

gelen kanı görmüştüm. Bir insanın ağzından neden kan gelir Çınar? Yani bunun tıbbi açıklaması nedir? Belki bir iç kanama ha? Onun omzunda çıkık vardı. Sadece çıkmış ve yerine oturmuş.”

Duru tüm bunları adeta soluk bile almadan art arda sıralarken doktor suskunluğunu korudu. Duru onun cevap vermediğini görünce devam etti. Ama sanki doktora anlatmıyor da kendi kendine konuşuyordu.

“Yüzü o kadar ölü görünüyordu ki...”

Başını kaldırıp adama baktı.

“Hastaneden çıktığım gece bir rüya gördüm. Ağzının kenarındaki kan ve ölü yüzü... Aklımdan çıkmıyor anlıyor musun?”

Adam bir şey demeyince devam etti. “Eve döndük... Gece pijamayla uyumuş. Benim kocam, sekiz senedir tanıdığım adam asla pijamayla uyumaz. Rahat edemez.”

Doktor “Peki bunun sebebini sordun mu?” dedi.

“Evet, elbette. Annem evde olduğu için giydiğini söyledi. Ama annem bizim evde ilk kez kalmıyor.”

“Evdeki adamın kocan olmadığını düşünmene neden olacak başka ne yaşadınız?”

Duru derin bir nefes aldı.

“O kadar çok ki...”

Duru kocasıyla yaşadığı özel şeyleri paylaşmak istemiyordu. Ama bunun da gerçeğe ulaşmak için bir delil teşkil edeceğinden emindi. Bu yüzden dudaklarını yalayıp yutkundu.

“Bakın, fiziksel olarak tıpatıp kocamın aynısı. Sesi de dahil olmak üzere. Konuşması, giyinmesi. Ama çok ince detaylarda aradaki farkı görebiliyorum. Hani kocamın bir ikizi olsa diyeceğim ki bana eşek şakası yapıyorlar.”

Adamla birlikte olduğu için suçluluk hissediyordu. Bunu aşmak için de farkı annesinin dahi anlayamayacağını belirtmek istiyordu.

“Benimle birlikte oldu.” Yutkunduktan sonra devam etti. “Yani biz birlikte olduk... Aradaki farkı anlatmak için söyleyebileceğim tek şey şu olurdu; bana tecavüz ediyormuş gibi hissettim.”

Duru doktorun tabağına hâlâ dokunmadığını fark ettiğinde vicdan azabı yaşadı.

“Yemeğiniz buz gibi oldu.”

Çınar “Önemli değil... Sizi dinlerken unuttum bile. Onun aynı kişi olmadığına inanmanıza yetecek bir kanıt mı bu sizce?” diye sordu.

“Dahası da var elbette. Ama öncesinde siz yemeğinizi yiyin. İnanın kendimi kötü hissediyorum. Hatta şöyle yapalım. Biraz da siz anlatın. Ben dinleyeyim.”

Çatalını tabağına götürüp salatadan aldı. “Merak etmeyin ben sizi dinlerken de yiyebilirim.”

Çınar çatalını ve bıçağını eline aldı.

“Pekâlâ... Ben pek medyatik biri sayılmam. Ama adımı araştırırsanız yayımlanmış makalelerimi bulabilirsiniz.”

Duru rahatlamış hissediyordu. Şimdi soru sorma sırası ondaydı. Adam etinden büyük bir parça keserken ilgiyle

“Peki neden bu işi yapıyorsunuz? Bir sabah yatağınızdan kalkıp insanların dertlerini dinleyerek para kazanmaya mı karar verdiniz?” dedi.

Çınar ağzındaki büyük lokmayı başarılı bir biçimde çiğneyip yutarken çatalını ona doğru sallayıp esprisini beğendiğini belli etti. Kravatını tutarak masaya doğru eğildi.

“İnsanların çoğu bu hataya düşüyor. Yani ben psikolog değilim, psikiyatrim.” İki elini masanın üzerinde birbirinden uzaklaş-

tırarak, "Aralarında büyük fark var," dedi. "Biz sadece insanları dinlemiyoruz, onların deli olup olmadığına da karar veriyoruz."

Duru doktor Elif'in aksine delilikle ilgili bu kadar rahat konuşmasından etkilenmişti. İçten bir kahkaha attı.

"Burada tıp fakültesini tamamladıktan sonra uzmanlık için Amerika'ya gittim. Çünkü hayallerimde hep Harvard vardı." Hafifçe gülümsedi. "Burada uzmanlığımı almayı düşünmedim. Çünkü orada yine uzman sayılmayacaktım."

Anlattıkları Duru'nun ilgisini çekiyordu. Her zaman düşlediği ama Uğur hayatına girince bir kenara attığı hayalini hatırlatmıştı ona.

"Peki neden geri döndünüz?"

"Gençlik ateşiyle her şeyi başarabileceğimişsiniz gibi gelse de biz bu kültürün insanlarıyız. Babam Alzheimer olduğunda geri döndüm."

Duru kendini onun yerine koydu. Çaresi ve tedavisi olmayan bir hastalık... İnsanların zihinsel rahatsızlıklarına çare bulmak için çabalayan birinin kendi babasına naçar oluşu... Gerçekten de zordu.

"Üzgünüm."

Genç adam ağzındaki lokmayı yuttu. "Uzun zaman oldu. Yirmi sekiz yaşına geldiğimde Amerika'da uzman bir psikiyatr olmuştum. Otuz üçüme geldiğimde geri döndüm. Ancak babamla sadece altı ay vakit geçirebildim."

"Peki, neden geri dönmediniz?"

Doktor utanmış göründü. "Annemi yalnız bırakmak istemedim."

Duru onun da tek çocuk olduğunu düşünmüştü ama adam konuşmaya devam ettiğinde şaşırды.

"Kız kardeşim evli ve başka şehirde yaşıyor."

Duru "Bu yaşınızda annenizle mi yaşıyorsunuz?" dedi gülerek.

Çınar, "Hayır! Kesinlikle hayır... Sadece onunla aynı ülkede-yim," dedi.

Yemeği neredeyse bitmişti. Duru salatasından en başta aldığı bir çatal dışında tabağa dokunmamıştı. İçtiği ikinci kadeh şarap yanaklarını pembeleştirmiş, kanını ısıtmıştı. Eğlendiğini fark etti. Hiç de bir psikiyatrla seansta olduğunu düşünmüyordu o anda.

"Kendini hazır hissediyorsan devam edelim."

Duru iç karartıcı hayatının detaylarına geri döneceğini düşününce az evvelki keyfi kaçsa da konuya geri döndü.

"Aslına bakarsanız sırf merakımdan onu ailesiyle bir araya getirdim. Benim fark ettiklerimi onlar da fark edebilecek mi diye..."

Genç adam ilgiyle sordu. "Ettiler mi?"

"Görünüşe göre hayır. Kayınvalidem zaten değişik bir kadın... Hayatta neyi umursadığını hâlâ çözebilmiş değilim. Babasına gelince... Siyasileri bilirsiniz... İlgili bir baba olduğu söylenemez."

"İlgi çekici bir birleşim... Bir ara onları terapiye getirmek istersen hayır demem."

Duru hafifçe gülümsedi. Adam onu rahatlatmayı gerçekten biliyordu.

"Ben yanıldığımı düşündüm... Dün akşam tüm şüpheleri bir kenara bırakarak kendimi onun kocam olduğuna ikna ettim."

Doktor bunun ardından ne geleceğini bilmiyordu. Soru sormadan kadının devam etmesini bekledi.

"Ama yanılmamışım... Bana bağırdı. Bakın her evlilikte sorunlar olur, elbette biz de yaşıyoruz. Ama Uğur, sekiz sene boyunca bana bir kez bile sesini yükseltmedi. Çok naif bir adamdı. Ama dün gece hiç âdeti olmamasına rağmen bir Türk filmi açtı. İlgimi çektiği için onu şüphelendirmeden neden o filmi seçtiğini

sordum. Bana filmi daha önce izleyip çok beğendiğini söyledi. Oysaki asla izlemeyeceği bir filmi. Şokla bardağı elimden düşürdüm ve ayağım kesildi. O ise ayağım kesildiği için bana bağırdı.”

Duru, bir solukta konuşmuştu. Doktor onu dinledikten sonra bir karar vermeye çalışıyormuş gibi kendi içinde bir hesaplasmaya girişmişti. Bir süre ikisi de sustular. Sonunda Çınar konuşmaya başladı.

“Öncelikle şunu söylemek istiyorum: Asla ama asla ilk görüşmede yorum yapmak istemem. Yönlendirme asla yapmam. Ama şunu bilmeni isterim; çoğu kadın kocasındaki bu tarz değişiklikleri aldatma olarak yorumlar. Sen, kocandaki değişimini başka bir kadının varlığına bağlamak yerine, onun başka biri olduğunu söylüyorsun. Normalde hiç Türk filmi izlemiyor olabilir, belki bir kadınla tanıştı ve o kadınla izledi. Kadın ona bu filmi izleyelim dediğinde sence hayır diyebilir mi?”

Duru başını aşağı yukarı sallayıp onu onayladı. Genç adam birkaç saniye susarak genç kadını süzdü.

“Capgras diye bir şey duydun mu hiç?”

Genç kadın bu kez de başını olumsuz manada iki yöne sallayınca doktor açıkladı.

“Fiziksel ya da psikolojik nedenlere dayanan bir hastalık, sanrısız yanlış tanıma. Yani beyinde yer alan bir lezyon ya da şizofreni, depresyon, manik gibi sebepleri olabilir. Kişi genellikle aile bireylerinin, yakınlarının ve hatta bazen kendilerinin, tıpatıp benzeyen ikizleriyle değiştirildikleri biçiminde sanrıya kapılır.”

Duru bahsedilen hastalığı hiç duymamıştı. Ama gerçekten de onun yaşadıklarına benziyordu.

“Bakın bunlar benim uydurduğum şeyler değil.”

“Biliyorum, uydurmuyorsun. Ben sana olasılıklardan bahsediyorum. Belki de gerçekten hiçbir şeyin yok. Ya da capgras sendromundan mustaripsin. Bunu söyleyemem. Sadece bilmeni

istediğim şu; mesela kocanın seni aldattığını düşünmek yerine, neden onun başkası olduğunu düşünüyorsun?"

Duru'nun kafası karışmıştı. Çınar ona yardım etmek istiyor gibi görünüyordu ama söyledikleri yersizdi.

"Kocam beni aldatmaz demiyorum, o kadar kör âşık değilim. Belki de çoktan yaptı. Bunu bilemem. Ama ben bu konudan eminim ve onun başkası olduğuna dair kanıtlarım var derken ciddiyim."

Çınar'ın sözü almasına müsaade etmeden devam etti.

"Bakın, sizinle görüşmeyi istememin tek nedeni o alçağın maskesini indirdiğinde beni akıl hastanesine kapatmayı başaramaması. Siz ve Elif dışında bu düşüncemi kimseye anlatmadım. Şimdi polise gitsem bana kimse inanmaz. Delillerimi toplarken bir taraftan da akıl sağlığımın yerinde olduğunu ispatlamak istiyorum."

"Ön hazırlık yapıyorsun. Etkileyici bir manevra."

Duru masada ona doğru eğildi ve sordu.

"Bana yardım edecek misiniz?"

"Sana yardım etmek için buradayım Duru..."

Duru alaycı bir şekilde "Bana diğer hastalarınıza sıkıldığınız palavraları sıkmayın lütfen. Ben hasta değilim ve size bunu ispatlamanız için para ödüyorum," dedi.

Genç adam güldü.

"Henüz para konusunu dahi açmamışken bunu söylemen tuhaf kaçtı. Bana para ödemiyorsun ve ödemeyeceksin. Böyle bir vaka fırsatını kaçırmayı istemem."

Duru şaşkınca, "Gerçekten hasta olmamı istiyorsun," dedi.

"Hayır, ne hasta olmanı ne de benim kobayım olmanı istiyorum. Sana sadece yardım etmek istiyorum. Eğer söylediklerinde haklıysan, birinin yardımına gerçekten ihtiyacın var demektir. Aksi durumda da tıbbi desteğe muhtaç olduğun bir gerçek... Şimdi, sana yardım etmek istediğime inanıyor musun?"

Duru, Çınar'ın yanından ayrılıp eve giderken tüm görüşmeyi zihninde yeninden değerlendiriyordu. İstanbul'un trafiği içinde kendine yol bulmaya çalıştığı sırada dalgınlıktan birkaç ışıktaki geç kalmış, ilerlemesi için kornaya basanlar olmuştu.

Çalan telefon onu düşüncelerinden ayırdığında adamın onu aradığını gördü. Aramayı yanıtlamak istemiyordu ama sonuçta bir şekilde karşı karşıya geleceklerdi.

"Hayatım..."

"Selam..."

Duru'nun içinden bu basit cevapların dışında bir şey söylemek gelmiyordu.

"Yemek nasıldı?"

"Klasik... Eve dönüyorum şimdi. Ne zaman gelirsin?"

Duru kendini onun gelişine hazırlamak istiyordu. Normal davranması gerekmesine rağmen nasıl yapabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Ben de onun için aradım. Birkaç gün evde olamayacağım."

Duru kismetin ayağına gelmesine şaşırdı. Nereye gittiği umurunda değildi. Heyecanını sesine yansıtmamaya çalışarak, "Hazırlık yaptın mı?" diye sordu. Eve gelme olasılığını hesaplamaya çalışıyordu.

"Hayır, Güler Abla istediklerimi hazırlayacak. Hüseyin almaya gidiyor. Nereye gittiğimi sormayacak mısın?"

Duru içinden cehennemin dibine kadar yolun var, diye geçir-se de, "Ben de tam onu soracaktım," dedi.

"Almanlar sorun çıkardı. Berlin'e gidiyorum."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Adam, "Hayır ben hallediyorum," dediğinde laf olsun diye ettiği teklifi elinin tersiyle itmesini umursamadı.

“İyi yolculuklar.”

“Seni seviyorum...”

Duru'nun buna verilecek cevabı yoktu. Eskiden olsa kalpten bir cevap verirdi. Ancak şimdi sadece ağzının ucuyla, “Ben de,” demekle yetindi. Telefon kapandığında üzerinden büyük bir yük kalkmıştı.

Eve vardığında Hüseyin'in çoktan geldiğini ve Güler Abla'nın hazırladığı çantayı alıp gittiğini öğrendi. Duru çalışma odasına girerek bilgisayarını çalıştırdı. Doktorun bahsettiği hastalığı araştırmak istiyordu.

İlk önce hastalığın adını yazarak arattı.

Çoğu makalede ilk olarak hastalığın tanımlaması yapılmıştı. Tanımlamalardan birini okudu.

Capgras sendromu, sanrısız yanlış tanıma bozuklukları içinde tanımlanan, az rastlanan ve inatçı sanrılar ile giden bir bozukluktur. Hasta, yakın bir akrabasının bazen de kendisinin ıpatıp benzerleri ile değiştirildiğine inanır.

Örneğin, kendi eşlerini gerçek eşlerini taklit etmeye çalışan sahtekâr biri olarak suçlayabilirler. Kişiler arasında bu sanrılar olumsuz iletişim problemlerine yol açar. Kişiler için ilişkileri zedeleyecek bir durumdur. Sahtekârlıkla suçlanan sadece bir insan değil bir hayvan, bir nesne veya koca bir ev olabilir.

Hemen hemen Doktor Çınar'ın da yaptığı açıklamayı okuduğunda aklındaki diğer soruya geçti. Capgras Sendromu nasıl ortaya çıkar?

Capgras sendromu nasıl oluşur?

Sendrom, şizofreninin bir belirtisi olarak görülebilir. Bu sendromun ortaya çıkabilmesi için, psikotik sürecin bir sonucu olarak gerçeği değerlendirme yetisinin bozulmuş olması ge-

reklidir. Capgras, sanrının oluşumunda yabancılık duyma, güven duyamama ile giden bir paranoid eğilimin olduğunu açıklamıştır.

Capgras Sendromu Belirtileri nelerdir?

Capgras sendromunun en çarpıcı belirtisi, kişinin sevdiklerinin sahtekâr olduğu inancıdır. Hiçbir akıl yürütme onların fikrini değiştiremez. Bazen yanılısma daha uzaktaki insanlar, evcil hayvanlar ve hatta nesnelerle ilgilidir. Özellikle bunama hastalarında sanrılar gelip gidebilir. Alzheimer hastalığı veya beyin hasarı gibi altta yatan bir hastalığın semptomları da olabilir.

Son olarak hastalığın teşhisinin konmasındaki aşamaları inceledi.

Capgras Sendromu Teşhisi

Capgras sendromunun teşhisini ve ortaya çıkış sebebini anlayabilmek için doktorlar bazı sorgulamalar yapmak isterler. Ailede daha önce bu rahatsızlığa benzer sanrıyla seyreden durumlar yaşayan kişilerin olup olmadığı sorgulanır. Buna ek olarak kişilerin Alzheimer veya şizofreni gibi rahatsızlıklarının olup olmadığı da sorgulanmaktadır.

Teşhis koymak için doktorlar fiziksel ve ruhsal sağlık muayeneleri yapacaklardır. Demansı veya diğer koşulları kontrol etmek için zihinsel beceri testleri ve lezyonları veya diğer beyin değişikliklerini arayan MRG veya EEG gibi beyin görüntüleme testleri isteyebilirler.

Manyetik Rezonans Görüntüleme (MRG): Beyinde meydana gelen bazı ekstra oluşumların görüntülenmesi için manyetizmadan yararlanır. Genellikle demansta karakteristik olarak bazı radyolojik bulgular görülebilir.

Elektroensefalografi (EEG): Uyku ve uyanıklık halinde beyin içerisinde iletilen dalgaların görüntülenip bir kâğıt üzerinde kaydedilmesi işlemine verilen addır. Anormal dalgalar bazı rahatsızlıkların erken belirtisi olabilir.

Capgras sendromunun teşhisi genellikle hasta öyküsü ve fizik muayene bulgularıyla subjektif olarak da konulmaktadır.

Tek başına Doktor Çınar'ın vereceği kararın etkili olmayacağını gören Duru'nun biraz morali bozuldu. Ayrıca her ne kadar kendisi hasta olmadığını iddia etse de içinde bulundukları durumun ilk bakışta Capgras sendromuyla ilişkilendirilmesi kaçınılmazdı.

Türkiye'deki örnek vakaları merak etti.

Bayan E. 22 yaşında bir polis memurudur. Hastaneye gelişinden bir ay öncesinde doğum yapmıştır. Doğumdan kısa bir süre sonra bir gece tuvalete kalktığında kulağında çınlama ve beyninin emildiği hissine kapılmıştır. Kötülüklerin onu sardığını, doğurduğu bebeğin şeytan olduğunu, onu emzirdiği ve beslediği için bu şekilde cezalandırıldığını düşünmüştür. Korkuyla eşine gittiğinde onun eşi olmadığını ve onun gözlerinin değiştiğini düşünmüştür. Artık eşi, eski eşi değildir. Üstelik dışarıya baktığında dünyanın değiştiğini, her şeyin bir kopya olduğunu, renklerin bile eski renkler olmadığını söylemiştir. Ayrıca kendine ait organlarının eski organları olmadığını fark etmeye başlamıştır. Bu olaydan sonra bebeğini emzirmek için ona yanaşılıyor ancak emzireceği sırada onun bir şeytan olduğu ve beslememesi gerektiği seslerini kafasının içinde duyuyormuş. Yaşadıkları nedeniyle intihar girişiminde bile bulunmuş.

İluka, varlığın reddedilmesi, iç organların ve bedeninin değiştiği, kendisinin ölümsüzlüğe mahkûm olduğu ve bütün yakınlarının bir başkalarıyla değiştirildiği inancı nedeniyle Capgras sendromu tanısı almıştır. Ayrıca "Doğum Sonrası Psikoz" tanısı da görülmektedir.

Okuduğu bu vaka onu şaşkınlığa sürüklemişti. Kendini sorgulama ihtiyacı hissetti. Kocasının dışında her şey normal görünüyordu. Böyle ciddi bir psikozun altından kalkmak için sağlam bir akıl sağlığı şarttı. Kadının son durumunu merak etse de ile-

tişime geçmeye çalışmanın saçma olacağını farkındaydı. Ama bu konuyu aklının bir kenarına not etti. Doktorla bir sonraki görüşmesinde bunun hakkında konuşmak istiyordu.

Doktor Çınar yemeğin bitiminde bir sonraki görüşme için planlama yapmıştı. Randevunun ofisinde gerçekleştirilmesini isteyen doktorun karşısında Duru kazanmıştı. Yine aynı yerde görüşeceklerdi. Çarşamba günü, aynı saatte... Bu görüşmenin ilkinde göre daha rahat geçeceğini düşünüyordu genç kadın. Ama anlaşılan doktorun ofisinden daha fazla kaçamayacaktı. Yaptırması gereken tetkikler vardı.

Seçenekleri arasında hipnoz da vardı. Kaza anını daha net hatırlaması gerekiyordu. Bunu da Çınar'a soracakları listesine ekledi.

Bir şeyler atıştırıp bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra kendine bir kahve hazırladı. Yatak odasında uyumak istemiyordu. Her ne kadar adam eve gelmeyecek olsa da kendine bir battaniye ve yastık alarak salona geçti. Zihnini meşgul etmek için kitap okumaya karar verdi.

Altıncı Bölüm

SIRLAR

Beyaz evin, kocasının ve bebeğinin olduğu rüyayı tekrar görmüş, çılgınlık atarak uyanmıştı. Bu kez dikkatini çeken başka ayrıntılar olsa da temel olarak aynı rüya sayılırdı. Hava henüz aydınlanmamıştı. Tekrar uyuyabileceğini sanmıyordu. Bu yüzden kalkıp banyoya girdi. Hazırlanıp makyajını da yaptıktan sonra ofise gitmek için evden çıktı.

Şirket binası kendi imzalarını taşıyordu. Zaten büyük bir inşaat şirketi olup, başkasının binasında çalışmalarını tuhaf olurdu. Otoparkın bariyerinin açılmasını beklerken onu selamlayan görevliye başıyla selam verdi.

Otoparka giriş yaptığında saat henüz 08.30'du. Mesai saat dokuzda başladığı için boş sayılan otoparkta aracına ayrılan yere park etti ve asansöre binerek yirmi üçüncü katta yer alan ofisine girdi.

Bina otuz iki katlıydı ve tamamen şirkete ayrılmıştı. Kayın-pederinin çok nadir kullandığı ofisi de dahil, tüm yönetim bu

kattaydı. Cam bölmelerle ayrılan ofislerin olduğu diğer katlar yaptıkları işlere göre konuşlandırılmıştı. Örneğin muhasebe ve finans iki ayrı katı işgal ediyordu. Satış ofisi için iki kat vardı. Bunlardan biri yurtiçi, diğeri de yurtdışı satışa ayrılmıştı.

Yönetim katı cam bölmelerle değil, duvarlarla ayrılmış odalardan oluşuyordu. Her odanın kendine ait bir banyo ve dinlenme odası mevcuttu. Duru ofise girdiğinde Merve henüz gelmemişti.

Merve'yle üç yıldır birliktelerdi ve genç kadın Duru'nun sağ koluydu. Hayatıyla ilgili her detayı bilir ve kolaylaştırmak için elinden geleni yapardı. Leb demeden leblebiyi anlaması kesinlikle onu mükemmel bir asistan yapıyordu. Ayrıca Duru'ya göre sosyal zekâsı çok gelişmişti. Esprileri o kadar inceydi ki zekâ seviyesini yakalamayanlar aval aval bakakalırdı. Kısacası başarılı olduğu kadar eğlenceli bir sağ koldu aynı zamanda. Duru masasına yerleşirken ofisini ve Merve'yi ne kadar özlediğini fark etti.

Merve ofise geldiğinde Duru'yu çoktan masasının başında çalışırken buldu. Genç kadın e-postaları kontrol ediyor, önem derecelerine göre bayraklarla işaret koyuyordu. Kontrol etmeyi bitirdiğinde hepsine teker teker dönüş yapması gerekecekti.

Gelen bazı e-postaları Merve'ye yönlendiriyordu. Böylelikle genç kadın üzerine yazdığı notlardan yararlanarak cevap verebilecek ya da gerekli hazırlıkları yapacaktı. Gelen davetlerin hepsini kibarca reddetmesini istedi. Asistanı patronundan gelen postaları gördüğünde onun çalışmaya döndüğünü anlayarak odasına gitti. Kapı iki kez tıklanınca Duru başını kaldırıp baktı.

Merve mahcup bir şekilde başını içeri uzatmış davet bekliyordu. Duru, "Gelebilirsin Merve," dediğinde ofise girip kapıyı kapattı.

"Geri döndüğünüze çok sevindim Duru Hanım."

Duru, "Ben de öyle," dedi ve ekledi. "Ben yokken bir sorun çıkmadı umarım."

Merve, "Hayır efendim, idare etmeye çalıştık," dediğinde Duru güldü.

Onun alçakgönüllü davrandığının farkındaydı. Genç kadın tuttuğunu koparan, verilen işi kısa sürede bitiren ve gerektiğinde karar alabilecek yetiye sahip biriydi. Zaten Duru'nun asistanı olmasında bu özelliklerinin etkisi büyüktü. Merve üç buçuk yıl önce satış asistanı olarak başlamış, altı ay gibi bir sürede kendini göstermiş ve Duru'nun asistanlığını yapma teklifini hemen kabul etmişti.

Duru tereddüt dahi etmeden Merve'ye bir soru sordu. "Merve senden bir şey isteyeceğim. Bu belki görev tanımının dışına çıkacak ama istersen reddetme şansın var."

Merve masanın hemen önünde durmuş Duru'yu dinliyordu. Sözü biter bitmez, "Bana güvenebilirsiniz efendim," dedi.

Duru kelimeleri nasıl toparlayacağını bilemiyordu. Dudaklarını yaladıktan sonra derin bir soluk verdi.

"Uğur Bey'le çok fazla çalışmadığını biliyorum. Onu tanıyan birinden, içeriden bilgiye ihtiyacım var. Mukadder Hanım neredeyse çocukluğundan beri onu tanıyor."

Genç kadın duraksadığında Merve onu onayladı.

"Sanırım ailesinden bile daha iyi..."

Duru başıyla onayladıktan sonra devam etti. "Mukadder Hanım'ın ağzından laf alabilir misin?"

Merve duraksadı. "Mukadder Hanım şirkette en eskilerden, zamanında Muzaffer Bey'le şimdi ise Uğur Bey'le çalışıyor. Oldukça da ketum biri..." Sözlerine ara verdikten sonra gülümsedi. "Ama beni çok sever."

Duru, onun olumlu cevap verdiğini görünce devam etti. "Sana gizlilik hakkında hatırlatma yapmama gerek yok. Ama Uğur Bey'in bu aralar biraz farklı davrandığını düşünüyorum. Bu

yüzden de bunu tek fark eden ben miyim diye merak etmiyor değilim.”

Merve telaşla, “Ama Duru Hanım, Uğur Bey sizi çok seviyor. Yani... Yani siz onun sizi aldattığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Duru birkaç saniye duraksadı. Merve’ye tüm gerçeği söylemek yerine onun düşüncelerini doğrulayabilirdi. Onayladı.

“Bilemiyorum, buna şüphe diyebiliriz. Yapabilecek misin?”

“Her ne kadar öyle olmamasını dilersem de size onunla ilgili her bilgi kırıntısını getireceğimden emin olabilirsiniz.”

Duru, “Teşekkür ederim,” dedikten sonra konuşmanın bittiğini belirtmek için Merve içeri gittiğinde yarıya kadar eğdiği laptopun kapağını geri kaldırdı. Merve mesajı almıştı, tam dışarı çıkacakken geri dönüp Duru’yu şaşırtacak bir şey söyledi. “Uğur Bey demişken...”

Duru başını kaldırıp asistanına baktı. Merve bu bilginin ne kadar önemi olduğunu düşünüyormuş gibi duraksamıştı. Sonra konuştuğunda ise kendinden emindi.

“Uğur Bey benden ofise geldiğinizde Hüseyin’e haber vermemi ve arabayı servise götürmesini istemişti. Haberiniz vardır diye düşünüyorum.”

Duru bir an genç kadına baktıktan sonra, “Teşekkür ederim Merve,” dedi.

Koltuğu çevirerek masaya arkasını döndü ve camdan dışarısını izlemeye başladı. Bundan elbette haberi yoktu. Daha önce kocası onun arabasının servise gitmesiyle bu kadar ilgilenmemişti. Çünkü bu, Merve’nin göreviydi. Bakımları o takip eder, o yaptırdı. Ve en önemlisi Hüseyin’in de görevi değildi bu.

Duru tekrar geriye dönüp masanın üzerinde duran dahili telefonu eline aldı.

“Merve, Hüseyin geldiğinde yanıma uğramasını söyle.”

Telefonu kapattı ve kendini işe vermeye çalıştı. Aradan geçen yirmi dakikada bir fincan Türk kahvesi ve bir expresso içmişti. Kapısı tıklandı ve ardından Hüseyin içeri girdi.

“Beni istemişsiniz Duru Hanım.”

Duru elini klavyeden çekerek orta yaşın üzerindeki adamı düzdü. O da şirketin eskilerindendi. Muzaffer Bey’in yadigârı...

“Arabanın bakımlarını yaptıracakmışsın. Her zamanki servise götüreceksin değil mi?”

Duru arabasının neden onun bilgisi haricinde servise götürüleceğini merak ediyordu. Adam onu onaylayınca devam etti. “Gitmişken klimayı kontrol ettirmeyi unutmazsan sevinirim. Bazen sorun çıkarıyor.”

“Elbette Duru Hanım.”

Adamı şüphelendirmeden istediği bilgiyi aldıktan sonra çıkabileceğini söyledi. O kapıyı kapatıp çıktığında Merve’yi aradı.

“Merve akşamüzeri servisi arayıp ne işlemi yapıldığını ve kaç saat sürdüğünü öğren. Detaylı bir servis raporu istiyorum.”

Telefonu kapattığında arabanın ona saat kaçta döneceğini merak ediyordu.

Saat 17.30 sularında Merve aramış, aracın on beş dakika önce geldiğini haber vermişti. Ayrıca araç gelir gelmez servisle görüşüp raporu talep etmişti. Duru Hanım’a da e-posta atmıştı. Genç kadın asistanına teşekkür ettikten sonra raporu okudu.

Araç servise saat 11.00 sularında girmiş ancak işleme saat 13.15’te alınmıştı. Yağ bakımları yapılmış, triger seti değiştirilmiş, cihaza bağlanıp kontrolleri yapılmış, lastikler kontrol edilmiş, klima bakımları yapılmış ve araç yıkanıp temizlenmişti. Tüm bu işlemler toplam üç saat sürmüştü ve araç 16.30’da servisten çıkmıştı.

Trafik ne kadar sıkışık olursa olsun, servisle ofis binası arasındaki mesafe bir saat etmezdi. İstanbul'u iyi bilen bir şoför olan Hüseyin de normal bir günde yirmi dakikada ofise dönmüş olurdu. Hüseyin yılların personeliydi ve Duru onun kaytaracağını düşünmüyordu. Bu demekti ki servisten sonra Duru'nun arabasıyla başka bir yere daha uğramıştı. Bu, aracın apar topar servise gönderilmesini ve onu Hüseyin'in götürmesini de açıklıyordu. Ama nereye gitmişti?

Duru bunları düşünürken kendini çalışmaya zorlasa da dikkatini toparlayamadığını fark edince eve gitmeye karar verdi. Merve'nin, yaşlı kurt Mukadder Hanım'la bir ilerleme kaydedip etmediğini merak etse de bir şey soramadı.

"Merve, sana yarınki randevularımın takvimini gönderdim. Güncellemelere bakarsın. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar Duru Hanım."

Duru öğlen yemeğindeki randevusuna isim belirtmeden not almıştı. Görüşme onu içten içe heyecanlanıyordu. Ofisten çıkıp da eve gidene kadar aklında doktora soracaklarının düşünüyordu.

Eve ulaştığında, henüz üstünü bile değiştirmeden telefonu çaldı. Arayan adamdı. Anca vakit bulduğunu söylemiş, özür dilemişti. Duru nasıldı? Bir sorun var mıydı? Onu özlemiş miydi? Duru tüm soruları geçiştirerek yanıtlamış ve ardından banyoya girmişti. Küvetin içini doldurduktan sonra bir kadeh şarap eşliğinde suyun içine gömülmüştü. Kendini yalnız hissetmemek için müziği açmıştı. Banyodan çıktıktan sonra bir gece önceki gibi salona geçip kanepede yattı.

Duru rahatsız bir gecenin ardından güne uyandı. Gece boyu karmaşık rüyalar görmüştü. Kocasının beyaz arabası, adam ve Çınar, rüyaların başrol oyuncularındı. Hayatında bir kez karşılaştığı birinin rüyalarına girmesi tuhaftı ama gördükleri de zaten mantıklı sayılmazdı.

Hazırlanarak ofise geçmişti. Öğlenki randevusuna kadar sıkı çalışabilmeyi umuyordu. Adam bir daha aramamıştı. Duru seyahatler ve toplantılar arasında aramamasının doğal olduğunun farkındaydı. Hoş, arasa da konuşurken zorlanacağını bildiğinden böylesi daha çok işine geliyordu.

Saat on biri geçtiğinde bilgisayarını kapatarak çıkmaya hazırlandı. Geç kalmayı istemiyordu.

Masasından kalktığı sırada kapısı çalındı. Merve, "Gelebilir miyim?" diyerek başını uzattığında, eline aldığı çantasını yeniden masaya bıraktı. "Elbette."

Merve kapıyı kapatıp içeri girdikten sonra, geri açılmadığından emin olmak ister gibi arkasına dönüp baktı. Kısa boyu, ufak tefek ve narin yapısıyla kırılacak gibi görünen bu kızın, gelecek vaat eden profesyonel bir kariyeri olması şaşırtıcıydı. Toplantı salonlarından çok lise koridorlarına aitmiş gibi görünüyordu.

"Benden istediğiniz görevle alakalı ufak da olsa bir gelişme var."

Duru tekrar masaya oturmakla olduğu yerde kalmak arasında kararsızdı. "Dinliyorum."

"Mukadder Hanım biraz ketumdur malum. İsteğiniz üzerine bu sabah yanına uğradım. Belki bir şeyler öğrenebilirim diyordum."

Duru detayları dinlemek yerine konunun özüne girilmesini tercih etse de Merve konuşmayı seven bir kızdı. Sözünü kesmeyip konuyu anlatmasını bekledi.

"Ofisine gittiğinde söyleniyordu. Yalnız olduğu için ilk etapta telefonla konuştuğunu zannettim. Ancak içeri girdiğimde işin öyle olmadığını anladım."

Merve duraksayıp söylediklerinin etkisini ölçmeye çalıştı. Duru sözünü kesmeyince cesaretlenip devam etti. "Neden sinirlendiğini sorduğumda bana, 'İnsanların arkasını toplamaktan yoruldum. Emekli mi olsam artık?' diye cevap verdi. Ben de şüphelendirmeden görevimizin aslında bir bakıma bundan ibaret olduğunu hatırlattım. Tavrım işe yaramış olmalı ki kızarak Uğur Bey'in şirkete geldiği ilk zamanlarda bile yapmadığı kadar hata yaptığını,

toplantılara kendi yerine başkalarını yolladığını, işleri resmen savsakladığını söyledi. Maillerine bile cevap vermiyormuş.”

Merve onun ne söyleyeceğini merak ediyormuş gibi sustu. Ona göre biri karısını aldatıyorsa, bu bir delil olabilirdi. İşleri savsaklayıp gizli âşığıyla buluşuyor olabilirdi. Duru ise konunun gerçek detaylarına sahipti. Mukadder Hanım’ın sözlerini daha bir başka anlamlandırınıyordu.

Kocası olduğunu iddia eden adam doğal olarak işi ve işleyişi bilmiyordu. Bu yüzden de işleri başkasının üzerine yıkarak gözlem yapıyordu. Bir şirket yönetmek herkesin becerebileceği bir iş değildi elbette. Belli bir eğitimin yanı sıra tecrübe de gerektiriyordu. Ama anlaşılan dikkat çekmemeye çalışarak ortalığı idare etmeye çalışıyordu.

Duru asistanına teşekkür ederek çıkmak üzere olduğunu söyledi. Merve ise söylediklerinin bir anlamı olup olmadığını merak etmişti. Boşboğazlık mı yapmıştı yoksa? Duru genç kadındaki tereddüdü görünce onu rahatlattı.

“Bu tarz, en ufak önemi olduğuna inandığın her şeyi bilmek istiyorum. Çalışmaya devam edebilirsin.”

Merve’nin içine su serpilmişti. Hazırlıklarını tamamlayan patronunu odada bırakıp dışarı çıktı. Duru ise düşünceliydi. İleride bunları delil olarak kullanabileceğini biliyordu. Gerçekten de işe yarayacaktı. Mahkeme salonunda Mukadder Hanım’ı hayal etti. Arkadan sıkı sıkıya toplanmış ve aklar düşmüş saçları, burnunun ucunda duran, boynuna asılı bir iple kaybolmasına engel olduğu gözlüğü ve gardırobunun tamamını oluşturan döpiyes takımı... Kadının gece yatarken de döpiyes giydiğine dair söylentiler kulağına kadar gelmişti... Duru gülümsedi.

Duru buluşmaya yine erken gelmişti. Bu kez lobide beklemek yerine direkt daha önceki masalarına geçti. Beklerken etrafı inceliyordu. Doktor Çınar masaya gelip de selam verdiğinde o kadar dalmıştı ki oturduğu yerde irkildi.

“Ah... Siz miydiniz?”

Çınar masaya otururken elini göğsüne koyarak kravatını tutmuştu. Gülümseyen mavi gözlerle genç kadını süzerken cevap verdi. “Eğer yemeğe başkasına söz verdiğinizi duysaydım gücenirdim.”

Duru ister istemez gülümsedi. Genç adam başka şartlar altında karşılaşmış olsalardı kesinlikle ilgisini çekecek bir tipti. Mesela havalimanında görüp ilk bakışta âşık olabileceğiniz adamlardandı. Sizinle beş saniyecik de olsa göz göze gelmesi âşık olmanız için yeterli bir sebepti. Tabii ne onlar havalimanındaydılar ne de Duru bekâr bir kadındı. Aklından geçen bu düşünceleri savuşturmak için konuşmaya başladı.

“Gücenecek bir yapıya sahip olduğunuzu düşünmemiştim.”

Genç adam yanlarına gelen görevliye rağmen, “Siz gücendirmeyi başarırdınız, emin olun...” dediğinde Duru yanaklarına ateş bastığını fark etti. Adamla flört ediyordu. Doktoruyla... Konuşmalarını bölen görevli, “Hoş geldiniz,” dediğinde Duru konunun değiştirildiğine sevindi.

“Bugün size ne ikram edelim?”

Duru’nun iştahı günden güne kaçıyordu. Şu anda hiçbir şey yemek istemiyor olsa da partnerinin karşısında boş boş oturmamak için bir şeyler sipariş etti. Yiyor gibi görünerek kendini kandırıyordu. Kilo kaybetmeye başlamıştı. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı ve yüzünün rengi solmuştu. Duru aynaya bakınca bunları görmüyordu ancak Çınar iki gün öncesine göre çok daha kötü görüldüğünü fark etmişti. İçten gelen bir dürtüyle onu neşelendirmeye çalışıyordu. Görevli siparişlerini alarak yanından uzaklaştığında konuya girdi.

“Kendini nasıl hissediyorsun. Bir değişiklik var mı düşüncelerinde?”

Genç kadın kendini iyi hissetmiyordu ama bunu dile getirmedi.

“Onu seninle yaptığımız ilk görüşmeden beri görmedim. Yurtdışına çıkması gerekti. Tabii bu beni rahatlatmadı desem yalan söylemiş olurum.”

Çınar, "Bir araya gelmediğinize göre yeni şeyler gözlemleyememişsinizdir o halde," diye yorum yaptı.

Duru, "Aksine, iddiamı destekleyecek birtakım gelişmeler var," dediğinde Çınar'ın ilgisi daha da artmıştı.

"Anlatmak ister misin?"

Duru bu konudan bahsetmek için yanıp tutuşuyor olsa da listesinde öncelikli sırada yer almıyordu.

"Öncesinde merak ettiğim birkaç şey var. Müsaadenizle evvelinde bunları konuşmak istiyorum."

"Elbette, seni dinliyorum."

Duru'nun soracağı ilk şey teşhis süreciydi.

"Aslına bakarsan görüşmemizden sonra biraz araştırma yaptım."

"Sık karşılaştığımız bir durum." Gülümseyerek ekledi. "Umarım kendi kendine teşhis koyan ve tedaviye başlayanlardan değildir."

Duru itiraz etti.

"Öyle bir şey değil. İlk defa duyduğum bir şeyi araştırmak istedim. Nedir, nasıl ortaya çıkar, belirtileri nedir, teşhis nasıl konur? Merak ettiklerim bunlardı. Açıkçası beni en çok ilgilendiren kısmı ise teşhisin nasıl konacağı..."

Çınar ona hak verdi. "Elbette haklısın. Tanılama yapmamız için birden fazla teste tabi tutulman gerekiyor."

Duru, "Evet, hepsini gördüm. Bu durumda ne burası ne de sizin muayenehaneniz uygun bir yer. Bu incelemeleri nasıl yapacağız?" diye kaygısını dile getirdi. Hastaneye gitmek istemiyordu.

Genç adam dürüst oldu.

"Açıkçası yapılacak testlerin bir kısmı muayenehanede mümkün olsa da MR gibi ileri düzey cihazlar da gerektiğinden bunların bir hastanede yapılması şart. Demansın elenmesi ve beyin lezyonlarının kontrol edilmesi için MR'a ihtiyacımız olacak."

Duru dolu gözlerle genç adama bakarken konuşamamıştı. Çınar kendini bu kadından sorumlu hissediyordu. Dürüst olmak gerekirse hastalığa sahip olma olasılığı yüzde doksanın üzerindeydi. Ama geriye kalan o küçük ihtimal onu korkutuyordu. Kadınlara uygulanan şiddete defalarca şahit olmuştu. Birçok hastası fiziksel ya da ruhsal yaralarla ona geliyordu.

“Neden her şeyin gizli kalmasını istediğinin farkındayım Duru. Bu konuda elimden geleni yapacağım. Bakarsın bir şeyler ayarlayabiliriz, ne dersin?”

Duru doktorun çabasını takdir ediyordu. Kimse para için dahi olsa onun istek ve taleplerine bu kadar saygı duymazdı. Topluma açık bir hastanede olmaktansa doktorun muayenehanesinde olmayı yeğlerdi.

“İlginç bir vaka örneği inceledim. Türkiye’den...”

Çınar sınırlı kaynaklara rağmen bu kadar dikkatli çalıştığını görünce onunla gurur duymadan edemedi. Zira konuyla ilgili çok fazla makale bulması Türkiye açısından çok da mümkün değildi.

“Bir kadın. Yeni doğum yapmış, bir ay kadar sonra çocuğunun ve kocasının gerçekten onlar olmadığını iddia etmeye başlamış.”

Çınar kafasını salladı. Vakayı biliyordu. Bursa’da bir polis memuresi... Doğum sonrası psikoz ve Capgras tanısı konulmuştu.

“Kadın dünyanın değiştiğini; sadece kocası ve çocuğunun değil kendi organlarının bile aynı olmadığını, hatta renklerin bile değiştiğini düşünüyormuş.”

Doktor, “Bu görülebilen bir durum,” dediğinde Duru genç adama bir soru sordu. “Söyle bana doktor... Böyle bir hayat nasıl yaşanabilir? Ben sadece evimdeki adamın gerçekten kocam olmadığını söylüyorum. Bu kadın gibi ciddi sanrıların yok. Ama eğer hastaysam ve gelecekte bunlar benim de başıma gelebilecekse ben bu durumun nasıl altından kalkacağım?”

Yemek servisin bitiminde ikisi de sessizce yemeklerini yemeye başladı. Sanki söylenecek her şey tükenmiş gibiydi. İçtiği şarap

yanaklarının rengini biraz yerine getirmişti. Yemeklerini yanıladıklarında kendilerini bir şekilde sohbetin içinde buldular.

“Biliyor musun, aslında bu seanslar bana da iyi geliyor. Sürekli dört duvar arasında olmak gerçekten de can sıkıcı,” dedi Çınar.

Duru ağzındaki lokmayı çiğnemeye devam ederken, “Bana öğle yemeklerini de ofiste yediğini söylemeyeceksin, değil mi? Yoksa işkolüğün teki misin?” diye sordu.

Genç adam onu daha da çekici kılan gülümsemesiyle, “Her gün senin gibi bir kadınla yemediğim doğru,” dedi.

Duru bu iltifat karşısında kızarmıştı. Hafifçe gülümseyerek çatalını tabağına götürdüğü sırada doktor tekrar konuştu. “Bir sonraki görüşmeyi benim ofiste yapmaya ne dersin? Ne kadar sıkıcı olduğunu kendi gözünle gör.”

Duru açık sözlü bir yanıt verdi. “Bilemiyorum Çınar... Ne zaman görüşeceğiz ki?”

“Cuma günü için planlıyorum sana da uygunsa...”

Duru başını olur manasında salladığından genç adam devam etti. “Aslına bakarsan bu kaçamak görüşmelere bir son vermemiz gerekiyor.”

Cümlesi henüz bitmişti ki omzu sertçe dürtüldü. Duru düşüncelere dalmış tabağındakilerle oynarken gelen kişiyi fark etmemişti.

“Evet, karımla buluşmayı kesmelisin!”

Duru adamın sesiyle başını kaldırdı ve onu gördü. Çınar’ın hemen yanında duruyordu. Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti. Çınar onu dürten adama dönerek kim olduğuna bakarken çenesinin üzerinde bir yumruk patladı. Duru müdahale edecek fırsatı bulamadı. Hızla kalkarken sandalyesi de tıpkı Doktor Çınar gibi yere düştü. Genç kadın iki elini birden ağzının üzerine kapattı.

Yedinci Bölüm

KARMAŞIK DUYGULAR

Duru yerde yatan doktorun yanında diz çökmüştü.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen!”

Çınar ayağa kalkmaya çalışırken, adam sinirli bir şekilde, “Karımın eteklerinin dibinde dolaşan adama haddini bildiriyorum,” dedi tıslarcasına. Görevlinin ona uzatıldığı peçeteyi dudağının kenarına bastıran Çınar “Tanıştığımıza memnun oldum Uğur Bey,” dedi.

Alaycı tavrı, adamın daha da sinirlenmesine neden olmuştu. Tekrar üzerine doğru hamle yapacakken Duru ikisinin arasına girip adama, “Sakin ol! Açıklayacağım,” dedikten sonra Uğur’u girişte görüp peşinden gelen otel müdürüne döndü.

“Rica etsem bizi yalnız bırakabilir misiniz?”

Otel müdürü kibarca, “Arzu ederseniz özel bir görüşme de ayarlayabilirim efendim,” dedi.

Duru, "Gerek yok, yeterince rezil olduk. Uğur Bey medeniyet çerçevesinde bize katılacak. Merak etmeyin," diye teklifi reddettiğinde, görevlilerin tümü sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Duru doktora, "İyi misiniz?" diye sorduğunda adam şiddetli bir öfke patlamasını dizginlemeye çalışarak, "Şu herifin yanından uzaklaş ve bana bir açıklama yap," diyerek ültimatı verdi.

Genç kadın adama zehirli bir bakış fırlattıktan sonra onun sözünü yerine getirmek için değil de daha fazla rezil olmamak için yerine oturdu. Adam da yuvarlak masanın diğer tarafındaki sandalyeye yerleşti.

Doktor kendini tanıtmadan genç kadın açıklamaya başladı. "Bu Bey Doktor Çınar Alkan... Kazadan sonra bana psikolojik destek veriyor."

Adam tükürür gibi konuştu. "Bu masada mı?" Çınar'a dönerek devam etti. "Evlere servisiniz de var mı, doktor?" Son kelimeleri alaycı bir şekilde söylemişti. Bu kez Duru'nun cevap vermesine fırsat vermeyen doktor, "Duru'nun isteğine istinaden görüşmelerimizi ofiste değil, burada yapıyoruz," dedi.

Genç kadın daha fazla detay vereceğinden korkuyordu. Hemen araya girdi. "Bu benim isteğim, evet. Ayrıca senin burada ne işin var? Berlin'de değil miydin?"

Adam, "Bana yalan söylediğin için buradayım," dedi.

Duru, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sorunca, "Bana kız arkadaşlarınla yemek yiyeceğini söyledin ama senin hiç arkadaşın yok!" deyiverdi.

Genç kadın o anda ikilemde kaldı. Adam yalan söylediğini nasıl anlamıştı? Eğer gerçekten kocası Uğur değilse bunu bilmesi imkânsızdı. Kendisine hâkim olamadı ve kelimeler bir anda ağzından döküldü. "Sen... Sen benim kocam değilsin."

Adam yüzüne bir tokat yemiş gibi sarsılmıştı. Şaşkınca karısına baktı.

"Bunu nasıl söylersin!"

Duru'nun bu ani çıkışı tüm şüphelerini ortaya döküşü kötü bir hamleydi ve bir çıkış yolu için değerlendirme yapan doktor hızlıca genç kadını korumaya çalıştı.

"Duru'nun söylemek istediği şeydu Uğur Bey. Sizin, kocasının yerine geçen bir sahtekâr olduğunuzu düşünüyor."

Adam şokla doktora baktı.

"Sen neler saçmalıyorsun be adam!"

Çınar hasta gizliliğini ihlal ederek yakınına bilgi verdiğinin farkındaydı ama şu an yapacak başka bir şey yoktu. Eğer Duru hasta değil ve iddiasında haklıysa başına çok daha kötü şeyler gelmesinden korkuyordu.

"Bakın, şöyle açıklayayım; Duru Hanım'ın kazadan sonra bir psikoz içinde olabileceğini düşünmemize neden olan şeyler var. Bu psikoz Capgras sendromuna yol açmış olabilir. Sizin tamamen yabancı biri olduğunuzu düşünüyor. Bu sanrılar hakkında çözüme ulaşmak için buradayız. Ayrıca burada görüşmemizin sebebi de sizi endişelendirmekten korkması. Bunu duyarsanız üzüleceğinizi biliyor. O yüzden de görüşmelerimizi gizli yapmak istedi."

Uğur, doktorun her kelimesiyle birlikte şok geçiriyordu. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Alınan bir yüz ifadeyle karısına baktı. Duru'ysa şüphelerinin hastalıkla örtülmesi hususunda doktora minnettardı. Eğer elinde delil yokken adama bunları söyleseydi sonuç çok daha kötü olurdu. Böylelikle Duru hastalığı kabullenmiş gibi hareket edebilecekti.

"Duru..."

Adam ona seslenince genç kadın dönüp ona baktı. Yeşil gözlerindeki hayal kırıklığı içini titretse de şu an için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Doktor Çınar konuştuğunda bakışlarını ona çevirdi.

“Artık Uğur Bey konu hakkında bilgi sahibi olduğuna göre cuma günü ofisime bekliyorum. Testlere başlayacağız.”

Adam duyduklarını hâlâ sindirememişti. Karısının doktorun ofisine gideceğini anladığında, “Ben de geleceğim,” dedi.

Çınar kendini tutamayıp güldü.

“Maalesef bu mümkün değil.”

“Konu beni de ilgilendiriyor. Karım ona tamamen yabancı biri olduğumu, bir sahtekâr olduğumu düşünürken kendimi ona nasıl ispatlayabilirim? Ben de orada olmalı ve söylediklerinin ne kadar yanlış olduğunu ona anlatmalıyım.”

Çınar masanın üzerinde eğilip adama, “Sizi anlıyorum ancak bu aşamada yapabileceğiniz tek şey kendi halinizde davranmak. Eskisi gibi olun ne iyi ne de kötü; farklı ya da değişik, ki Duru gerçeği görsün,” dedi.

Ayağa kalkarken Duru’ya, “Bir dahaki görüşmede devam ederiz. Sizi yalnız bırakayım. Konuşacaklarınız vardır,” diyerek masanın üzerindeki telefonunu ve not defterini aldı.

“Görüşürüz.”

Doktor uzaklaştığında masada adamla baş başa kalan Duru, hayatında ne gibi değişiklikler olacağını düşünmek istemedi.

Duru arabasını eve doğru sürerken Merve’ye ofise dönmeyeceğini haber vermişti. Adam hemen arkasında kendi arabasıyla onu takip ediyordu. Duru arada dikiz aynasından onu kontrol ediyordu. Ne olurdu sanki bir anda ortadan kaybolsaydı?

Adamın onun nerede olduğunu nasıl bilebildiğini bir kenara bırakırsa, şüphelerinin ortaya çıkışı biraz rahatlatmıştı. Ama yine de bilinmezlik oldukça ürkütücüydü. Eve vardıklarında ne olacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Ögle saatleri olduğu için trafik çok yoğun sayılmazdı. Çok geçmeden iki araç da otoparka girdi. Duru adamın park etmesini beklemeden asansöre yürüse de adam ona yetişmişti. Güler Abla'nın evde olması bir avantaj olacaktı. Asansördeki gerginlik elle tutulur bir şekilde yükseldiğinde nihayet kapılar açıldı. Duru kendini kabinden dışarı attı.

Çantasından anahtarı çıkartırken adam zile bastı. Erken geldikleri için şaşkınca kapıyı açan Güler Abla'yı ardından bırakıp yatak odasına girdi. Duş alacakken vazgeçti. Üzerini hızlıca değiştirirken dış kapının kapandığını duydu. Kısa bir an duraksadı. Adam onun eve girdiğinden emin olduktan sonra çıkmış olabilir miydi? Aceleyle kalan giysilerini giydi. Mutfaktan sesler geliyordu. Tahminleri yanlış çıktı. Giden Güler Ablaydı.

Kaçmanın bir manası yoktu. Az sonra kopacağını tahmin ettiği fırtınaya kendini hazırlamak için kahve makinesinin başına geçti. Adam ise kendine atıştırarak bir şeyler hazırlıyordu. Duru tezgâhın üzerine baktığında alkol alacağını anladı. Makine kahvenin hazır olduğunu bildiren sesi çıkarana kadar iki yabancı gibi sükûnet içinde beklediler.

Kahvesini alıp salona geçti. Ortamda ses yaratmak için televizyonu çalıştırdı. Çok geçmeden adam da arkasından gelip bardan içecek bir şeyler doldurdu ve diğer kanepeye oturdu. Getirdiği tabağı gürültülü bir şekilde sehpanın üzerine bırakmıştı. Duru çok önemli bir haber izliyormuş gibi boş gözlerle televizyona bakarken adam içkisini çabucak bitirdi. İkinciyi almak için yerinden kalktığından genç kadının görüş alanından geçmişti. Bardağı doldurup elinde şişeyle yerine döndü. Genç kadın, adamın kolundaki ateli çıkardığını o anda fark etti. Anlaşılan Berlin'de olduğunu söylediği zaman çıkarmıştı.

Nihayetinde gerginlikten patlamak üzere olan Duru dayanamadı.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Adam bakışlarını ona çevirip, "Sen bana bir şey söylemek istersin diye bekliyorum," dedi.

Duru cevap vermeyince "Hayatımızdaki her şey bu kadar mükemmel giderken benden bir şey saklama olasılığını aklımdan bile geçirmemiştin," dedi.

Eskiden olsa Duru buna hak verirdi ama kazadan beri evliliğini ve hayatını sorguluyordu. Artık peri masalının aslında öyle olmadığını anlamıştı. Alaycı bir şekilde güldü.

"Sen buna mükemmel mi diyorsun?"

Adam yerinde doğruldu. "Seni tanıyamıyorum. Bir soğuk, bir sıcaksın. Bir an benden kaçıyor bir ansa hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Evet, ben evliliğimizin mükemmel, hayatımızın harika olduğunu düşünüyordum. Seni tanıyamıyorum Duru!"

Duru, "Kulübe hoş geldin," dediğinde sinirle yerinden kalktı.

"Bak, anlamaya çalışıyorum inan. Ama idrak edemediğim tek şey ne biliyor musun?"

Tepki vermesini beklese de genç kadın oralı olmayınca devam etti. "Bunu bana neden söylemedin? Bir problemin olduğuna inanıyorsun, elin herifine gidip bunu anlatıyorsun ama gelmen gereken asıl kişi benim."

"Öncelikle şunu belirteyim, elin herifi dediğin profesyonel ve iyi bir doktor. Kendimi başka birinin kollarına attığım yok. Öyleymiş gibi davranma."

Duru daha ne olduğunu anlayamadan adam yanına geldi ve önünde diz çöktü. Başını dizlerine yasladı. Genç kadın kaskatı kesilmişti.

Adam, "Seni seviyorum... Seni kaybetmekten çok korkuyorum. Ne olur... Ne olur bunu birlikte aşmamıza izin ver..." dediğinde sesi titriyordu. Duru elini yukarı kaldırıp başının üzerinde tuttu. Parmakları saçlarının arasında kaybolmak istiyordu. O güzel başı okşamak, sorunun kendisinde olduğunu ve kısa

sürede çözeceklerini beyan etmek... Parmaklarını sıkıp elini yumruk yaptı. O şekilde kalmasından emin olmak istermiş gibi kanepeye bastırdı.

“Elimden geleni yapacağım. Ama bana biraz alan tanımalısın.”

Adam başını kaldırdı, yeşil gözleri genç kadının yüzüne kitlenmişti. Yüzünden ne kadar acı çektiği anlaşılıyordu.

“Ne alanı?”

“Çaba gösteriyorum. Her şeyin kazadan önceki gibi olmasını istiyorum. Ama... Ama sen çevremdeyken kafamda sürekli sorular dolaşıyor.”

“Çevrende nasıl olmam? Biz evliyiz, farkındasın değil mi?”

Adam sakın kalmaya çalışsa da sinirlendiği çenesinde atan kastan belli oluyordu.

“Bir süre misafir odasını kullansan kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Adam ayağa fırladı. Ellerini saçlarının içinde gezdirirken sakinleşmeye çalıştığı belliydi.

“İstersen otele de gidebilirim ha?”

Duru cevap vermeyince, “Bize bunu neden yapıyorsun? Beni görmemek, gerçekten kocan olduğumu anlamayı sağlayacak mı?” dedi.

Duru cevap vermedi.

“Pekâlâ, istediğin gibi olsun. Misafir odasında kalacağım. Mümkün olduğunca ayakaltında dolaşmayacağım. Ama...”

Kurduğu her cümle Duru’yu rahatlatırken sondaki duraklama yeniden gerdi.

“Bu konu hakkında başka bir doktoru görmeni istiyorum.”

Başını iki yana salladı.

“Hayır, bunu isteyemezsin. Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Her şeye sıfırdan başlayamam. Çınar’la başladım, onunla devam edeceğim,”

Adam dişlerinin arasından tısladı. “Beni hayatından atmak için bu kadar hevesliyken onun yakınında olmak istemenden rahatsız olmalı mıyım?”

Duru suratının ortasına bir tokat aşketmek istedi.

“Sınırı aşıyorsun.”

Adam sinirlenip salondan çıktığında çok geçmeden dış kapının kapanma sesi duyuldu. Duru arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Süreç oldukça sancılı geçeceğe benziyordu.

Adam geri dönmemiş, Duru geceyi odasında yalnız geçirmişti. Belki söylediğini yapıp bir otele gitmiş ya da kendini bir bara atıp sabaha kadar içmişti. Duru aramadı. Adam da onu aramamıştı.

Ofise vardığında Merve’yi yanına çağırdı. Adam’ın yurt dışına gidip gitmediğini öğrenmek için pasaportuna bakmasını istediğinde, “O iş bende. Merak etmeyin,” cevabını almıştı. Şu an güvenebileceği iki kişi vardı. Biri asistanı Merve, diğeri de Çınar’dı. İkisi de şimdilik güvenilir olduklarını kanıtlamışlardı.

Son olarak Merve’den bir şey daha istedi.

“Merve, aracıma takip cihazı gibi bir şey takılmış olabilir mi?”

Genç kadın duraksadı. Konunun bu raddeye gelebileceğine pek ihtimal vermemiş olmalı ki şaşkınca, “Bilemiyorum ki,” diye cevap verdi.

“Bu konuda senden başkasına güvenemem. O yüzden birlikte kontrol edebilir miyiz diye soracaktım.”

“Elbette. Ne zaman isterseniz...”

Duru, “Teşekkür ederim. Sen biraz araştırmak bakalım. Nerelere takılır, neye benziyor. Öğlen birlikte yemeğe çıkalım. O arada uygun bir yer bulur bakarız. Buralarda yapmak istemiyorum,” dedi.

Genç kadın masasında oturmuş maillerini kontrol ediyor gibi görünse de o an zihni işten kilometrelerce uzaktaydı. Aklındaki soruları cevaplayana kadar verimli olamayacağını fark ettiğinde masasından uzaklaştı. Zihnini dağıtacak bir aktiviteye ihtiyacı olduğu aşikardı.

Öğle yemeğine daha yarım saat olmasına rağmen Merve’ye onu otoparkta beklediğini söyledi.

Arabaya bindiğinde kısa bir süre Merve’yi beklese de birkaç dakikanın sonunda aracın içini aramaya başladı. Torpidonun içi, kül tablasının arkası, çakmaklığın içine dahi bakmıştı. Herhangi bir şey bulamadan asistanı kapıyı açtı.

“Bir şey mi kaybettiniz?”

Duru emniyet kemerini takarken Merve araca binmeye hazırlanıyordu.

“Gel Merve.”

Otoparktan çıkana kadar sessizliğini korudu. Yakınlardaki bir alışveriş merkezine doğru sürerken konuştu. “Geçen arabanın servis raporunu attığında dikkatimi çeken bir şey oldu. Hüseyin servisten sonra arabayı hemen getirmemiş. Nereye götürmüş olabileceğini düşünürken aklıma bir şey geldi.”

Ötündeki aracı solladıktan sonra ilgiyle onu dinleyen asistanına açıklamaya devam etti. “Uğur Bey, senin bile bilmediğin bir görüşmede beni eliyle koymuş gibi buldu. Bu da bende takip edildiğim şüphesini doğuruyor.”

Merve şaşırsa da renk vermedi.

“GPS...”

Duru, "Efendim?" diye sorarken alışveriş merkezine varmışlardı.

"Takip cihazı dediğiniz şey işin özünde GPS. Araçları çalmaya karşı takip etmek için ya da şirket araçlarının yerlerini tespit etmek için kullanılıyor. Bizim araçların çoğunda var zaten."

Duru başını anladığını belirtir şekilde aşağı yukarı sallarken otoparktan giriş yapıyordu. Aracın altını detektörle kontrol eden görevli geçebileceğini işaret ettiğinde Merve konuşmaya devam etti. "Genelde gizli saklı yerlere konuluyor. Bulmak için uğraşmamız gerekebilir. Göğüslüğün altına monte edildiyse bizim yapabileceğimiz bir şey yok bence."

Duru cevap vermeyince ekledi. "Bir de zaten dediğim gibi çoğu aracımızda var, sizinkinde de çıkması çok olası."

Duru bunu düşünmemişti. Ancak önemli olan aracı takip ediyor dahi olsa bunun onu bilmeye hakkı vardı. Merve, "Nereden başlayacağız?" diye sorunca düşüncelerinden sıyrıldı.

"GPS'in neye benzediğini bile bilmiyoruz. Dıştan içe ilerleyelim. Bagaj, tampon altı vesaire..."

"Elektronik bir parça olduğu için su ve diğer dış etmenlerden korunması gerekir diye düşünüyorum. Kapalı alanlarda aramak daha mantıklı."

Duru bu fikri beğenmişti. "Bagajdan başlayalım." Aracın kapısını açıp inerken Merve de onu takip etti.

Bagaj kapağını açarken, "Bu konuları nasıl bilebiliyorsun?" diye sordu.

Merve omuz silkti. "Sadece merak diyebiliriz."

İki kadın bagaja eğilip olası tüm yerleri kurcalamaya başladılar. Her bir kıvrımda ellerini gezdiriyor, tuhaf ya da oraya ait olmayan bir şeyler arıyorlardı. Bagajı taramak çok uzun sürmedi. Arka koltuktan devam ettiler. Kabinlerin çevresini, koltukların altlarını ellerinden geldikince yokladılar.

Ön tarafa geçtiler. Duru şoför tarafına, asistanı ise yolcu koltuğuna oturmıştu. Yerinden çıkarabildikleri her parçayı sökerek kontrol ediyorlardı. Duru sigorta kutusunun kapağını kaldırıp eliyle yokladı. Yaklaşık on santim boyutlarında kare bir kutu bulmuştu. Aracın kapısını açıp indi. Telefonun fenerini yaktı.

“Bir şey mi buldunuz?”

Duru, “Burada bir kutu var ama bilemiyorum,” dediğinde o da kapısını açarak araçtan inmişti. Elindeki telefonda hızlıca GPS resimlerini aratırken patronunun yanına varmıştı. İki kadın aracın kenarına eğilmiş, mümkün olduğunca sigorta kutusunun önünü görmeye çalışırken Merve’nin aramasının sonuçları listelenmişti. Buldukları kutuya benziyordu. Duru kutuyu yerinden sökecekken asistanı kolunu tuttu.

“Bunu yapmak istediğinize emin misiniz?”

Duru elini geri çekti. Genç kadın haklıydı. Eğer kutuyu sökerse bulduğu anlaşılacaktı. Ama sökmezse de onun gerçekten de aradıkları şey olduğundan emin olamayacaktı.

“Doğru şey olduğundan nasıl emin olacağız?”

Merve birkaç saniye düşündü.

“Bana bırakın, bu işlerden anlayan bir arkadaşım var, ona gösteririz.”

Genç kadın tereddüt etmişti.

“Güvenilir mi?”

Merve gülümsedi. “En az benim kadar.”

“Pekâlâ, ne zaman göstereceğiz?”

Merve telefonu çıkartıp sık arananlardan bir numara çevirirken, “En kısa zamanda,” diye cevap verdi. Arkadaşı Çağlar bir saate orada olabileceğini söylediğinde Duru da “O halde biz de beklerken yemek yiyelim,” dedi.

Alışveriş merkezinin içine giden kapılardan geçerek yemek katına çıktılar. Siparişlerini beklerken Merve'yle eğlenceli bir sohbe başlamışlardı.

Duru asistanını kişisel hayatta çok fazla tanıımıyordu. Annesi ve ikizi Onur'la kaldığı evden birkaç yıl önce ayrılıp tek başına yaşamaya başlayan normal bir ailenin, normal bir çocuğuydu. Onu dinledikçe Merve'den daha fazla hoşlandığını fark etti.

Yemekleri bitmeden Çağlar gelmişti. Duru aracın anahtarını Merve'ye verip mağazaları gezmeye başladı. Amaçsızca dolaşp boş gözlerle etrafı izledi.

Merve döndüğünde tahminlerinin doğru çıktığını söylemişti. Duru kısa bir an boş gözlerle elinde tuttuğu elbiseye baktı. Sonra asistanına dönüp, "Hadi kuaföre gidelim," dedi. Bu ona dünyanın en mantıklı işiymiş gibi gelmişti. Asistanına ve kendine izin verip tüm günü saçma etkinliklerle doldurdu.

Yorgunluktan ayakları sızlar bir şekilde arabadan inerken aklındaki tek şey eve varıp küveti doldurmak ve içine girmektir. Yorgunluğunu alacak tek şey buydu. Elbette yanına alacağı bir kadeh şarap da yardımcı olacaktı. Asansörün kapılarının açılmasını beklerken adamın onu gün içinde hiç aramadığı aklına gelse de nasılsa arabasında takip cihazıyla nerede olduğunu kolayca öğrenebildiğini düşündü.

Saat neredeyse altıya geliyordu. Merve'yle vaktin nasıl geçtiğini anlayamamışlardı. Duru uzun zamandır ilk kez kadın kadına, hatta arkadaş diyebileceği biriyle vakit geçirmemişti. Onun için oldukça güzel bir değişiklik olmuştu bu.

Asansörden çıkıp evin kapısını açtığında onu yumuşak bir müzik karşıladı. Namelerini çok iyi bildiği bu müziği açan elbette Güler Abla değildi. Sırtını kapıya yaslayıp gözlerini yumdu. P!NK, 'Just give me a reason' derken Duru boğazında bir

yumru hissetti. Eğer bu adam kocası değilse bu ayrıntıyı nasıl bilebilirdi?

Adam kapı sesini duymuş olmalı ki girişe geldi. Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Duru içeriden sızan loş ışığı ardına alan adamın yüzünü göremese de onun, kendi yüzünü kitap gibi okuduğundan emindi. Adam birkaç iri adımda aralarındaki mesafeyi kapatıp elinden tuttu. Genç kadın içeri doğru sürüklenirken şarkı bitmiş, ancak tekrar çalmak üzere ayarlandığından kısa sürede yeniden başlamıştı.

Salonun ortasına geldiklerinde adam onu çekip bedenini kendininkine yasladı. Tıraş losyonu ile karışık parfümü, genç kadını adeta büyülüyordu. Başını adamın göğsüne yaslayıp gözlerini yumdu. Müziğin nameleri kulaklarından içeri dolarak onu yıllar öncesine götürdü.

Yine bu şarkının eşliğinde Uğur'un kollarında dans ediyordu. İlk tanıştıkları geceydi bu. Zorlu bir final haftasının ardından, arkadaşlarıyla birlikte gittiği kulüpte tanışmışlardı. Duru onun çekiciliğine kapılıp sürüklenmiş ve yine bu ezgilerle kollarında dans etmişti.

Kocasını başını eğerek alını onunkine yasladı. Aradan yıllar geçmesine rağmen kendini o titrek, masum kız gibi hissetmesine neden oluyordu. Ne kadar dans ettiler, şarkı kaç kez çaldı en ufak bir fikri yoktu. Yorgunluğu uçup gitmiş, bacakları yeniden enerji dolmuştu.

Geçirdikleri romantik saatler Duru'nun kafasını iyice karıştırmıştı. Uğur kendini affettirmek istiyormuş gibi çiçekler, müzik, şarap, mükemmel bir yemek ve daha da önemlisi can alıcı sözleriyle ona kocası olduğunu ispatlamak istiyor gibiydi.

Çiçekler en sevdikleriydi, şarkı ilk tanıştıklarında dans ettikleri, yemek favorisi sayılırdı. Sanki her şeyi Duru'nun en sevdikle-

rinden seçerek, gerçekten de kocası olduğunu yüzüne çarpmak istiyordu. Öpmek için eğildiğinde başını kaçırmamış, kocasının ılık dudaklarına kendininkileri teslim etmişti. Nasıl karşı koyabilirdi ki?

Yemeğe oturduklarında Uğur o kadar içine işleyen bir konuşma yapmıştı ki Duru neredeyse başını eğerek utancından yerin dibine geçmişti.

Her şeye sahip olduklarını sanıyordu. Duru'nun kafası karışmıştı. Aralarında olan tek şey Duru'nun ördüğü duvardı. Ama o karısının yanında olacaktı. Sorun her ne ise sonuna kadar onu destekleyecekti. Eğer aralarında boş çarşaf olmasını istiyorsa, ona da izin verecekti. Yeter ki her şey yeniden eskisi gibi olsun. Belki de onu sevmeyi yeniden öğrenebilirdi?

Duru tutarsız psikolojisi nedeniyle kocasına acı verdiğini düşünmek istemiyordu ama içerideki ya kocasıysa... Belki de gerçekten yaşadığı kayıp nedeniyle kafayı sıyırmıştı ve boş yere kendine de kocasına da acı çektiriyordu. Gerçeği bir an önce öğrenmesi gerekiyordu.

Çınar'la seansları artırıp artıramayacağını konuşmaya karar verdi. Böylece bu çift taraflı işkence bir an önce sona erebilirdi. Ona bir söz vermişti. Duru hazır olana kadar aralarında bir yakınlaşma yaşanmayacaktı. Sözünü tutacağına güvenmek istedi. Aksi halde tutunacak hiçbir dalı kalmayacaktı.

Kocasını çoktan yatağa girmiş ve uyumuş gibi görünse de örtüyü dikkatlice açarak, onu uyandırmadan yatağa girmeye çalıştı. Sırtını, tıpkı kocasının da yaptığı gibi aksi yöne döndü. Tuttuğunu bile fark etmediği nefesini bıraktığında genç adam konuştu:

“İyi geceler...”

Duru onun uyduğunu düşünerek hata yapmıştı. Hareket etmedi. Sadece, “Sana da,” demekle yetindi.

Sekizinci Bölüm

GEÇMİŞE YOLCULUK

Duru tam saat bir gibi Doktor Çınar'ın ofisinden içeri girmişti. Ofis aynı zamanda konut ya da iş yeri olarak kullanılan binalardan birindeydi. Her an köpeğini gezdirmeye çıkan eli tasmalı birilerini ya da öğle yemeğini bitirmiş, iş başı yapmak için ofislerine dönen çalışanları görebileceğiniz türden bir yer.

Doktorun ofisi bir psikiyatra yakışır tarzda dekore edilmişti. Bekleme salonu diğer doktor muayenehanelerindekilerin aksine bomboştu. Duru bu boşluğun sebebinin insanların akıl sağlıklarının yerinde olmadığını düşünmekten hoşlanmamasından mı, yoksa randevuların hiç sarkmamasından mı olduğunu çözemedi. Girişte onu karşılayan görevliye adını söylediğinde genç kadın onu gizleyemediği bir ilgi ve merakla süzdü.

Büyük ihtimalle patronunun özel görüşmelerini yaptığı kadını incelemek istemişti. Ama Duru'nun kendini inceletmeye niyeti yoktu. Sabırsızlığını tavırlarına yansıttı. Kadın içeriyi arayıp geldiğini haber verdikten sonra yolu gösterdi. Duru, koridor-

da giriş kısmından sonraki dört kapıdan birine Çınar'ın ofisine yönlendirildi.

Kadın kapıyı açtıktan sonra geçmesi için ona yol verdi. Çınar ayağa kalkarak onu "Hoş geldin," diye karşılarken Duru'nun girdiği kapı ardından kapanıp o da kısaca bir "Merhaba," dedi.

Beyaza yakın tonlarda boyanmış duvarlarıyla pencerelerinden oldukça iyi ışık alan oda, insanın içini ısıtıyordu. Ses ve ısı yalıtımı da başarılıydı. Ne dışarıdan ne de ofisin içinden en ufak ses gelmiyordu.

Pencerelere arkası dönük kalacak şekilde konulmuş bir masanın dışında meşhur divanlardan da vardı. Duru'nun tahminlerinin aksine kanepenin yanında doktorun oturması için de tekli bir koltuk konulmuştu. İkisinin arasında kalan sehpanın üzerinde bir bardak ve sürahiyle su duruyordu. Duru, "Benim yerim orası sanırım," diyerek kanepeyi işaret ettiğinde Çınar, "İstediğin yeri seçebilirsin," demişti.

Her ne kadar önüne bir seçenek sunulsa da genç kadın kanepeye yürüyüp oturdu. Çınar yandaki koltuğa oturduğunda aralarındaki mesafe kendini güvende hissettirdi. Sehpanın üzerindeki not defteri ve kayıt cihazına gözleri takıldığında Çınar, "Bugüne kadar görüşmelerimiz kayıt dışı olmuştu. Ancak şimdi müsaadenle kaydetmek istiyorum."

Kısa bir an Duru'nun tepkisini ölçmek için durakladı. Genç kadın konuşmayınca ekledi. "Daha sonra üzerinden geçmek için bunlara ihtiyacım var."

Duru başını sallayarak onay verdi.

"Geçen günkü görüşmemiz maalesef yarıda kesilmişti. Şimdi konuşmak mı istersin yoksa süreçten mi bahsedelim?"

Duru kısa bir an düşünüp kararını verdi. "Önümde neler olduğunu görmek istiyorum. Önceliğimiz bu olsun."

Doktor Çınar arkasına yaslanarak, "Pekâlâ," dedikten sonra "Anladığım kadarıyla artık gizlilik pek bir önem taşıyor," diye devam etti.

Duru başıyla onayladı.

"Elbette bunu medyaya yayacak değiliz. Ama istediğimiz hastanede, istediğimiz işlemleri yaptırabiliriz. Bu yüzden önümüzdeki pazartesi günü için sana bir randevu ayarladım."

Duru yeniden aynı şekilde onay verdi.

"Elif'in hastanesini tercih ettim." Hafifçe gülümsedi. "Orada rahat edeceğini düşündüm."

"MR mı çekilecek?"

"Evet, MR ve sonrasında EEG çektireceğiz. Onu burada da yapabiliriz. Henüz netleştirmedim."

Duru başını önüne eğip eteğinin kumaşını inceledi. Bir kararın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Sonunda konuştuğunda sesindeki tereddüt barizdi.

"Merak ediyorum da... Acaba hipnoz falan mı yapsak..."

"Çalışmalarımızın içinde o da olacak."

Genç adam sustuğunda Duru, "Ben... Ben gerçekten geçen gün yaşananlar için özür dilerim," dedi.

Çınar önemli değil kabilinden bir şeyler söyleyerek konuyu kapattı. Ardından ne yapacaklarını anlatmaya koyuldu.

"Öncelikle psikanaliz ile başlayacağız. Günde kırk beş dakika olmak suretiyle hafta da üç ila beş gün yapabiliriz. Bunu sana bırakıyorum. Kendini rahat hissediyor musun?"

Duru ilk kez bu pozisyondaydı. Uzanması mı gerekiyordu yoksa oturmalı mıydı bilemedi. Elini koltuğun üzerine bırakıp sordu. "Gergin hissediyorum. Uzanmam mı gerekiyor?"

Doktor hafifçe gülümsedi.

“Uzanmanı tercih ederim. Ama kendini rahat hissetmiyorsan...”

Duru kanepedeki uzanabileceği tek tarafın doktoru görüş alanından çıkaracağını bile bile uzanma pozisyonuna geçti. Belki de adamı görmemesi daha iyi olacaktı. Tam anlamıyla rahat edemese de kasları biraz gevşedi.

“Rahat mısın?”

Duru öyle olmasa da, “Evet,” dedi.

Doktor ona kendini nasıl hissettiğini sordu ve ekledi. “Şu andan bahsetmiyorum. Genel olarak nasılsın?”

“Kafam oldukça karışık...”

“Bunun sebebi Uğur olabilir mi?”

Duru kafasında bir gece önce yaşananları geçirdiğinde sorunun cevabı kesinlikle evet olmuştu.

“Durum oldukça karmaşık bir hâl alıyor. Dün akşama kadar size onun kocam olmadığına dair yeminler edebilirdim. Ama dün akşam eve geldiğimde bir şeyler değişmişti.”

“Ne gibi?”

“İlk tanıştığımız gece dans ettiğimiz şarkıyı kocamdan başka birinin bilme olasılığı sizce yüzde kaç olabilir? Ya da en sevdiğim çiçekleri, yemeği?”

“Eve geldiğinde bunların hepsiyle birlikte seni mi bekliyordu?”

“Evet. Şaşırdığımı söylemeliyim.”

“Neden şaşırdın?”

Duru arkasından gelen etkileyici sesin zihninin derinliklerindeki gizemleri eşelemesine müsaade ederek soruyu cevapladı. “Eve girene kadar onun kocam olmadığına emindim. Kaç kişi karısının aracına GPS taktırır?”

Doktor gülümsese de genç kadın yüzünü görmemişti. Ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan yanıtladı. “Aslına bakarsan oldukça fazla...”

Duru kanepeden doğrulmak için yeltenecekken kendini tuttu.

“Hadi ama... Mevzu aldatma ya da benden şüphe etmesi olsa anlarım. Bunun böyle bir şey olmadığını biliyorsunuz.”

Doktor, cevap vermeden konuyu değiştirdi. “Hadi bana ilk tanışmanızdan bahset.”

Duru birkaç saniye düşündü. Onu ilk gördüğü an gözünde canlanmıştı resmen. O kadar kalabalığın içinde onu fark edişi, diğerlerinden ayrı duruşu...

“Finalleri yeni bitirmiştik. Üniversitede olduğunu söylememiştim, pardon. İkinci sınıftaydım. O ise son sınıftı. Kızlarla tempolu geçen son iki haftanın ağırlığını üzerimizden atmak ve açıklanan muhteşem notlarımızı kutlamak istemiştik. Ertesi gün sömestr için annemin yanına dönecektim.”

Annesinin onu nasıl karşıladığını hatırlayınca yüreği ısınmıştı.

“Yakınlardaki bir restoranda yemek yedikten sonra adından oldukça söz ettiren bir kulübe gitmeye karar verdik. Beş kişiydik. Mekân sıradandı aslında. Öyle çok öne çıkan bir özelliği yoktu. Her türden insanı görebilirdiniz. Masada oturmuş ardı ardına shutları deviriyor ve gerçekten de eğleniyorduk.”

Duru kulaklarının dibinde çalan melodiyi hatırlıyordu. Birbirlerine seslerini duyurmak için neredeyse bağırarak konuşuyorlardı.

“O anda sadece beşimiz vardık. Etrafımızdaki hiçbir şeyle ilgilenmiyorduk. Ta ki müzik aniden susup kulüpteki herkesin dikkatini bana çekilene kadar. Bağırarak konuştuğum için sükûnette sesim bomba gibi patlamıştı. Yerin dibine geçtiğimi hissettim.”

Derin bir soluk aldıktan sonra devam etti. “Kaçmak istermiş gibi çıkışa bakarken onu gördüm. Direkt gözlerimin içine bakıyordu. Yanaklarıma ateş bastığını hissettim. Başka bir şekilde olsa asla dikkatini çekmeyeceğim bir adamın dikkatini çekmiştim. Bana göre olumsuz bir şekilde.”

O anları sanki yeniden yaşıyor gibiydi.

“Kaçar gibi tuvalete attım kendimi. Utançtan ve alkolden kızarmış yanaklarımı serinletmek için yüzüme biraz su çarptım. Islanan saçlarımı şöyle bir düzelttikten sonra masaya döndüm. Masadaydı...”

O anki yaşadığı şoku hissettirmek için duraksadı. Doktor bir şey söylemeyince devam etti. “Meğer kızlardan biriyle onun bir arkadaşı tanışmış. Hiçbir şeyin farkında olmayan kızlar da onları masaya davet etmiş. Yerin dibine geçmişim...”

Duru susmuştu. Doktor onu konuşması için teşvik etti.

“İlk bakışta aşk...”

Duru tam anlamıyla böyle hissetmemişti.

“Aşk demesek de etkilenmişim. Kızlardan müsaade istemeye hazırlanırken romantik bir parça çalmaya başladı. Daha tanışılmamıştık bile. Beni dansa davet etti. Sanki grup seks talep etmiş gibi şok olmuşum. Reddettim.”

Doktor, Duru'nun benzetmesi karşısında bir kaşını havaya kaldırsa da yine konuşmamıştı.

“Çıkmak üzere olduğumu ve daveti için teşekkür ettiğimi söyleyerek çantamı toplamaya başladım. Yere düşürdüğüm cüzdanımı alıp bana uzattığı sırada masadakiler tezahürat yapıyordu. Elim ayağıma daha çok karıştı.”

Geçmişini düşünerek gülümsedi. Sarsak ve acemiymiş, utangaçtı.

“Çantayı benden alarak masaya bıraktı. Ardından elimi tutup beni piste sürükledi. Etkilenmişim, evet ama ondan kaçmaya çalışmadığımı söyleyemem. Dans pozisyonu aldığımızda adını fısıldadı. Cevap vermedim. Şarkı bitene kadar dans ettik. Son melodi duyulduğunda kollarından sıyrılıp masaya koşar adım yürüdüm. Çantamı kaptığım gibi dışarı çıktım. Arkamdan arkadaşlarımla kahkahaları duyuluyordu. Sonrasında kızlardan neler olduğunu öğrendim.”

Kıkırdadı. Doktor ister istemez gülümsemişti.

“Bilirsiniz, o bilgiye açlık... Ertesi sabah içlerinde en yakın olduğum kişiyi yani Zehra’yı aradım. Uğur arkamdan masaya gelmiş ve kimsenin ama kimsenin adımı söylememesini istemiş. Bana Cinderella adını takmış. Sadece bir kez dans edebildiği gizemli kız...”

Tanışma hikâyelerinin bittiğini anlayan Çınar her zamanki ses tonuyla konuştu. “Tıpkı peri masalındaki gibi...”

“Evet... Öyle... Dün gece eve geldiğimde çalan şarkı aynıydı. Anlayacağın bizim için oldukça değerli olan bir şarkı.”

“Bu sana ne hissettirdi?”

Duru uygun kelimeleri arıyormuş gibi birkaç saniye sustu. “Evdeymişim gibi...”

“Ama zaten evdeydiniz...”

“Hayır, onu demek istemedim. Uzun zamandır o evde kendimi emanet gibi hissediyordum. Oraya ait değilmişim gibi...”

“Kazadan beri mi?”

“Aslına bakarsan kazadan sonra hayatımdaki birçok şeyi sorgulamaya başladım. Mesela neden çevremde hiçbir arkadaşım olmadığı gibi... Yoğun tempoyla çalışıyorum, evet... Ama bu sorunları yaşayan ilk ve tek kişi değilim, olamam da.”

“Üniversite bittiğinde arkadaşlarından koptun mu?”

“Hemen değil, bir süre görüşmeye devam ettik elbette. Ama ben listeye yenilerini eklemedim. Olanlar da mesafeler ve hayat şartları nedeniyle uzaklaştı. Bilemiyorum... Belki de ben onlardan uzaklaştım.”

“Kazadan sonra bu konu hakkında ne hissetmeye başladın?”

“Aslında ne kadar yalnız olduğumu... Hayatımın ne kadar boş ve anlamsız olduğunu...”

Doktor elindeki deftere notlarını karalarken yeniden bir soru sordu. "Kocanla ilişkini nasıl tanımlarsın?"

Duru birkaç saniye düşündü. "Geçmişe dönüp anne ve babamın ilişkisine baktığımda muhteşem diyemem. Ama söz konusu onun ailesiyse muhteşemden de öte bir evliliğimiz vardı."

"Neden geçmiş zaman kullandın?"

"Şu anda bilemiyorum da ondan."

Duru birkaç saniye sustuktan sonra devam etti. "Mükemmel bir ilişkide taraflar birbirlerini anlamalı bence. Ben şu anda kocamı bırakın anlamayı, tanıyamıyorum bile ..."

"Bunun kaynağında sence ne var? Bana dürüst olarak cevap ver. Kocan bir sahtekâr mı yoksa mental rahatsızlığının bir belirtisi olarak onun sahtekâr olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Keşke bunu net olarak söyleyebilsem... Bir an onun kocam olmadığına yemin edebilecekken, bir anda delirdiğimi düşünmeye başlıyorum."

"Pekâlâ, farklı bir şeyden bahsedelim o halde. Bana kazayı anlatmak ister misin? Mesela nereye gittiğiniz kısmıyla başlayabilirsin."

Duru gerildiğini hissetti. Birkaç saniye sustuktan sonra hazır olduğuna karar verip soruyu cevapladı. "Hamile olduğumu söylemek ve ona sürpriz yapmak istiyordum. Baş başa olabileceğimiz ve sadece ikimize ait bir zaman dilimi yaratmak istemiştim."

"Bildiğim kadarıyla yalnız yaşıyorsunuz. Yani ailelerinizden ayrısınız. Henüz çocuğunuz da yok. Neden yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyorsunuz ki?"

Duru güldü.

"Evde ikimiz yaşıyor olabiliriz. Ama işimiz her zaman evde... Uzaklaşmak için genelde böyle kaçamaklar yaparız. En büyük kural; *asla iş konuşma!* Bu yüzden gelecek planlarımızı yapabilmemiz için buna ihtiyacımız olduğunu düşündüm."

“Hamile olduğunu öğrendiğinde ne hissetmiştin? Kocana bundan bahsederken ne hissettin?”

“Şaka gibiydi. Hiç konuşmamıştık, üzerinde hiç düşünmeden, karara varmadan, birdenbire olan bir şeydi. Hazır olup olmadığımı bile bilmiyordum. Onun da... Bunu duyar duymaz havalara uçacağını düşündüm. Öyle de oldu. İlk önce biraz şaşırdı tabii. Zira neredeyse iki aylık hamile olduğumu ne o ne de ben fark etmiştik.”

“Bebeğini kaybettiğini öğrendiğinde onu suçladın mı? Direktiyonda o vardı neticede.”

Bu soruyu kendine o da sormuştu; Uğur’u bebeğin ölümünden sorumlu tuttuğu için mi bir yabancı gibi görüyordu?

“Hayır, suçlayacak birini aramadım. Bir kazaydı. Gün içinde başınıza her an gelebilecek bir şey. Aracı ben de kullanıyor olabilirdim... Ama belki de...”

Sustu. Çınar onu konuşması için teşvik etti.

“Belki de ne?”

“Kazanın bir anlık kontrol kaybı sonucu gerçekleştiği söyleniyor. Ama ben o itilme hissini unutamıyorum. Belki de suçlayacak biri varsa bize çarparak yoldan çıkaran kişiyi suçlamalıyım. Ama böyle biri yok. En azından raporlarda olmadığı söyleniyor.”

“Sen neye inanıyorsun?”

Yumruk yaptığı elinin içinde tırnakları tenine batıyordu. Öyle sıkıyordu ki eli bembeyaz olmuştu. Doktor bunu gözlemlese de genç kadın farkındalığın yakınında bile değildi.

“Birinin bize çarparak yoldan çıkardığına... Kocamın, ağzından akan kanlar ve bembeyaz suratıyla araçtan dışarı sürüklenmesine... Ve... Ve daha da önemlisi tüm bunları yapanın şu an kocam gibi davrandığına...”

Seans bitiminde, işe dönmek yerine eve gitmeyi tercih etmişti. Her ne kadar bir kanepede otursa da bedenen olmasa dahi zihnen oldukça yorulmuştu. Uğur'a evde olduğunu haber veren bir mesaj gönderdi.

Çalışma odasına gidip biraz aklını dağıtmayı planlıyordu. Masaya oturduğunda gözüne düğün günlerinden kalan fotoğraf ilişti. Gözleri mutlulukla parlayan çiftin, poz vermeden çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. Duru o kadar doğal bulmuştu ki masasının üzerinde yer alsın istemişti. Aşk dolu gözlerle kocasına bakıyordu. Kocasını ise başını hafifçe ona eğmiş, genç kadının söylediği bir şeye gülümsüyordu.

Fotoğrafi incelemeyi bırakıp yerine koyacakken aklına gelen ayrıntıyla irkildi. Düğünlerinde ilk dansı ettikleri şarkı, tanıştıkları gece dans ettikleri yani bir gece önce kocasının çaldığı şarkıydı. Duru onun bu detayı ilk tanıştıkları gecedan hatırladığını düşünmüştü ama ya yanlışdıysa? Ya adam düğünlerinde o şarkıda ilk danslarını ettiklerini bir şekilde öğrendiyse? Genç kadın aklındaki soruların ağırlığıyla ezilirken kendini bıraktı.

O kadar çaresiz hissediyordu ki... Tam her şey yoluna girdi derken bir ayrıntı keşfediyor ve dünyası yeniden başına yıkılıyordu. Kocasının zihninin içine girerek gerçeği ortaya çıkarabilmek için canını bile verirdi. Ama bırak onu okumayı, kim olduğundan bile emin olamıyordu...

Duru fotoğraf albümünü bir kenara bırakmış, içine akıta akıta ağlarken hava kararmış Güler Abla çoktan gitmişti. Onu seven kocası, yatağındaki adam mıydı? Yoksa çoktan rüyalarında gördüğü gibi bebeğiyle birlikte gitmiş miydi? Sessiz hıçkırıkları odanın içinde kaybolup giderken kapı açıldı. Kitaplığın bir köşesine çökmüş, kollarını dizlerine sarmış ağlayan kadın kendi dünyasına ve sorunlarına o kadar dalmıştı ki kocasının içeri girdiğini görmemişti bile.

Uğur karısının yanında diz çökerek ellerini dizlerinden çözüp ona sarıldığında Duru başını kaldırdı ve kocasını gördü.

Yorgundu, psikolojik olarak da bedenen de yorgundu. Başını kocasının omzuna koyup gözyaşlarıyla gömleğini ıslatmaya başladığında adam saçlarını okşadı. Ellerin teması kararsızlık içindeki Duru'ya daha da acı veriyordu. Kocasısı fısıldadı. "Yanımdayım bir tanem..."

"Gerçekten sen misin?"

"Elbette aşkım..."

Genç kadın içindekileri dökme ihtiyacı hissetti.

"O kadar zor ki, senin gerçekten de sevdiğim adam olduğuna inanmak, o kadar zor ki..."

Farkında olmadan aynı kelimeleri tekrar ediyordu. Kocasısı hafifçe gülümseyerek onu güldürmeye çalıştı.

"Yoksa artık beni sevmiyor musun?"

Duru gülmedi.

"Ben hastaysam eğer, bunun bir tedavisi olmalı. Dayanamıyorum artık. Her şeyin gerçekliğini sorgulayarak yaşamak o kadar zor ki..."

"Ben gerçeğim..." Eliyle genç kadını çenesinden kavrayarak başını yukarı kaldırdı. Yüzü loş ışıktaki belli belirsiz seçiliyordu. Hoş, gözleri ağlamaktan yanan Duru aydınlık da olsa kocasını seçemezdi.

"Bana bak... Buradayım, gerçeğim..."

Duru'nun yanağına düşen gözyaşı damlasını parmağının ucuyla temizledi.

"Bunu birlikte aşacağız. Seni bunlardan önce de seviyordum, şimdi de seviyorum. Hiçbir şey değişmedi."

Genç kadın cevap vermezken kocası devam etti. "Yeter ki bana izin ver. Yanında olmama, yaralarını sarmama izin ver."

Duru'nun sakinleşmesi epey sürünce kocası onu bir bebek gibi kucaklayarak odadan çıkarttı. Mutfığa geçip genç kadını tezgâ-

hın bir kenarına oturtuktan sonra Güler Abla'nın hazırladığı yemeklerle mükellef bir sofrayı kurdu. Duru tezgâhın üzerinden inmemiş, kocasının hareketlerini izliyordu. Mutfağın içinde dolanan genç adam her çıkarttığını servis tabağına almadan önce tadına bakıyor, memnuniyet sesleri çıkarırken karısına da tattırıyordu.

Duru kazadan sonra en az dört kilo kaybetmiş, oldukça zayıflamıştı. Sürekli öğün atlıyor, açlığının farkında olmadan yatağa giriyordu. Zihinsel çöküşün yanı sıra bedenen de güçsüz kalması an meselesiydi. Hazırlıkları bitiren kocası onu kucaklayıp yerine oturtup kendisi de karşısına geçti.

“Anneni çağırdım.”

Duru, mutfığa düşen bomba gibi sözlerle başını çatalıyla dürttüğü tabaktan kaldırıp kocasına baktı.

“Biliyorum, sana sormam gerekirdi. Biliyorum, onun seni bu halde görmesini istemiyorsun. Ama şu haline bak! Karşımda eriyip gitmene izin veremezdim. Bana güvenmiyorsun, bari güvenebileceğin biri yanında olsun istedim.”

Duru konuşmadı. Kocasını bu kadar kırdığını bilmiyordu. Yaşlar yeniden gözlerine hücum ederken onların şarkısının nakaratındaki sözler döküldü dudaklarından. “Biz kırılmadık, бүкүлдүк... Sevmeyi yeniden öğrenebiliriz.”

Çatalı elinden bırakarak ayağa kalktı. Kocasının bakışları üzerinde olduğu halde mutfaktan çıkıp yatak odasına yürüdü. Örtüyü kaldırıp yatağın içine girdiğinde kendini sadece o noktada güvende hissedebildiğini fark etti.

Ağrıyan gözlerini yumdu. Çok zor olduğunu bilse de hiçbir şey düşünmemeye çalışarak kendini uyumaya zorladı. Uzun zamandır ilk kez zorlanmadan uykuya dalmıştı. Yorgunluğunun etkisi inkâr edilemezdi. Kocasının yanına gelip yattığını duymamıştı. Ama ne kadar kolay uyuduysa o kadar da kolay uyandı.

Saat gecenin üçüydü. Onu uyandıranın ne olduğunu bilmiyordu. Belki de kocasının kolunun üzerindeki ağırlığıydı onu uyandıran.

Ayakları onu mutfaka götürmüştü. Dolaptaki gizli yerindeki sigara paketini ve çakmağı aldı. Balkona çıkmadan önce kendine bir kadeh viski doldurdu.

Hava buz gibiydi ancak pek umursamadı. Yuvarlak masanın kenarındaki sandalyelerden birini çekerek oturdu. Önce sigarasını yaktı, ardından viskiden irice bir yudum aldı. İçki boğazını yakarak ilerlemiş ve içini ısıtmıştı. Bir nefes sigara, bir yudum viski...

Çok geçmeden biten sigarayla birlikte bardağı da boşalmıştı. İçeri geçip şişeyi aldı ve geri döndü. Kadehi doldurduktan sonra bir sigara daha yaktı. Âdeti değildi. Ama yakmıştı işte... Hayatının nasıl bir karmaşa içinde olduğunu düşündü.

Belki de her şeyi boş verip uzaklara gitmeliydi. Herkesten ve her şeyden uzaklaşmak istiyordu. Kocasının olduğuna inanmadığı adamdan, işten, yapmacık kayın ailesinden, yüzüne her an gülererek arkasından açığını arayıp duran samimiyetsiz insanlardan.

Annesini geleceğini duymak onu hem üzmüş hem de mutlu etmişti. Sevinmişti çünkü artık yalnız kaldığı anlarda düşüncelere boğulmak yerine annesiyle sohbet edebilir ve deli saçması tüm düşüncelerinden uzaklaşabilirdi. Üzgündü çünkü annesini onu bu halde görmesini istemiyordu. Her zaman güçlü olmuştu. Babası öldüğünde bile annesine destek olan o olmuştu. Babasını kaybetmiş, annesi dışında yapayalnız kalmıştı.

Gün aydınlanırken içeri girdi. Kocasının sabah uyandığında onu kanepede dizlerini karnına çekmiş uyurken bulmuştu.

Duru uyandığında saat ona geliyordu. Kocasının annesinin öğlen saatlerinde geleceğine dair bir not bırakmıştı. Hüseyin onu alıp getirecekti. Kendisi de öğleden sonra dört gibi evde olacaktı. Duru notu okuduktan sonra aldığı yere bıraktı. Oturup dört duvar arasında annesini beklemek yerine Merve'yi aramaya karar verdi. Birkaç gün evvel oldukça iyi vakit geçirmişlerdi. Özellikle de patron asistan ilişkisini bir kenara bırakıp arkadaş gibi takılmaları ona çok iyi gelmişti.

“Merhaba Merve.”

Merve genelde cumartesi günleri çalışmasa da ara sıra işleri yetiştirmek için birkaç saatliğine ofise gittiği oluyordu. Bugün de o günlerden biriydi.

“Merhaba Duru Hanım, ben de şimdi ofisten çıkmak üzereydim. Nasılsınız? Dün geri dönmeyince açıkçası endişelendim.”

Hakkında endişe duyanların sayısı giderek artıyordu. Buna sevinse mi üzülse mi bilemedi.

“İyiyim, teşekkür ederim.”

Merve’yi neden aramıştı? Ne konuşacağını bilemediği için sustu. Gerçi bir şey söylemesine gerek kalmadan genç kadın konuşmanın gidişatını eline aldı.

“Aslına bakarsanız dün bir gelişme yaşandı.”

Birkaç saniye susup patronunun anlayıp anlamadığını kontrol etti. “Bana verdiğiniz görevle ilgili.”

Duru oturduğu yerde dikleşti. On beş yirmi dakika içinde onu ofisin önünden alacağını söyledikten sonra telefonu kapattı.

Asistanının ne anlatacağını merak ediyordu. Hemen üstünü değiştirip saçlarını taradı ve ceketini kapıp evden çıktı.

Asansörden iner inmez saati kontrol etti. Annesinin uçağa alınmak üzere olduğunu hesaplayınca Hüseyn’i aradı.

“Merhaba Hüseyn. Dışarı çıkıyorum. Acil bir durum gelişti. Annem indiğinde ona sorarsın. Yanıma gelmek isterse konum bildiririm. Aksi halde eve götürürsün. Güvenlikten kapıyı açmalarını rica ederim ben.”

Adam onu dinlemiş ve tüm söylediklerini onaylamıştı. Duru içi rahat bir şekilde telefonu kapatıp şirket binasına sürdü.

Merve söylediği gibi dışarıda onu bekliyordu. Kaldırımı yanşıp genç kadının binmesini beklerken sabırsızlığı hat safhadaydı.

“Merhaba.”

Duru aracı harekete geçirirken, “Selam,” dedi. “Umarım vaktin vardır.”

"Sorun değil, önemli bir planım yoktu."

"O halde bir kahve içerken ne bulduğunu anlatırsın. Ne dersin?"

"Elbette. Önemli bir konu olduğunu düşünüyorum."

Duru'nun ayağı gaz pedalına biraz daha yüklendi.

"Bana vakit ayırdığın için teşekkür ederim."

Merve sıkılğan bir şekilde geçiştirdi.

"Ne demek Duru Hanım, zevk alıyorum emin olun."

Duru onun zevk aldığı şeyin gizemli bir sırrın peşine düşmek mi yoksa onunla vakit geçirmekten hoşlanması mı emin olamasa da, "Bana Duru diyebilirsin," dedi.

Duru arabayı park ederken acele ediyordu. Bir an önce konuya girmek ve içini rahatlatmak istemişti. Hızlı adımlarla alışveriş merkezine girerlerken etrafta onları süzen hakışların farkında bile değildi. Güzel ve dikkat çekici bir kadındı. Üzerine geçirdiği kot pantolon ne kadar sıradan olsa da kendisi sıradanlıktan uzak olduğundan onu zarafetle taşıyordu. Krem rengi topuklu ayakkabıları ince bileklerini ortaya çıkarmıştı. Üzerindeki bluz bir kokteylde giyilebilecek kadar şıktı. Ancak pantolonu ile çok güzel uyum sağlamıştı.

Merve'ye Duru'nun taban tabana zıttı. Onda da bir kot pantolon vardı ancak rengi farklıydı. Ayakkabıları Duru'nunkinin aksine daha alçak ve kalın topukluydu. Onun giysisi daha spor duruyordu. Ama yine de genç kadının uzun, kıvılcık saçları ve minyon bedeni oldukça dikkat çekiciydi.

Merve kahve içebilecekleri bir mekâna giren Duru'yu takip etti ve uygun bir yere oturdular. Siparişlerini hızlıca verdikten sonra genç kadın daha fazla sabredemedi ve konuya girdi. "Anlat bakalım. Biraz daha oyalanırsak çatlayacağım."

Merve bundan zevk alıyormuş gibi gülerken Duru da ona katıldı. Üniversite yıllarından beri böyle bir ortamda bulunmamıştı. Ortadaki gerçekten de büyük bir gıybetti.

"Mukadder Hanım'ın yeni söylenmelerinden birine denk geldim dün. Bana mı denk geliyor, yoksa kadın sürekli söyleniyor mu çözemedim."

Kıkırdadıktan sonra Duru'nun merakını gidermek için devam etti. "Uğur Bey kenar mahallelerden birinde ev satın almış."

Duru'nun kaşları çatıldı. Kenar mahallelerden ev satın almaları tuhaf değildi. İnşaat şirketiydiler ne de olsa. Sırayla birkaç binayı satın alır, ardından yıkıma geçerek orada bir bina yükseltirlerdi. Tuhaf ya da ilgi çekici bir şey görememişti bunda.

"Ee."

"Eesi ev yakın zamanda alınmış. Şirket üzerine değil, kendi adına. Ben gittiğimde Mukadder Hanım yıktırmayacağı evi neden aldığı konusunda söylenip duruyordu."

Bu gerçekten de tuhaftı...

"Sanırım o kadının oturması için aldı. Ama bir taraftan düşünüyorum da insan neden metresine kenar köşe bir yerden ev alsın. Hele ki Uğur Bey gibi durumu iyi biriymen..."

Duru cevap vermedi. Merve'nin düşüncelerini anlayabiliyordu ama o kendi kendine henüz bir sonuç çıkaramamıştı. O cevap vermeyince genç kadın devam etti. "İşin özü başka değil mi? Yanlış anlamayın, arkadaşınız ya da yakınınız olmadığının farkındayım. Ama inanın size yardım etmek istiyorum."

Duru asistanının çabaları karşısında ezildiğini hissetti. Keşke ona her şeyi anlatabilseydi. Masanın üzerine düşen gölgeyle, iki kadın da aynı anda başlarını kaldırıp gelene baktı. Duru şaşkıncı, "Çınar..." diyebildi.

Dokuzuncu Bölüm

YABANCILAR ARASINDA

Merve ilk kez gördüğü ve adını duyduğu adamı incelerken, Çınar gülümseyerek ayağa kalkan Duru'yla tokalaşıyordu. Mavi gözleri insanın içine işlermiş gibi bakan adam oldukça yakışıklıydı. Spor salonlarında fazlaca vakit geçirdiği her halinden belli olan bir bedene ve uzun boya sahipti. Adamın her yerinden seksapel akıyordu. Ama bu seksi parçanın patronuyla ne işi vardı onu çözemedi. Ana geri dönüp ona elini uzatan adamla tokalaştı.

"Merve ben, memnun oldum."

Duru onunla karşılaşmayı beklemediğinden oldukça şaşkıındı. Sanki adam onun için sadece terapilerde var oluyordu. İş bittiğinde ortadan kayboluyor ve bir sonraki terapiye kadar sırasını bekliyordu. Mantıksızdı ama hayatında çok da büyük bir etki bırakmadığı için böyle hissetmesi normaldi.

Duru ağzından çıkanlara engel olamadan "Senin burada ne işin var?" diye sorunca genç adam arkasında bir yerleri başıyla işaret ederek köşede onu bekleyen arkadaşlarını gösterdi.

“Arkadaşlarla buluşmuştuk. Çıkarken seni gördüm.”

Duru hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmekten kendini alamadı. Adam terapi dışında var olmuyor olabilirdi. Ama bunu değiştirmek onların elindeydi. Tıpkı Merve'nin iş dışında var olmadığını düşündüğü gibi. Şimdi sıcak bir arkadaşlık oluşuyordu aralarında.

“Ah, gidiyordun demek...”

Çınar sakalların arkasına gizleyemediği mahcup bir gülümsemeyle arkasına dönüp onu bekleyen gruba baktıktan sonra, “Aslında bir kahveye hayır demem,” dedi.

Duru şaşırmıştı. Planlarını onun için mi değiştirecekti?

“Seni alıkoymak istemem,” dedi.

“Elbette, biliyorum. Sadece... Arkadaşlarımla ayrılacaktık zaten. Şimdi onlara bir kahve içeceğimizi söyleyebilirim.”

Genç kadın mahcup bir şekilde baş sallayınca yanlarından ayrılıp üç kişiden oluşan arkadaşlarının yanına gitti. İki de birbirinden güzel görünen kadınlardan biri elini onun koluna koymuş söylediklerini dinlerken, erkek olan arkadaşı omzunu patlamıştı. Duru neden bakışlarını onlardan alamadığını düşünürken kolunu tutan kadın eğilip yanağından öptü. Diğer de el sallayarak genç adamı selamlamıştı. Çınar yanlarına dönerken kadının kız arkadaşı olabileceğini düşündü.

Duru onları izlerken Merve kendi düşüncelerine dalmıştı. Konuşma boyunca ikisini izlemişti. Patronu bu adamı nereden tanıyordu? Ayrıca bu kadar seksi bir adam tanıyorken neden onu aldatan kocasının peşinden koşuyordu? Bu zenginler biraz tuhaftı. Adam masaya döndüğünde biraz daha irdelemeye karar verdi.

“Ee, dünden beri nasılsın?”

Merve hemen kafasında hesap yaptı. Demek ki patronu dün bu adamla görüşmüş sonrasında ofise dönmemişti. Acaba avu-

kat mıydı? Dedektif olamayacak kadar yakışıklıydı. Seksi ve kaslı dedektifler sadece Hollywood filmlerinde oluyordu. Türklere düşen ise polislikten emekli olmuş, kel ve göbekli yaşlı amcalardı.

“Açıkçası dün mental bir çöküş yaşadım. Kendimi pek de iyi hissetmiyordum. Ama burada benim sıkıntılarımı konuşmaya-
cağız değil mi?”

Çınar mesajı almış gibi, “Yo bana hangi kahveyi ısmarlaya-
cağın konuşacağız,” dedi.

Duru gülümseyerek garsona işaret ederken onların içecekle-
rinin de hâlâ gelmediğini fark etti. Yanına gelen görevliye sipa-
rişlerinin durumunu sorduktan sonra Çınar’a da sade bir Türk
kahvesi söyledi.

Genç adam kaşlarını kaldırarak şaşkınca gülümsedi.

“Sade tercih edeceğimi nereden biliyorsun.”

Duru hafif bir kahkaha attı.

“Pek de bol şekerli kahve içecek bir tip yok sende.”

Merve tenis maçı izlemiş gibi bir ona bir diğerine bakıyor-
du. Aralarındaki çekimi fark etmiş miydi bunlar? Acaba ne bur-
cuydu. Patronunun akrep olduğunu biliyordu. Su burcu... Kesin
bu adam da öyle olmalıydı. Eğlenceli biriydi... Ama kimdi?

Doktor Çınar’ın müthiş bir enerjisi vardı. Duru kaçınıcı kahve-
yi içtiklerini bilmiyordu ama sanki masaya ayak bileklerinden
zincirlenmiş gibi kalkmak istemiyordu. Hüseyin aramış ve an-
nesinin yanına gelmek istediğini haber vermişti. Genç kadın
annesinin valizini güvenliğe teslim etmesini rica ettikten sonra
konumunu paylaşmıştı. Böylece alışveriş merkezinden ayrılma-
sı için bir sebep kalmamıştı. Güzel sohbetin tadını çıkarırken
gülmekten ağrıyan yanaklarına ellerini bastırdı.

Merve ise patronunu uzun zamandır böylesine gülerken görmediği için sevinmişti. Ayrıca bu sohbette gizemli Çınar Bey'in kim olduğu hakkında birkaç ipucu da edinmişti. Adamın doktor olduğunu zaten anlamıştı ama hangi konuda uzaman olduğunu henüz bilmiyordu. Patronunu nereden tanıdığını da... Ama kesin bildiği bir şey vardı, adam su burcuydu.

"Sonra ona dedim ki demek insanoğlu olduğunuz için diğerlerinden üstünsünüz. Tebrik ederim. Yalnız küçük bir hatırlatma yapayım. DNA diziliminiz yeşil elma sineğinkiyle aynı."

İki kadın da neredeyse gülmekten gözyaşlarını akıtarak adama hayretler içinde bakakalmışlardı. Bu komikti ama gerçek miydi?

Merve dayanamayıp sordu. "Yalnız bir şeyi merak ettim. Gerçekten de aynı mı?"

Çınar frambuazlı cheesecake servisini hevesle kabul ederken soruyu yanıtladı. "Eğer bu konuya başlarsak uzunca bir süre masadan kalkamayız."

Merve bu konu hakkında araştırma yapmayı zihninin bir kenarına not ederken Duru söze girdi. "İnsan genomu oldukça karmaşık sanıyorum. Merak ettiğim bir konu var. Bazı psikolojik hastalıkların temelinde genetik problemler yatıyor olabilir mi?"

Çınar genç kadının merakının kendi durumuyla alakalı olduğunu bilse de derine inmedi. Tatlısından bir çatal alırken onu başıyla onayladı.

"Elbette genetik faktörler de etkili olabiliyor."

Merve kendini tutamamıştı.

"Bingo!"

İkisi birden dönüp ona bakınca utandı. Açıklama yapmak zorunda kalmaktan hoşlanmasa da bahane uydurmadı.

"Kusura bakmayın, sadece adınızı biliyorum. Kim olduğunuzu merak etmiştim. Doktor olduğunuzu konuşmalardan anlamıştım. Ama sanırım psikologsunuz."

Çınar başıyla onayladı.

“Benim hatam. Yaklaştınız.”

Duru oturduğu yerde gerilmişti. Merve'nin detayları öğrenmesinden çekiniyordu. Çınar'a baktı. Ancak endişesi yersizdi. Bu konuda söz vermişti ona. Bunu hatırlayınca biraz sakinleşti.

“Doktor Çınar bir psikiyatr... Oldukça başarılı bir uzman olduğunu söylemeliyim.”

O sırada Duru'nun telefonu çaldı ve konuşmasına devam edemedi. Hüseyin geldiklerini haber veriyordu. Annesini yukarı kadar çıkaracaktı ancak kaçındı katta olduklarını öğrenirse iyi olurdu. Duru yer tarifi verdikten sonra telefonu kapatıp açıklama yaptı. **“Annem gelecekti de.”**

Çınar halihazırda tatlısının sonuna gelmişti. Kahvesinden bir yudum alıp damağındaki lezzeti mühürledikten sonra, **“Ben de yavaştan müsaadenizi istesem iyi olacak. Sizi oldukça meşgul ettim,”** dedi.

Merve onun gideceğini duyunca heyecanlanıp hızlıca oturduğu yerden kalkmaya çalışınca sandalyesi herkesin dikkatini çekecek bir ses çıkardı. Yarım kalan konuşmalarına dönerler diye umuyordu. Toparlamak için hızlıca **“Ben lavaboya gidip geliyorum. Tanıştığımıza memnun oldum Çınar Bey,”** dedi.

Genç adam oturduğu yerden kalkarak elini uzattı.

“Ben de memnun oldum. Görüşmek üzere.”

Merve uzaklaşırken onun ani tepkisine şaşırان Duru **“Gerçekten tuhaftı,”** diyerek az evvel yaşananlar hakkında yorumunu dile getirdi.

Çınar kısa bir analiz yapmış olmalı ki hemen cevap vererek Merve hakkındaki düşüncesini dile getirdi.

“Biraz gergin sanırım. Sizi bir konuşmanın ortasında mı yakaladım yoksa?”

Duru umursamaz davranmak istedi. Omuz silktikten sonra cevap verdi. "Kocam hakkında bilgiler veriyor bana."

Çınar hafifçe gülümsedi. "Demek bir casusumuz var. Durumu biliyor mu?"

Duru başını iki yana salladı. "Ah... Hayır... Kesinlikle haberi yok."

Önündeki fincana baktıktan sonra ekledi. "Aldatıldığımı düşündüğümü zannediyor."

Çınar şaşırmıştı. Kaşlarının havaya kalkmasına neden olacak bir mimikle konuştu. "Bunu ona sen mi söyledin?"

"Pek sayılmaz. Sorduğum sorular neticesinde o bu fikre vardı. Ben de yalanlamadım..."

"İlginç bir performans..."

Duru cevap vermeyince, "Peki, ne hakkında bilgi verdi?" diye sordu.

Genç kadın kendi zihninde bile değerlendirmeye vakit bulamadığı bilgiyi onunla paylaşmakta bir sakınca görmedi.

"Kocamın kendi adına bir ev satın aldığını öğrenmiş. Bu bizim durumumuzda şüpheli bir durum. Çünkü biz gayrimenkul alımlarını şirket üzerine yaparız."

Çınar bu bilgiyi ilginç bulmuştu.

"Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun? Sence gerçekten önemli bir şey mi?"

Belki araştırılması gereken bir konuydu ama altından ne çıkacağını kestiremiyordu.

"Henüz düşünmeye vaktim olmadı. Ama biliyor musun, hani ilk dansımızla ilgili konuşmuştuk ya."

Çınar, "Evet," diyerek hatırladığını beyan etti.

"Aklıma sonradan gelen bir detay oldu. Biz düğünümüzde de aynı şarkıda dans ettik."

“Anlamı ne?”

“Anlamı şu; bu detayı herkes bilebilir. Evimdeki adamın kocam olmasına gerek yok. Malum... Medyatik bir düğündü.”

Çınar cevap vermeyince Duru başını önüne eğdi.

“O kadar yorgunum ki... Bunu kelimelerle ifade etmek benim için çok zor. Bu ikili hayatı oynamakta zorlanıyorum.”

Çınar cevap veremeden masaya yeni konukları gelmişti. Duru, annesini görünce ayağa kalktı. Hüseyin genç kadını selamladıktan sonra yanlarından ayrılmıştı. Duru annesini öptükten sonra gitmek için ayaklanan doktora döndü.

“Çınar, annem Gülseren... Anne bu bey de Çınar Alkan.”

Genç adam saygılı bir şekilde selam verdikten sonra müsade isteyince Gülseren Hanım, “Ben geldiğim için mi kalkıyorsunuz?” diye sordu.

“Ah, hayır... Kesinlikle... Zaten kalkmak üzereydim. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Genç adam masadan uzaklaşırken annesi yerine yerleşmişti. O sırada Merve masaya döndü.

“Merhaba Gülseren Hanım.”

Derken yerine oturmadan çantasını aldı ve “Ben de artık kalkayım Duru Hanım,” dedi.

“Aa, beraber geldik Merve. Seni eve bırakayım, araban yok.”

Merve teşekkür ederek, “Önemli değil. Zaten sürekli toplu taşıma kullanıyorum,” dedi ve ekledi. “Pazartesi görüşürüz Duru Hanım.”

Eve geldiklerinde Uğur'u çalışma odasında, kapıyı kapatmış, telefonla konuşurken bulmuşlardı. Duru adamın odadan dışarı taşarak giriş kapısına ulaşan sesini duyduğunda şaşırdı. Anne kız

birbirlerine bakarak ne olduğunu anlamaya çalışırken içeriden bir gümbürtü koptu.

“Uğur?” diye seslenen Duru kapıyı açınca, kocasını masanın başında ellerini saçlarının arasından geçirirken buldu. Telefonu kapı üzerindeki alana çarparak parçalanmıştı. Ayaklarının dibindeki hurdaya baktı.

“Neler oluyor?”

Uğur karısını görünce ona doğru yürüdü.

“Yok bir şey. Hoş geldin.”

Duru’yu belinden kendine çekerek öpmek istese de genç kadın elinden sıyrıldı. Yerdeki parçalanmış telefonu alıp doğruldu.

“Bu mu yok bir şey dediğin?”

Adam sıkkın bir nefes verdi. O konuşmayınca genç kadın devam etti. “Anlatmayacak mısın?”

Uğur karısına arkasını dönüp çalışma masasına yürüdü. Birkaç dakika önce doldurduğu kadehi eline alarak bardağı kafasına dikti. Ardından, “Sen anlatıyor musun?” diye sordu.

Duru birkaç adımda masanın yanına yürüyüp hurdayı üzerine bıraktı.

“Annem içeride. Sen yenisini sipariş ederken biz yemeği hazırlayacağız.”

Cevap beklemeden kapıya yürüdü. Tam dışarı çıkacakken dönüp, “Bir daha bağırıcaksan da annemin olduğu ortamda gerçekleştirmemesine dikkat et,” dedi.

Annesi sorunları olduğunu bilse de üzerine alınmasını istemiyordu. Evlilikleri boyunca annesinin huzurunu kaçırarak duruma düşmemek için çaba göstermişti. Kısa ziyaretleri sırasında damadının, varlığıyla huzursuz olduğunu düşünmemesi için elinden geleni yapmıştı. Zaten kocası asla böyle bir şey düşünmezdi. Ama yaşını almış insanlar alıngan olabiliyordu.

Salona geçtiğinde annesini orada göremeyince yerleşmek için odasına gittiğini düşündü. O da üzerindeki kurtulup rahat bir şeyler giydi. Salona döndüğünde ne annesi ne de Uğur etrafta görünüyordu. Anlaşılan damadından çekinmişti kadın. Onu odasında çantasını boşaltarak kendini meşgul etmeye çalışırken buldu.

“Ne yapıyorsun?”

Annesi aldığı pijama takımını elinde şöyle bir sallayarak, “Yerleşeyim dedim,” diye yanıt verdi.

Duru elindeki pijamayı alıp yatağın üzerine bıraktı.

“Gel hadi. Yemekten sonra halledersin.”

Annesi, “Peki,” dedikten sonra kızının peşi sıra odadan çıktı. Duru mutfakta, bir gün önce Güler Abla'nın hazırlayıp bıraktığı yemekleri çıkarmaya başladı. Annesi çıkarttuklarını hazırlamak için tezgâha koyarken Uğur da yanlarına geldi.

“Hoş geldin anne.”

Gülseren elindeki işi bırakarak, “Hoş buldum oğlum,” dedi.

“Yolculuğun nasıl geçti?”

“Bildğin gibi. Gelirken ne kadar seviniyorsam giderken hep içim bir buruk. İnsan evladını yetiştiriyor yıllarca, sonra gün geliyor yuvadan kuş olup uçuyor. Hele ki mesafeler varsa arada...”

Uğur kayınvalidesinin iç dökmesini ifadesiz bir suratla dinledi. Duru, annesinin öylesine sorulan soruya verdiği içten cevap karşısında kocasına daha da kızmadan edemedi. Konuyu değiştirmek için yemeğin hazır olduğunu bildirdi.

Sofraya oturduklarında sessizce yemeğini yiyen Uğur'u gözlemlemekten ne yediğine pek hâkim olamadı. Annesinin sorularına cevap verse de konular gündelik hayattan bilgiler içerdiği için çok zorlanmamıştı. O da bir yerden sonra konu açmaya çalamayı bırakarak sessizce yemeğini yedi.

Gergin bir akşamdı. Duru annesinin böyle bir ortamda bulunmasından rahatsız olsa da elinden bir şey gelmiyordu. Uğur nihayetinde yemeğini bitirdikten sonra dışarı çıkacağını söyledi. Ardından ekledi. "Babamlar yarın için bir hayır yemeği organize etmişler. Bizleri de orada görmeyi bekliyorlarmış."

Duru şaşırmişti.

"Neden son dakika haberimiz oluyor?"

Uğur cevap vermek yerine masadan kalktı. Vestiyerin kapısının açılıp kapanma sesi duyulduktan sonra evden çıktı. Annesi sonunda dayanamayarak sordu. "Neler oluyor kızım?"

Duru dalgın bir şekilde kocasının arkasından bakarken fısıldadı. "Keşke ben de bilsem anne."

Uğur'un kiminle konuştuğunu bilmiyordu ama bu davetin neden bu kadar geç haber verildiğini öğrenmek için biricik kayınvalidesini aramaya karar vermişti. Annesini mutfakta bırakıp odasına geçti.

Kayınvalidesi aramasını kısa sürede yanıtlamıştı.

"Efendim canım."

"İyi akşamlar İnci Hanım. Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Pek sayılmaz. Seni dinliyorum."

Duru kadının sadede gel tavrına alışık olsa da bu durum onu hâlâ geriyordu.

"Yarın bir davet varmış."

Kadın duraksamadan cevap verdi. "Evet, ben de detaylarla ilgileniyorum. Geleceksiniz değil mi?"

"Gelebilirdik elbette. Tabii önceden bilgimiz olsaydı. Annem geldi."

“Ne demek önceden bilgimiz olsaydı Duru? Bunu zaten bir ay önceden Uğur’a bildirdik. Hatta kesinlikle geleceğinizi iletmişti. Tüm ayarlamaları ona göre yaptık.”

Duru, “Uğur bana bir şey söylemedi ki söyleseydi emin olun unutmazdım. Bir ay diyorsunuz... Belki de o unuttu... Bilmiyorum,” dedi.

“Duru kazadan önce bile Uğur’la Muzaffer Bey bu konuda konuştular. Unutmak söz konusu olamaz. Partinin genel kongre öncesinde nabız yoklanacak. İyi bir aile tablosu çizmemiz için sizin de geleceğiniz konusunda mutabakata varmışlardı.”

Duru, kadının söylediklerini umursamadı. İçlerinden sadece birini önemsemişti. Muzaffer Bey’le kazadan önce konuşmuşlardı. Kaza öncesi erken diye söylememiş, kazadan sonra yaşadıkları sorunlar da göz önünde bulundurulunca unutmış olabilir miydi?

“Hazır bulunmaya çalışacağız. Annem için ayarlama yapabilir misiniz?”

Kadın pek de içten olmayan bir tavırla, “Bir şeyler yapmaya çalışacağım. Yarın bilgi veririm,” dedi.

“İyi akşamlar.”

“Sana da canım.”

Duru telefonu kapattıktan sonra bir süre düşüncelere daldı. Tamam, Uğur belki ona söylemeyi unutmuştu. Ama neden Mukadder Hanım ya da Merve’ye bilgi verilmemişti? Bir anlam veremedi.

Salona döndüğünde annesini kahve hazırlamış onu beklerken buldu. Duru, derin bir iç çektikten sonra annesinden müsaade isteyerek, mutfaktaki gizli yerindeki sigara paketini aldı. İçinde son birkaç tane kalmıştı. Altı ay kadar önce aldığı paket son günlere kadar bu kadar hızlı azalmamıştı.

“Anne balkona geçelim mi?”

Kızının sigara içtiğinden bile haberi olmayan Gülseren Hanım elindeki pakete bakakalsa da yorum yapmadı. Zor günler

geçirdiği belliydi. Böyle bir kaçış yolu buluyorsa itiraz etmenin anlamı yoktu.

“Tabii kızım. Ben tepsiyi getiririm sen kapıyı açiver.”

Duru kapıyı açarak annesinin geçmesini bekledikten sonra, ardı sıra dışarı çıktı.

“Manzara inanılmaz değil mi?”

Annesi başını sallayarak kızını onayladı. Duru derin bir iç çektikten sonra konuşmaya başladı. “Ben de evliliğimin tıpkı bu manzara gibi inanılmaz olduğunu düşünüyordum uzun zamandır.”

Çalkantılı evliliğini tanımlamak için kullanabileceği en son kelime inanılmaz değildi. Çünkü asıl şu anda yaşadıkları gerçekten inanılmazdı.

“Kazaya kadar öyle olduğunu düşünüyordum. Kim benim yerimde olmak istemez ki değil mi? Yakışıklı bir koca, maddi güç, her an önümde açılan kapılar... Ama kazın ayağı gerçekten de öyle değil.”

“Kızım... Eğer başka bir kadın söz konusuysa... Bunlar gelip geçici... Uğur'un seni sevdiğini biliyorsun.”

Duru güldü. “Ah hayır anne... Mesele kesinlikle bu değil ya da benim bulmuş da bunuyor olmam değil. Nasıl anlatacağımı bir türlü bilemiyorum.”

Gülseren, “Anlat bana. Sana yardım etmek istiyorum,” dedi.

“Anne... Geçirdiğimiz o kazada ben sadece bebeğimi kaybetmedim...”

Durdu, kelimeleri toparlamak istiyordu.

“Ne demek bu?”

“Bunu anlatması oldukça güç. Ben bile inanamıyorum çünkü. İçimde bir yerlerde öyle bir his var ki... Uğur... Bu akşam gördüğün adam yani... Sanki... Sanki benim kocam değil gibi...”

“O nasıl söz öyle?”

“Bilmiyorum anne. Belki gerçekten de Çınar’ın dediği gibi hastayım. Bunlar tamamen benim kafamda. Ama sen de görüyorsun... Görmüyor musun? Bu senin damadın mı?”

“Saçmalama Duru! Uğur bu işte, senin kocan!”

Duru öne eğildi.

“Anne onun gibi görünüyor. Ama o değilmiş gibi hissediyorum.”

“Kızım sen ne diyorsun. Saçmalama!”

Duru güldü.

“Zaten beni anlamayı beklemiyorum. Eğer ciddi bir hastalığım varsa bir şekilde çözülecek. Ama ben haklıysam... Ve o... O kocam değilse... Ona ne oldu anne?”

“Tövbe tövbe!”

Onuncu Bölüm

BİR KÜÇÜK DAVET MESELESİ

Duru konuşma boyunca onu ikna etmeye çalışmıştı. Ama annesi kesinlikle kabul etmiyordu. Uğur, aynı adamdı işte. Bir noktadan sonra onu ikna edemeyeceğini ve bu konuda annesinin desteğini alamayacağını idrak etti. Annesi kocasının dış görünüşüne bakarak aynı adam olduğunu savunsa da kızının hasta olduğunu da kabul etmiyordu.

Hal böyleyken Duru kâbuslarla dolu bir uyku geçirmişti. Eline aldığı mikrofonla tüm dünyaya kocasının sahtekâr olduğunu söylüyor ama kimse ona inanmıyordu. Rüyalar böyle başladı, ölü kocasının yüzüyle devam etti, bebeğini alıp gitmesiyle de son buldu.

Genç kadın geçirdiği kötü gecenin ardından uyandığında kocasını yatağın bir kenarında üzerinde kıyafetlerle sızmış bulmuştu. Onu uyandırmamaya çalışarak kalktı ve odadan çıktı.

“Günaydın anne.”

Gülseren Hanım yaptığı işe dalmış olmalıydı ki kızının sesini duyunca sıçradı. “Ay... Günaydın kızım. Ödümü patlattın.”

Duru gülümsedi. Tam cevap verecekken annesi ona yaklaşıp kısık sesle sordu. “Dün gece anlattıklarında ciddi miydin?”

“Evet,” dedi Duru.

Gülseren Hanım birkaç saniye suskunluğun ardından “Hastaneye ben de gelebilir miyim?” diye sorunca Duru, “Geline ne diyecek? Doktorlara bir şeyim olmadığını mı söyleyeceksin anne?” dedi.

“Elbette hayır. Sadece yanında olmak istiyorum.”

“Fiziken yanında olmana değil, bana inanmana ihtiyacım var.”

Gülseren itiraz edecekken yatak odasından Uğur seslendi.

“Duş alıp geliyorum.”

Kahvaltı sırasında İnci Hanım, annesinin de davete katılabileceğini bildirdiğinden günün geri kalanı alışveriş ve hazırlıklarla geçmiş, kocası ortalarda görünmemişti. Akşama doğru giyinme odasında kulaklarını süsleyecek bir takı ararken Uğur yanına geldi. Aynada gözleri buluştu.

“Muhteşem görünüyorsun.”

Duru kuru bir teşekkür ederken kocası eğilip ateşkes imzalamak istermiş gibi boynuna bir öpücük bıraktı. Dudaklarının sıcaklığı, genç kadın üzerinde en ufak bir tesir bile bırakmadı.

Seçtiği bir çift küpeyi aldığı anda kocası arkasından elini uzatıp onu durdurdu. Çekmeceden siyah kadife bir kutu aldı. Kutudan harikulade inci bir kolye küpe seti çıkmıştı. Kocasının kolyeyi takmasına müsaade etti. İncilerin soğuk teması ile ürpermişti. Küpeleri kendisi taktı.

“Bu gece çok kalmayacağımızı umuyorum. Yarın hastanede birkaç tetkik yaptıracağım.”

Uğur aynadaki yansımasına bakarak sanki hiç haberi yokmuş gibi sordu. "Ne için?"

"Delirip delirmediğimi öğrenmek için elbette!"

Uğur başını yana eğip "Hâlâ bu konuda ısrarcısın yani," dedi.

Duru kutuyu sertçe kapattı. "Çok yardımcı oluyorsun hayatım. Böyle yapmaya devam edersen sahtekâr olmadığınızı düşünmeye başlayabilirim."

Uğur birkaç adım gerileyerek kalçasını arkasındaki tezgâha yasladı. Karısının yansımasıyla konuşmaya devam ederek, "Ha yani, sahtekâr olduğumu da düşünüyorsun," dedi.

Genç kadın öldürücü bakışlarını onunkilerden ayırmadan cevap verdi:

"İki seçenek var ya ben deliyim ya da sen sahtekârsın."

Cevap beklemeden oradan uzaklaştı.

Davetin verileceği otele geldiklerinde kapının önünde yoğun bir trafik bulmuşlardı. Partinin ileri gelenleri, milletvekilleri ve eşlerinin oluşturduğu seçkin grup, birer birer araçlarından iniyor ve otele giriş yapıyorlardı. Rixos Hotel Pera'nın Ankara salonunda verilen davet, kokteyl düzeninde hazırlanmıştı. Duru çoğunluğu ellili yaşlardan oluşan davetlilere göz gezdirirken bu geceyi kısa kesebilmeyi içten diliyordu.

Elbette onların akranları olan davetliler de vardı ancak bir elin parmaklarını geçmezlerdi. Genç kadın gözleriyle konukları tarayarak davet sahibi olan kayınvalidesini bulduğunda kocasına, "Oradalar," diye fısıldadı.

Mutlu bir aile tablosu çizmek için birlikte bol bol görülmeli ve gülümsemeliydiler. Bu yüzden kayın ailesinin yanına gitmekte acele etmek istemiyordu. Onlara ayrılan masanın çevresinde yerlerini almışlar ve onlar daha çantalarını masaya koymadan yanlarında biten görevlinin ikram ettiği içkileri kabul etmişlerdi.

Duru etrafa göz atarak salonu incelemeye başladı. İnsanların ellerini ceplerine sokabilmeleri için özel olarak seçilmiş bir dekorasyon yapılmıştı. Yüksek masaların çevresinde konuklar önceden belirlenen yerlerini almaya başladığında Duru, kayın-pederi Muzaffer Bey'in sesini duyup irkildi. Genç kadın İnci Hanım'ın samimi-yetsiz bir şekilde yanağını uzatmasına karşılık verirken kocaları ayaküstü bir soh-bete başlamıştı.

"Geç kaldınız."

Uğur etrafına bakarak, "Misafirlerin daha yarısı bile gelmemiş baba. Olayı dramatize etme rica ederim," diye çıkıştı.

Duru, baba oğulun arasındaki gerginliğin sebebini bilmese de kayınvalidesinin müdahale ettiğini duydu.

"Lütfen tartışmayın."

Yeni gelenleri gülümseyerek bir baş hareketiyle selamlayan ve herkese karşı aynı maskeyi takınan kadının içinde neler yaşadığını çok merak ediyordu. Bir insanın bu kadar yapay ve soğuk olması mümkün değildi. Duru onun bir kez olsun kontrolü kaybettiğini görmek için ruhunu ortaya koyabilirdi. Konuyu dağıtmak için o da bir şeyler söyledi. "Duyduğuma göre genel başkanlık için en güçlü aday sizmişsiniz."

Yaşlı adamın yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı. Oğluna da genetik olarak ikram ettiği yeşil gözlerinde ışıltıyla, "Henüz adaylık söz konusu değil ancak yoldaşlarımla isteği bu yönde olsa gerek," dedi.

Adı gibi her işten zaferle çıkmasıyla ünlüydü. Duru onun eğer isterse değil genel başkan, cumhurbaşkanı dahi olabileceğini biliyordu.

"Gelişmeleri heyecanla bekliyorum," diyen Duru elindeki kadehten irice bir yudum aldı. Kayınvalidesi, "İlk haberdar olan sizler olacağından emin olabilirsiniz," dediğinde genç kadın kendini gülmek için zor tuttu.

“Biz mi, bu daveti bile son dakika öğrendik.”

İnci Hanım onun iğnelemesine cevap verecekken Muzaffer Bey, “Ne demek o? Uğur, karına söylememiş miydin?” diye sordu.

Uğur karısına susması gerektiğini hatırlatan bir bakış atarak, “Duru unuttu sanırım,” diyerek genç kadını uyardı.

“Harika!”

Duru elindeki kadehi dudaklarına dayayıp hepsini bir seferde içti.

“Zihinsel rahatsızlıklarına bir de unutkanlık eklendi demek ki. Ne dersin Uğur, demans mı? Yoksa Alzheimer mı oldum?”

“Duru!”

Kocası, ailesinin yanında konunun açılmasını istemediğinden annesiye bu durumu kızına yakıştıramadığından olsa gerek ikisi bir ağızdan genç kadını uyarmıştı.

“Neler diyorsun kuzum?” dedi İnci Hanım.

İnci Hanım’ın samimiyetsiz sorusunu duyan Duru ona döndü.

“Ah sizin haberiniz yok değil mi? Küçük bir delirmenin eşeğindeyim de. Uğur’un oğlunuz olduğunu düşünmüyorum.”

Muzaffer Bey şaşkınca oğluna döndü. “Uğur, karınla baş başa konuşmalısınız sanırım. Biz sizi yalnız bırakalım.”

Duru yanından geçen garsonun tepsisinden bir kadeh daha kaparken kayınpederine döndü.

“Biliyor musunuz Muzaffer Bey, kazaya kadar tam da istediğiniz gibi başarılı bir evliliğimiz vardı. Ama şu an bu projeden başarısız çıkacağınızı üzülerek belirtmek istiyorum.”

Üç kişi aynı anda “Duru,” diye yüksek perdeden onu uyarınca çevredekilerin bakışları da onlara yönelmişti.

Uğur karısının başına dikerek bitirdiği kadehi elinden aldıktan sonra koluna girerek onu masadan ve dikkatleri üzerine yoğunlaşmış gözlerden uzaklaştırdı. Salondan çıkmış, otelin lobisi

ile toplantı salonu arasında kalan bir arada köşeye sinmişlerdi. Genç adam karısının koluna geçirdiği parmaklarını öyle bir sıkıyordu ki Duru canın acısını bastırmak için dişlerini sıkırsa da gürurundan kolunu çekmedi.

“Ne yapmaya çalışıyorsun? Bu saçmalıkları duymalarına ne gerek vardı?”

Duru kolunu hızla yukarı kaldırarak kocasının elinden kurtardı.

“Artık robot olmadığımı, duygularına göre yaşayan bir insan olduğumun farkına varsınlar! Hayatımı onların isteklerine ve yaşam felsefelerine göre yönlendirmekten bıktım! İnci Hanım ne der, Muzaffer Bey memnun olur mu? Bunları düşünerek giyimimden, oturmama kalkmama kadar onları mutlu etmeye adanmaktan bıktım! İyi değilim Uğur, iyiymiş numarası yapmak zorunda değilim!”

“Peki bunu bu gece yapmak zorunda mıydın ha? Bu kadar insanın önünde!”

Duru kayınpederinin zor durumunda kalacağını gayet de farkındaydı ama umursamıyordu. Dünya Muzaffer Turgay’ın etrafında dönmüyordu.

“Eve gitmek istiyorum.”

“Saçmalama!”

“Sana eve gitmek istiyorum dedim! Umarım annen yokluğumun nedenini açıklayacak bir yalan uyduracak kadar yeteneklidir! Çünkü o salona dönmeyeceğim!”

“Duru sen beni çıldırtmak mı istiyorsun?”

“Bir eve iki deli fazla Uğur, ben kendi kendime bir kenarda çıldırırım. Sen zahmet etme!”

Duru ondan uzaklaşmak için bir adım attığında genç adam onu bileğinden yakalayıp hızla geri savurdu. Duru’nun sırtı duvara çarpmıştı. Ciğerleri sökülürcesine sert bir darbeydi. Bir anlığına nefesi kesildi.

Adeta tıslarcasına "Sanırım kendine kalacak bir yer bulsan iyi olur Uğur! Seni etrafımda görmek istemiyorum!" dedi.

"Duru özür dilerim! Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun. Haydi, gel sakinleş, sonra ne istersen yaparız. Ben anneni alayım. Tamam mı?"

Genç adam sert çıkışına üzölmüş gibiydi. Anlaşılan canını yakmak istememiş ama bir an sinirine hâkim olamamıştı. Sesinden pişmanlığı belli olsa da Duru hemen affedecek değildi. Annesinin varlığı onu zor durumda bırakıyordu. Kadıncağızı burada bırakıp gidemeyeceğine göre beklemekten başka çaresi yoktu.

Duru başını sallayıp bekleyeceğini belli ettiğinde kocası eğilip onu öpmek istedi. Başını çevirip dudaklarından kaçmayı başardı. Soluğu boynunu yalayıp geçerken dişlerinin sıkılmaktan gıcırdadığını duydu. Adam birkaç saniye bekledikten sonra uzaklaşarak salona geri döndüğünde Duru lobiye doğru yürümeye başlamıştı. Kafası oldukça dalgındı. Birinin adını seslendiğini duyduğunda şaşkınca sesin geldiği yöne döndü.

"Merhaba Çınar..."

"Burada ne işin var Duru? Yoksa beni başka bir psikiyatrla mı aldatıyorsun?"

Duru sanki başının üzerinde dolaşan kara bulutlar dağılmış gibi hafifçe gülümsedi. Genç doktor onu güldürmeyi başarıyordu. Onunla da ilk görüşmelerini bir otelde yapmışlardı.

"Aksine bayım, yoksa siz beni mi takip ediyorsunuz?"

Çınar iki elinin havaya kaldırıp hayır işareti yaptı.

"Arkadaşımın düğünü için buradayım, peki ya sen?"

Duru ardındaki salona doğru dönüp bir baktı.

"Aslına bakarsan bir kokteyle davetliydim. Ama şimdi gidiyorum."

Çınar, "Yarın hastanede olacaksın değil mi?" diye sorduğunda Duru, "Kaçırır mıyım?" diyerek cevap verdi. Ardından şaşkınca ekledi. "Sen de orada olacak mısın?"

Çınar, "Evet, genellikle bu tip durumlarda çekimleri izlemeyi tercih ediyorum. Rapordan okumaktan daha faydalı... Bazen birinin kaçırdığı bir detayı görebiliyorsun," diye cevap verdiğinde Duru şaşırdı. Açıkçası bunu beklemiyordu. Zihninin derinliklerine zaten seyahat eden birinin bir de fiziksel detayları görmesi kendini çırılçıplak kalmış gibi hissettirmişti.

"Evet, o detayı ben de görebiliyorum."

Duru kocasının yanlarına geldiğini fark bile etmemişti. Dönüp baktığında annesinin de hemen yanlarında durduğunu gördü.

"Neden her arkamı döndüğümde karımın yanında seni buluyorum?"

Çınar dudaklarını büzdü. "Topluma açık alanlarda insanların karşılaşma olasılığının büyüklüğünden olmasın?"

Duru gergin bir akşamın ortasındaydı ve doktorunun bundan nasibini almasını istemiyordu.

"Gidelim mi?"

Uğur bakışlarını doktorun üzerinden çekmeden cevap verdi. "Gidelim."

Tek kelimeyle bir mesaj vermişti: *Sonuçta akşam eve benimle geliyor...*

Çınar "İyi akşamlar Duru," dedikten sonra ekledi. "Hanımefendi..."

Eve kadar olan yol boyunca kimse konuşmamış, içeri girdiklerinde Gülseren Hanım müsaade isteyerek odasına geçmişti. Kızına diyeceği bir şeyler olsa da bunu yalnız kalacakları ana saklıyordu. Duru da memnundu. Şu anda ona kendini açıklayacak güce sahip değildi.

Uğur yatak odasına peşi sıra geldiğinde genç kadın yalnız kalabilmek için banyoya geçti. Adam da peşinden gelince küvete girmekten vazgeçerek makyajını silmeye başladı.

Duru'nun aynadaki yansımasını izlerken kravatını gevşetiyordu. Sanki yabancı biri tarafından izleniyormuş gibi gerilmişti. İşini hızlandırıp banyodan dışarı kaçacaktı ki adam hızlı davranarak onu bedeniyle tezgâh arasına sıkıştırdı.

“Yapma!”

Kalçasını hafifçe sağa sola oynatarak sertleşmiş erkekliğini karısına sürtüyordu.

“Bunu mu?”

Eğilip omzuyla boynu arasındaki noktayı öptü.

“Yoksa bunu mu?”

Duru kendini geriye iterek sıkıştığı yerden çıkmaya çalışsa da başarılı olamadı.

“Söz vermiştin... Bırak gideyim.”

Genç adam elbisesinin fermuarını açarken sakın bir ses tonuyla sordu. “Neden? İstemiyor musun?”

Duru sırtına dokunan parmakların temasıyla titredi.

“İstemiyorum.”

“Bedenin öyle söylemiyor ama...”

Dudaklarını sırtına gömerken elleriyle omuzlarındaki kumaşı sıyrarak elbisenin yere düşmesini sağladı. Haklıydı, zihni onu istemese de bedeni hemen oracıkta içine girmesini istiyordu. Duru onu özlüyordu. Duru kocasını özlüyordu. Ama bu adam kocası değildi...

Genç kadın annesin de olduğu bir ortamda olay çıkarmak istemediğinden o gece birlikte olmalarına engel olamamıştı. Gece boyu kâbus görmüştü. Sabah uyandığında adam yanında değildi. Duru da oyalanmadan işe gelmişti. Merve'den bir kahve isteyip odasına geçti. Çalışamayacağını bile bile bilgisayarını açtı.

Merve'nin kahveyi bırakıp çıkacağını düşünmüştü ancak beklenen olmadı.

"Patronum olduğunuzun farkındayım, merak etmeyin. Ama aramızda farklı bir ilişki daha şekilleniyor. Ben buna arkadaşlık diyorum, siz kabul etseniz de etmeseniz de benim için bu net. Ben arkadaşlarımdan yardıma ihtiyaçları olduğunda yanlarında olurum."

Duru cevap vermeyince devam etti. "Duru Hanım... Duru... Senin için ne yapabilirim?"

Duru'nun gözünden bir damla yaş yuvarlandı. Ailesi tarafından desteklenmeyen kadın için, dışarıdan birinin bu tavrı oldukça üzücüydü. Kocasına ona yardım etmiyordu, annesi inanmıyordu. Kimsesi yoktu, birine o kadar ihtiyacı vardı ki... Boğazına takılan yumruyu yutarken zorlukla anlaşılan kelimeler, dudaklarının arasından kaçtı.

"Artık dayanamıyorum Merve..."

Duru gerçekleri tüm çıplaklığıyla yeni arkadaşına bir çırpıda anlattı. Konuşmayı bitirdiklerinde biraz olsun rahatlamış hissediyordu.

On Birinci Bölüm

GİZLİ KAPILARIN ANAHTARI

Bu kazadan sonra hastaneye ikinci geliyordu. İçeri girdiğinde aceleci adımlarla danışmaya yürüdü. Annesi gelene kadar nereye gideceğini öğrenmek istedi.

“Merhaba, Doktor Çınar Alkan benim için bir randevu ayarlamıştı.”

“Merhaba, adınız nedir?”

“Duru Turgay.”

“Hemen kontrol ediyorum Duru Hanım.”

Genç kadın görevlinin işlemlerini tamamlamasını beklerken dirseğini banka yasladı. Hafifçe yan dönerek kapı girişini gözlemliyordu.

“Efendim.”

Görevlinin ona seslendiğini duyunca ona döndü.

“Doktor Çınar gelmiş aşağıda bekliyor. Sizi götürmesi için birini ayarlamamı ister misiniz?”

Duru tam gerek olmadığını, birini beklediğini söyleyecek-
ken annesi adını seslenerek geldiğini haber verdi. Duru kararını
değiştirerek, “Sevinirim,” diye cevapladı. Annesiyle selamla-
şırken görevli telefonu kaldırmış onlarla ilgilenmesi için birini
çağırıyordu. Duru onları götürecek kişiyi beklerken gergindi.
Annesinin söyledikleri deyim yerindeyse bir kulağından girip
diğerinden çıkıyordu. Çok beklemelerine gerek kalmadan yan-
larına biri yanaştı.

Görevliyle beraber alt kata inip laboratuvarların ve görüntü-
leme merkezinin olduğu bölümdeki odaların önünden geçerek
MR yazan alana ulaşılar.

Oradaki masaya ilerleyen adam, adını verdikten sonra
yanlarından ayrıldı. MR sekreteri “Hoş geldiniz efendim, sizi
birazdan alacağız. Çınar Bey üst kata çıktı. Onu bekliyoruz.
İsterseniz şu tarafta oturabilirsiniz,” diyerek onlara bekleme ala-
nını işaret etti. Duru gerginliğinin giderek arttığını hissediyordu.
Annesinin birkaç sorusunu alelacele cevapladı.

“Burada ne yapacaklar?”

“MR çekilecek.”

“Başka yapılacak bir işlem var mı, kan falan verecek misin?”

“Sanmıyorum. Çınar bu konuda bir şey söylememiştir.”

“Sen yine de kan falan ver. Ne gerekiyorsa iyice baksınlar.”

Doktor Çınar’ın geldiğini görünce ayağa kalktı. Kendini kötü
hissetmeye başlamıştı. Heyecan mı, korku mu adlandıramadığı
bir duygu karmaşası içerisindeydi.

“Nasılsın Duru?”

Genç kadın, “Açık mı çekilecek, yoksa kapalı mı?” diye sordu.

Korkusuna hâkim olamayıp adamın sorusunu es geçmişti.
Çınar anlayışlı bir şekilde onu rahatlatmaya çalıştı.

“Kapalı olacak. Ama merak etme. Ben hemen yan odada çekimi izleyeceğim. Seninle konuşacağım. Üzerinde metal bir şey varsa çıkartır mısın?”

Konuşurken alyansına bakmıştı. Duru parmağındaki halkayı çıkarıp annesine verdi. Kulağındaki küpeleri çıkarırken genç adam görevli masasına yürüyüp giriş kayıtlarını yaptırdı.

Görevli, “Üzerinizde veya bedeninizde herhangi bir metal bulunuyor mu? Geçirdiğiniz bir ameliyat, kalp pili ya da protez?” diye sorduğunda başını hayır anlamında iki yana salladı.

“Giysinizde fermuar vesaire bulunuyor mu?”

“Sanırım var.”

“Üzerinizi değiştirmenizi rica edeceğim. Sutyeninizi de çıkarın. İçerideki soyunma kabiniinde bir önlük bulacaksınız.”

Duru başını sallayarak anladığını belli etti.

“Ne kadar sürecek?”

Soru Gülseren Hanım’dan gelmişti. Doktor Çınar cevap verdi. “Yarım saat ile kırk beş dakika arası sürebilir. İsterseniz kafeteryada bekleyebilirsiniz.”

“Yok, burada beklerim ben.”

Duru ona gösterilen kapıdan girip kabini buldu. Yönlendirmelere uyarak üzerindeki iç çamaşırı hariç tüm kıyafetleri çıkartıp önlüğü giymişti. Gerginlikten elleri titriyordu. Cihaza girmek zaten stresliydi üzerine bir de bilinmezlik ekleniyordu. Beyninde bir sorun olmadığını kesin olarak bilse rahat edecekti ama kafasını açıp içindikileri öğrenme şansı olmadığından, kendini başkalarının ellerine bırakmak ve belirsizlik onu çok yıpratmıştı.

Hazırlandığında derin bir nefes alıp kabinden çıktı. MR odası sızdırmaz bir kapı ile ayrılmıştı. Kapıdan geçip aydınlık odaya girdi. Kabinin bulunduğu giriş alanı loştu. Buradaki parlak ışık gözlerini rahatsız etti. Alışana kadar elini gözlerinin önünde siper etti.

Çınar'ın sesi duvarlardan birine yerleştirilmiş kabinden odaya dolduğunda başını çevirip camekânla ayrılmış diğer odaya baktı.

"Hazır mısın Duru?"

Duru başını salladıktan sonra makineye doğru yürüdü. İki ucu açık silindir şeklindeki makinenin yatak kısmına oturduğu sırada MR'ı çekecek olan görevli yanına geldi. Rahat ve doğru bir pozisyon aldığından emin olduktan sonra dışarı çıktı.

"Şimdi sana fonksiyonel MR işlemi uygulayacağız. Bu yöntem demans ya da başka bir sorun olup olmadığını gösterecek. Senden sabit kalmanı ve mümkünse uyummanı istiyorum. Değilse de kendini zorlama. Hareketsiz olman yeterli."

Üzerinde yattığı bölüm harekete geçip onu silindirin içine götürürken yutkundu. Cihaz yerine yerleştiğinde Çınar'ın sesi tekrar duyuldu.

"Şimdi başlıyoruz. Gözlerini yum ve güzel bir anını düşün. Kendini kötü hissedersen haber ver."

O sustuğunda makine çok yüksek perdeden sesler çıkarak çalışmaya başladı. Duru söyleneni yapıp gözlerini yumdu. Kulağının dibindeki sesler odaklanmasına da gevşemesine de izin vermiyordu. Kıpırdamamaya çalışarak öylece yattı.

Çekim süresince Çınar'ın yaptığı tek taraflı sohbet, Duru'nun gevşemesine yardımcı olmuştu. Gözlerini kapatmış, Çınar'la bir masada karşılıklı oturuyor gibiydi. Kırk beş dakikanın sonunda makinenin sesi kesildi ve platform onu dışarı çıkarmak için harekete geçti.

Yattığı yerden kalkarak giyinme alanına yürüdü. Doktor Çınar dışarı çıkmıştı bile. Gülseren Hanım doktoru gördüğünde hemen ayağa kalktı. Kızından önce onunla konuşmak istiyordu.

"Doktor."

Çınar kadının yanına giderek bilgi verdi.

“MR’da bir sorunla karşılaşmadık. Ama raporu bekleyeceğiz. Bu arada kızınızın muhteşem bir beyni var.”

Gülseren Hanım iyi haberi kısa sürede sindirdi ve doktorla yakaladığı bu yalnız kalma fırsatını değerlendirdi. Doktoru sürekli kızının etrafında görmek, onu rahatsız ediyordu.

“Kızımın beyni sadece onu ve kocasını ilgilendirir Doktor.”

Çınar şaşırılmıştı. “Anlamadım?”

“Diyorum ki geldiğimden beri sürekli kızımın çevresinde görüyorum sizi. Onun evli olduğunu unutmanızı öneririm.”

Çınar’ın cevap vermesine fırsat kalmadan Duru dışarı çıktı. Heyecanlı adımlarla onlara doğru yürürken, “Nasıldı?” diye sormayı ihmal etmemişti.

“Bana sorarsan herhangi bir problem göremedim. Ama raporu beklemek zorundayız. Bu arada salı mı görüşmek istersin çarşamba mı? Ona göre program yapacağım.”

Duru üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Demek ki fizyolojik olarak sağlıklıydı. Şimdi sıra psikolojik olarak sağlıklı olduğunu kanıtlamaya gelmişti. Bir an önce sonuca varmak istediğinden hiç düşünmeden cevap verdi. “Yarın uygunsan iyi olur.”

Gülseren Hanım müdahale etti. “Çok erken değil mi kızım? Çarşamba olsa?”

Çınar onun yerine cevap verdi. “Salı benim için uygun. Saat için haber veririm. Şimdi müsaadenizle.”

Duru onun kaçır gibi gidişi karşısında şaşırsa da elinden “Görüşürüz,” demekten başka bir şey gelmemişti.

Annesi eve gideceğini söyleyince onunla vedalaştı. Duru arabasını beklerken Doktor Çınar’ın değişen tavrını düşünüyordu. Daha birkaç dakika önce derin sesiyle adeta beynini uyuşturarak

onu rahatlatmaya çalışan adam, ne olmuştu da birden kaçır gibi gitmişti.

Duru ofise geldiğinde hemen işinin başına geçmişti. Günlerdir zaten çalışmayı savsaklıyordu. Zihni bir nebze de olsa boşalmışken bunu değerlendirmeyi düşünmüştü. Saat dört gibi odasının kapısı teklifsizce açıldığında başını kaldırıp gelene baktı.

Uğur yeşil gözlerini ortaya çıkaran mavi birtakım giymişti. Omuzları dar kesim ceketini zorluyordu. Odanın ortasına yürüyüp masanın önündeki koltuklardan birine oturmadan evvel, "N'aber hayatım?" diye sordu.

"İyi."

Başını tekrar bilgisayarına çevirdi.

"Nasıl gitti?"

Duru onun hastaneyi sorduğunu bile bile anlamazlıktan geldi. "Ne nasıl gitti?"

"Bugün hastaneye gidecektin ya, onu soruyorum."

"Gayet sağlıklı bir beynim varmış."

"Sonuç?"

Duru ağzından dökülenlere engel olamadı. "Sonuç olarak kocamın arabama takip cihazı taktırması beynimdeki bir problemle alakalı değilmiş."

Uğur, "O ne demek?" diye sorunca Duru elini masaya dayayarak sandalyesini itti.

"Şüphelerimin beynimden kaynaklanmadığını görmüş olduk. Bu arada kuzum, neden aracıma takip cihazı taktırdığını açıklar mısın?"

Uğur ayaklarını indirerek oturduğu yerde daha dik bir pozisyona geçti. "İyi misin? Bu saçma sorular da ne?"

Duru histerik bir kahkaha attı. "Dediğim gibi gayet iyiyim. Ama şu sorduğum basit soruyu açıklayamadığına göre sende bir sorun var, bende değil."

"Arabana takip cihazı taktırdığım için kocan olmadığımı düşünüyorsun yani?"

Duru cevap vermedi. Bakışları zaten ne demek istediğini gayet net anlatıyordu. Uğur sinirle ayağa kalktı. "Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok Duru. Neye istiyorsan ona inan."

Bağırışları koridorun diğer ucundan bile duyuluyor olmalıydı. Adam öfkeyle kapıyı çarpıp odadan çıkarken genç kadın başını ellerinin arasında derin bir soluk aldı. Kapısı hafifçe tıklatıldığında hemen kendini toplayıp, "Gel," dedi.

"İyi misiniz?"

Duru sikkın bir şekilde Merve'yi cevapladı. "Bu soruyu duymaktan sıkıldım artık. İyi değilim sanırım. Eve geçeceğim."

Merve onun masadan kalkıp toparlanmasını beklerken, "Elbette," dedi.

Duru arabasına yürürken dalgındı. Tek istediği eve gidip yatağa girmek ve derin bir uyku çekmekti. Annesi ve Güler Abla'yı evde yemek hazırlarken bulmuştu. Yorgun olduğunu, yemek yemeyeceğini söyleyerek odasına çekildi.

Küvetin dolmasını beklerken telefonu çaldı Arayan Merve'ydi. Çok acil olmasa aramazdı.

"Duru Hanım merhaba."

Akan suyun sesinden onu zor duyuyordu. Telefonu kulağına iyice yaklaştırıp, "Efendim Merve, dedi.

Merve hızlıca bir şeyler anlatmaya başlamıştı.

"Mail attım, görmemiş olabileceğinizi düşünerek aramak istedim."

Duru, "Acil mi?" diye sorunca, "Efendim hemen baksanız iyi olur," diye cevap verdi. Önce telefonu sonra suyu kapatıp cihazda e-posta uygulamasını buldu.

Merve'nin maili en üstteydi. Çabucak açtı ve içindekilere hızlıca göz gezdirdi. Duru ne yazdığını çok önemsemeden dosyalardan birine tıkladı. Merve'nin masasının üzerinde çekilmiş evrakların resmiydi bunlar. Resimleri yaklaştırıp evrakların ne olduğuna baktı.

Duru'nun arabasının plakasına ait GPS sistemi faturasıydı. Fatura tarihi hemen hemen aracı aldığı tarihtekiyle aynıydı. Uğur her ne kadar kızıp çıksa da takip cihazına dair bir açıklama yapmak istemişti anlaşılan. Duru'nun şüphelerinin aksine GPS yeni değil iki yıl önce takılmıştı. Arabayı aldığı zaman... Genç kadın telefonu elinden bırakıp aynadaki yansımasına baktı. Kendi görüntüsü bile o an yabancı gelmişti. Bu kadın kimdi ki? Şüpheli, gergin biri olup çıkmıştı kazadan sonra.

Kocasını yok yere sürekli suçluyordu. Aynadaki kadına nefretle baktı.

Küveti boşaltıp duşa girdi. Tepesinden akan su gözyaşlarına karışıyordu. İki elini duvara dayamış, ayaklarının ucundan gidere giden suyu izlerken hayatının ellerinden kayıp gidişini düşünüyordu. Kendini toplaması ve hayatına çekidüzen vermesi lazımdı. Bunu hemen bugün yapacaktı.

Verdiği ani kararın ardından duştan çıkıp havluya sarıldı. Telefonuna baktı. Uğur'dan bir haber yoktu. Aramamakta haklıydı aslında. Kim kendini sürekli açıklamak zorunda kaldığı bir kadını arardı ki?

Çınar'la konuşup her şeyi kafasında uydurduğunu, bunun için bir ilaç varsa vermesini isteyecekti. Belki de anksiyete sorunları yaşıyordu, büyütülecek bir şey değildi. Bunun illaki bir ilacı olmalıydı.

Nasıl bu duruma gelmişti bir türlü idrak edemiyordu. Dengesiz tavırlarıyla da boş yere kocasını üzüyordu. Zorla onu kendinden uzaklaştırıyordu. Eğer Uğur onu gerçekten sevmeseydi belki de çoktan başkasının kollarına düşmüştü. Onun gibi yakışıklı, zengin ve başarılı bir adamı ağına düşürmek isteyen o kadar çok kadın vardı ki.

Belki de biraz uzaklaşmalıydı. Kazanın üzerinden iki haftadan fazla zaman geçmişti. Kısa bir tatile çıksalar, birlikte biraz daha vakit geçirseler kafasındaki soru işaretlerinden kurtulabilirdi.

Telefonu eline alıp saate baktı. Yediye geliyordu. Uğur hâlâ gelmemişti. Onu aramalı mıydı yoksa biraz nefes almasına müsaade mi etseydi, karar veremedi. Sonra kısa bir mesaj göndermeye karar verdi.

“Seni özledim.”

Göndere basacakken vazgeçip sildi. Tekrar bir mesaj yazdı.

“Seni seviyorum.”

Mesajı yine sildi. Adama güvenmediğini açık açık ifade etmişken böyle bir mesaj ne kadar da yapmacıktı. İki kuru sözle kendini affettireceğini sanarak yanılıyordu. Mesajı silip telefonu yerine bıraktı.

Sırtüstü dönüp tavanı izlemeye başladı. Bir süre düşünceleriyle boğuştuktan sonra tekrar telefonu eline aldı. Doktor Çınar'ın numarasını buldu. Belki o yardım edebilirdi.

Aramayı yapmadan uygulamadan çıktı. Zihnini Çınar'dan uzaklaştırıp kocasını düşünmeye başladı. Aklına gelen düşünceyle telefonu tekrar alıp takvimi açtı. Normalde birbirleriyle takvimlerini paylaşırlardı. Böylece söylemeyi unutursalar da plan yapmadan önce takvimden kontrol edebiliyorlardı.

Uğur'un o gün için planladığı bir randevu yoktu. Demek kocası eve gelmek istemediği için ortalarda değildi. Sıkkin bir şekilde telefonu elinden bıraktı. Beklemeye başladı.

Ama kocası gelmedi.

Uğur gece eve gelmediği gibi sabah ofiste de yoktu. Genç kadın birkaç kez aramaya niyetlense de son anda vazgeçmişti. Onu kendi haline bırakıp zaman tanınması en mantıklı olanıydı.

Genç kadın randevusuna gittiğinde Çınar'ı yardımcısıyla konuşurken bulmuştu. Onun geldiğini gören doktor, başıyla basit bir selam verdikten sonra konuşmasını bitirmek için yardımcısına döndü. Duru ayakta kalmıştı. Oturup beklemeli miydi karar veremedi.

Allah'tan konuşma çok uzamadı. Çınar ona dönüp "İçeri geçelim mi?" diye sordu. Duru onu takip ederek odasına girdiğinde, genç adam kanepeyi işaret ederek oturmasını istedi.

"Teşekkür ederim."

Çınar onu görebilecek şekilde oturduktan sonra bacak bacak üstüne attı.

"Bugün nasılsın?"

Duru gece boyunca düşündüklerinden yola çıkarak cevap verdi. "Zihnimin daha aydınlık olduğunu düşünüyorum."

"O halde sonuçların iyi çıkması seni motive etmiş. Peki, hangi konuda aydınlandı?"

"Evet, fiziksel olarak bir problemim yok. Ama bu bir sorunun olmadığı anlamına gelmiyor."

Çınar bir kaşını havaya kaldırarak söylediklerini yorumladı. "O halde kocanın gerçekten kocan olduğuna eminsin."

Duru rahatsızca yerinde kıpırdandı. Koltuğa uzanmıştı ama kendini bu şekilde savunmasız hissetmeye başlamıştı. Yerinde doğrulup oturur pozisyona geçti.

"Elimi nereye atsam içi boş çıkıyor. Ortaya attığım ve deli gibi tutduğum tezler çürütülüyor. O halde yanılıyor olmalıyım diye düşünüyorum."

“Mesela örnek verebilir misin?”

“Geçen hafta aracıma takip cihazı taktırıldığını keşfettim. Uğur bunu neden yapsın ki? Yersiz yere, beni takip ettiğini düşündüm. Dün onunla bu konuda yüzleştim. Cevap vermeden yanımdan ayrıldı.”

Birkaç saniye duraklayıp düzeltti.

“Yani taktırıp taktırmadığı konusunda net bir cevap vermedi. Ardından bana evrakları gönderdi. GPS cihazının faturası. İki yıl öncesine ait. Yani kocam araç alındığından beri aracı takip ettiriyormuş, beni değil.”

Çınar elindeki deftere not aldıktan sonra basit bir soru sordu. “Net cevap vermemesinin nedeni sence ne olabilir? Sana o anda iki yıl önce taktırdığını söyleyebilirdi. Neden kanıtlama ihtiyacı duymuş olabilir?”

Duru düşündü. Neden ona bir kanıt sunmuş olabilirdi? Elbette kanıtları sunardı ama öncesinde iki yıl evvel taktırdığını söyleyebilirdi. Kafası karıştı.

“Her şey o kadar karmaşık ki... Yani ben bir davranış bilimci değilim. Neden bunu yaptığını bilmiyorum. Belki de haklısın, bunun altında art niyet var. Sahtekârın kendisi değil de kocam taktırdı... Zamanını tam olarak bilmediği için de savunma yapmadan kanıt sundu. Off!”

Çınar onu sakinleştirmek istedi.

“Buraya gelirkenki düşüncen neydi?”

Duru net bir şekilde söyledi. “Bana, beni iyi edecek bir şeyler vermeni umuyordum. Sorun sadece kafamda, öyle değil mi?”

“Duru... Bunu söylemek için çok erken. Seni iyi ya da kötü yönlendirmek istemem.”

Genç kadın kendini kanepeye bıraktı. “Ama yapıyorsun. Buraya gelene kadar kendimden o kadar emindim ki... Şimdi ise...” Ayağa kalktı. “Belki de bu görüşmelere bir son versek iyi olur.”

Çınar yerinden kalkmamıştı. Cevap da vermedi. Duru birkaç saniye oyalanıp onun tepkisini bekledi. Adamdan bir hareket gelmeyince kapıya doğru yürüdü. Elini kapı koluna uzattı ama açamadı. Arkasını döndü ve Çınar'a, "Gitmeme izin mi vereceksin? Hani bana yardım edeceğine söz vermiştin," dedi.

Çınar başını hafifçe yana eğmiş ona bakıyordu. Usulca konuştu. "Yardımlımı istediğin sürece yanında olacağım, evet. Ama az önce benden yardım istemediğini açıkça belirttin. Ne diyebilirim ki? Seni burada zorla tutamam Duru."

Duru kararsızca kapının önünde beklerken ağırlığını bir ayağının üzerinden diğerine aktardı.

"Çınar ben ne yapacağım?"

Bu bir sorudan çok yardım feryadıydı. Genç adam bu feryada cevap verdi. "Yardım etmeme müsaade edeceksin."

Genç kadın tekrar geri dönüp kanepeye yerleşti. Birkaç saniye boyunca gergin bir sessizlik olmuştu. Sonunda sessizliği bozan taraf Duru'dan başkası değildi.

"İşin içinden çıkamıyorum."

Çınar birkaç saniye sessizlik içinde bekledikten sonra konuştu. "Bana güveniyor musun?"

Duru sorunun kaynağını bilmese de tereddüt dahi etmeden yanıtladı. "Elbette."

"Peki, seni hipnotize etmeme ne dersin? Böylece bilinçaltında seni rahatsız eden neyse bulup çıkarmaya çalışırız."

Duru rahatsızca oturduğu yerde kıpırdandı. Aslında görüşmeye ilk başladıklarında onun da aklındaki seçeneklerden biriydi hipnoz. Ama şimdi birbirlerini biraz daha tanımışlardı ve genç adamın onu hipnotize etme düşüncesi kendini çınlıplak ve savunmasız hissetmesine neden olmuştu. Ona güvenmediğinden değildi. Sadece tüm gizli düşüncelerine hâkim olma imkânını birine vermek onu ürkütüyordu.

“Bilemiyorum. İşe yarayacağını düşünüyor musun?”

Çınar oturduğu yerde biraz dikleşip ağırlığını öne doğru verdi. “Aslına bakarsan hipnoz ve hipnoterapi sıklıkla kullandığımız yöntemler. Hipnoz ile sorunların kaynağına iniyor, hipnoterapi ile tedavi ediyoruz. Bu konuda tereddütlerin olması gayet normal. Ama güven bana, korkulacak hiçbir şey yok.”

Duru cevap vermedi. Çınar açısından tam onay almak önemliydi. Aksi takdirde aralarında bir bağ oluşamaz ve seans başarısız olurdu. Zorlamak çözüm değildi.

“Pekâlâ, şöyle yapalım. Hipnozla alakalı olarak seni rahatsız eden nedir?”

“Bir sürü şehir efsanesinin yanında mı?”

Çınar güldü. “Merak etme seni tavuk gibi gıdaklatmayacağımdan emin olabilirsin.”

Genç kadın görüşmenin başından beri ilk kez gülümsedi. Çınar rahatladı.

“Ya hipnozdan çıkamazsam?”

“Böyle bir olasılık dahi yok.”

“Bilemiyorum, sanki kendimi çınlıçıplak kalmış gibi hissedeciğim. Savunmama ait bütün kapıların anahtarları senin elinde olacak.”

Çınar hafifçe gülümsedi. Onu gayet iyi anlıyordu. “Girmemi istemediğin tüm kapıları kapatabilirsin.”

“Ne yapmam gerekiyor?”

Çınar, Duru'nun ona güvenmesiyle rahatlamıştı. “Öncelikle senden uzanmanı rica edeceğim.”

Duru uzanma pozisyonu alınca doktor koltuğunda biraz öne kayarak ona yaklaştı.

“Rahat mısın?”

Aralarında çok az bir mesafe kalmıştı ve bu Duru'yu geriye doğru. Dile getirmekten çekinmedi.

"Gerginim. Ama uzandığım yeri kastediyorsan evet, rahat."

Çınar genç kadının omzuna parmağının ucuyla dokundu.

"Tamam. Şu anda tek yapman gereken şey ben ne diyorsam onu yapmak... Anlaştık mı?"

"Peki."

Doktor sık sık genç kadının omzuna dokunuyor ardından elini geri çekerek ona ne yapacaklarını açıklıyordu. Aralarındaki bu temas güven duygusunu arttıracaktı.

"Şimdi, şu şekilde ilerleyeceğiz. Ben sana gözlerini kapat diyeceğim ve uyummanı isteyeceğim. Sen de kendini tamamen bir hipnoz uykusuna bırakacaksın."

Duru, "Peki," diye onayladığında genç adam. "Çok kısa sürede hipnoza geçeceksin. Tek yapman gereken gevşemek ve söylediklerimi yapmak," dedi.

Gelen onayla elini yumruk yapıp başparmağını kaldırdı ve Duru'nun göz hizasına getirdi.

"Parmağımı takip et, parmağımı takip et."

Duru başını kaldırarak parmağın hareketlerini izlerken genç adam diğer eliyle hızlı bir şekilde gözlerini kapattı ve aynı anda, "Kapat ve uyu," dedi.

Eli gözlerini kapattığı halde diğeriyle genç kadının bileğinden tutup kolunu aşağı bıraktı.

"Rahatla ve gevşe."

Bu hareketi birkaç kez tekrarlamıştı. Gözlerini kapatan eli pozisyon değiştirerek alnını tutarken, bir taraftan da genç kadının başını hafifçe sağa sola sallıyordu.

"Bütün bedenin gevşesin. Ve ben beşten geriye doğru saydıkça derin bir gevşemeye doğru bırak kendini."

Elini alnından çekerken, “Beş,” dedi.

Ardından iki parmağı ile alnının ortasına dokundu.

“Bütün bedenim gevşiyor.”

“Dört.”

Parmağı hâlâ alnındaydı. “Ayaklarını gevşet. Dizlerin gevşiyor. Başın, bedenim gevşesin. Üç.”

Birkaç saniye bekledikten sonra, “Şu anda bedenimde rahat ettirmek istediğin bir yer varsa pozisyonunu değiştirebilirsin,” dedi.

Duru uzandığı yerde hafifçe kıpırdandı.

“İşte böyle...”

“İki.”

Birkaç saniye bekledikten sonra, “Ve bir,” dedi.

Elini alnından çekti. Genç kadının koluna uzanırken, “Birazdan koluna dokunduğumu hissedeceksin,” dedi ve bileğini tuttu.

“Birazdan üçe kadar sayacağım. Üç dediğimde biraz daha derinleşeceksin. Rüya gördüğünü hayal et ve hayalinde rüya gör. Bileğini hafifçe aşağı doğru indirmeye başladı.

“Üç. Kendini rahat hissettiğin bir yerde hayal et. Mesela bir deniz kenarı ya da ormanlık bir alan... Çimlerin kokusunu duyabiliyorsun. İki.”

Bileğini bıraktı. “Ve üç.”

Birkaç saniye bekledikten sonra sordu. “Nasıl bir yerdesin?”

Duru başladıklarından beri ilk kez konuştu. “Sahildeyim. Akşamüzeri. Güneş batmak üzere...”

Çınar omzuna dokundu.

“Kumsalda mısın?”

“Evet...”

“Peki, yalnız mısın?”

“Uğur var...”

Çınar elini çekti.

“Peki, ne yapıyorsunuz?”

“Şezlongda uzanıyoruz.”

“Senden sahile vuran dalgaların sesini dinlemeni istiyorum. Rahatla, bütün bedeninin gevşesin.”

Konuşurken genç kadının bileğini tutup kaldırdı ve bıraktı. Bunu birkaç kez tekrarlamıştı. Bedeninin gevşediğinden emin olmak istiyordu.

“Kolunu her bırakışında daha derine gidiyorsun. Şezlongdasın. Uğur da yanında... Gözlerini kapat ve daha derin uyu.”

Elini alnına götürüp hafifçe aşağı indirdi. Gözlerinin üzerine geldiğinde elini geri çekmişti.

“Ben beşten geriye doğru saydıkça daha da derine dal.”

Durdu. “Beş... Dört... Üç... İki. Bir...”

Duru derin bir transa girmişti. Çınar gevşeyerek koltuğuna yaslanarak yerine iyice yerleşti. Genç kadın artık hatırlamadığı detayları onunla rahatça paylaşabilecekti.

“Duru şu an sıcak bir yerde keyiflisin ama senden Uğur’la geçirdiğiniz kaza akşamına dönmeni istesem bunu yapabilir misin?”

Genç kadın her ne kadar uyuyor gibi görünse de cevap verdi. “Yapabilirim.”

“Pekâlâ, o geceyi düşünmeni istiyorum. O ana git. Nereye gidiyorsunuz?”

Duru kısa bir cevap verdi. “Eve dönüyoruz.”

“Yol kalabalık mı?”

Duru birkaç saniye boyunca düşündükten sonra, “Pek sayılmaz. Genelde yük araçları var.”

“Peki, şu an ne yapıyorsun?”

“Yeni uyandım. Uğur’a müziği kapatmamasını söyledim.”

“Pekâlâ, şimdi tam olarak kaza anını anlatmanı istiyorum. O ana gidebilecek misin?”

Genç kadın cevap vermeden evvel uzandığı yerde huzursuzca kıpırdandı. “Evet.”

“Dinliyorum.”

“Uğur şarkıyı değiştirmek için eğilmişti. Eli panele dokunduğu anda öne doğru itildik.”

“Gaza basmış gibi mi?”

“Hayır, bizi bir şey itiyordu sanki.”

“Sonra ne oldu?”

Duru elini uzatıp önündeki hayali bir şeyi tuttu. Alnından terler boşalmaya başlamıştı. O cevap vermeyince Çınar, “İstersen o andan uzaklaşabilirsin Duru. Seni geri getirmemi istiyor musun?” diye sordu.

“Hayır...”

Genç kadın yutkunduktan sonra devam etti. “Aşağı doğru düşüyoruz. Ağaçların arasından, sağa sola savrulduğumu hissediyorum. Kayalara çarpıyoruz. Hayır!”

Genç kadın o anı tekrar yaşıyordu. Çınar onu sakinleştirmek için elini alnına koydu.

“Yanımdayım, istersen dönebilirsin.”

“Başımı vurdum. Hava yastığı patladı. Sonrası karanlık.”

Çınar alnını hafifçe okşarken sordu.

“Uğur ne yapıyor?”

Duru gözlerini sıktı.

“Yanımda... Gözümü araladım. Ağzından kan sızıyor.”

“Pekâlâ. Onunla ilgili başka ne anlatabilirsin bana?”

Birkaç saniye durakladıktan sonra, "Kapının açıldığını duyuyorum. Gözünü açmak istiyorum ama çok zor," dedi.

"Kapıyı kim açtı. Uğur mu?"

"Bilmiyorum... Bilmiyorum!"

Duru ağlamaya başlamıştı. Çınar gözünden akan damlayı silmek istedi. Ama yapmadı. Kendini tutarak elini alnından çekti ve genç kadının kucağında duran ellerini kendi avuçlarına aldı.

"Sakin ol."

Genç kadın derin bir iç çekti.

"Bugünlük bu kadar yeter diye düşünüyorum. Sen ne dersin?"

Genç kadın başını salladı.

"Pekâlâ. Biraz sonra üçten geriye doğru sayacağım ve uyana-caksın. Hazır mısın?"

Duru tekrar başını salladı. Çınar saymaya başlamadan önce ellerini bırakıp arkasına yaslandı.

"Üç... İki... Bir..."

Duru gözlerini açtı. Çınar'a dönüp baktı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Doğrulup oturdu. Ona söylenen ve yapılan her şeyin farkındaydı. Çok. Çok tuhaf bir deneyimdi. Her şeyi hatırlıyordu. İstemediği hiçbir şey yapmamıştı.

"Tuhaf... Yani bana söylediklerinin hepsini hatırlıyorum. Ama sanki kontrol bende değil de sendeydi. Söylediğin her şeyi yapabilecek kudreti hissettim. Oldukça tuhaftı."

Çınar gülümsedi.

"Peki, merak ettiğim şu: Daha önce hatırlamadığın bir detaya hâkim oldun mu bu seansta?"

Duru birkaç saniye düşündü. Kazada kapının açılışını anımsayamamıştı daha önce. Belki de bu bir gelişmeydi. Ayrıca anıları

da tazelenmişti. Sanki o anları bir daha yaşamış ya da izlemiş gibiydi. Hem o andaydı hem bunda. Gerçekten tuhaftı. Arabanın içindeydi ancak Çınar da sanki seslendirme yapan dış ses gibi yanındaydı.

“Aslına bakarsan şu an o geceyle ilgili her şey zihnimde daha net. Beş dakika önce yaşamış gibi. Havadaki kokuyu bile anımsıyorum. Uğur’un parfümü ve... Ve kan kokusu.”

Başını öne eğdi.

“Kapının açıldığını biliyorum. Ama kim açtı? Baygındım. Beni götürdüklerini bile hatırlamıyorum. O kadar kısa sürede birinin bizi bulma olasılığı var mı? Yoksa kapıyı açan Uğur muydu? Ama inan bana Çınar... Hiç gerçekte ölü birini görmedim. Buna kaybettiğim en yakın kişi olan babam da dahil. Görmek istemedim... Aklımda son haliyle yaşamasını istiyordum. Sadece... Filmlerde vesaire... Bilirsin... Bana bu kadar ölü görünmesi normal mi?”

“Onu ben görmedim Duru. Buna karar veremem.”

Genç kadın başını önüne eğdi.

“Sanırım bugünlük bu kadar yeter, öyle değil mi?”

Çınar huzursuzca saatine baktı. Genç kadın doğru söylüyordu. Seansları tamamlanmak üzereydi. Ne zaman hipnoz seansı yapsa, zamanın nasıl geçtiğinin farkına dahi varmıyordu.

“Haklısın. Bir sonraki seansımızı ne zaman diyelim?”

Duru eteğini düzeltti. Belki de kocasına daha fazla vakit ayırmalıydı. Dün gece böyle düşünmüştü ama şu an kararsızdı.

“Ne zaman müsaitsin?” diye sordu Duru.

“Programıma bakıp haber versem?”

Duru ayağa kalkarken, “Elbette,” dedi. Sonraki sözleri bir anda ağzından kaçtı. “Bu arada ellerin çok yumuşakmış.”

Bunu söylediğine pişman oldu. Çınar gülümseyerek “Her gün özel yağlarla ovuyorum ki hastalarım rahat etsin,” dedi.

Şaka yaptığı belliydi ama aralarında gergin bir sessizlik yarat-
tı. İlk harekete geçen Duru oldu. “Neyse... Ben gideyim artık.”

Çınar da ayağa kalktı.

“Görüşürüz Duru.”

Genç kadın odadan çıkarken hipnoz sırasında hissettiğinin ak-
sine gergindi. Gerçek hayata dönmek böyle bir şey olsa gerekti.

On İkinci Bölüm

BİR ADIM ÖTESİ

Canı çalışmak istemediği için eve döndü. Annesinin evde olduğunu anımsadığında bir anlık rahatlamanın ardından tekrar gerildi. Bütün akşam ve geceyi odasında geçirmiş, kocası da eve gelmemişti. Bu annesini kesinlikle endişelendirmişti. Ama Duru'nun onu rahatlatacak gücü yoktu.

Telefonu çaldığında arayanı görüp yüzü düştü. İnci Hanım geçen akşamki rezaletten sonra ilk kez arıyordu. Açmama lüksüne sahip olmayı diledi.

“Efendim İnci Hanım.”

Kayınvalidesi her zamanki kadar meşgul olmasa gerek, sessiz bir ortamdan arıyordu. Ayrıca sesi hiç de telaşlı değildi.

“Nasılsın canım?”

Genç kadın o anda şebekenin çekmediği bahanesiyle telefonu kapatmakla cevap vermek arasında gidip geliyordu.

“İyiyim, teşekkürler. Ya siz?”

“Ben de iyiyim.”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından kadın tekrar konuştu. “Neler oluyor Duru? Neydi geçen gece olanlar?”

Şimdi mi aklınıza geldi demek istese de kendine hâkim oldu. Ayakkabısının burnuyla yerdeki bir çöpü iterek cevap verdi. “Keşke buna verilecek net bir cevabım olsaydı. Ama maalesef efendim. Ne olduğunu şu an ben de bilmiyorum.”

İnci Hanım derin bir iç çekti.

“İstersen bir süre kafanı dinlemek için annene gidebilirsin. Uğur’u merak etme. Ben ilgilenirim.”

Duru annesinin burada olduğunu bile bile kayınvalidesinin yaptığı teklifi sıra dışı bulmuştu. Ne yani, pılımı pırtını topla ve git mi demekti bu şimdi? Evlenirken ona sormamıştı, giderken mi soracaktı?

“Evimden gitmemi gerektirecek bir durum yok efendim. Merak etmeyin.”

İnci Hanım görevini yerine getirmiş olmalı ki iyi dileklerini sunduktan sonra telefonu kapattı. Duru zaten gergindi, üzerine bir de bu kadının araması kötü olmuştu. Asansöre binip beklemeye başladı. O sırada telefonuna bir mesaj geldi. Genç kadın kayınvalidesinin uçak bileti attığından şüphelenirken, mesajın Çınar’dan olduğunu görerek rahatladı.

“Yarın müsait olacağım. İkide bekliyorum.”

Duru kaşlarını havaya kaldırarak dudaklarını büzdü. Müsait olup olmadığını bile sormamıştı. Kendini telkin sırasında olduğu gibi Çınar’ın ellerine bırakmaya karar vererek cevap mesajı yazdı.

“Tamam. Görüşürüz.”

Asansör kendi katına geldiğinde telefonu çantasına koyarak dışarı çıktı. Kapıyı açtığı anda annesiyle Güler Abla’nın seslerini duydu. Yine bir konuda tartışıyorlardı. Hafifçe gülümseyerek seslendi. “Ben geldim.”

Annesi koridora çıktı. "Hoş geldin Duru."

"Hoş buldum. Neler yapıyorsunuz bakalım?"

Gülseren Hanım bir kabahat işlemiş gibi bakışlarını ondan kaçırsa da "Ne olsun kızım, ev hali işte. Uğur nerede?" diye ardı ardına konuştu.

Duru aslında ona mesaj atmış ve eve geçeceğini söylemişti. Erken gelirse dışarda bir şeyler yiyebilirlerdi. Uğur elinden geleni yapacağını söyleyen bir cevap vermişti. Belirsiz yanıt yüzünden annesine net bir şey söyleyemedi.

"Benim işim erken bitti. O çalışıyor. Ben bir duşa girip geliyorum. Sen de o sırada bana ne anlatacağını düşün."

Gülseren Hanım kızardı. "O ne demek öyle?"

Duru kıkırdadı. "Bilmem, onu sen söyleyeceksin."

Annesinin itiraz etmesine müsaade etmeden yatak odasına geçti. Uğur akşam dışarı çıkacaklarını haber veren bir mesaj atmıştı. Duru keyiflenmişti. Güler Abla çıkarken o annesinin yanına geçti.

"E, anlat bakalım."

Gülseren kızının yanına oturdu. Söze nasıl gireceğini bilmiyor gibiydi.

"Kızım, beni buraya çağırmanız çok mutlu etti."

Duru elini annesininkinin üzerine koyarak devam etmesini bekledi.

"Aranızda birtakım gerginlikler olduğunu görüyorum. Ama bunlar çözülmeyecek şeyler değil. Yalnız kalmaya ihtiyacınız var belki de. Ben buradayken bu imkânsız..."

Duru, "Anne olur mu öyle şey. Burada olmandan mutluyuz biz," dese de kadın itiraz kabul etmedi.

“Öyle deme. Baş başa geçireceğiniz vakitler zaten sınırlı ve kıymetli. Ben yarın evime döneyim, siz de kendinizi dinleyin biraz.”

Duru ne diyeceğini bilememiştir. Annesinin tüm gece bunları düşündüğünden emindi. Belki de akşam odasına kapanarak onu kırmıştı. Üstüne bir de Uğur gelmeyince kadın gitme kararı almıştı.

“Ben senin iyi olduğunu da biliyorum. Zaten o Çınar mıdır, Meşe midir, ne dedi? Bir problemin yokmuş. Onu görmeye de gitme artık. Belli ki ihtiyacın yok.”

Konunun buraya geleceğini önceden kestiremeyen Duru “Ne alakası var anne. Sonuçta ortada bir problem var. Çözmek için de destek almam lazım. Hem doktora gitmenin nesi kötü? Seni hiç böyle bilmezdim. Ne oluyor böyle anlamadım,” dediğinde Gülseren Hanım, kızına biraz daha açıldı.

“Bak yavrum. Sen genç ve güzel bir kadınsın. Seni seven bir kocan da var. Ama aranızdaki ufak problemleri büyütme isteyen ve arınıza girmek isteyen insanlar olabilir.”

Duru şaşkınca güldü.

“Ne demek istiyorsun anne? Doktor Çınar kocamla aramı mı bozacak?”

Kadın başını bilmem der gibi yana yatırdı.

“Ben onu bunu bilmem. Hem ne öyle zırt pırt ortaya çıkıyor. Geldiğimden beri bir tek bugün görmedim adamı. Onda da sen yanına gittin. Sanki seni takip ediyor.”

Duru kahkahayı patlattı. “Ay anne... Adamın işi gücü yok beni izleyecek. İstanbul öyle çok da büyük bir yer sayılmaz sonuçta. Karşılaşılabiliyor insanlar.”

Duru annesinin elini pat patladı.

“Sen hiç kafanı takma. Sorunlarımız var, evet. Ama bunların Doktor Çınar ile hiç mi hiç alakası yok. Ayrıca müsaaden olursa bu akşam Uğur’la dışarıda yiyeceğiz. Sıkılmazsın değil mi?”

Annesinin gözleri parladı.

“Yok canım, ne sıkılacağım? Benim yemeğim de var zaten. Hem akşam televizyonda dizim var benim. Çağırsanız da gelemem.”

Annesinin yaratıcılığına gülen genç kadın hazırlanmak için yatak odasına geçti.

Duru o geceye hazırlanırken her zamankinden daha özenliydi. Kocasıyla arasındaki sorunun kaynağı zihinsel problemleri olabilir. Ya da gayet sağlıklıydı. Bunu net olarak o da bilmiyordu. Elinden gelen tek şey onunla daha fazla vakit geçirip, yanılıp yanılmadığını anlamaktı. Ön yargılarını bir kenara bırakacaktı.

Özene bezene seçtiği giysilerini kocasının ona aldığı mücevherlerle taçlandırdı. Bedenini aromalı yağlarla ovdu, parfümünü sıkıp makyajını yaptı. Saçları konusunda da dikkatliydi. Kocasının en sevdiği şekli vermişti.

Uğur eve geldiğinde onu belinden tutup kendine çekmiş, öpücüğünü köprücük kemiğine bırakırken çok güzel olduğunu söylemişti. Hâlâ kırılgan olmaması Duru'yu mutlu etti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bu akşam bir değişiklik yapalım dedim. Daha evvel gitmediğimiz bir yerde rezervasyon yaptırdım. Sana da sürpriz olsun.”

Duru hafifçe gülümseyerek başını kocasının omzuna doğru yasladı. Daha önce gitmedikleri bir yer... Belki de genç adam bu vurguyla aynı anıları paylaştıklarını kanıtlamak istemişti. Duru kendini ona bırakmaya karar verdi. Onunla tüm şüphelerini paylaşacak ve haksız olduğunu kanıtlamasına müsaade edecekti. Belki böylelikle bu korkunç durumun pençesinden kurtulurdu.

Uğur arabasını kazadan sonra yenisiyle değiştirmişti. Duru ilk kez biniyordu. Onlar için sağlamlık her şeyden önce geldiğinden yine aynı markayı tercih etmişti. Duru kocasının bu terci-

hiyle hastalık hanesine bir artı koydu. Eğer kocası değil de başka biri olsaydı neden yine aynı arabayı seçsin ki?

Yola çıktıklarında Duru vites koluna takılı olan tespihi görüp şaşırdı. İçinde tutmak yerine nedenini sormayı tercih etti.

“Uğur bu tespih ne?”

Genç adam elini vites uzatarak tespihi çıkarıp bileğine taktı. “Stres için. Öyle arabada duruyor işte.”

Duru cevaptan tatmin olmamıştı. Asla ama asla tesbihle işi olamazdı Uğur’un. Bu hareketi sahtekârlık hanesine bir artı koymasına sebep olsa da aklındakini dile getirdi. “Hiçbir zaman seni elinde tespihle görmedim, hayal bile edemezdim.”

Uğur önündeki aracı sollamak için sinyal verdikten sonra, “İnsanlar değişebilir. Bu benim bir sahtekâr olduğumu kanıtlamaz,” dedi.

Duru söylediklerini makul bulsa da artıyı silmedi. Kocasını daha önce birlikte hiç gitmedikleri bir yerde rezervasyon yaptırmıştı. Ancak Duru buraya birkaç işe yemeği için gelmişti. Bu bir şeyi değiştirmezdi. Çünkü birlikte gitmedikleri bir yer olduğunu söylemişti. Artıları olduğu gibi bıraktı.

Beyoğlu’nda arabayı park ederek Goethe Enstitüsü’nün en üst katında yer alan Litera’ya gelmişlerdi. Üç cephesi camla kaplı olan mekânda boğaz ve tarihi yarımada’nın eşsiz manzarasına karşı bir masada yerleri hazırlanmıştı.

Efsanevi manzaranın etkisini artırmak için sade, mütevazı bir dekorasyon tercih edilmişti. Duru’nun hatırladığı kadarıyla bir solisti vardı mekânın ama o anda canlı müzik çalmıyordu. Hafif bir müzik hoparlörlerden yükseliyordu.

Duru İstanbul’un ışıklarını izlerken Uğur’u seçimi konusunda tebrik etti.

“Güzel seçim.”

“Beğeneceğini biliyordum.”

Genç kadın gülümsedi. Çok geçmeden ilgili bir görevli yanlarına gelerek siparişlerini aldı. Şarapları servis edildiğinde karı koca sohbet etmeye başlamışlardı.

“Bugünkü seans nasıl geçti?”

Duru şarabından aldığı yudum boğazından aşağı kayarken kadehini masaya bıraktı.

“Hipnoza başladık.”

Uğur bir kaşını kaldırdı. “Nasıldı peki?”

Duru dürüst oldu. “Kazayı konuştuk.” Duraksayıp derin bir nefes aldı.

“O ana geri dönmek zor olsa da ayırtıları daha net hatırlamamı sağladı.”

“Mesela?”

Kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra, “Mesela kapının açıldığını hatırladım,” dedi.

“Ve?”

Genç kadın yanıtlamadan evvel omuz silkti. “Pek bir anlamı yok. Yani düşüncelerimi destekleyecek ya da çürütecek manası olmayan bir detay işte.”

Uğur alaycı bir şekilde güldü. “Güvensizliğin beni şaşırtıyor.”

Duru gözlerini ondan kaçırdı. Manzaraya izlerken konuşmaya başladı. “Aslında bu sana güvenmemek değil Uğur. Ben şu an kendi zihnime bile güvenemiyorum. Kafam karmaşık, bir an başka bir adam gibi geliyorsun, diğer bir an kocam gibi. Gerçekten çıkmazdayım.”

Kocası iki elini masanın üzerine koyduktan sonra sağ elini sol avcunun içine aldı.

“Pekâlâ, güvenini kazanmak için ne yapmalıyım?” dedi.

Yemek servisleri geldiğinden Uğur’un sorusu havada kalmıştı. Garsonun yanlarından ayrılmasını bekledikten sonra ma-

sanın üzerinden elini karısına uzattı. Duru karşılık verdi. "Seni seviyor ve destek olmak için elimden geleni yapıyorum. Bana güvenmeni ve teslim olmanı istiyorum. Çok mu?"

Duru kocasının acısını anlayabiliyordu. Çünkü aynı belirsizlik içindeydiler.

"Şu an sana güveniyorum diyebilmeyi o kadar isterdim ki... Ama yalan söylemek istemiyorum. Beynimde bir hesap tablosu bile yaptım. Artılarını ve eksilerini değerlendiriyorum. Her hareketin kendi hanesinde değerlendiriliyor."

Genç adam elini çekerek alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Bunları yapmanı sana o adam mı söylüyor?"

Duru önce anlamayarak, "Kim?" diye sorsa da "Hayır... Elbette hayır. Çınar beni yönlendirmiyor ki!" diye çıktı.

Uğur masaya doğru eğildi. "O adamda beni rahatsız eden bir şeyler var."

Duru, "Saçmalıyorsun," dediğinde kaşları çatılmıştı.

"Evet, ben saçmalıyorum; evet, ben sahtekârım. Ya da senin beynini bulandırmaktan başka bir şey yapmayan o adamı görmeyi bırakmalısın ki evliliğimize kaldığımız yerden devam edebilelim."

Duru şaşkınca, "O ne demek?" diye sorunca tısladı.

"Sürekli önünde arkanda dolaşıp zihnini bulandıran bir adam varken her şeyin yolunda gitmesini nasıl bekleyebilirsin?"

"Zihnimin zaten bulanık olduğunu görmüyor musun Uğur? Bunun için bir başkasına lüzum yok."

Annesi ve kocası sürekli onu doktoru konusunda uyarıp dururken nasıl ilerleme kaydedebilirdi ki? Bu aşamaya kadar gelmişken başka biriyle devam etme düşüncesi bile onu geriyordu.

"Çabalarımı görmezden gelmeni anlamıyorum. Konuyu kapatalım ve keyifli bir şekilde yemeğimizi yiyelim. Doktorumu değiştirmeyi düşünmüyorum. Çınar'a güveniyorum Uğur!"

Genç adam peçetesini masanın üzerine attı. "Bana güvenmiyorsun ama o dallamaya güveniyorsun!"

"Uğur!"

Solist Fransızca bir şarkının sözlerine başladığından genç adam daha fazla bir şey söyleyemedi. Olabildiğince sakın bir şekilde yemeklerini yediler. Duru kaçınıcı kadehi içtiğini bilmiyordu. Biten şarap şişesinin yerini yenisi aldığı anda saymayı bıraktı.

Eve dönüşte ikisi de oldukça sessizdi ama kapıdan içeri girer girmez kocası onu duvara yaslayıp dudaklarına kapandı. Genç kadın tepkisiz kalmadı. Öpüşüne cevap verirken adamın elleri bedeninde geziniyordu. Yumuşak dokunuşlarla sanki onu incitmekten korkar gibi hareket ediyordu. İkisi de nefes nefese kalmışlardı. Soluklanmak için kısa bir an durduğunda boğuk bir sesle fısıldadı. "Söyle bana... Bir başkası sana bunları hissettirebilir mi?"

Duru cevap vermedi. Verecek bir cevabı yoktu. Evlendiklerinde bakire değildi ama hayatından onlarca kişi de geçmemişti. Adamın sorusuyla kendini huzursuz hissetti. Kocasının kollarından sıyrıldı. Uğur onun bıraktığı boşluğu yumruklayacakmış gibi elini kaldırsa da alnını soğuk duvara dayadı.

"Belki hissettiremez. Ama bazen sen de hissettiremiyorsun. Üzgünüm."

Duru'nun sözleri bardağı taşıran son damla oldu. Uğur yumruğunu hemen yanındaki vestiyerin aynasına geçirdi. Kırılan ayna ayaklarının dibine dağılırken Duru korkuyla geri sıçramıştı. Elini ağzına kapatarak çığlığını bastırdı.

Uğur'un elinden damlayan kanlar yerdeki beyaz mermeri kırmızı renge boyarken Duru bayılacağını hissetti. Salona doğru birkaç adım atarken tutunacak yer arıyordu. Gözlerini kocasının kanlı ellerinden ayıramazken yere yığıldı.

Kendine geldiğinde kocası onu kanepeye yatırmıştı. Elini geçici olarak bir parça havluyla sarmıştı. Kalın havlu kanı iyice emmiş rengi kırmızıya boyanmıştı. Duru görüntü karşısında tekrar kendinden geçmemek için çabalarken yanında diz çökmüş olan kocası, "İyi misin?" diye sordu.

Duru başını salladı. Kendini iyi hissetmiyordu ama dile getiremedi. O anda annesini fark etti. Kadıncağız endişeli bir şekilde elinde bir bardak suyla başucundaydı.

"İyi misin kızım?"

Annesinin varlığını unuttuğu için utandı. Kadıncağız gürültüye uyanmış olmalıydı. Kim bilir aklından ne geçmişti.

Duru "Hemen doktora gitmemiz lazım," dediğinde Uğur tok sesle cevapladı. "Senin bir yere gidecek halin yok. Ben hallederim."

Duru suyu içmek için kendini zorlarken genç adam elindeki havluyu bir yenisi ile değiştirdi.

"Özür dilerim."

Genç adam özrü kabul etmedi. "Özür dileyecek bir şey yok."

Duru ayağa kalkmak istese de başarılı olamadı. Bacakları tutmuyordu. Annesi kanepede arkasına yastık yerleştirirken kendini affettirmek için bir daha denedi:

"Beni yanlış anladın. Bu hastalık... Ya da her ne ise... Bazen sen değilmişsin gibi hissediyorum ya. Ondan bahsediyordum."

"Boş ver Duru. Ne yapsam kendimi sana kanıtlayamayacağım. Ben hastaneye gidiyorum. Beni beklemeyin, yatın siz."

Genç adam kapıyı çarparak evden çıkarken genç kadın göz yaşlarına boğulmuştu.

Duru geceyi huzursuz bir şekilde geçirmişti. Her ne kadar aralarındaki son atışmaya şahit olan annesini inandıramayacağını

bilse de kaza olduğunu söylemiş ve ısrarcı olmuştu. Kadıncağız tartıştıklarından emindi. Ama kızını zorlamadı. Sabah uyan-
dığında annesinin çantası hazırlanmış, koridorda duruyordu.
Gülseren kızıyla vedalaşırken gitmek konusunda kararsızdı. Bir
gece önce yaşanan olayların ışığında verdiği karardan emin ola-
mıyordu. Ama bunu Duru'ya söylemedi. Öğleden sonraki uça-
ğına Hüseyn tarafından bırakılacağını öğrendikten sonra, "Eve
gidince haber veririm," demişti.

Duru evden çıkmadan önce annesine bir kez daha sarıldı.

"Merak etme anne. Biz iyi olacağız."

"Geçecek... Biliyorum. Siz birbirinizi çok seviyorsunuz."

Duru kendinin bile emin olamadığı bir konuda annesinin bu
kadar kesin konuşmasını garipsemedi. Ofise doğru yol alırken
son zamanlarda işe gitmenin onun için sadece bir alışkanlık ol-
duğunu düşünüyordu. Çünkü kendini işe veremiyor, hiçbir top-
lantıya iştirak etmiyordu.

Odasına geçmeden Merve'den Uğur Bey geldiğinde haber
vermesini istedi. Kazadan önce erkenden ofiste olan kocası bu
sabah da ortalarda görünmüyordu. Genç kadın evde geçirmediği
bu birkaç gecede nerede olduğunu düşündü.

Son dönemde dengesiz davrandığı doğrudu. Kendi içindeki
kararsızlığı sürekli dışa yansıtıyordu. Bu da ilişkilerini yıpra-
tıyordu. Bir öyle bir böyle hareketleriyle yakında evliliğinden
geri kalan ne varsa bitirecekti. Tutarlı davranmak istiyordu. Ama
elinden gelen bir şey yoktu.

Kendi kendini yiyip bitireceğini hissedince çantasını kapıp
odadan dışarı çıktı. Merve'nin yanından geçerken dışarı çıkaca-
ğını söyledi ve ekledi. "Uğur Bey konusunda... Gerek kalmadı."

"Peki Duru Hanım, geri gelecek misiniz?"

Duru kararsızlığını cevabına yansıttı. "Bilmiyorum."

Arabasına bindiği anda nereye gideceğini bilmiyordu. Çalıştığını otoparktan dışarı çıktığında deniz kenarına giderek nefes almayı istediği fark etti. Rotasını en yakınındakine çevirip ilerlerken zihniyle bir savaşa girmişti. Otomatik hareketlerle kullandığı aracını Çınar'ın ofisinin önünde durdurduğunda kendi kendine orada ne aradığını sorguladı. Nefes almak istemişti.

Randevusuna epey vardı. Çınar'ın hastası olabilirdi. Ama buradaydı işte. Görevlinin yanına geldiğinde kadın onu garipsemedi. İçeride iki kişinin daha beklediğini fark edince rahatlasa da Çınar onu hemen kabul edebilecek miydi, emin olamadı. Görevli biraz beklemesini rica edince bir köşeye adeta sindi.

On beş dakikanın ardından, gitmekle kalmak arasında kendisiyle savaşıırken kapı açıldı ve orta yaşının sonlarına gelmiş hastasıyla Çınar dışarı çıktı. Duru onların konuştuklarını duymuyordu ama susamış birinin bir bardak soğuk suya duyduğu ihtiyaç gibi fark edilmeyi bekliyordu. Genç adam hastasını gönderirken bekleme alanında olduğunu gördü. Başıyla kısa bir selam verdikten sonra sıradaki hastasını odasına yönlendirdi. Ardından Duru'nun yanına yürüdü.

"Erkencisin. Bir sorun mu var?"

Genç kadın önce, "Hayır," dese de aslında kendisinin tamamıyla bir sorun olduğunu düşünüp, "Evet," dedi. Çınar diğer hastaya bir göz attıktan sonra çoktan ayağa kalkıp genç kadını dirseğinden tutarak bir odaya götürdü.

İçeri girip kapıyı kapattığında endişeli bir şekilde hemen, "Ne oldu?" diye sordu.

Duru onu da endişelendirdiğini fark edince pişman oldu.

"Önemli bir şey değil. Nefes alamadığımı hissettim ve kendimi burada buldum. Biliyorum hastan var. Şimdi gidiyorum."

Kapıyı açmak için hamle yapınca Çınar onu bir kez daha dirseğinden tutarak durdurdu.

“Hey, dur! Gitmene gerek yok.”

Duru kapının kolunu bırakıp ona döndü. Ama konuşamadı.

“Şimdiki hastam zaten çok durmuyor. Diğerini de kısa sürede yollayabilirim. Hazır erken gelmişken o sırada sana EEG çekeriz. Olur mu?”

Duru, **“İşine engel olmak istemem,”** dediğinde genç adam, **“Zaten işim bu. Sana yardım etmek. Şimdi gelelim konuya. Saçında sprey vesaire var mı?”**

Duru kısa bir an düşündü. Hayır, sabitleyici herhangi bir şey kullanmamıştı. Başını iki yana salladı.

“Küpelerini çıkarıp makyajını temizlemeni isteyeceğim.”

Duru başını sallayarak onu onayladı. **“Geriye iki sorunumuz kaldı. Öncelikle aç mısın?”**

Duru o sabah kahvaltı etmemişti. Konunun önemini bilmiyordu ama sorulduğuna göre doğruyu söylemesi gerekiyordu.

“Kahvaltıyı atlamıştım.”

Çınar, **“Bu iyi olmadı. Hemen bir şeyler sipariş edelim. Ben ilk hastamla ilgilenirken siparişin gelir,”** dedikten sonra üzerindeki bedenini saran ve dizlerinin hemen üzerinde biten kalem eteği süzdü.

“Üstüne rahat bir şeyler giymen gerekecek.”

“Nasıl?”

Duru şaşkınca doktoruna bakıyordu. Çınar yanlış anlamaması için açıkladı. **“Üzerindeki kıyafetin sıkı ve rahatsız edici olmaması gerekiyor. Gevşemen için. Uykuya dalacaksın. Bu arada neden buraya gelirken daha rahat giyinmiyorsun anlamıyorum.”**

Duru alınmıştı. Ama ne demek istediğini anlıyordu. Kanepeye uzandığında eteklerini çekiştirmek zorunda kalışı Çınar'ın gözünden kaçmamıştı demek ki.

"Genellikle işten geliyorum da ondan! Peki, bir dahakine dikkat ederim. Bu arada onları da mı sipariş edeceğiz?"

Çınar gülümsedi. "Elbette hayır. Canan şimdi sana bir şeyler getirir. Sen hazırlan, ben her şeyi halledeceğim."

Genç kadını ardında bırakıp odadan çıkmıştı. Duru koridorun ucundan Çınar'la yardımcısı Canan'ın konuşmalarını duyuyordu. Çok geçmeden sesler kesilince az sonra yatacağı yatağın kenarına ilişti. Beş dakika kadar geçtikten sonra Canan yanına geldi. Elinde mavi bir eşofman takımı tutuyordu. Duru uzatılanları alırken şaşkınca "Bunlar kimin?" diye sordu.

Canan, "Doktor Çınar'ın efendim," diye açıklayınca başını salladı.

"Siz bunları giyin, ben yemek siparişinizi verdim. Bu arada koridordaki banyoyu kullanabilirsiniz."

Duru ona teşekkür ettikten sonra kadının dışarı çıkışını izledi. Kimsenin odaya girmeye kalkmayacağından emin olsa da kapıyı kilitledi. Elindeki eşofmanları yatağın üzerine bırakıp gömleğinin düğmelerini açtı. Doktorun ofisinde eşofman takımı bulunması ne kadar garipse, bir hastasının onları giymesi de o kadar tuhaftı.

Gömleğini çıkardıktan sonra eteğinin fermuarını indirdi. Kıyafetlerin hepsi, yatağın üzerinde bir bir yerini almıştı.

Eşofmanı aldı. Yumuşacık kumaşı adeta beni giy diyordu. Yumuşatıcı ile karışık hafif bir erkek kokusu vardı. Üzerine beş beden kadar büyük gelmişti. Kollarını düşmemesi için dirseklerine kadar sıvadı.

Giysilerini dilsiz uşağın üzerine, ayakkabılarını da yan yana önüne bıraktığında çıplak ayaklarıyla kalmıştı. Kapının kilidini açıp banyoya geçti.

Bulduğu ıslak mendille yüzündeki makyajı olabildiğince temizledi. Ardından da güzelce sabunlayıp yıkadı. Kâğıt havlu-

larla kuruladıktan sonra aynadaki yansımasına baktı. Çok da iyi tanımadığı bir erkeğin eşofmanlarıyla ilk kez kalışıydı bu.

Annesi ya da kocası görse kesin altında bir şeyler arardı. Adam yakışıklıydı, karizmatikti ve dehşet güzel bir kokusu vardı. Ama bunlar Duru gibi bir kadını baştan çıkarmaya yetecek şeyler değildi.

Duru elindeki havlu kâğıdı atarken kendi kendine söylendi. Çınar düşüncelerini duysa kesin onunla dalga geçerdi. Annesi ve kocasının telkinleriyle bu gibi düşüncelere sahip olması tuhaf olmasa gerekti.

On Üçüncü Bölüm

ÇATIŞMALAR VE BARIŞMALAR

Duru odaya geçtikten sonra bir süre kendini oyalamak için etrafı inceledi. Odanın dekorasyonu oldukça sadeydi. Hastaları rahatlatmak için bir tetkik odasından çok, rahat bir oturma odasına benzetilmeye çalışılmıştı. Tek fark odadaki yatak ve makineydi. Hatta biraz daha dikkatli inceleyince bir kitaplıkta çocuklar için oyuncakların bile olduğunu gördü. Demek ki Doktor Çınar sadece yetişkinlerle değil çocuklarla da ilgileniyordu.

Canan elinde hafif kahvaltılıkların yanı sıra bir bardak ılık süt olan bir tepsiyle içeri girdi.

“Süt mü?”

Tepsiyi sehpanın üzerine koyarken, “Sizi rahatlatmak için,” diye yanıtladı. Duru başını salladı. Genç kadın odada yalnız kaldığında tepsidekileri şöyle bir süzdü. İşlem sırasında rahatlaması için tok olması gerekmece, tek lokma yiyecek hali yoktu. Kendini yemek için zorladı.

Bardaktaki sütü bitirmek için çabalarken kapı açıldı ve Çınar göründü. Tepsinin bir kısmının boşaldığını görünce, “Karnımız tok, sırtımız pek,” dedi.

Genç kadın boşalan bardağı tepsinin üzerine bıraktı. Genç adam tepsiye alıp kaldırırken, “İlk hastamı yolladım. Şimdi seni hazırlayalım. Sonrasında ben gideceğim Canan gelecek,” dedi.

Duru, “Kusura bakma, böyle çok zahmet verdim ikinize de,” dediğinde Çınar ona döndü.

“Duymamış olayım. Sen şimdi buraya uzan bakalım.”

Genç kadın yatağa yatınca makinenin başında hazırlıklara başlamıştı.

“Bu arada eşofmanlar için teşekkür ederim. Sanırım hizmetlerinizin arasında bu da var.”

Konuşurken hafifçe gülümsemişti. Çınar elinde birtakım kablolarla bağlı elektrotlarla yanına geldi.

“Bu hizmetimiz sadece uygun bedendeki hastalara sunuluyor. Mesela çocuklar ve yüz otuz kilonun üzerindeki hastalar kullanamaz.”

Duru kıkırdadı.

“Peki sen kaç kilosun?”

Çınar dudağını büzüştürdü.

“Doksan. Rahat mısın?”

Duru uzandığı yerde kıpırdanarak daha rahat olabileceği bir pozisyon aldı. Bu işte rahat olmak ne kadar da önemliydi böyle?

“Şimdi yaklaşık on beş dakika bunları takmakla geçecek. Ardından yirmi ila otuz dakika da çekim süresi var. Yattığın yerden bir saate yakın kalkmayacağına göre... Rahat mısın?”

Duru başını salladı. Bir saat orada yatabilirdi.

“Hastan şimdi on beş dakika daha mı bekleyecek?”

Çınar ellerini genç kadının başında gezdirmeye başlamıştı. Yaklaşık yirmi saniye kadar EEG soketlerini takacağı yerleri belirlemekle geçtikten sonra eline kreme benzer bir kutu aldı.

“Bunun adı pasta. Soketleri sabitlemek için kullanacağım. Banyoda hemencecik çıkıyor.”

“Şaka yapıyorsun.”

Çınar, “Elbette, buradaki banyoyu kullanamazsın,” dedi gülerek.

“Kullanamayacağın bir banyonun olmasının manası ne peki?”

Çınar soketleri takmaya başlamıştı bile.

“Burayı restore ederken banyonun kaldırılması gerekiyordu. Ama her ne kadar planlar bu yönde olsa da işleyiş farklı gelişti. Eğer banyo kaldırılsaydı çok büyük tesisat sorunlarının çıkacağı söylendiğinde kalmasına onay verdim. Banyo var, ama doğal olarak kullanan yok.

Duru şaşırmıştı.

“Eşofmanların var, o halde buralardayken spor salonuna ya da koşmaya falan gidiyorsun. Peki duş işini nasıl çözüyorsun? Hastalarına terli terli baktığını söyleme inanmam.”

Çınar güldü beşinci soketi çoktan takmıştı bile.

“Spor salonlarında duş teknolojisi var tabii. Koşu işini de söylersem seni öldürmem gerekecek.”

Duru kıkırdadı. Oldukça rahatlamıştı. Eğer hazırlıkları yardımcısıyla yapsaydı tanımadığı için gerilecekti. İkisi de sus pus olacak, Canan en fazla Duru’ya direktif verecek ya da sorularını cevaplayacaktı. İşlem hazırlığını doktorun yapmasının yerinde bir prosedür olduğuna karar verdi. Hasta, doktoruyla en karanlık surlarını bile paylaşırken yardımcısının hiçbir şeyi bilmemesi ne kadar da tuhaftı.

Duru sessizce beklerken, Çınar on beşinci soketi de yerleştirmişti. Genç kadın merakla “Daha çok var mı?” diye sordu.

“On tane daha var. Ne o, sıkıldın mı?”

Duru sıkılmamıştı. Ama alnının üzerinde sürekli dolaşan parmaklar onu rahatsız ediyordu.

“Migren atağımın sebebi olmandan korkuyorum.”

“Migrenin mi vardı?”

“Maalesef koca bir evet. Parmakların da ona davetiye çıkarıyor.”

“Özür dilerim ama yapmak zorundayım. Peki, migrenini tetikleyen durumlar nedir merak ettim.”

Duru birkaç saniye düşündü... Uzunca bir listeydi. Bir yerden başlaması gerektiğinden en basitleriyle başladı.

“Açlık, susuzluk, kafeinsizlik, bazı alkoller ve İnci Hanım...”

“O kimdi?”

Duru sanki bir sivrisinekten bahseder gibi dilinin ucuyla, “Kayınvalidem,” dedi.

“Bana kayınvalidesiyle anlaşılamayan gelinlerden olduğunu söyleme!”

On dokuz.

“Elbette huysuz bir gelin değilim. Ama onun yanında kendimi o kadar sıkıyorum ki migrenimi tetikliyor.”

Yirmi.

“O halde sağlığın için senede iki dozu aşmamamı öneririm. Aksi takdirde aşırı dozdan gidersin.”

Yirmi iki.

Genç kadın cevap vermemeyi tercih etti. Kocasının hakkında yeterince konuşuyorlardı. Ailesinden de bahsetmek istemedi. Çınar da başka bir şey sormadı.

“Uykusuzluk.”

Yirmi dördüncü de takılmıştı. Yirmi beşi yerleştirirken, “Bunlar genelde olan şeyler. PMS döneminde var mı?” diye sordu.

Duru utandı. Adet döngüsünü ya da PMS dönemini bir psikiyatristle konuşacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

“Pek bir etkisi olduğu söylenemez.”

“Hormonlarına teşekkür et o zaman. Ben şimdi çıkıyorum. İşim bitince geleceğim. Bu arada sen mümkünse uyu.”

Genç kadının yalnızlığı birkaç dakika içinde bozulmuş, Canan içeri girmişti. Ölçümleri yapacak olan makinenin başına geçtiğinde Duru'ya gevşemesini ve mümkünse uyumasını söyledi.

Uzunca bir süre uzanarak gevşemeye çalışınca duygu ve düşüncelerinden uzaklaşıp yarı uyur bir duruma geçti. Sanki düşünmüyor da rüya görüyordu. Araf'ta gibiydi.

İşlemler yaklaşık yirmi dakika sürmüştü. Çınar tam da söylediği gibi bitmeden usulca kapıyı açıp içeri girmişti. Duru varlığının rüya mı gerçek mi olduğunu kestiremedi. Birkaç dakika süren sessizliğin ardından genç adam koluna dokunarak bittiğini haber verdi.

Canan başındaki soketleri sökerken Çınar çıktıları inceliyordu. Duru heyecanla “Nasıl?” diye sordu.

Çınar çatılmış kaşlarıyla kâğıtları incelerken, “Görünüşe göre temiz. Ancak bir nöroloğa da göstereceğim,” dedi.

Takıldığından hızlı biçimde sökülen soketlerin ardında EEG pastası kalmıştı. Duru elini saçına götürüp kalıntıları temizlemeye çalışınca Çınar, “Yıkayınca çıkacak merak etme. Şimdi bazırsan içeri geçebiliriz,” diye açıkladı.

Duru, “Başka hastan yok mu? Zaten yeterince vaktini aldım,” dedi çekinerek.

“Canan gerekli ayarlamaları yaptı. Bir saat daha buradasın. Hadi gel.”

Hemen ayaklanıp doktorun peşine düştü. Odaya girdiklerinde Çınar onu uyarmadan kanepeye geçip uzanmıştı. Artık alışıyordu.

“Uyuyabildin mi?”

Duru içeride yapılan işlemden bahsettiğini düşünerek, “Ben de bilmiyorum, çevremdeki olayların farkında olsam da sanki rüya bile gördüm diyebilirim,” diye yanıtladı.

Çınar kahkaha attı. “Bunu sonuçlarında gördüm. Dün geceyi kastetmiştim aslında.”

Duru yanlış anlamadan dolayı kendini aptal gibi hissetti. Yine de gülümsedi.

“Kâbusları ve rüyaları saymazsak mı?”

Çınar başını salladı.

“Çok sık rüya görüyorsun değil mi? Özellikle de kocanla ilgili. Bundan bahsetmiştin sanırım.”

Duru başıyla onayladı.

“Evet, genelde aynı rüyalar. Detaylar arada değişiyor.”

Çınar oturduğu yerde bacak bacak üstüne attı ve arkasına yaslandı. Sanki bir odada değil de kürsüde ders veriyormuş gibi anlatmaya başladı. “Aslına bakarsan rüyalar bizim için oldukça önem teşkil ediyor. Yani gelecekte haber vermiyorlar elbette. Hemen eve gidip internette rüya tabirlerini araştır demiyorum. Rüyalar genelde bilinçaltındaki ihtiyaçlarımızın ya da düşüncelerimizin yansımasıdır. Hani bazen rüyanda bir şey görür de kısa zamanda gerçekleşir ya, bunlar rüyaların gelecekte haber verdiğinin değil de bilinçaltının farkındalığının belirtisidir. İçten içe bir sonraki adımda ne olacağını tahmin edebilme yetisi.”

Duru şaşırdı. “Ama bazen o kadar tuhaf şeyler oluyor ki... Mesela dikkat ettim. Ne zaman rüyamda elimi sabunla yıkasam kavga ederim. Bunu nasıl açıklıyorsun? Sabunla bakkal Hasan Amca’yla tartışmanın bağlantısı ne?”

Çınar güldü. “Demek bakkala gidiyorsun.”

Duru, “Eskiden giderdim. Eskilerden tanırım Hasan Amca’yı da,” dediğinde Çınar açıkladı.

“Elbette Hasan Amca’yla elini sabunlamanın bağlantısı yok. Denk gelmiş. Oturup Bakkal Hasan pirincin içine taş atıyor diyerek ona bilendiysen o başka.”

Genç kadın kıkırdadı. “Yok canım, daha neler...”

Çınar kaldığı yerden devam etti. “Gördüğün rüya ya da kabuslar Uğur’la ilişkinin bir yansıması sayılabilir. Hatta kazayla alakalı detaylar da olabilir. İstersen bugünkü seansta yine hipnozla rüyalarını inceleyelim.”

Duru hipnozdan eskisi kadar çekinmiyordu. Uzanıp rahat bir pozisyona geçtiğinde Çınar beklediği cevabı almış oldu. Oturduğu yerde dikleşerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Duru genç adamın eşofmanındaki kendi kokusuna karışan parfümü daha net bir şekilde algılamıştı.

“Yapacaklarımızı zaten biliyorsun. Hatta bu sefer çok daha kısa sürecek. Hazır mısın?”

“Evet.”

“Pekâlâ, şimdi gevşemeye çalış.”

Genç adam parmaklarını gözünün hizasına getirip, “Takip et,” dedi. Duru onun parmaklarını izlerken elini hızla alına götürüp dokundu. Duru onun elinden bir akım geçmiş gibi hissetti. Boynunu kıpırdatarak rahatlamaya çalıştı. Çınar telkinle gevşetmeye başladığında kendini ona teslim etti.

“Şu an neredesin?”

Duru, “Antalya Lara plajı,” dedi.

“Yalnız mısın?”

“Hayır, annem ve babam var. Ama... Sanırım ben daha küçükken, çünkü çok gençler.”

Uzun yıllardır görmediği babasının, anılarındaki silik görünüşü netleşmişti.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Annem şemsiyenin altında uzanıyor. Babam ve ben kumların içinde oynuyoruz. Ayaklarımızı kuma gömdük.”

Kıkırdadı.

“Kumların teninde bıraktığı o hissi sakın unutma. Şimdi senden kazadan sonra görmeye başladığın o rüyalardan birine gitmeni istiyorum. Ama unutma; baban yanında, güneş tenini ısıtıyor. Çok eğleniyorsunuz. İstersen baban da seninle gelebilir.”

Duru babasının elini tuttuğu halde o tanımadığı evin kapısında buldu kendini.

“Bir evdeyim. Neresi, kimin evi hiçbir fikrim yok.”

“Tarif edebilir misin?”

“İki katlı, çok aydınlık ve her yer bembeyaz.”

“Unutma, babanla birliktesiniz. Şimdi ne yapıyorsunuz?”

“Koridorda ilerliyoruz. Kapıları açıp tek tek kontrol ediyoruz. Odalar bomboş.”

“Kendini nasıl hissediyorsun? Orada olmak seni rahatsız mı ediyor yoksa mutlu musun?”

Duru kısa bir sessizliğin ardından cevap verdi. “Gergin. Nerede olduğumu bilmiyorum. Bir şey arıyorum ne olduğunu bilmiyorum.”

“Aradığını buluyor musun peki?”

“Bir kapı açıyorum. Bir bebek odası... İçeride bir beşik var. Yanında Uğur duruyor. Bebeğimiz de kucağında. Onlara doğru gitmek istiyorum. Ama arkamda bir şey var. Arkama dönüp bakınca az evvel girdiğim kapıda duran Uğur'u görüyorum.”

“İki Uğur arasındaki farkı tarif eder misin? İkisi de aynı mı yoksa?”

Duraksamanın ardından genç kadın cevap verdi. “İkisi de görünüş olarak aynı ama...”

Genç kadın susunca Çınar onu cesaretlendirdi. "Ama?"

"Kapının önünde duran Uğur karanlık gibi... Ama beşiğin yanındaki aydınlık... Bir ışık etrafını sanyor. Ona gitmek istiyorum ama kapıdaki Uğur bana sesleniyor. Gitmemi istemiyor. Bebeğim... Bir kerecik görmek istiyorum ama Uğur onu da alıp ışığın içinde kayboluyor."

Genç kadın ağlamaya başlayınca Çınar ona sakin olmasını söyledi.

"Üç kadar sayacağım ve yanıma döneceksin." Saymaya başladı.

"Bir..."

"İki..."

"Üç..."

Duru derin bir nefes alıp uzandığı yerde doğruldu.

"Nasılsın?"

Genç kadın ayaklarını kanepeden indirip oturur pozisyona geçince Çınar arkasına yaslandı.

"Bilmiyorum."

"Konuşmak ister misin?"

Duru her gece rüyasında gördüğü bu sahnenin anlamını merak ediyordu elbette. Bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Bebegimizi kaybettiğimizi biliyorum. Ama anlam veremediğim şey Uğur'un onu alıp kaybolması. Hiçbir zaman kaybım için onu suçlamadım. Ama rüyamda bu şekilde görüyorum. Belki de yanlış yorumluyorum."

Çınar onu dinledikten sonra kendi düşüncelerini dile getirdi.

"Bana kalırsa evdeki adamın kocan olmadığını, gerçek kocanın ise bebeğinle gittiğini düşündüğünü anlatıyor bu rüya. Sahtekâr olarak adlandırdığımız adam da geride kalıp senin onlara kavuşmana izin vermiyor."

Duru onun söylediklerini mantıklı bulmuştu. Genç adam devam etti.

“Bu elbette bilinçaltındaki düşüncelerin... Kısacası ne evdekinin gerçek kocan olmadığını ne de senin hasta olduğunu kanıtlayacak bir şey. Belki de gerçekten kocan da bebeğinle gitti. Bunu şu an için söyleyemeyiz.”

Duru derin bir iç çekti. Çıkmazdaydı. Bilinci ona ya hasta olduğunu ya da kocasının sahtekâr olduğunu her gece tekrar ederken nasıl mantıklı davranabilir ya da sağlıklı düşünebilirdi?

Çınar onun düşüncelerini okumuş gibi, “İstersen daha rahat bir uyku için sana bir şeyler verebilirim,” dedi.

Teklifi reddedecekken içmek zorunda olmasa da yanında bulunmasının iyi geleceğini düşündü.

“Olabilir.”

Çınar birkaç saniye suskunluğun ardından konuştuğunda onun bir karar verme aşamasından geçtiğini anlamıştı.

“Birkaç gün ara versek iyi olacak sanırım.”

“Ne zaman gelmem gerekiyor?”

Çınar düşünüyormuş gibi biraz bekledi. Bakışları genç kadının üzerinden ayrılmamıştı.

“Pazartesi gelebilirsin. Canan sana saati bildirir.”

Duru, “Bu süreçte bana önerebileceğin bir şey var mı?” diye sordu.

Çınar bekledi, bekledi. Duru soruyu duymadığını düşünmeye başlamıştı.

“Kendini nasıl iyi hissediyorsan onu yapmanı önermek isterdim. Ama bence doktorun olarak değil de kabul edersen arkadaşın olarak konuşmak istiyorum. Uzaklaş.”

Duru, "Neyden?" diye sorunca, "Her şeyden... Kocanı da alıp bir yerlere gidebilirsin. İkinizin baş başa olacağı bir ortam belki düşüncelerini toplamana yardım edebilir. Bu arada gözlemle..." dedi.

Genç adam hata ettiğini düşünse de ona önerebileceği tek şey buydu. Belki de kurdun eline kuzuyu teslim ediyordu. Bunu asla öğrenemeyecekti. Duru ayaklanınca o da oturduğu yerden kalktı.

"Bir sorun olursa gece ya da gündüz fark etmez, arayabilirsin."

"Uzaklaşmamı istiyorsun ama aramamı da istiyorsun."

Çınar gülümsedi. "Bir sorun olursa..."

"Peki... Bir sorun olursa..."

İkisi kapıya doğru ilerlerken Çınar onun üzerindeki kıyafeti fark ederek, "Üzerindekiler... İstersen bir dahaki gelişinde getirebilirsin..." diye hatırlattı.

Duru utanmıştı.

"Kendimi mağazadan hırsızlık yaparken yakalanmış gibi hissettim. Merak etme, temizletip göndereceğim."

"Hatıra olarak almanı söyledim ama her hastaya bir takım verirsem iflas ederim."

Kapıdan çıkarken Duru ona hiç ödeme yapmadığını hatırladı.

"Bu ücret konusunda... Sana ne kadar ödeyeceğimi hâlâ konuşmadık."

Canan, genç kadının eşyalarını paketlemiş ve çıktıklarını gördüce hemen getirmeye gitmişti.

"Aksine, ben konuştuğumuza eminim."

"Hatırlat da sana bir çiçek göndereyim."

Çınar güldü. "Beni bir çiçekle tavlayamazsınız hanımefendi. Yemek borcunuz olsun. Her şey bittiğinde..."

Duru paketi Canan'dan aldıktan sonra tekrarladı.

"Her şey bittiğinde..."

Genç kadın ofise geri dönmeden eve geçmiş, Güler Ablaya gidebileceğini söylemişti. Çınar'ın kıyafetlerini alelacele çıkarıp geçerken kuru temizlemeye bırakmasını rica etmiş ve verdiği adrese gönderilmesini istemişti. Yolda gelirken kocasını arasa da cevap alamamıştı. Duru toplantıda olabileceğini düşünmek istedi. Eli ne haldeydi hiçbir fikri yoktu. Kendi derdine o kadar düşmüştü ki kocasının sağlığını da ihmal ediyordu. İçinden çıkmaz bir durumdaydı.

Uğur'u bir kez daha aradı. Cevap yoktu ama kocası mesajla müsait olunca döneceğini bildirmişti. Bu da bir gelişmeydi.

Annesini arayıp eve ulaştığını teyit ettikten sonra çalışma odasına geçti. Gözü masanın üzerinde duran çerçeveye iliştiğinde aldı ve incelemeye başladı. Kendisini bir kenara bırakmış, kocasının yüzünün detaylarını inceliyordu. Güldüğünde gözlerinin kenarında oluşan kırışıklıkları parmağıyla okşadı. O sırada kendi gözpınarlarının ihanetine uğramıştı. Yanağına yuvarlanan damlayı parmağının ucuyla sildi.

Telefon çaldığında düşüncelerinden sıyrıldı. Arayanın Uğur olduğunu görünce yerinde doğrulup cevapladı.

“Duru?”

“Efendim...”

“Evde misin?”

GPS'i kontrol etmemişti anlaşılan. “Evet, evdeyim.”

“Birazdan geliyorum. Dışarı çıkalım mı?”

Kocasının evde yalnız kaldıklarında yeni bir tartışmaya girmekten çekindiğini tahmin etti. Dışarıda görüşüp havayı yumuşatmak istiyordu.

“Bence eve gelsen daha iyi olur.”

Reddedişi karşı tarafta kısa bir sessizlik oluşmasına neden olmuştu. Ardından cevap geldi. "Sen nasıl istersen... Görüşürüz."

Akşamki tartışmanın ardından kocasının yaralanması vicdanını gerçekten de sızlatmıştı. Kendini affettirmek istiyordu. Bir değişiklik yaparak yemeği salondaki geniş sehpanın üzerine hazırlamaya karar verdi. Şamdanları yerleştirip mumlarını yaktı.

Servisleri yerleştirdikten sonra yemekleri masaya götürdü. Uğur gelmeden her şeyi hazırlamıştı. Müzik sisteminden hafif bir parça seçip başlattığında kapı açılmış, Uğur içeri girmişti. Hemen kapıya seyirtip kocasını karşıladı.

"Hoş geldin."

Uğur ceketini yerine asarken karısını süzüyordu. Elindeki sarı bezini gören Duru hemen, "Ciddi bir şey yok değil mi?" diye sordu.

"Önemli değil, birkaç dikiş atıldı."

Duru dudaklarını ısırdı. Uğur ona yaklaşıp çenesini parmaklarının arasına alarak başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Hey... Üzülme, senin suçun değildi."

Duru yutkunduğunda genç adam, "Benim hatam," dedi. "Her şeyi üzerine almak zorunda değilsin. Seni çileden çıkaran bendim. Özür dilerim."

Duru için özür dilemek gerçekten de zordu. Çok nadir yapabiliirdi ve gerçekten de üzgün olurdu. Laf olsun diye söylemezdi.

Uğur dudaklarına eğilip küçük bir öpücük bıraktı. Tam kendini geri çekecekken Duru kollarını onun boynuna dayadı. Nefesleri kesilene kadar öpüştüler. Nihayet ayrıldıklarında Uğur, "Harika görünüyorsun," dedi.

Duru gülümseyerek kocasının sağlam elini tuttu.

"Masa da öyle... Hadi yemek yiyelim."

Uğur peşinden giderken, "Tatlı olarak seni yiyeceksem neden olmasın?" dedi.

Yemeğe oturduklarında önce işten, sonra havadan sudan konuşmaya başlamışlardı. Duru, Çınar'ın yanına gittiğinden ya da EEG işleminden bahsetmediği gibi hipnoz konusuna hiç girmemişti. Uğur'un doktoru konusundaki hassasiyetinin farkındaydı. Konuyu o açmadan bir şey bahsetmemekle ondan bir şeyler saklamış sayılmazdı. Zaten evlilikleri saçma kıskançlıklarla yıpratamayacakları kadar zor bir dönemden geçiyordu.

Duru hafta sonu için bir planı olup olmadığını sorduğu sırada Uğur onu şaşırttı.

"Aslında var."

Duru kaşlarını çatarak, "Ne planymış o?" diye sorunca kocası gamzelerini sergileyerek cevap verdi. "Aslında senin de bir planın var. Ufak bir kaçamak yapalım diyorum. Sana sormadım ama hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Duru aynı düşünceyi paylaşmalarına oldukça sevindi. Kan koca aynı frekansa dönüyorlardı. Keyifle sordu.

"Hım... Nereye gidiyoruz?"

"Maceraya... Sürpriz olsun."

"Uğur... Lütfen! Meraktan çatlayacağımı biliyorsun. Bari ufak bir ipucu ver!"

Uğur kaşlarını kaldırıp itiraz ettiğinde genç kadın elindeki peçeteyi masaya fırlatarak ayağa kalktı.

"Pekâlâ! Ben de Mukadder Hanım'a sorarım!"

Uğur peşinden kalkarak telefona doğru giden karısını belinden yakalayıp kendine çekince birlikte kanepenin üzerine düştüler. Duru kahkahalar atarak kaçmaya çalışırken Uğur acıyla bağırdı. Duru hemen, "Özür dilerim hayatım. Çok acıdı mı? Açıp bakalım mı? Kanıyor galiba. Kanıyor mu?" diye ardı ardına sıralamaya başlamıştı.

“Yok bir şey. Geçti bile. Ayrıca sen onu bırak da sürprizin kelime anlamını bilmiyor musun?”

Duru dudak büzdü. “Biliyorum ama sevmiyorum!”

Uğur onu kendine çekerek kucağına aldı. “Pekâlâ, söylüyorum. Yunan Adaları’na gidiyoruz.”

Duru sevinçle, kocasının canını yine yakarak ayağa fırladı. Balayında gidip çok beğenmişlerdi. Hey yıl bir kez gitmeye çalışıyorlardı. Bu yaz fırsatları olmamıştı ama gecikmeli de olsa sonbaharın tadını çıkarabilirlerdi belki.

“Bu harika!”

Duru ve Uğur hafta sonuna kadar geçen süreyi balayındaymışçasına geçirmişlerdi. İkisi de işe gitmemiş, sık sık sevişmiş ve dışarı çıkmışlardı. İş konuları zorunlu ve acil görüşmeler dışında askıya alınmıştı. Sanki cicim aylarını yeniden yaşıyorlardı.

Kocasıyla uzun süre vakit geçirmek Duru’ya da iyi gelmişti. Sürekli onun açığını aramayı bırakmış ve kendini ona teslim etmişti. Uğur yine eskiden tanıdığı nazik, komik ve ilgili kocaydı. Aralarındaki mesafeler kapanıyordu.

Cuma günü birlikte alışverişe gitmişlerdi. İhtiyaçları olmasa da bir sürü yeni kıyafet almışlardı. Ellerinde poşetlerle alışveriş merkezinin otoparkında ilerlerken biri arkalarından bağırdı.

“Fa fa fa...”

İkisi de oralı olmamıştı. Uğur elindeki çantaları bırakmak için bagajı açarken Duru yolcu kısmının kapısındaydı. Bu kez yakınlarından gelen sesle ikisi de dikkatlerini konuşana çevirdi.

“Fa fa fa. Parayı buldun, artık bizi de tanımıyorsun.”

Mahalle ağzıyla konuşan kirli sakallı adama bakan Uğur sert bir şekilde cevap verdi. “Karıştırdın galiba.”

Bagajı sertçe kapatırken adam, “Yapma be abi! Tanımadın mı yoksa beni? Benim ben, Kadir,” diyerek kendini hatırlatmaya çalıştıktan sonra Duru’ya döndü.

“Selamın aleyküm yenge.”

Uğur şoför kapısını açarken Duru telaşla yerine geçip oturdu. Avam konuşma tarzıyla onu korkutmuştu adam. Kocasını başından savdı.

“Kardeşim git işine. Karıştıyorsun dedim.”

Arabaya binip kontağı çalıştırdı. “Ayıp be senin yaptığın! Yazıklar olsun.”

Uğur bir an aşağı inecek gibi olduysa da Duru onun vites topuzundaki sarılı elini tutup durdurdu. “Yapma Uğur, boş ver. Geç kalacağız.”

Genç adam başını çevirip karısına baktı. Duru olay çıkacağından korkuyordu. Kocasının hâlâ sarılı olan sağ elini tutmuştu. Bu ona bir hatırlatma sayılırdı. Uğur el frenini serbest bırakıp aracı hareket ettirdi.

Araçları otoparkın içinde yol alırken arkadan adamın küfrettiği duyuluyordu. Duru tatlarını kaçırarak bir olaydan sıyrıldıklarını düşünerek rahatlasa da yorum yapmadan geçemedi.

“İnsanlar giderek tuhaflaşıyor. Bu da yeni bir para isteme yöntemi mi?”

Uğur yorum yapmadı. Trafiğin içine karıştılar. Eve vardıklarında yemek yemişler, ardından Duru valizleri hazırlarken kocası atması gereken bir imza için kısa süreliğine dışarı çıkmıştı.

On Dördüncü Bölüm

YENİDEN BİR ARADA

Eve döndüğünde genç kadın çıkmaya hazır onu bekliyordu. İlk olarak Atatürk Havalimanı üzerinden Atina'ya uçacaklar, oradan da İyon Denizi'ndeki Zakintos Adası'na aktarma yapacaklardı. Yolculukları, eğer bir gecikmeyle karşılaşmazlarsa, aktarmayla birlikte toplam üç buçuk saati bulacaktı.

Hazırlıklarını tamamladıktan sonra evden çıktılar. Duru sanki yeniden balayına çıkıyormuş gibi hissediyordu. Mutluydu. Yaşadığı tüm olumsuzlukları geride bırakmak ve evliliğine sımsıkı tutunmak istiyordu. Bu seyahat de kararını uygulayabileceği en uygun zamandı.

Uğur biraz sessiz görünse de alana vardıklarında genç kadının heyecanına o da iştirak etmişti. İşlemleri yapılırken Duru onun pasaportunun son sayfasındaki Almanya mührünü görmüş ve Uğur'un Berlin'e gerçekten gittiğini anlamıştı. İşlemler tamamlandığında birlikte bir kahve içmişler ve uçağın kalkması-

nı beklemişlerdi. Her şey mükemmel gidiyordu. Ama Atina'ya vardıklarında aksilikler yakalarını bırakmadı.

Önce uçakları iki buçuk saat rötar yaptı. Ardından Zakintos'a vardıklarında transferlerinde sorun çıktı. Uçak rötar yapınca transfer için bekleyen araç gitmişti. Uğur bir daha bu şirketi kullanmayacağına dair yeminler ederken onu sakinleştirme işi Duru'ya kalmıştı. Evet, aksilikler olabilirdi ama bu ağızlarının tadını kaçırmaya değmezdi.

Tıpkı balayında olduğu gibi yine beş villadan oluşan bir komplekste rezervasyon yaptırmışlardı. Tsilivi'de yer alan villalar plaja yürüme mesafesinde ve merkeze yakın olmasına rağmen mahremiyet imkânı sunduğundan oldukça tercih ediliyordu. İlk ziyaretlerinde tavsiyelere uyarak muhteşem bir balayı geçirmişlerdi.

Duru zeytin ağaçlarıyla dolu adanın, muhteşem manzarasına ve Akdeniz güneşinin insanın içine işleyen sıcaklığına hayran kalmıştı. Her villanın kendine ait berrak ve bakımlı birer havuzu vardı. Duru havuz başında dinlenmeyi de tekneyle açılıp Akdeniz'in güzelliklerini keşfetmeyi de çok sevmişti.

Genç kadın bu kez konaklayacakları villadan içeri girdiğinde epey yorgundu. Seyahat ve transferdeki gecikmeler nedeniyle saat gece yarısına yaklaşırken ancak gelebilmişlerdi. Duru yorgunluğunu atmak için duş alırken Uğur çantalarını açmış ve giysileri dolaba yerleştirmişti. Duru üzerinde bornoz, saçında havlu, kendini tertemiz beyaz çarşaflara bırakıp uykuya yenik düştü.

Dudaklarının üzerinde gezinen yumuşaklık ve kocasının ılık nefesi Duru'yu uyandırdığında güneş çoktan yükselmeye başlamıştı. Gözlerini yarı aralayarak kocasına baktı.

"Günaydın güzellik."

Duru hafifçe gülümsedi. "Sana da güzellik."

Kocası onu gıdıklamaya başladığında yatağın içinde kıvrınmaya başladı. Normalde kesinlikle gıdıklanan biri değildi. Ama boş bir anı yakalandığında gülme krizlerine girebiliyordu. Yine aynısı oldu. On dakika kadar yatakta boğuştu. Birkaç kez Uğur'un canı yanmış ve sonunda nefes nefese kalmışlardı. Nihayetinde kocası dudaklarını kendininkiyle mühürlediğinde Duru pes etti. Kedi gibi mırıldanırken, "Acıktım," dedi.

"Bu dudaklar seni doyurmak için."

"Hımm... Eğer yamyam olsaydım haklısın derdim. Ama şu an gerçek bir yiyeceğe ihtiyacım var."

"Pekâlâ, sen buradan ayrılma. Ben hemen kahvaltını getiriyorum."

Duru şaşkınca kocasına baktı.

"Ciddi misin? Bu bana hazırladığın ilk kahvaltı olacak. Seni romantik hergele..."

Uğur dudağına son bir öpücük bırakırken, "Bu hergele seni mutlu etmek için elinden geleni yapacak," dedi.

Duru uzaklaşan kocasının çıplak bedenini beğeniyle süzerken, Uğur alt kata iniyordu. Gece üzerinden sıyrılmış olan bornozdan kurtulup atarak çıplak bir şekilde çarşafının içine girdi. Böylece kocası kahvaltı yerine onu yiyebilirdi.

Çok geçmeden Uğur dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir gül ve elinde tepsiyle yukarı geldi. Yatağın içinde cırtlıçıplak onu bekleyen karısını görünce, tepsiyi dresuarın üzerine bırakıp yatağa girdi. Kahvaltı unutulmuş, çayları bir kenarda soğumaya terk edilmişti.

Zakintos'un kuzeybatısında kalan Tsivili'de gezilecek ve görülecek onlarca şey vardı. Bu yüzden öğle güneşi yükselmeden dışarı çıkmak istemişlerdi. Bir önceki ziyaretlerinde gittikleri

Pepoyes adlı restoranda öğlen yemeği yemek isteyen Duru, kocasını sürükleyerek mekâna götürdü.

“Anlaşılan Türkiye’ye biraz kilo alıp döneceğiz.”

Duru umursamadı. Omuz silkerek güldü.

“Seni bilmem ama benim kilo almaya ihtiyacım var zaten.”

Uğur bakışlarını bedeninde gezdirirken fısıldadı. “Sen tam hayallerimdeki gibisin.”

Duru kıkırdadı.

“Koskoca sekiz yılda hayallerinde bir nebze dahi olsa değişiklik olmadı mı?”

Uğur kaşlarını yukarı kaldırıp başını iki yana sallarken siparişleri masaya ulaştı. Akdeniz mutfağının zeytinyağlı mezeleri birer birer önlerine konulurken Duru iştahının iyice kabardığını hissediyordu.

Küçük parçalar halinde kesilerek hafif fırınlanmış bir sepet ekmek geldiğinde heyecanla birini kaparak en önündeki mezeye daldırdı.

“Kahvaltımı beğenmedin anlaşılan.”

Uğur’un sitemini duymazdan gelerek lezzet bombasını ağzına attı.

“Sen neden heyecanlanmıyorsun? Yemekler harika!”

Uğur çatalını eline almıştı ama çok da meraklı görünmüyordu.

“Türk yemeklerinin yerini tutamaz.”

Duru başını olabilir manasında yana doğru eğdikten sonra ağzındaki lokmayı yutup cevap verdi. “Orası öyle ama bunlar da şahane.”

Genç kadın diğer mezelerin de tatlarına bakmak için sabırsızlanıyordu. Kocasının sözleriyle irkildi.

“Mutlu musun?”

Duru ışıldayan gözlerle ona baktığında cevabı zaten ikisinin de bildiğinin farkındaydı.

“Uzun zamandır olmadığım kadar.”

Genç kadın tüm şüphelerini bir kenara bıraktığında üzerin-
den büyük bir yük kalkmış gibi hissetmişti. Herkesi ve her şeyi
geride bırakmıştı. Ne kayın ailesinin mesafeli tavırları ne anne-
sinin sürekli diken üzerinde evliliğini denetlemesi vardı burada.
Aklına bir an Çınar geldi. Ne yapıyordu acaba? Tam da onun
dediği gibi uzaklaşmışlardı. Evliliğine ve zihinsel sağlığına iyi
geleceğini ummuştu ve gerçekten de öyle olmuştu.

“Sen mutlu musun?”

Uğur karısının gözlerinin içine bakarak konuştu.

“İstedğim her şeye sahibim. Ve evet, mutluyum.”

Duru kocasının istediği şeyden kastının kendisi olduğunu dü-
şünerek gülümsedi. Uzun zamandır ilk kez telaffuz etmeyi bırak-
tığı o iki kelimayı söyledi.

“Seni seviyorum.”

Uğur cevap vermeden ana yemek servisleri başlamıştı.
Garson masadan uzaklaşırken Duru çatalını ağzına götürürken
söylendi.

“Şu yemeği nasıl beğenmezsin?”

“Beğenmediğimi söylemedim ki. Güzeller ama kıyas götürmez.”

“Pekâlâ, dediğin gibi olsun.”

Uğur birkaç çatalın ardından sordu. “Bugün ne yapmak istersin?”

“Bilmiyorum. Tekneyle mi açılsak? Zaten birkaç gün sonra
döneceğiz. İyi değerlendirmek istiyorum.”

Kocasını olabilir kabilinden bir şey söylediğinde Duru o anda
aklına gelmiş gibi heyecanla atıldı.

“Mavi mağaralara gidelim. Orayı çok beğenmiştik.”

Uğur yemeğini yerken onayladı.

“Olabilir. Ben gerekli ayarlamaları yaparım. Bu arada sen de alışverişe çıkmak ister misin?”

Duru şaşırdı. “Neden alışverişe gitmek isteyeyim ki?”

Genç adam olağan bir şeyden bahsederken takındığı tavırla arkasına yaslandı.

“Annene hediye almak istersin diye düşünmüştüm. Ben ayarlamaları yaparken sıkılma diye söyledim.”

Duru, ‘Biz alışverişini sona bırakıyoruz,’ diye kestirip atacaktı ki kocasının ona belki de bir sürpriz hazırlayacağı aklına geldi. Gözleri anında aydınlandı.

“Tamam, anneme bir şeyler bakayım.”

“Tek başına idare edebileceksen yemekten sonra ayrılalım. Bir saat kadar sonra marinada buluşuruz, olur mu?”

Genç kadın öneriyi kabul edince yemeklerine geri döndüler.

Duru kahve içmek için otantik tarzda dekore edilmiş bir mekâna oturdu. Bölgede bu mevsimde çok fazla turist görülmezdi. Bu yüzden de adanın tadını rahatlıkla çıkarabileceklerini umuyordu.

Kahvesi servis edildiğinde çantasından telefonunu çıkardı ve annesini aradı. Buraya geleceklerini önceden haber vermişti ancak sağ salım vardıklarına dair bir görüşme yapmamışlardı.

Görüşmeleri kısa sürmüş, iki taraf da birbirinin iyi olduğunu öğrendikten sonra telefon kapanmıştı. E-posta bildirimini görünce uygulamaya girdi. En üstte Merve'nin önemli işaretiyle gönderdiği bir e-posta vardı. Merakla açtı.

“Merhaba Duru Hanım,

Tatilde olduğunuzu ve maillerinizi kontrol etme olasılığınızın çok düşük olduğunu biliyorum ama yine de bilgi vermek istedim.

Mukadder Hanım kaza yaptığınız aracın sigorta şirketiyle bir sorun yaşamış. Uğur Bey'in hava yastığının patlamaması olasılık dışı görüldüğü için ödeme yapmak istemiyorlarmış. Daha detaylı bir inceleme talep etmişler. Ancak sorun şu ki araç hurdaya gönderilmiş. Bu yüzden de inceleme yapılamıyor.

Biraz araştırdım. Normalde sigorta şirketi işlemleri tamamlamadan aracın hurdaya gitmemesi gerekiyormuş. Ancak nasıl olduysa Uğur Bey'in talimatıyla araç hurdaya gitmiş ve parçalanmış.

Belki bilmek istersiniz diye düşündüm. Umarım bunu okursunuz.

İyi tatiller.

Merve."

Duru e-postayı üç kez okuduktan sonra tam olarak neden bahsettiğini idrak edebilmişti. Uğur neden aracı hurdaya göndermiş olabilirdi? Belki de bebeklerine mezar olan aracı bir daha görmek istemiyordu. Bu yüzden de parçalanmasını hızlandırmıştı. Ona bunun sebebini sorarak üzme istemedi.

Düşünürken telefonu elinde evirip çeviriyordu. Acaba sebebi bu kadar basit olabilir miydi? Kuşku yine zihnini ele geçirmeye başladığında söylendi. "Lanet olsun!"

Bu kadar kırılgan olduğu bir noktada, kendini toplamaya çalışırken şüphe tohumlarının içine serpilmesine izin veremezdi. Keşke Çınar yanında olsaydı. Telefonu eline alıp onu arayacakken vazgeçti.

Derin bir iç çekti. E-postayı okumakla hata etmişti. Ama bir daha tekrarlamaya niyeti yoktu. Masadan kalkıp hesabı ödedi ve her şeyi geride bırakmak için ilk adımını attı.

Elindeki poşetlere bir yenisi daha eklenirken telefonun çaldığını duydu. Uğur olmalıydı. Geç kalmıştı.

“Efendim.”

“Duru? Neredesin?”

“Saati fark etmemişim Uğur. On dakikaya orada olurum. Sen tam olarak neredesin?”

Karşı taraftan kocasının derin bir nefes aldığını duymuştu.

“Marinaya gel, sondaki on metrelik beyaz yat. Adı Kalisto.”

Duru telefonu kapatıp limana doğru yürümeye başladı. Küçük adaların en keyif verici yanı da buydu. Neredeyse sıfır trafik ve hemen her yere yürüyerek gidebilme lüksü... Marinaya vardığında küçük balıkçı teknelerinin yanı sıra, sezon dışında oldukları için kontak kapatmış gezi teknelerini de gördü. Sezonda bu teknelerin içinden eğlence akıyordu adeta.

Marinanın dar yolunda teknelerin isimlerine bakarak yürüyordu. Çok aramasına gerek kalmadan kocasının beyaz bir teknenin kıç üstünde onu izlediğini gördü.

“Merhaba yakışıklı, bir yolculuk yerin var mı?”

“Karımı bekliyorum hanımefendi. Kusura bakmayın.”

Duru, küpeşte merdivenlerini tırmanırken homurdandı.

“Demek karın gelmeseydi olurdu ha?”

Uğur onu belinden kavrayarak kendine çekti.

“Karımın gelmemek gibi bir lüksü yok ki.”

Genç kadın, kocasının öpüşüne derin bir karşılık verdi. Birkaç saniye boyunca nefes alma ihtiyaçlarını dahi unutarak birbirlerinin dudaklarında kayboldular. Ancak sert bir esinti ikisini ayırdı. Kocasının kollarından sıyrılırken fısıldadı. “Sence hava bozacak mı?”

Uğur, "Bizimkini kimse bozamaz merak etme," dediğinde genç kadın etrafını inceledi.

"Her şey hazır mı?"

Uğur, "Evet hazır ve nâzır, seni bekliyor," dediğinde Duru asıl eksikliğin farkına vardı.

"Mürettebat nerede?"

Uğur, "Gerek yok, ben kullanacağım," dedi.

Duru güldü.

"Saçmalama hayatım, nasıl kullanacaksın. O kadar deneyimin yok ki."

Genç adam daha önce birkaç kez yat kullanmış, hatta tüm ülkelerde geçerliliği olan Amatör Denizcilik Belgesi dahi almıştı. Ama daha önce hiç yalnız başlarına açılmamışlardı. Bu biraz ürktücüydü.

"Kocana güvenmiyor musun?"

Duru, "Bunun güvenle alakası yok hayatım. Denizle şaka olmaz. Ya başımıza bir iş gelirse?" diye sordu.

Uğur onu tekrar yakalayıp kasıklarını onunkilere bastırırken "Telsizimiz var. Merak etme, bir şey olmaz," diyerek rahatlatmaya çalıştı.

"Bir şartla, telsizin çalıştığından emin ol lütfen. Denizin ortasında telefonların çekmeyeceğinden eminim."

Uğur dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra kaptan köşküne girip, "Emredersiniz kaptan," dedi.

Duru, "Hey, o sensin," dedi.

Marina arkalarında kalırken Duru geminin kıç tarafına bağlanmış kayığı fark etmişti.

"Bu kayık ne için?"

Uğur önemsiz bir şeyden bahseder gibi cevap verdiğinde tekneyi kontrol eden dümeni çeviriyordu.

“Daha önce gitmediğimiz bir ada var. Oraya da uğranız diyordum.”

Duru hafifçe gülümsedi. Uğur bu tatili muhteşem kılmak için elinden geleni yapıyordu anlaşılan.

“Tekne ne kadar bizim?”

Genç adam dümeni bırakmadan karısını yanıtladı. “İstediğimiz kadar. Geceyi burada geçirebiliriz diye düşündüm. Ne dersin?”

Duru, “Olabilir,” dedikten sonra, “Sanırım rahat edebilir miyiz diye kontrol etsem iyi olur. Bu arada yanımızda hiçbir şey yok. Kalırsak nasıl olacak?” diye sordu.

“Ben bir şeyler getirdim. Ayrıca giysiye ihtiyacımız olduğunu kim söyledi?”

Duru onun imasına kıkırdadıktan sonra alt kata inen dik merdivenlere yöneldi. Denizin dalgalı oluşu hareketlerini zorlaştırsa da on iki basamağı kolayca inebilmişti. Tekne birden sağa yatınca omzuyla duvara tosladı. Henüz marinadan çok uzaklaşmamalarına rağmen deniz böyleyse, açıkların nasıl olabileceğini düşünemiyordu bile.

Duru’nun alt kattaki gezisi kısa sürdü. Farklı bir özelliği olmayan, sıradan bir teknedeydiler. Akşamları iyi çalıştığı sürece sorun yoktu ama geceyi açık denizde geçirme düşüncesi tedirgin ediciydi. Yukarı çıktığında kocasına fikrini söyledi.

“Boşa evham yapıyorsun. Bir şey olmaz. Zaten Mavi Mağaralara şunun şurasında on dakikamız kaldı.”

Duru keyif kaçırıcı olmak istemediği için konuyu uzatmadı. Dönüşte eve gitmek istediğini söylerdi ve sorun çözülmüştü.

Mavi Mağaralar uzaktan görüldüğünde Duru heyecanlandığını hissetti. Güneş ışıklarının suya giren her şeyi turkuaz mavisine boyadığı bu mağaralar, güzel olduğu kadar ürperticiydi de.

Yaz aylarında bile soğuk olduğu için suya girmeyi düşünmemişti. Ama elini suya daldırıp o hissi yaşamak istiyordu.

Mağaralar günün erken saatlerinde şahane bir görüntü ortaya serse de güneş ufukta alçalmaya başladığı için, su turkuaz değil de daha çok kırmızı, turuncu tonlardaydı. Görüntü bu haliyle de muhteşem olmasına rağmen, genç kadın hayal kırıklığına uğramıştı.

Karı koca onlarca fotoğraf çekip bu manzarayı ölümsüzleştirdikten sonra mağaralardan ayrılma vakti geldi. Uğur uzaklaşmak için dümenin başına geçtiğinde, başka bir teknenin onlara yaklaştığını gördüler.

İspanyol ve Yunan bayrakları taşıyan gemi onlara doğru yaklaşıyordu. Mavi Mağaralar'ın güzelliğine kapılıp gelen birileri daha...

Tekneleri henüz hızlanmadığından, yaklaştıklarında içinde kimlerin olduğunu görebilmişti Duru. Yaşlı bir çift eşlik eden genç bir gemici vardı yanlarında. İspanyol bayrağı demek ki çifti temsil ediyordu. Duru ona el salladıklarını görünce karşılık verdi.

"Hola!"

Duru'nun onlara selam vermesi yaşlı çiftin ilgisini çekmişti. Birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Buenas tardes. ¿Cómo esta usted?"

Sıcakkanlı bir şekilde iyi günler dileyen çift, ona nasıl olduğunu sorunca genç kadın hemen onların dilinde cevap verip teşekkür etti. Ardından nasıl olduklarını sordu.

Uğur karısının yaşlı çiftle konuşmasından rahatsız olmuş gibi yanına gelmişti.

"Ne diyorlar?"

Duru'nun gülümsemesi bir anda yüzünde dondu. Kocasını konuşmayı duymamış olamazdı. Sadece birkaç metre ötesindeydi. İspanyolca bildiğine göre ne konuştuklarını anlaması gerekiyordu. Nefesinin daraldığını hissetti. Ne yapacağını şaşırdı.

Ona el sallarken “¡Hasta luego!” diyerek vedalaşan yaşlı çiftte onların dilinde iyi günler diledikten sonra yanındaki adama döndü.

“İspanyolca bilip bilmediğimi sordular. Sonra da görüşürüz dediler.”

Uğur bir kaşını kaldırıp, “Hım...” dedikten sonra dümenin başına döndü.

Duru ağzına kadar gelen kelimeleri yuttu. Damarlarında yükselen adrenalinin etkisiyle bedeni alev alev yanmaya başlamıştı.

Yanındaki adam kocası değildi. Bunun için daha nasıl bir kanıtla karşılaşması gerekiyordu ki? Uğur üniversitedeyken Portekiz’de Erasmus’a katılmıştı. İspanyolcayı da o zaman öğrenmişti. Hatta birlikte İspanya’ya bile gitmişlerdi. Duru da İspanyolcayı ondan öğrenmişti.

Yanındaki adam İspanyolca bilmediği gibi Duru’nun bu dili kocasından öğrendiğini de bilmiyordu.

Ne yapacağını şaşırdı. Denizin ortasındaydılar. Onun bir sah-tekâr olduğunu yüzüne vurursa, işler içinden çıkılmaz hâle verebilirdi. Hatta adam ona zarar dahi verebilirdi.

“Söylediğim koya doğru gidelim. Orada demir atar akşam yemeği yeriz. Hava kararıyor. Geceyi de orada geçirelim diyorum, ne dersin?”

Duru düşüncelerine o kadar dalmıştı ki adamın sorusuyla irkildi. Bir an ne diyeceğini bilemedi. İtiraz edip onu şüphelendirmek istemedi. Kısaca, “Sen bilirsin,” diyerek kestirip attı.

Adam bir şeyler olduğunu hissetmiş gibi sağlam eliyle tuttuğu dümeni bırakıp yanına geldi. Ellerinden tutarak alnını genç kadınınkine yasladığında Duru kaçmamak için kendini zor tuttu.

“İyi misin?”

Duru, "Sanırım tekne tuttu. Biraz uzansam iyi olacak. Vardığımızda haber verirsin olur mu?" diye sordu.

Genç adam dudaklarına küçük bir öpücük kondurduğunda buz kesmiş olduğunu fark etti.

"Üşümüşsün. Aşağı insan iyi olur. Üzerine bir şeyler giy de hasta olma."

Duru üşümemişti. Bedenindeki bütün kan çekildiği için dudakları buz gibiydi.

"Peki."

Kısa ve net. Kollarından sıyrılıp aşağı inerken adamın bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu hissediyordu. Koşmamak için kendini zorladı. Basamakları ağır ağır indi. Görüş alanından çıktığı anda, yatak odasına girip kapıyı kapattı. Hıçkırıklarını bastırmak için yumruğunu dişledi.

Kendini çaresiz hissediyordu. Şu an gerçeği yüzüne vursa, ona zarar vermesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Resmen kapana kısılmıştı. Hayatta kalmak için hayatının rolünü oynaması gerekiyordu. Ne kadar zor olsa da bir şekilde bu tatil tuzağından ve adamdan uzaklaşmalıydı.

Telefonunu alıp kontrol etti. Sinyal yoktu. Tahmin ettiği gibi denizin ortasında şebeke yoktu. Birilerine mesaj göndermeyi düşündü. Anne biz kavga ettik beni acil çağır dese, annesi kocasını alttan alması gerektiğine dair uzun bir söylev çekerdi. Merve'ye e-posta göndermeye karar verdi. Ona güveniyordu. Bir şeyler uyduracağından emindi.

Uygulamayı açıp asistanına acilen Türkiye'ye dönmesi için bir bahane uydurup onu aramasını söyleyen bir e-posta gönderdi. Şebeke geldiğinde e-posta kendi kendine gidebilir ve bildirim de gelmezdi.

Yukarı çıkmak zorunda olsa da bunu yapmak istemiyordu. Hastalandığını söyleyerek bir bahane uydurabilirdi. Ama bunun

adamı durduracağından emin olamadı. Aynadaki görüntüsünü süzdü bir süre. Hiç olmadığı kadar güçlü olacak ve bu durumun altından kalkacaktı. Kendini toplamalı, üst kata çıkmalı ve adamı şüphelendirmeden, kesebileceğinin en iyi rolü kesmeliydi.

Ayrıca her şey sadece bu geceden sağ çıkıp geri dönmekten ibaret değildi. Adamın kim olduğunu ve kocasına ne yaptığını da öğrenmeliydi. İşi gerçekten de çok zordu. Bir bahaneyle ondan uzak durmalıydı ama nasıl yapacaktı? Belki de bu konuda Çınar'ın yardımını alabilirdi. İşin o kısmını döndüğünde düşünmeye karar verdi. Şimdi odaklanması gereken tek şey, hayatta kalmaktı.

Telefonu orada bırakıp üst kata çıkmadan evvel üzerine serin havadan korunmak için bir şeyler giydi. Güneş batmak üzereydi. Merdivenleri çıkarken teknenin motoru durdu. Konaklayacakları yere ulaşmış olmalıydılar.

Adamı demir atarken buldu. Sırt kasları, ağırlığı aşağı salarken gerilen gömleğinin altından belli oluyordu. Hava epey serinlemesine rağmen üzerine bir şey giymemişti. İnce gömleği dışında savunmasızdı. Duru bir an onunla baş edip edemeyeceğini tarttı. Belki de hiç ummadığı bir anda onu tekneden atıp uzaklaşabilir, sonra da direkt polise giderdi. Ama ne tek başına bir tekneyi idare edebilir, ne de bu koca adamı devirebilirdi. Riski göze alamadı. Adam ölebilirdi. Eğer ölürse Duru'nun katil olmasının yanı sıra, kocasının akıbetini asla öğrenemezdi. Uğur...

Kazanın üzerinden üç hafta geçmişti. Yaşadığına dair bir umut beslemeli miydi bilemedi.

“Ben de tam aşağı inecektim. Nasıl? Beğendin mi?”

Duru, elli metre kadar açıklarında demirledikleri ıssız gibi görünen adaya bakarken adam, “Yemekten önce mi gezelim adayı, sonra mı?” diye sordu.

Duru bu karanlıkta, kaçış yolu olmayan bir adada olmaktansa teknede kalmayı yeğlerdi. Hiç olmazsa buradaki ışıktaki yüzünü görebilirdi.

"Bence hiç gitmeye değmez. Burada kalmak daha mantıklı... Sıkılırsak vakit kaybetmeden geri de dönebiliriz."

"Siz nasıl arzu ederseniz kraliçem..."

Duru yavan sözlerine tepki vermek zorundaydı. Ağzından çıkan kelimeleri zorlukla topladı.

"Kraliçene ne ikram edeceksin bu gece?"

Adam elini yukarı kaldırıp işaret parmağını sallayarak iyi bir noktaya değindiğini söyledi.

"Yemekler benden, evet. Şimdi sen masanın kenarında oturup şef kocanı izleyeceksin. Malum öğrencilik yıllarımda aşçılık deneyimlerimi geliştirmiştım, biliyorsun."

Duru adamın dersini gerçekten de iyi çalıştığını düşünüyordu. Küçük detaylar dışında onun Uğur olmadığını söylemek oldukça zordu. Kaldı ki onu dünyaya getirip yetiştiren ebeveynleri bile farkı anlamamıştı. Duru yanına oturmasını engellemek için bankı ortaladı. Yemeği hazırlarken onu gözlemleme fırsatı doğmuştu.

Adam dolaptan malzemeleri birer birer tezgâhın üzerine çıkarıyordu. Kremalı mantar sote, makarna ve salata yapacağı benziyordu. Duru onun malzemeleri hazırlamasını izlerken bedeninde daha önce kaçırdığı bir detay var mı diye iyice inceledi.

Kocasının tıpatıp aynısıydı. İnsanın yüzünü estetikle benzetmek günümüz şartlarında belki mümkün olabilirdi ama aynı boy, neredeyse aynı kilo, kas yapısı bile kocasınınkiyle aynıydı. Acaba...

"Ne düşünüyorsun?"

Duru adamın sesini duyunca irkildi. Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki adamın da onu incelediği fark etmemişti. Yalan söyledi.

"Aileni düşünüyordum. Senin gibi mükemmel bir evlat yetiştirmişler."

Adam çıkardığı mantarları kesme tahtasına almış, sağlam elinde kocaman bir aşçı bıçağıyla doğramaya başlamıştı. Duru

bıçağın tahtanın üzerindeki ağır hareketlerine daldı. Çok daha hızlı kesebilecekken sanki bıçağı gözüne sokarmış gibi yavaş yavaş doğruyordu.

“Haklısın. Dönüşte Muzaffer Bey’e bir teşekkür edelim.”

Aralarında ailesinden bahsederken Muzaffer Bey ya da İnci Hanım derlerdi. Ama Uğur babasının adını tükürür gibi telaffuz etmişti. “İnci Hanım”ı da unutmayalım,” dediğinde Duru gülmek için kendini zorlarken adamın bıçak hareketleri hızlandı. Bir bıçağın bu kadar tehditkâr görünebileceğini daha evvel hiç düşünmemişti.

“Sanki biraz durgun gibisin. Mavi Mağaralar’dan beri...”

“Açıkçası geç saate kaldığımız için umduğumu bulamadım. Ama sen beğendin sanırım.”

İçinden gelen onu sorgulama dürtüsüne engel olamamıştı. Uğur balayındayken Mavi Mağaralar’a bayılmıştı. Adamın düşüncelerini merak etti.

“Pek de bir numarası yok bana kalırsa da. Belki dediğin gibi geç kaldık.”

Malzemeler kızgın tavaya girdiğinde cos diye bir ses çıkardı. Adam makarna suyu için bir tencereyi doldururken Duru sessizliği bozmak zorunda olduğunu hissetti.

“Beni heyecanlandırıyor. Zakintos’un en beğendiğin yönü ne sence? Yemekleri ve Mavi Mağaraları pek sevmedin.”

Adam salata malzemelerini yıkamaya başlamıştı.

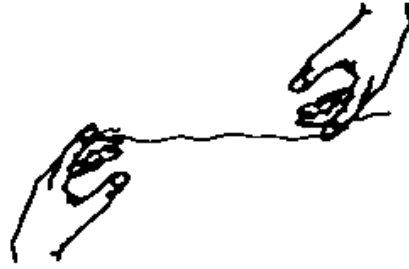
“Bilemiyorum. Burası güzel sanki...”

Duru onu sıkıştırmaya devam etti. Delillerini çoğaltmak istiyordu.

“Başka?”

“Bana ait olman.”

On Beşinci Bölüm

GÖRÜNMEZ İPLER

Sakin geçen akşam yemeğinde Duru alkol tüketmemeye özellikle dikkat etmişti. Onun görmediği anlarda bardağını bir yerlere boşaltıyordu. Adamın da onu sorguladığı dikkatinden kaçmadı. Düşüncelerini öğrenmek, şüphesinin devam edip etmediğini anlamak istiyordu.

Sürekli aralarındaki ilişkiye yönelik konulardan bahsediyor ve Duru'nun cevaplarını ölçüyordu. Nihayetinde ağzındaki baklavyı çıkarttı.

"Hâlâ benim sahtekâr olduğumu düşünüyor musun? Yoksa doktorla yaptığın görüşmelerin bir faydası oldu mu?"

Doktor kelimesi ağzından tükürürcesine çıkmıştı. Duru elinden geldiğince onu şüphelendirmemek için konuyu farklı algılamış gibi cevap verdi. "Doktoru kıskanmanı gerektirecek bir durum olduğunu düşünmüyorum Uğur. Ondan bu kadar nefret etmene gerek yok. Sonuçta zihin sağlığını iyileştirmek için ça-

balıyor, beni seninle baş başa vakit geçirip aramızı düzeltmem konusunda teşvik eden de o oldu.”

Adamın bakışlarında en ufak bir değişiklik olmayınca devam etti. “Asıl soruna gelirsek... Sahtekâr olduğunu düşünmüyorum, hastalığımı kabullendim. Bu yüzden de tedavi için ne yapılması gerekiyorsa hazırım. Tek isteğim seninle ömür boyu mutlu yaşamak. Bunun için gerekirse tonlarca ilaç içer ya da bir kliniğe yatıp tedavi olurum. Sen benim kocamsın. Bunu kanıtlamak için hiçbir şey yapmana gerek yok.”

Adam rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandığında Duru ucuz atlattığını düşünmeden edemedi. Onun güvenini sağlamak için elinden geleni yapmalıydı. Normalde kocasına nasıl davranıyorsa ona da öyle davranacaktı. Gerekirse onunla sevişecek ya da küçük kıskançlık krizlerine girecekti.

Akşam yemeği yenmiş masa başında oyalanırlarken adam birden “İstersen adaya gidelim. Karanlıkta nasıl göründüğünü merak ediyorum,” dedi.

Duru gitmemek için hemen bir bahane uydurdu.

“Hayır... Orada şimdi kim bilir ne tür canlılar var. Sürüngeçler falan. Hoşlanmadığımı biliyorsun. Ya biri ayağıma dolanırsa? Gecenin köründe bu riske giremem.”

Adam güldü. Duru’nun korkusu onu eğlendirmişti. Yapayalnız kaldıkları bu ortamda gücün sadece kendisinde olduğunun gayet farkındaydı. Onunla oynamak hoşuna gitmişti. Psikolojiye girişte neredeyse birinci ders olarak örneklendirilen bir hatayı yaptı. Bir arkadaşından söz etti.

“Bir arkadaşım var. Karısını korkutmaktan zevk alıyor. Bazen hiç ummadığı anlarda ona hediye paketi içinde örümcek falan gönderiyor. Ne sadist bir ilişki değil mi?”

Duru onun arkadaşım diye bahsettiğinin kendisi olduğuna emindi. Ya böyle bir fantezisi vardı ya da çoktan birine uygulamıştı.

“Allah’tan öyle bir adamla evli değilim.”

Manipülasyon ustası değildi elbet. Ama işe yaramasını umdu. Üşümüş gibi yaparak kollarını bedenine sardıktan sonra ayağa kalktı.

“Ben üzerime bir şey alacağım. Sen de ister misin?”

Adam güç gösterisine devam ediyordu. Ne kadar dayanıklı olduğunu kanıtlamak ister gibi, “Gerek yok, ben üşümedim,” dedi.

Duru bir saniye daha yanında kalırsa patlayacağını ve açık vereceğini düşünerek ondan uzaklaşmak istemişti. Belki de böylece konu da değişir, alkolün etkisiyle gerçek kişiliğini ortaya çıkaran adam sakinleşebilirdi.

Ağır adımlarla merdivenden inerek üzerine bir hırka aldıktan sonra dürtüsüne engel olamayarak telefonunu kontrol etti. Cevap gelmemişti. Beklemesi mi gerekiyordu onu da bilmiyordu. E-postanın gönderilip gönderilemediğini de anlayamamıştı ne giden kutusunda ne de gönderilen kutusunda yoktu. Bir an korktu, adam gönderilmeden silmiş olabilir miydi?

Aklına gelen düşünceyle gevşedi. Aynı anda iki noktada olamıyorsa, imkânsızdı. Çünkü aşağı hiç inmemişti. Büyük ihtimalle e-posta sistemde takılmıştı. Üst kattan adamın hareketlendiğini gösteren sesleri duyunca uygulamayı kapatıp telefonu aldığı yere bıraktıktan sonra basamakları tırmanmaya başladı.

Adam masadan kalkmış, bulaşıkları tezgâhın üzerine yığmıştı. Kendisi ortada görünmüyordu. Duru bir an korktu. Nereye kaybolmuştu bu adam? Telefonunu kurcaladığını görmüş müydü?

Arkadan gelip beline sarıldığında ister istemez irkildi. Kuşağının dibinde fısıldayan adamın alkol dolu nefesi burnundan içeri sızıyordu.

“Neden korktun? İkimizden başka kimse yok burada.”

Duru derin bir nefes aldıktan sonra arkasını dönüp kollarını boynuna doladı. Aşk dolu olmasını umduğu bakışlarla adamın gözlerinin içine bakarak, “Kaybolduğundan korktum,” dedi.

Adam onu belinden kendine doğru çekerek, “Hadi, gel,” dedi. Küpeşteye doğru ilerlerken gökteki yıldızları işaret etti. “Çok güzeller değil mi? Tıpkı senin gibi.”

Duru onun gösterdiği yöne baksa da gözleri yıldızları görmüyordu. Boş bakışlarıyla süzerek, “Evet, muhteşemler,” dedi.

Adam onu küpeştenin kenarına doğru götürürken bedeni bir yay misali gerildi. Ayakları geri gitmek istese de ona uydu. Küpeştenin kenarına geldiklerinde adam eğilip suya baktı.

“Yakamoz çok güzel görünüyor.”

Duru da eğilip suya bakarken adam onu kendine çekip sırtını küpeşte demirine dayadı. Ay ışığı arkasında kaldığından yüzü karanlıktı. Eğilip öptüğünde genç kadın dudaklarını araladı. Ağzının içinde dolaşan dil her ne kadar midesini bulandırsa da karşılık vermek zorundaydı.

Başka şeyler düşünmeye çalıştı. Orada ay ışığının altında adamla öpüşen o değildi. Duru başka yerdeydi. Bir masada oturmuş, karşısında gülüp espri yapan birini dinliyor, ufak tebessümlerle karşılık veriyordu. Ağzının içinde dolaşan dil dışarı çıktığında bulunduğu ana geri döndü.

Genç adam onu belinden kavrayarak küpeşte demirine oturttu. Duru parmaklarını onun kollarına geçirdi. Adam çarpık bir kahkaha attı.

“Korktun mu?”

Duru korktuğunu belli etmek istemedi. Soruyu es geçerek “Eline dikkat et, dikişlerin açılabilir,” dedi.

Parmakları gevşeyince adam onu belinden tutup havaya kaldırdı. Dizinden aşağısı küpeştenin demirine değiyordu. Hayalî adamın ellerindeydi.

“Bana güveniyor musun?”

Duru saniyeler içinde onu aşağı atabilecek olan adama baktı. Gözlerinin içine... Adam onun korkusundan resmen zevk alıyordu. Ağzını araladı.

“Güveniyorum.”

Adam birkaç saniye daha onu havada tuttuktan sonra yere bırakmıştı. Duru o anda adamın niyetini idrak etti. Şüphelerinin devam edip etmediğini öğrenecek, devam ediyorsa onu öldürecek. Duru'nun kendini ona karşı tamamen teslim olmuş göstermekten başka çaresi yoktu.

Fikirleri birden ortadan kaybolmuş gibi davranırsa, adamı daha da şüphelendirebilirdi. Hasta olduğunu kabullenmiş gibi davranması bu açıdan yararına olmuştu. Adam psikopat yönünü ortaya sermekten çekinmiyordu. Genç kadını yere indirdiğinden kendine çekip sarılmış ve başını sıkıca göğsüne bastırmıştı. Sanki dakikalar önce onu tehlikeye atan kendisi değilmiş de genç kadının ayağına taş batmış gibi davranıyordu.

Kolları gevşeyip de onu serbest bıraktığında, Duru oyununu sürdürmek için dudaklarına uzandı. Sanki hiçbir şey yokmuş da kocasını öpmek istemiş gibi... İlk hamleyi onun yapması aklındaki şüphe kalıntılarını yok edebilirdi.

Genç adam onu hoyratça kavrayıp dudaklarını dişler gibi öpmeye başladığında sesini çıkarmadı. Hoş, çıkarsa da onu duyabilecek kimse yoktu. Göğüslerini koparmak istemiş gibi yoğuruyor, sıkıyordu. Duru'nun canı o kadar yanıyordu ki bir an kendini ondan kurtarmak istese de yapmadı. Adamın derin öpüşü sonlandığında genç kadın rahat bir nefes alabilmişti.

“Senin gibi bir güzelliğe sahip olduğum için çok şanslı olmalıyım.”

Adam alkolün etkisiyle hareketlerini kontrol edemese de rolünü bırakmamıştı. Oyun hâlâ devam ediyordu..

“Biraz üşüdüm. İçeri geçelim mi?”

Duru küpeştenden bir an önce uzaklaşmak istese de adam cevap verene kadar yerinden ayrılmadı.

“Nasıl istersen.”

İkisi birlikte kaptan köşküne geçtiler. Duru aşağı inmeye hazır değildi. Bir gece önce bile isteye birlikte olduğu adamdan kaçmak için elinden geleni yapmalıydı. O anları düşününce kendinden tiksindi. Nasıl bu kadar kolay teslim olabilmmişti aklı almıyordu. Kendine ve hislerine neden güvenmemiştii?

“Ne düşünüyorsun?”

Bu gece ikinci kez bu soruyu sormuştu adam. Yüzünü buruşturduğunun farkında değildi ama belli ki adamın dikkatinden kaçmamıştı. Hemen bir bahane uydurdu.

“Sanırım midem ekşidi. Yemeğe biraz geç kaldık. Makama dokunmuş olmalı.”

Uydurduğu bu bahane aslında mantıklıydı. Aşağı indiklerinde kendini zorla kusturabilir; denizi ya da akşam yemeğini bahane edebilirdi. Aklına gelen bu fikirle içi umutla doldu.

“Soda ister misin? Burada mide ilacı bulmamız biraz sorun olabilir.”

“Aslında iyi olur.”

Teklifi reddetse midesinin o kadar da kötü olmadığını düşünebileceğinden kabul etti.

Dolaptan soda çıkaran adama nefretle baktı. Hayatını ondan çalan adama. Boğazını sıkıp onu öldürebilmeyi isterdi.

“Al bakalım.”

Duru istemese de oturduğu yerde biraz kayarak ona yer açtı.

Kendine de bir kadeh daha içki doldurmuştu. Duru onun bir kenarda sızmasını diledi. Zira sallanan teknenin adama etkisi yoktu. Çakırkeyif bile değildi.

“Yarın ne yapmak istersin?”

Duru’nun yarına planı öncelikle bu geceden sağ çıkmak, ikincil olarak da ondan olabildiğince uzağa gidebilmektir. Merve’nin mesajını bir an evvel almasını umdu.

“Bilmem, aklında bir şey var mı?”

Adam elini omzundan aşağı uzatıp göğsünü avuçladı.

“Tek planım bu geceye ait.”

“O halde gerisini yarın düşünürüz.”

“Uykun gelmiş gibi görünüyor, yatalım mı?”

Duru hiç olmadığı kadar uyanıktı. Ama burada daha ne kadar oturabileceğini ya da bir açık vermeden nasıl ona katlanabileceğini bilmiyordu. Hafifçe doğrulup göğsünü onun avcundan kurtardı.

“Aslına bakarsan pek de iyi hissetmiyorum. Aşağı insek iyi olur gibi.”

Bir an önce kendini banyoya kapatmak istiyordu. Adam ayağa kalkınca onu takip etmek zorunda kaldı. Merdivenlerden ilk önce o inmeye başlamıştı. Duru da peşindeydi. Adam yanı yan dönmüş, dar merdivende onun elini tutmuştu. Kibar erkek numaralarına yeniden başlamıştı.

Aşağı katın zeminine ayak bastıklarında Duru banyoya gideceğini söyleyerek yarından ayrıldı. Banyo küçük olduğu için yanına gelmeye kalkması söz konusu olamazdı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra aynadaki aksini inceledi. Kusmaktan nefret ederdi ama şu an için yapılabilecek en mantıklı hareket bu olacaktı. Klozetin önünde eğilip beyaz seramiğe baktı. İşaret parmağını ağzına götürüp küçük diline dokunmaya çalıştı. Çok uğraşmasına gerek kalmadan ilk öğürtü geldi. Ama içeriden çıkan bir şey

yoktu. Parmağını tekrar ağzının içine sokup bu kez daha uzun süre tuttu. Parmağını içeride hareket ettirdi.

Bir kez daha kuru kuru öğürdü. Kusmasına ramak kalmıştı. Üçüncü kez deneyecekken kapı açıldı ve adam başını uzattı.

“İyi misin?”

Duru elini çoktan ağzından çekmişti. Beti benzi atmış bir şekilde kapıya bakıp başını salladı. Adam kapıdan ayrılmayınca dizinin üstünde doğrularak ayağa kalktı.

“Midem bulanıyordu. Kusacağım sandım ama çıkmadı.”

Sözünü bitirdikten sonra elini yüzünü yıkamak için lavaboya dönmüştü. Adamın numarasını yiyip yemediğini anlamak için yüzüne bakmak istiyordu ama cesaret edemedi. Adam kapının önünde beklediğinden eli ayağı birbirine dolandı. Havluyu yere düşürdü. Aldı tekrar düşürdü.

“Bırak ben hallederim. Sen pek de iyi görünmüyorsun. Yatağa geç istersen.”

Duru teklifi için neredeyse ona minnettar olacaktı. Bütün bunların sorumlusunun o olduğu aklına gelince minnettarlık duygusu yerini nefrete bıraktı.

“Teşekkür ederim.”

Kapıdan geçmesi için kenara çekilse de alan dar olduğundan temas kaçınılmazdı. Bedenleri birbirine değdi. Duru kaçma güdüsünü baskıladı.

Adam arkasından duşa girip bir süre orada kalmıştı. Duru pijamalarının güvenli sığınağına girmek için hızla üstünü değiştirdi. Çıplak yakalanmak istemiyordu. Banyonun kapısı açıldığında gözlerini sıkı sıkıya yumarak bekledi. Şampuanın kokusu burnuna kadar geliyordu.

“İyi misin?”

Duru cevaplamak zorunda kaldı. “Kendimi iyi hissetmiyorum. Anlaşılan denizle aram çok iyi değil.”

Bu bir yalandı ama adamın bunu bilmesine imkân yoktu. O yüzden söylerken tereddüt etmemişti.

“Bu geceyi değerlendiremeyecek kadar kötü müsün?”

Elini örtünün altından içeri kaydırıp pijamanın üzerinden yine göğsünü avuçlamıştı. Duru cevap vermeyince avuçlarını sıkı. Onu kızdırmak istemese de dudakları mühürlenmiş gibi ağızdan tek kelime dahi çıkmamıştı.

Adam eğilip cezalandırır gibi öptüğünde karşılık vermek için kendini zorladı. Elleri bedeninde gezinmeye başladığında vücudu kaskatı kesilmişti. Fark etmeyen adam pijamasını sıyrıp parmaklarını teninde gezdirmeye başladı. Duru hafifçe yerinde kıpırdanınca elini pijamasının altından içeri kaydırmişti. Parmakları külotunun içinde gezinirken onu öpmeyi bırakıp boynuna uzandı.

Genç kadın birkaç kelimeden oluşan kısa bir cümle söyleyerek ona teslim oldu. “Lütfen ışıkları kapatır mısın?”

Duru yanındaki adamın kolunun ağırlığı altında sabahı sabah etmişti. Gözüne bir damla uyku girmemiş, tüm olasılıkları değerlendirmişti. Adamın kocası olmadığı kesinken nasıl ona bu kadar benzeyebilirdi ki? Eğer bilimkurgu filmlerini fazla izlesydi kocasının bir klonu olduğunu iddia edecek durumdaydı.

Kocasının kardeşi yoktu. Evlatlık edinilme olasılığı da. Tamam, Muzaffer Bey nüfuzlu biriydi. Belki evlat edinme belgelerini ortadan kaldırmıştı ya da yasa dışı yollarla evlat edinmişti Uğur'u. Ama bunca yıldır kimse hak talep etmek için ortaya çıkmamış mıydı? Yoksa onları da bir şekilde susturmuşlar mıydı?

İnci Hanım'ın bu soğuk tavrının nedeni bu olabilir miydi? Kendi evladı olmayan birine bakmak, annesi gibi davranmak zorunda olmak... Ama hayır, kadın genel olarak mesafeli biriydi. Hiç akraba toplantısı yaptıklarını görmemişti. Bildiği kadanyla

anne ve babası hayatta olmasa da kardeşleri yaşıyordu. Onlarla dahi görüşmüyordu kadın.

Geçmişini araştırmalıydı. Uğur'un doğduğu zamanları... Gerekirse bunun için profesyonel yardım alacaktı ama bir şekilde gerçeği ortaya dökmeliydi.

Ayrıca gerçek ortaya çıkana kadar adamdan uzak durmalıydı. Annesinin hasta olduğunu söyleyip yanına gitse... Hayır, bu bir seçenek olamazdı. Oradan araştırmayı yürütme gibi bir imkânı yoktu. Hem adamın şüphelenmesi ihtimalinin yanı sıra annesini bu yalana ortak etmesi pek mümkün değildi. Kadın daha en başta ona inanmamıştı. Hatta adam annesine de zarar verebilirdi.

Yurtdışına iş seyahatine çıkacağını söylese... Aynı yerde çalışıyorlardı. Gerçeği öğrenmesi dakikalar alırdı. Görüşme yapacağını beyan ettiği yere bir telefon açması ya da e-posta yalanını ortaya çıkarmaya yeter de artardı bile.

Sabah olup da Merve'nin ona buradan çıkış yolu bulmasını ve kaçabilmeyi diledi. Rol yapmak da bir yere kadardı.

Güvenebileceği iki kişi vardı. Biri Merve diğeri de Doktor Çınar... Kaçıp uzaklaşsa ona zarar veremezdi ama o şekilde de gerçekleri ortaya çıkarması mümkün olmayacaktı.

Bir plan yapmıştı. Tekneden uzaklaşmak için kahvaltayı en sevdiği mekânda yapmak istediğini söyleyecekti. O sürede e-posta ulaşırdı.

Adam uyandığında geceki tavırlarından pek eser kalmamıştı. Gece alkolün verdiği cesaretle gerçekleştirdiği hareketleri normale dönmüştü. Duru'nun isteğini kabul etti.

Yaklaşık yirmi beş dakika süren yolculuğun ardından geri döndüklerinde adam önce eve uğramak istedi. Duru her ne kadar dikkat etmeye çalışsa da ondan uzak durmaktan kendini alamıyordu. Bu adamın da dikkatini çekmiş gibi sordu. "Neyin var? Keyifsiz gibisin?"

Hazırlıksız yakalanmıştı. Akşamki bahaneye sarıldı.

"Midem pek de iyi değil."

Adam imalı bir şekilde ona yaklaştı.

"Yoksa..."

Duru terslendi. "Yoksa ne? Daha yeni bebeğimi kaybettim. Üç hafta oldu. Böyle bir ihtimal olamaz."

Yoksa olabilir miydi? Duru nefesinin kesildiğini hissetti.

"Sakin ol, istersen kahvaltıyı iptal edelim. Sana burada hafif bir şeyler hazırlayayım."

"Bana her zaman kahvaltı hazırlayabilirsin ama buraya her zaman gelemiyoruz."

Adam haklı olduğunu kabul edermiş gibi başını hafifçe yana eğdi. "Hadi o zaman, acele edelim de miden daha fazla şikâyetçi olmasın."

Duru dediğini ikiletmedi. Kahvaltı yapacakları yere vardıklarında manzara izleyecek hali yoktu. Adamın bakmadığı zamanlarda birkaç kez telefonu kontrol etti. Saat neredeyse on ikiydi ama ne arayan vardı ne de soran. Mecburen bekleyecekti. Önüne getirilen kahvaltılardan tabağına almaya başladı. O kadar stresliydi ki midesi gereekten de bir şey almıyordu. Adam karşısında keyifle yemeğini yiyor, altın sarısı zeytinyağıyla hazırlanmış salatalardan, çeşit çeşit peynirden atıştıyordu.

Duru onlar için özellikle demlenen çaydan bir yudum daha alırken telefonu çaldı. Heyecanla elini masaya attığından adam kaşlarını çatarak sordu. "Kim o?"

Duru telefonu çoktan eline almıştı. Üzerindeki ismi okuyormuş gibi yapmak için bir iki saniye bekledikten sonra, "Merve," diye kestirip attı.

"İŞ YOK!"

Duru onun sert çıkışı karşısında duraklasa da aramayı cevapladı. "Acil olmasa kesinlikle aramazdı. Efendim Merve?"

Adam çatalını bir kenara bırakmış duyabilecekmiş gibi telefonu dinliyordu. Bakışları Duru'nun üzerindeydi. Duru oscarlık bir oyunculuk sergilemeliydi.

"Duru Hanım rahatsız ediyorum farkındayım ancak önemli olmasa aramazdım."

Duru o anda zil takıp oynayabilir ya da sirtaki yapabilirdi. Çok şükür attığı e-posta ulaşmıştı.

"Dinliyorum Merve."

Duru bir süredir asistanıyla arasındaki mesafeyi kaldırsa da adam bunu bilmiyordu. Merve'yi bir çalışan olarak görmesi onun işlerine geliyordu.

"Büyükşehir Belediyesi'nin yeni hizmet binası için yapılacak ihale dosyalarını kontrol ediyordum. Maalesef imzanız eksik. Ya sizin ya da Uğur Beyin imzası olmadan ihaleye giremiyoruz maalesef."

Duru genç kadının bahanesini beğenmişti. Ama direkt üzerine atlamaması gerekiyordu. Merve'nin tedarikli olmasını umarak sordu.

"Yönetim kurulunda Muzaffer Bey hâlâ etkin bir role sahip... Onun imzası yeterli gelmiyor mu?"

Adam göz bebeğinin içine bakarken karşı tarafın cevabını dinledi.

"Elbette yönetim kurulundan birinin imzasını alabilirdim ancak ilk başvuru yapıldığında atılan imzalar sizindi. İmza sirkülerinde kimin imzası olduğunu pek önemsemiyorlar. Sizi rahatsız etmek istemezdim ama bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Anlıyorum. Uğur Bey'le değerlendirip bilgi vereceğim Merve. Aradığın için teşekkür ederim."

Telefonu kapattığında adama dönüp detay verdi.

"Hizmet binasının ihale dosyasında imzamız eksikmiş. İhale yarın sabah onda."

Adam Duru'nun sorularını duyduğu için yapılacak başka bir şey olup olmadığını sorgulamadı.

"Ne zaman döneceğiz?"

Duru, "Burada bir gece daha kalırsak yetişmeyebilir. İhale sabah erken saatte. İlk uçağa da binsek gelirken olduğu gibi bir rötâ gerçekleşebilir. Ben geceyi burada geçirmeme taraftarıyım," dedi.

"Haklısın... Akşam uçağında yer ayarlayayım."

Duru hemen itiraz etti.

"Bence yetişebileceğimiz ilk uçağa yer ayarla. Böylece eve gidip dinlenebiliriz. Hatta Merve'ye söyleyeyim o bilet işini halletsin. Biz toplanırız o sırada."

Telefonu eline alacakken adam sert bir şekilde çıkıştı.

"Ben hallederim."

Duru yerinde duramıyordu. Bir an önce uzaklaşmak için acele ediyordu. Adama karşı çıkmadı. Nasılsa başka uçak olup olmadığını kendi de kontrol edebilirdi.

Hesabı isteyip kalktıklarında genç kadının keyfi yerine gelse de adamın suratı düşmüştü. Duru sevincini içine atma kararı aldı. Fazla coşkulu olursa adamı iyiden iyiye hiddetlendirebilir, hatta şüphelendirebilirdi.

Eşyalarını toplarken adamın ayarlamaları yapmasını bekledi. Havalimanı transferleri ve uçak yolculukları sorunsuzdu. Sanki ada onların gelmemesi için tüm aksilikleri çıkarmasına rağmen giderken uğurla gitmelerini temenni ediyordu. Adaya minnettardı.

İstanbul'a vardıklarında onu eve bırakan adam Merve'nin ayarladığı imzaları atmak için ofise gitmişti. Duru emin olmak için asistanını aradı.

"Merve..."

"Efendim Duru Hanım. İyisiniz değil mi? Açıkçası çok endişelendim."

Duru nereden başlayacağını bilmiyordu ama burası ne yer ne de zamandı. Adam onun telefonuna casus yazılım bile koymuş olabilirdi. Aklına gelen düşünceyle söyleyeceklerinden vazgeçti ve üstü kapalı bir şekilde merak ettiklerini sordu.

“İyiyim. Sen evrakları masama bıraktın mı?”

Merve onun şüphesini sezmiş gibiydi.

“Evet, evrakın eksik olduğunu fark edince imzalanması için masanızın üzerine bıraktım.”

“Uğur Bey imzalamaya gidiyor. Arayıp bilgi vereyim. Ve Merve... Teşekkür ederim...”

“Her zaman...”

Duru telefonu kapattıktan sonra adamı aradı.

“Merve dosyayı benim masamın üzerine bırakmış.”

“Varmak üzereyim. Ancak bir pürüz daha çıktı. Akşam geç gelebilirim. İdare edebilir misin?”

Şans Duru’nun ayağına gelmişti.

“Sorun değil. Benim de küçük bir işim var zaten.”

Adam söyledikleriyle ilgilenmiyormuş gibiydi. “Tamam Akşam görüşürüz.”

Duru bahsi geçen akşamın hiç gelmemesini diledi. Hemce üzerini değiştirip çıktı. Çınar’dan yardım isteyecekti.

Muayenehaneye vardığında kapıyı iki kere çalmasına rağmen açılmamıştı. Çınar’ı aramak için telefonu eline aldığı anda yaptığı hatayı fark etti. Günlerden pazardı. Bir doktoru pazar günü muayenehanesinde bulmak sıra dışı olurdu. Gözleri yaşadığı hayal kırıklığıyla dolu doluydu omuzları çaresizlikle çökü. Tam kapının önünden ayrılmak için bir adım atmıştı ki arkasındaki kapı açıldı.

“Duru?”

Doktor Çınar üzerinde bir aşçı önlüğüyle muayenehanesinin karşısındaki kapıda duruyordu.

On Altıncı Bölüm

FA FA FA

Duru şaşkındı ama anlaşılan doktor onu gördüğüne daha çok şaşmıştı. Genç kadın ağzından çıkanlara engel olamadı.

“Karşı dairede mi oturuyorsun?”

Çınar utanmış gibi başını hafifçe öne eğip gülümsedi.

“İşkolik olmasam da yolda geçirdiğim uzun saatlerden nefret ederim. İçeri gelsene.”

Duru hamle yapmayınca kapıda birkaç adım gerileyip “Menek etme seni yemem. Ben de akşam yemeği hazırlıyordum,” diyerek onu güldürmeye çalıştı.

Genç kadın tereddütlü adımlarla ilerlerken buraya gelmekle hata ettiğini düşünüyordu. Ama artık geri dönmesi söz konusu olamazdı. İçeri girdiğinde etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Ona hayatından bahsederken evlendiğini söylememişti ama belki sevgilisi vardı ve birazdan bir köşeden çıkacaktı.

“Kusura bakma. Ben gelmemeliydim. Gitsem iyi olacak.”

“Pazar günü seni kapıma getirecek kadar çaresiz bırakan bir şey varken seni göndereceğimi mi düşünüyorsun?”

Konuşurken mutfaktan yükselen koku onlara ulaştı.

“Gel mutfakta ben sosa bakarken, sen de bana neler olduğunu anlatırsın.”

Duru erkeksi bir dekorasyonla döşenmiş evde onun peşinden mutfaka ilerledi. Adamın evi hiç de kadın eli değmemiş gibi durmuyordu. Kesinlikle kirli ya da dağınık değildi. Ama yalnız yaşadığı belliydi. Mutfakta da kimse yoktu. İçine su serpildi. Sanki bir seanstaymış gibi ona başından geçenleri anlatabilecekti.

“Seni bir süre görmeyeceğimi sanıyordum.”

Duru başıyla onayladı.

“Evet, bana uzaklaşmamı önermiştin. Benim ayarlama yapmama gerek kalmadan Uğur... O adam... Tatil ayarlamış. Ama erken döndük.”

Duru'nun seçtiği kelimeler Çınar'ın gözünden kaçmadı. Tavayı sapından tutup havada birkaç kez karıştırırken sordu. “Bir sorun mu oldu?”

“Çınar... O adam kocam değil, bundan yüzde bir milyon fazla eminim. Kanıtlayabilirim de.”

Genç adam ocağın altını kısıp Duru'nun yanına gelmeden evvel kadehini eline almıştı.

“Sen de ister misin?” diye sordu.

Genç kadın başını iki yana sallayarak teklifi reddetti. Döndüğünde adam alkollü olduğunu anlarsa başına iş alabilirdi.

“Seni dinliyorum.”

“Benim kocam şakır şakır İspanyolca konuşur. Ama bu adam en basit şeyleri bile anlamıyor.”

Söyledikleri Çınar'ın da ilgisini çekti.

“Detaylıca anlatır mısın?”

Duru en baştan anlatmaya başladı. Alışveriş merkezinde ona Fa Fa Fa diye seslenen adamdan başladı.

“Senin yanından ayrıldıktan sonra kafamı biraz toplamaya ve ona bir şans daha vermeye karar verdim. Bir tatil planlayacaktım ama o çoktan hazırlıklarını yapmıştı. Bir iki eksikliği tamamlamak için alışverişe çıkmıştık. Otoparkta arkamızdan bir adam seslendi. “Fa Fa Fa” dedi. Dönüp bakmadık haliyle. Adam ısrar etti ve onu tanımazlıktan geldiğini iddia etti. Eski bir ahbabıymış gibi görünüyordu ama Uğur’un onun gibi biriyle işi olmayacağını, adamın yanıldığını düşündüm.

“Tanışıklıklarına ihtimal vermedin kısaca.”

“Evet. Yola çıktık ve adaya vardık. Uğur’la balayında Zakintos’a gittiğimizde her yönüyle hayran kalmıştı ama bu kez kayıtsızdı. Hatta düşman topraklarındaymışız gibi kendi içinde bir rekabete girmişti. Mavi Mağaralar’a gitmek istedim. Her şey mükemmeldi. Ta ki İspanyol bayraklı gezi teknesini görene kadar... Uğur üniversitede Portekiz’e gitmişti ve İspanyolcayı iyi konuşuyordu. Hatta bana da o öğretmişti. İddialı değilim ama kısa bir selamlaşma ya da yemek siparişinin üstesinden gelecek kadar biliyorum işte. Teknedeki yaşlı çiftle selamlaştım. Uğur yanıma gelip ne dediklerini sordu. Duymamasına imkân yoktu. Sadece ne dediklerini anlamıyordu.”

Çınar gerilmişti. Genç kadın sağ salim karşısında dursa da hikâyenin gerisinde ne olduğunu merak ediyordu.

“Ona belli ettin mi?”

“Hayır... Asla. Eğer... Eğer belli etseydim. Şu an...”

Genç kadının gözünden akan bir damla yaş yanağına yuvarlandı. Ardından yanaklarından süzülen yaşlara rağmen hiç durmadan konuştu.

“Beni öldürmeye niyetliydi Çınar... İssız bir adanın yanına demirledi. Onun gerçekten kocam olduğundan emin olduğumu teyit etmek istiyordu. Beni küpeştenin kenarına kaldırdı. Ona güvenip güvenmediğimi sordu. Gözlerinin içine bakarak yalan söyledim. Yaşamak için bunu yapmak zorundaydım. O kocammış gibi, ona hayatım pahasına güveniyormuşum numarasını yaptım.”

Konuşması bittiğinde artık hıçkırıyordu. Çınar onu teselli etmek istedi.

Duru’nun hıçkırıkları kesilinceye dek mutfağa sessizlik çökmüştü. Mutfak sarı yanık kokusuyla Duru, “Yemek de yandı,” diyerek tekrar gözyaşlarına boğulunca Çınar oturduğu yerden kalkıp genç kadının omzuna dokundu.

“Haydi gel, yenisini yapalım.”

Birlikte tavadaki sosu çöpe döküp mutfak havalandırdıktan sonra yeni sos yapmak için ocağın başına geçtiler. İş yapmak Duru’yu biraz sakinleştirdi. Sadece yaptıklarına odaklanmışlardı. Tuzu uzatır mısın, sos kaynamaya başladı ya da ocağın altını kapatmayı unutma gibi cümlelerin dışında konuşmadılar.

Makarnalar tabaklara konmuş, sos üzerinde yerini almıştı. Çınar kırk yıllık aşçı gibi sosun üzerine naneyi bıraktıktan sonra Duru’ya bir kadeh şarap doldurdu. Masada karşılıklı oturuyorlardı.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Duru neden bahsettiğini anlamıştı. “İnan bilmiyorum. Onun foyasını ortaya çıkarmak, kocamı bulmak istiyorum. Ama nasıl yapacağım?”

Çınar çatalını tabağa götürüp bol soslu makarnasını dolarken fikrini söyledi. “Bunun çok tehlikeli olduğunun farkında mısın? Bu süreçte hem onun yanında olacak hem de açık vermeyeceksin. Ne kadar sürer, belli değil. Belki de aylarca, şu son iki gün gibi yaşayacaksın.”

Duru başını öne eğdi. Gözünden yeni bir damla döküldüğünde Çınar kalkıp yanına geldi. Çenesinden tutup başını kaldırdı. Başparmağıyla dökülen damlayı kuruladı.

"Ağlaman için söylemiyorum. Hazır olmanı istiyorum. Bununla savaşıyor kadar güçlüsün, biliyorum ama karşıdakinin de güçlü olduğunu unutma."

Duru söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu.

"Ne yapmalıyım?"

Çınar yerine oturduktan sonra elini kendi saçlarından geçirdi. Dürüstçe, "İnan ben de bilmiyorum," dedi.

Bu çaresizlikte yol gösterebileceğine inandığı adamın beyanına üzülse de ona zaman tanıdı. Çınar düşünüyordu. Duru düşünüyordu. İkisi birlikte sessizce yemeklerini bitirdiler. Konuşmadan, fikir alışverişi yapmadan durumu zihinlerinde değerlendirdiler.

Yemekten sonra ikisi birlikte mutfakı toplayıp salona geçtiler. Çınar aralarındaki sessizliği ilk bozan taraf oldu.

"Bu adam çok güçlü ve nüfuzlu biri... Kullandığı kimlikle açamayacağı bir kapı yok. Tüm kanıtları toplamadan, gerçekte kim olduğunu ortaya çıkarmadan hamle yaparsak seni akıl hastanesine kapatmakta bir an bile tereddüt etmez."

Duru onun söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu. Dilinin ucuna geleni söyledi. "Belki de ondan uzak kalmak için kendi kendimi akıl hastanesine kapatmalıyım."

Çınar güldü. "Orada araştırma yapmayı bırak telefonunu bile kullanamazsın. Ama... Fena fikir değil. Aklımızda bulunsun. Benim denetimimde hastaneye yatabilirsin. Dışarı ile iletişimini ben sağla-
nm. Yalnız büyük bir detay var. Orası hiç sana göre bir yer değil."

Duru ruh ve sinir hastalıkları merkezleriyle ilgili anlattıklarını dinledikten sonra bu fikri aklından çıkarmaya karar vermişti.

Deli değildi ama çevresinde gerçekten hasta olan insanlar varken onun da akıl sağlığı bozulabilirdi.

Çınar kendine yeni bir kadeh doldururken Duru'nun telefonuna bir mesaj geldi.

“Neredesin?”

Kalbi, hiç olmadığı kadar hızlı atmaya başlamıştı. Panik boğazından yukarı doğru yükselirken Çınar yanına geldi. Somaşına gerek kalmamıştı. Duru'nun hali mesajın kimden geldiğini açıkça belli ediyordu.

“Ne diyor?”

Duru yutkundu. O aramadan cevap vermesi gerekiyordu. Hatta buradan çıkıp eve gitmesi... Ama kendini güvende hissettiği bu noktadan ayrılacak kadar güçlü değildi.

“Nerede olduğumu soruyor. Gitmem gerekecek. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Çınar bir çıkış yolu arıyormuş gibi görünüyordu. Aklına gelen ilk düşünceyi söyledi. “Bu gece idare edip yarın annenin yanına gitmen gerektiğini söyleyen?”

Duru başını olumsuz manada iki yana salladı.

“Bunu ben de düşündüm. Ama hayır, maalesef annem gerçeği anlatsam da anlayacak gibi durmuyor. Bir şekilde hasta olduğuma inanıp ona haber verecektir.”

Zaman ilerliyor, mesaja cevap vermesi gerekiyordu.

Birazdan eve geçeceğini mesaj alanına yazarak gönderdi. O sırada Çınar yeni fikirler ortaya atıyordu.

“Sana ihtiyacı olan bir arkadaşın?”

Genç kadın yine başını salladı.

“Hiç kimse...”

Çınar odanın içinde volta atmaya başladı. Duru kalkmakla bir çözüm yolu bulmasını umarak beklemek arasında gidip

gelirken, "İş bahanesi uydururdum ama aynı yerde çalışıyoruz. Yalan olduğunu saniyeler içinde öğrenebilir," dedi.

"Kavga edip kapıyı vurup çıkabilirsin belki de. Daha önce birkaç gece eve gelmediği oldu. Bu şekilde misilleme yapmış gibi bir izlenim yaratabilirsin. Sonuçta oraya dönmen gerekecek ama bu biraz zaman alsa gözüne batmaz."

Duru bu fikri değerlendirebilirdi. Söyledikleri çok da akla sığmaz değildi. Ama daha yeni mükemmel süsü verilmiş bir tatilden apar topar dönmüşken nasıl büyük bir kavga çıkarabilirdi ki?

"Bilemiyorum. Evi terk etmeme neden olacak ne sorunu yaratabilirim ki?"

Çınar birkaç saniye düşündü.

"Bu adamla olan ilişkiniz neredeyse boş bir tuval. Uğur hakkında yaptığı araştırma ve sizinle geçirdiği birkaç hafta dışında ilişkinize dair bir şey bilmiyor. Bence kolaylıkla bir şey uydurabilirsin."

Duru düşünürken aklına Merve'ye başlangıçta uydurduğu hikâye geldi. Başka bir kadın...

Çınar'ın da yardımıyla yazdığı senaryo başarılı olursa bu geceyi lanet olasıca adamdan uzakta geçirme şansı olabilecekti. Aynı zamanda bu bahaneyi dışarıda geçirdiği süreyi örtbas etmek için de kullanabilirdi. Tüm bunlar Duru'nun oyunculuğuna bağlıydı. Kendini rolüne adapte etmeli ve inandırıcı bir performans sergilemeliydi.

Asansörün kapısı kendi katında açıldığında çıkmadan önce derin bir nefes aldı. Adamın eve geldiğini otoparktaki arabasını gördüğünde anlamıştı. Kapıyı açtığı anda sahne başlayacaktı. Anahtarı eline alıp kilide soktu ve döndürdü. Salondan gelen ışık dışında etraf karanlıktı. Sertçe kapıyı çarparak geldiğini belli etse de salona gitmek yerine yatak odasına geçti.

Döndüklerinde valizleri boşaltmadığından giyinme odasında yerde duruyorlardı. Birini alıp içindekileri öfkeli bir şekilde yere boşaltmaya başladı. Koridordaki ayak seslerini duyunca hareketlerini biraz daha sertleştirdi.

“Duru?”

Genç kadın cevap vermedi. Tamamen boşalmış valizin başından uzaklaşıp kendi giysilerinin olduğu kısıma yürüdü.

“Ne yapıyorsun?”

Askıdan rastgele kıyafetlerin bir kısmını kucaklayıp valizin içine fırlattı. Adam ona doğru yürüyüp kolundan tutup sertçe kendine çevirdi. Duru yüzüne bakmak için başını kaldırmak zorunda kalmıştı. Gözleri birbirine çakılmıştı. Durununkiler nefret doluydu.

“Bırak bileğimi!”

Adamın parmakları gevşemedi. Kemiklerini bir mengene misali kavramıştı. Duru acıdan dişlerini sıkıyordu.

“Sana ne yapıyorsun dedim!”

Duru performansına başladı. “Asıl sana sormalı ne yaptığını! Ben bebeğimi kaybetmiş, aklımı kaçırmak üzereyken sen ne yapıyorsun?”

Adamın cevabını bilmediği bir soru sormuştu. O yüzden bir saniyelik nefes alma süresi bittikten sonra sözlerine devam etti:

“Sen kalkmış yeni doğacak bebeğini kutluyorsun. Adi yalancı!”

Adam onun bileğini öyle sert bırakıp arkaya doğru itti ki Duru sendeledi.

“Ne saçmalıyorsun sen?”

Duru birkaç adımda çantasının yanına gidip siyah beyaz bir kâğıt çıkardı ve yüzüne doğru fırlatırken, “Bunu!” diye tükürür gibi konuştu. Ancak hava akımına dayanamayan kâğıt yere düştü.

Adam eğilip onun için bir şey ifade etmeyen kâğıdı eline aldı. Bu bir ultrasonografi fotoğrafıydı. Tarih birkaç gün öncesine ait-

ti. İsim kısmı boş bırakılmıştı. Çekildiği hastaneye dair bir bilgi yoktu. Ama adamın bu detayları incelediği de yoktu. Kâğıdı ona doğru uzatıp, "Bu ne?" diye sordu.

Kâğıdı onun elinden çekip aldı.

"Çocuğunun fotoğrafı tabii ki! Bak, aynı sana benziyor değil mi? Aynı karakersiz burun! Bana nasıl yalan söylersin sen! İki senedir beni nasıl uyuttuğunuzu düşünüp eğleniyordunuz değil mi? Ama hayatının hatasını, senin gibi bir adamdan çocuk doğurarak istediği kapıyı açabileceğini düşünen bir kadını ihmal etmekle yapmışsın Uğur Turgay. İlk işi gelip bana yetiştirmek oldu."

Adam afalladı. Neler olduğunu anlamıyordu ama Duru'ya da soramıyordu. Duru bir sıfır önde olduğunu düşünerek eşyalarını toplamaya geri döndüğünde adam, "Saçmalama, alt tarafı bir sürtük için beni terk mi edeceksin?" diye sordu.

Duru planlarını uygulamaya devam etti. Böyle bir soru geleceğini elbette biliyordu. Onu detaylarda boğdu ki Duru yerine Uğur'un ne yapmış olabileceğini düşünsün. Çınar bu taktiği uygulamasını söylemişti.

"Bırak senin gittiğinden çok, hatanın nerede olduğunu düşünsün. Adamı tanımıyoruz ama soğukkanlı bir psikopat çıkarsa şaşırmam. Psikopatlar başarıya değil ana odaklanır. Çoğu işte başarılı olmalarının nedeni geçmişteki hatalarını düşünmemektir. Ona geçmişini sorgulatacaksın."

Duru, Çınar'la uydurduğu senaryo üzerinden oynamaya devam etti.

"Onun bir sürtük olduğunu sana iki yıl önce de söylemiştim. Keşke sana inanacağıma o zaman terk etseymişim. Bana deli gibi ışık numarası yaparken onunla ilişkini sürdürüyormuşsun. Ben çocuğum için gözyaşı dökerken, sen kim bilir ne haller yedin!"

"Duru bir saniye izin verir..."

Genç kadın valizini kapatmış çantasını koluna asmıştı. Cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

“Bana verdiğin sözlerin hiçbir değeri yokmuş Uğur. Bugün beni arayıp görüşmek istediğini söylediğinde hayatımızdan son-
suza dek çıkmış bir paçavranın bunları yumurtlayacağını düşün-
memiştim. Kadın onu ve çocuğunu arayıp sormadığın için seni
bana şikâyet edecek kadar kafayı yemiş. Bu arada benden rica
etti. Özel telefonuna cevap verecekmisin.”

Adam ne kabul edebiliyor ne de inkâr ediyordu. Duru doğru yoldaydı. Kendinden emin adımlarla valizi alıp dışarı çıkınca, peşinden fırlayıp kolunu tuttu ve son bir kez şansını denerdi.

“Duru!”

Genç kadın kolunu ondan çekip kurtarıırken, “Bırak beni!” diye bağırdı. Neredeyse zafer çılgınlıkları atacaktı. Basit bir kıskançlık krizinin, içinde bulunduğu çıkmazdan bu kadar kolay çıkarabileceğini tahayyül dahi edemezdi.

Asansörün kapısına kadar arkasından gelen valiz eşliğinde yürüdü. Düğmeye basıp kapı açıldığında içeri girdi. Kapıya yüzünü döndüğünde adamın çaresizce elini saçlarının arasından geçirdiğini gördü. Kocası da sık sık yapardı bu hareketi. Ama bu adam kocası değildi.

Son sözü “Avukatım detaylar için seni arayacak!” oldu.

Düğmeye basıp kapının kapanmasını sağladı. Adam kapının ardında kaybolunca derin bir iç çekti. Başarmıştı. Asansör lobi-
de kapılarını açtığında onu bu katta gördüğüne şaşırان görevli-
ye, “Bana bir taksi çağırır mısın?” diye sordu. Takip cihazı ne-
reye gitse haber vereceğinden kendi arabasına binemezdi. Daha
iki dakika dolmadan taksi gelince, derin bir nefes aldı. Araca
bindiğinde orta halli bir otelin adını söyledi.

Taksinin verdiği adrese varması altı yedi dakika sürmüştü. Kapının önünde duran araçtan indi. Taksi uzaklaşana kadar bek-

ledi. Elinde valiziyle üst geçide doğru yürüdü. Karşı tarafta yoldan geçen rastgele bir taksiyi durdurarak bir adres verdi.

Son dakikaya kadar nereye gidebileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ona yardımcı olabilecek, kapısını çalabileceği sadece iki kişi vardı. Asistanı Merve ve Doktor Çınar... Merve'yi arayarak detaya girmeden birkaç gün onunla kalıp kalamayacağını sorduğunda asistanı zevkle kabul etmiş ve adresini vermişti. Sonrasında cihazı tamamen kapattı.

İstanbul'un ve trafiğin ışıklarını izlerken bir sonraki adımını düşünüyordu. Adam akşamki sahnenin düzmece olduğunu öğrenmese bile karısının gönlünü almak için kesinlikle bir hamlede bulunacaktı. Hazır olmalı, karşı atağa geçmeli ve bu arada araştırmasına Fa Fa Fa'dan başlayarak yön vermeliydi.

Duru, adrese sağ salım vardığında rahatlamıştı. Taksi şoförünün valizini çıkarmasını beklerken sokağı inceledi. Birbirine çok benzeyen binalardan oluşan mahalle, İstanbul'un ellili yıllarda yerleşime açılan bir bölgesindeydi. Sokak oldukça genişti, binalar birbirinden uzaktı. Kimileri mahallenin ilk binaları iken bazıları kentsel dönüşüme uğramıştı.

Önünde durduğu maksimum üç senelik bina bunlardan biriydi. Cebindeki son nakit parayı taksiciye yüklü bir bahşış ödemekte kullandı.

Hangi zile basacağını düşünürken kapıyı açmaya yarayan otomatın sesi duyuldu. Anlaşılan Merve tam anlamıyla onun gelişini gözlüyordu. İçeri girip asansörün düğmesine bastı. Bina günümüzde yenilenen diğerleri gibi bir hastanenin steril koridorlarını anımsatıyordu. Hepsi birbirinin aynı ton boyanmış duvarlar ve mermer zeminlerle dekore edilmişti. Aynı ruhsuzluğu yansıtıyordu. Asansörden indiğinde Merve o daha kapıyı çalamadan açarak sıcak bir, "Hoş geldiniz," ile Duru'yu karşıladı.

“Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim. Nereye gideceğimi bilemedim.”

“Asıl ben çok memnun oldum. Bana olan güveniniz beni mutlu ediyor. Girsenize.”

Ardı ardına söylediği cümlelerin ardından Duru’nun içeri girmesi için yolu açmıştı.

“Lütfen kendi evinizmiş gibi rahat olun.”

Duru onun iyi niyetli davetine sarkastik bir cevap verdi. “Kendi evimde rahat olduğumu kim söyledi?”

Damdan düşer gibi verdiği cevap Merve’yi utandırdı. Kadın evini terk edip valiziyle ona gelmişken söylediği de laf mıydı şimdi? Eliyle salonu işaret ederek, “Bu taraftan,” dedi.

Duru valizi kapı önünde bırakarak ev sahibesinin peşine düştü. Salon genç kadının mizah anlayışına göre döşenmiş gibiydi. Basit, sade ancak her an bir kenardan üzerinize bir film figürü düşecekmiş gibi. Duru bir yerlerden Yoda fırlayıp, “May the force be with you,” dese hiç şaşırmazdı. Etrafını incelerken kanepenin kenarında kendine bir yer buldu.

Merve, “Bir kahveye ihtiyacınız var gibi görünüyor,” dediğinde onu onayladı.

“Zahmet olmazsa... Ben bu arada bir telefon görüşmesi yapacağım. Seninkini kullanabilir miyim?”

Merve telefonunu sehpanın üzerinden alarak genç kadına uzatırken şifreyi söyledi. Duru daha evvel bir kâğıda kaydettiği numarayı tuşladıktan sonra telefonu kulağına götürdü. Merve onu yalnız bırakıp mutfığa geçmişti.

“Çınar... Ben Duru...”

Karşı tarafta derin bir soluk veriş duyuldu. Gece boyu ondan haber almayı bekleyen Çınar bu süreçte meraktan ölmüştü. Plana sadık kalırlarsa kesinlikle onu aramaması gerekiyordu. Evden

çıkamadığını düşünmüştü. Adını telaffuz eden sesi duyduğunda sırtından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Merakını dile getirmekten çekinmedi.

“Nihayet...”

“Merve’nin telefonu. Malum benimkini kapattım.”

“İlk iş kendine bir hat al bence. Merve sonsuza kadar yanında olmayacak.”

Çınar haklıydı. Merve’yle bu konuyu konuşmayı aklının bir köşesine not etti.

“Haklısın, yarın hallederim. Bu arada beni tebrik etmeyecek misin?”

Çınar onun ne demek istediğini elbette anlamıştı. “Tebrik edeceğim de bildiğim kadarıyla tüm hafta sonu aynı performansı sergiledin zaten.”

Duru, başarısı ebeveyni tarafından övülen küçük bir kız çocuğu gibi cıvıladı.

“Tıpkı söylediğin gibi yaptım. Ona konuşma fırsatı vermedim. Düşünemedi bile. Şimdi oturmuş Uğur’un sevgilisinin kim olduğunu düşünüyordur. Ve tabii bir de gizli saklı kalmış telefonunu arıyordur. Kesin tüm gizli delikleri kurcalıyordur.”

Merve elinde iki kahve fincanıyla içeri girdiğinde Duru, Çınar’ı dinliyordu.

“Çok erken sevinme. Neticede onu henüz ifşa etmiş değiliz. Sadece ondan uzak durmanın yolunu bulduk. Ama unutma: Bu geçici bir çözüm. O eve dönmek zorunda kalabilirsin. Bunu kabul etmek zorundasın.”

Duru oyunbozanlığına sinirlense de Çınar doğruyu söylüyordu. Sahtekârı demir parmaklıklar ardında görene kadar daha kat edecek çok yolları vardı. Uzun bir parkurun başlangıcındaydı. Bu yolda önüne onlarca engel çıkacaktı.

“Tamam, haklısın ama bu gece rahat bir uyku çekmek istiyorum. Sabaha kadar zaferimin tadını çıkarmama izin ver lütfen.”

Çınar’ın küçük kahkahası ona ulaştı.

“Ne demek, zafer senin...”

Duru bir an ciddileşti. “Bir iki gün dışarı çıkmayı düşünmüyorum. Ortalarda görünmeyeyim. Merve’den yarın annemi aramasını ve iyi olduğumu, merak etmemesini bildirmesini rica edeceğim. Zira ilk arayacağı yer orası olacak. Kadıncağız boşuna endişelenmesin. Ayrıca ofisine gelmemem gerektiğini biliyorum ama nasıl beyin fırtınası yapacağız?”

Çınar söylediklerini sessizce dinlemiş, genç kadın sustuğunda ortamda geçici bir sessizlik olmuştu. O kelimelerini toparlamadan Duru tekrar konuştu. Sesi biraz titriyor gibiydi.

“Bu otoparktaki adamı bulmak için kamera kayıtlarına bakmak istiyorum. Ama bunun için izin almamız güç görünüyor. Ondan gizli iş yapmasam çok kolay. Nüfuzumu kullanırdım ama şu an için ne savcıya gidip izin çıkartabiliriz ne de adamlar bize kamera kaydı verir.”

“Haklısın. Kamuya ait bir alan olsa bir şekilde eş dost tanıdıkla alınır ama özel mülkiyet olunca elimiz kolumuz maalesef bağlı. Araya bir tanıdık sokalım desek, bir sürü insana açıklama yapmak gerekebilir. Ama endişelenme, bir yolunu bulacağız.”

Merve merakla konuşmanın bitmesini bekliyordu. Duru derin bir nefes aldı. “Umarım... Her neyse. Tüm yardımların için teşekkür ederim.”

“Önemli değil...”

Duru telefonu kapatacak ki Çınar’ın sesini duydu. “Unutma, telefon işini mutlaka hallet.”

“Tamam. İyi geceler...”

Duru telefonu kapattığında Merve'nin merakla onu beklediğini fark etti. Ondan bir sürü şey talep etmiş ama hiçbir bilgi vermemişti. Şimdi de kimsesizler gibi gecenin yarısı kapısına dayanmış, sığınacak bir yer dilenmişti. Tüm bilgiyi en ince detayına kadar hak ediyordu. Duru nereden başlayacağını bilemese de anlatmaya koyuldu.

Merve onu suya açmışçasına dinliyor, verdiği tepkilerle olaya duyduğu şaşkınlığı ortaya koyuyordu. Duru adanın kenarına demirlemişken yaşadıklarını anlatırken kendini tutamadı. Sinirleri boşalmıştı. Zangır zangır titremeye başladı. Merve ona bir bardak su getirip sakinleşmesini bekledi.

"İnanın çok güçlü bir kadınsınız. Yerinizde olsam ne yapardım bilemiyorum. Ama unutmayın ki şu an burada neler olduğunu anlatabilecek kadar dirençlisiniz. Bunun üstesinden geleceğinize inancım sonsuz. Yardım için elimden geleni yapacağıma da emin olabilirsiniz."

Duru onun sözleriyle biraz olsun gevşemişti. Sabaha kadar geçen süreyi, nasıl oradan kaçmak için kıvrandığını, kafese kapatılmış bir hayvan gibi çaresizce çırpındığını anlattı. Sonrasındaysa Çınar'la konuşmalarını ve evde oynadığı performanstan bahsetti. Merve'nin nutku tutulmuştu.

"Şimdiki adım ne olacak? Yani onun yaralı bir hayvan gibi etrafa saldıracığını düşünüyorum. Ben olsam öyle yapardım. Bilmediği bir sebepten onu terk ettiniz ve elinden bir şey gelmedi. Sizden haber alamadıkça durum daha da kötüleşecek."

Duru bitmiş kahvesinden bir yudum daha almak istediğinde üzülerek fincanın çoktan boşalmış olduğunu gördü. Merve tazelenmek için hamle yapacakken onu durdurdu.

"Gerek yok, teşekkür ederim. Yeterince içtim zaten. Soruna gelirse, inan ben de ne yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim;

şu an yanında olmak zorunda değilim. Bu ne kadar sürer, mas-
kesini nasıl düşürürüm hiçbir fikrim yok.”

Merve'nin verebileceği bir cevap yoktu. Sessizlik uzarken
Duru yorgunluktan bir kenarda yığılıp kalak gibi görünüyordu.

“Ben sizi odanıza götüreyim. Ayarlamaları yapmıştım zaten. Sizin-
ki kadar büyük olmasa da rahat etmeniz için elimden geleni yaptım.”

Duru minnet dolu gözlerle asistanına baktı. Hayatı boyunca bu
imkânlara sahip değildi. “Rahat edeceğimden emin olabilirsiniz.”

Asistanının hazırladığı odaya geçerken valizini koridordan
aldı. Oda gerçekten küçüktü. Fazla eşya da yoktu. Tek kişilik
bir yatak ve dolabın yanına bir çalışma masası konmuştu.

“Allah'tan evi eşyalı tutmuşum. Yoksa ikinci bir yatak odası
hazırlamak aklımın ucundan geçmezdi. Bu durumda da ikimiz-
den biri kanepeyle aşk yaşamak zorunda kalacaktı.”

Duru hafifçe gülümsese de cevap vermedi. Merve'yi zor du-
rumda bıraktığının farkındaydı. Rahat etmesi için tüm imkânları
seferber eden asistanı çıktığında odada yalnız kaldı. Yatağın ke-
narına oturup onu bu noktaya sürükleyen olayları düşündü.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti idrak edemiyordu. Gözünün
önündeki onca ipucunu görmezden gelmiş, kendi aklından şüp-
he dahi etmişti. Ama heyhat, her zaman iyiler kazanırdı. Belki
de o geziye gitmeseler gerçeği asla öğrenemeyecekti. Aklına
parlamento binasının yanmasını izleyen Alman itfaiyeciler gel-
di. Adamlar çimlere basmak yasak yazdığı için kıllarını kıpır-
datmamışlardı. Belki de zihni hayatını mahvetmemek için ona
oyunlar oynamıştı.

On Yedinci Bölüm

KAYIP KİMLİK

Rahatsız geçen bir gecenin ardından sabah dokuz gibi uyandı. Caddeden gelen sesleri dinlerken yatakta tembelce uzandı. Evin içi dışarıdan gelen sesler sayılmazsa oldukça sessizdi. Merve onun aksine işe gitmiş olmalıydı.

Düşünceleri onu rahat bırakmamış, boğazını sıkan bir menegene misali Duru'yu darlamıştı. Boşa koyuyor dolmuyor, doluya koyuyor almıyordu. Hayatını nasıl devam ettireceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bir sonraki adımı iyiden iyiye planlamalıydı ancak nasıl yapacaktı? Yarım saat kadar yatağın içinde dönüp durduktan sonra, daha fazla tembellik edemeyeceğine karar vererek kalktı.

Merve kahvaltı için gereken her şeyi dolapta bulabileceğine ve kendi evi gibi rahat etmesini istediğine dair bir not bırakıp gitmişti. Duru ondan telefon ve hat istemeyi unutmuştu. Kendisi halletmeyi düşünse de hemen vazgeçti. Hattı almak için kimli-

ğini kullanacaktı ve bu bulunmasını kolaylaştırırdı. El mahkûm beklemek zorundaydı.

Merve dönene kadar kendini oyalayacak bir şeyler bulurdu. İlk iş bir duş alıp yorgunluğunu atmaya karar verdi.

Aldığı kısa duşun ardından üzerinden çıkan çamaşırları makineye atıp çalıştırdı. Merve'yi varlığıyla olabildiğince az rahatsız etmek istiyordu. Belki gün içinde yemek bile yapabilirdi. Başka türlü gün geçmeyecekti.

Mutfakta kendine hafif bir kahvaltı hazırladıktan sonra, yemeğini yedi ve çıkardığı bulaşıkları yıkadı. Bir sigara için dünyaları verirdi ama yoktu. Yanında hiçbir şey yoktu, para da... Cüzdanındaki son parayı taksi şoförlerine vermişti. Kredi kartı da kullanamazdı. Beş parasız, yersiz ve yurtsuz kalacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

Yapacak bir şey bulamayınca salona geçip televizyonu açtı. Kumandayı elinden bıraktıktan sonra kanepede dizlerini kendine çekerek boş gözlerle ekrandaki programı takip etmeye başladı. Zihnini kurcalayan sorular ekrandakileri algılamasına müsaade etmiyordu. Bir süre sonra oturduğu yerde uyuyakaldı.

Aradan ne kadar geçtiğinin farkında değildi. Uykusunun arasında televizyon sesi dışında bir şeyler duymuştu ama tanımadığı bir tonda çalan şeyin zil sesi olduğunu ayırt edemedi. Kapının yumruklanması duyduğunda yattığı yerden sıçradı. Yabancı bir evdeydi, kapıdaki onun için gelmediğine göre açmamaya karar verdi. Bir süre sonra gideceğini umuyordu ancak beklediği gibi olmadı. Zil sesleri ve ısrarlı yumruklar susmayınca komşuların rahatsız olacağından korkarak kapıya gitti.

Dürbünden baktığında karşısında hiç beklemediği bir manzara buldu. Hızla kapıyı açtı ve tûvit ceketlerinden biriyle karşısında duran Çınar'a "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Acil bir durum var. Gelebilir miyim?"

Doktorun içeri girmesini beklemeden “Ne oldu?” diye sorduğunda genç adam açıkladı. “Uğur yanıma geldi.”

Duru kaşlarını çatarak şaşkınca, “Nasıl?” diye sorsa da hâlâ kapı ağzında durduklarını fark ederek, “Özür dilerim, şöyle geçelim,” diyerek ona salonu gösterdi.

Çınar lafı ikiletmeden az evvel genç kadının uzandığı kanepeye yürüdü. Oturmada evvel anlatmaya başladı. “İlk seansımın ortasında resmen odamı bastı. İçeride hastam vardı. Canan ona engel olamamış.”

Duru oldukça utanmıştı. Sanki yaramazlık yapan çocuğundan bahseden öğretmeni dinliyormuş gibi hissediyordu. Ancak bu duygusu uzun sürmedi. Yaramazlık yapan onun çocuğu değil komşununki idi.

“Uğur asla böyle bir saygısızlık yapmazdı.”

Çınar başını bilemiyorum kabilinde salladıktan sonra devam etti. “Hastamı odada bırakarak onu başka yere götürdüm. Dün akşam anlattıklarının uydurma olduğunu biliyor.”

Duru şaşırmıştı. Bu nasıl olabilirdi ki? Gerçeği bilen tek kişi kocası, Merve ve Çınar’dı. Üçü de ona bir şey söylemediğine göre Çınar nasıl bu kadar emin konuşabiliyordu?

“Nasıl bilebilir? Kuruntu yapıyorsun.”

Çınar başını iki yana salladı.

“Bak benim işim bu. İnsanların ne zaman yalan söylediğini genellikle anlarım. Tabii çok profesyonel değilse. Bana geldi ve senin akşam anlattıklarını birebir anlattı. Neden ona yalan söylemiş olabileceğini sorguladı. Terapistin olarak bilmem gerekiyormuş. Evi terk etmek için böyle bir bahane yarattığının da farkında.”

“Saçmalama. Nasıl bilebilir?”

Duru aynı şeyleri söyleyip duruyordu. Çınar ceketinin iç cebinden bir kayıt cihazı çıkardı.

“Onu diğer tarafa yönlendirirken cihazımı yanıma aldım ve konuşmaları kaydettim. Gizli bir kayıt olduğundan delil olamazlar ama onu analiz edebilmek için kullanılabilir.”

Cihazı çalıştırıp sehpanın üzerine bıraktı. Duru hışırtıların ardından adamın sesini duyduğunda sanki odadaymış gibi gerilmişti. Bu sanki gözleri bağlı bir şekilde saklambaç oynamak gibiydi. Karanlıkta onun sesinden kaçıyordu. Konuşmaları dinlerken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kayıt sona erdiğinde onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

“Anlamıyorum. Nasıl?”

Çınar cevap vermedi. Burnunun kemerini iki parmağının arasına sıkıştırmış düşünüyordu.

“Saat kaçta geldi?”

“Dokuz buçuk gibi. O gittiğinden beri aramanı bekliyorum. Sanırım telefon işini halledemedin. En sonunda akşam görüşüğümüz numarayı arayarak Merve’den adresi aldım.”

Duru saatin kaç olduğunu farkında olmadığını o anda idrak etti. Saat neredeyse ikiye geliyordu.

Duru panikle, “Bu bir şeyi değiştirmez. O adam benim kocam değil. Bunu biliyorsun. Yalan söylediğimi anlaması, onu benim kocam yapmaz,” dediğinde Çınar onu sakinleştirmeye çalıştı. “Sakin ol. Biliyorum, panikliyorsun ama bu işi çözeceğiz. Aslında bana gelmesi bir bakıma iyi oldu.”

Duru onun telkiniyle rahatlasa da ne demek istediğini merak ettiğinden açıklamasını bekledi.

“Şöyle ki seni benim yanımda araması onu analiz etmem için fırsat doğuruyor. Aslında adamakıllı seanslar yapabilirsek kişiliğine dair ipuçları bulabiliriz. Ama maalesef böyle bir şansımız yok.”

Duru söylediklerini mantıklı bulsa da başka konular da vardı.

“Burada çok da fazla saklanamam. Bir şekilde ya o beni bulur ya da ben ortaya çıkmak zorunda kalırım. Ama bu süreci iyi değerlendirmem gerekiyor. Ne yapabiliriz?”

Çınar oturduğu yerden kalkıp pencereye yürüdü. Ellerini saçlarının arasından geçirirken Duru onun biraz düşünmeye ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Birkaç dakikayı bulan sessizliğin sonunda genç adam konuştu. “Bir şekilde onunla yalnız kalıp daha çok incelemem gerekiyor ama nasıl? Ayrıca kamera görüntülerine de ulaşmalıyız. Bir de şu konu var: Eğer o adam kocan değilse kim ve kocana nasıl bu kadar benziyor olabilir?”

Duru’ya dönüp devam etti. “Bana anlatmayı unuttuğun ya da önemsemediğin bir konu var mı?”

Duru ve Çınar salonda, genç kadının Uğur Turgay ve ailesi hakkında bildiği tüm detaylardan başlayarak, kaza öncesi ve sonrası farklılıklara kadar konuşurken kapı açıldı. İkisi de ne güneşin batmakta olduğunu ne de salonun iyiden iyiye karardığını fark etmişlerdi. Merve “Ben geldim...” diye seslendiğinde Duru onun nezaketle haber verişine hayran kalmadan edemedi.

“Hoş geldin. Kendi evinmiş gibi rahat et.”

Merve kıkırdadıktan sonra üzerindeki giriştaki askıya yerleştirip salona geçti. Elinde küçük bir poşet kalmıştı. Başıyla Çınar’a bir selam verdikten sonra Duru’ya, “Sıkılmadınız umarım,” dedi.

Duru başını iki yana sallayıp yanıtlarken Çınar ayaklandı.

“Müsaadenizle ben gideyim. Daha sonra tekrar konuşuruz. Bu arada telefon işini mutlaka çözmeyi unutma.”

Merve hemen araya girdi.

“Ben çözdüm... Bu arada biraz daha kalsanız iyi olacak. Yemek siparişi verdim. Birazdan gelir. Bugün olanları anlatacağım. Tabii ilginizi çekiyorsa...”

Çınar kalktığı yere geri oturduğunda konunun ne kadar ilgisi- ni çektiği belli olmuştu. Duru ise utanmıştı. Bütün gün evde boş

oturacağına akşam için bir şeyler hazırlayabilirdi. Merve'ye yük olduğunu hissediyordu. Bir an evvel hayatına bir yön vermesi gerekecekti. Genç kadının ona uzattığı poşeti eline aldı.

“Teşekkür ederim Merve...”

Merve tekli koltukta kendine yer açarken, “Rica ederim efemim...” demişti. Kelimenin bir harfini yutması Duru'nun hoşuna gitti. Paketi açarken gülümsüyordu.

“Bir telefona ihtiyacınız olduğunu düşündüm. Çağlar kendi adına bir hat aldı. Sizinle ne kadar az bağlantısı olursa o kadar iyi olur diye düşündüm. Faturasını Çağlar'ın adına kestirdik. Pek iyi bir şey değil ama işinizi görecektir.”

Duru telaşla, “Ödemeyi kim yaptı,” diye sorunca Merve, “Merak etmeyin, nakit yapıldı. Bankayı karıştırmadık. Havale, EFT gibi izi sürülecek işlemlerden kaçındık,” diyerek açıkladı. Duru'nun merak ettiği paranın nasıl ödendiğinden çok kimin ödediği idi. Hayatı boyunca bir insana bu kadar minnettar olduğunu hatırlamıyordu. “Teşekkür ederim. En kısa zamanda ödeyeceğim.”

Çınar, “Sorun olmayacaksa ben de halledebilirim,” deyince Merve sözlerini kesti. “Amma abarttınız. Hallederiz bir aralık,” diye çıkıştığı sırada kapı çalındı.

Üçü aynı anda girişe bakarken Merve hemen toparlandı. Cüzdanını kaparak kapıya yürüdüğü sırada Çınar uzun bacaklarıyla ondan önce kapıya seyirtti. Kapı ağzında rica ederimler, gerek yoklar arasında bir arbede kopmuştu. Duru üniversite zamanlarında bile parasal açıdan bu kadar çaresiz kalmadığından utançla ödemeyi yapmalarını bekledi.

Kurye gittiğinde Merve'nin elindeki poşetlerle mutfığa geçti. Kendini işe yarar hissetmek istiyordu. Çınar da peşinden gelince sessizlik içinde pizzaları servis tabaklarına aldılar. Merve üzerini değiştirip döndüğünde “Oo. Hızlısınız. Ama bence bu pizzanın yanına bir şarap iyi gider,” diyerek dolabı açtı ve üç kadeh çıkardı.

Hepsi şarapla dolan kadehlerden birini alıp salona geçti.

“Bugün sizin neler yaptığınızı bilmiyorum ama benim açımdan gayet verimli geçti.”

Duru, onların anlattığı hikayeleri dinlemekten başka bir şey yapmadığı için hayıflandı.

“Sabahtan Gülseren Hanım’la görüştüm. Uğur... Ya da adı her ne ise, o adam anneni aramış elbette. Oldukça telaşlıydı. Açıkçası benimle olduğunuzu söylemek istemedim. Kime ne diyeceği belli olmaz diye düşündüm. Sadece bana mesaj atarak iyi olduğunuz hususunda onu bilgilendirmemi istediğinizi söyledim. Haberim yokmuş gibi davranınca bana çok fazla soru soramadığı gibi yanıtları olmadığı için kimseye anlatamaz.”

Duru teşekkür ederken, Çınar akıllı hamlesi için onu tebrik etti.

“İkinci olarak adam bana geldi. Hakkınızda bir şey bilip bilmediğimi sorguladı. Aynı masalı ona da anlattım. Aramızda bir yakınlık olduğuna ihtimal vermediğinden olsa gerek, çok fazla üzerime gelmedi. Sadece beni aramanız ya da iletişime geçmeniz halinde onu bilgilendirmemi istedi.”

Bir taraftan yemeğini yiyor, diğer taraftan da olanları anlatıyordu. Merve oldukça konuşkan biri olduğu için, ikinci işi daha çok yapıyordu aslında. Pizzasından ancak iki ısırık, şarabından ise bir yudum almıştı.

“Hareketlerinde bir tuhafılık, endişe vesaire var mıydı?”

Merve ağzındaki lokmayı yutarken Çınar’ın sorusunu başını iki yana sallayarak yanıtladı.

“Her zamanki mesafeli tavrı işte... Açıkçası ben onu telaş içinde görmeyi umuyordum. Kuyruğuna basılmış yılan gibi etrafa saldırmasını bekledim. Ama hiç de karısı evi terk etmiş adam havası yoktu.”

Duru, “Bu konu hakkında Çınar’ın söyleyeceklerini duymalısın,” diyerek genç adamın sözü almasını bekledi.

“Bugün ofisi bastı kendileri. Ama işin tuhaf kısmı şuydu; Duru’nun yalan söylediğini biliyordu. Nasıl öğrendi aklımız almıyor. Gerçeği bilebilecek tek insan Uğur’un ta kendisi.”

Merve’nin kaşları çatıldı.

“Ne yani? Adam Uğur Bey mi?”

Çınar düzeltti. “Hayır, o olduğunu söylemiyorum. Ama bu kadar emin konuşmuş olması bizi şaşırtıyor.”

Merve dudaklarını büzdükten sonra pizzasından bir yudum aldı. Yarı çiğner yarı konuşur bir şekilde devam etti. “Üçüncü ve en önemli detay bence şu: Hani şu ev vardı ya... Üzerine aldığı... Çağlar’ı yollayıp araştırmasını istedim.”

Çınar’ın kaşları çatılmıştı. Bu ismi bugün ikinci kez duyuyordu ama güvenilir miydi?

“Çağlar kim?”

Merve güldü. “Arkadaşım. Her konuda bilgi sahibi biri... Nasıl oluyor bilmiyorum ama Kim Milyoner Olmak İster’e çıkarsa kesin milyonluk ödülü götürür. Ama daha da önemlisi güvenilir biri. Freelance çalıştığı için de her an göreve hazır.”

Duru da onun hakkında çok şey bilmiyordu. “Ne yani? Anladım, dedektif mi?” diye sordu.

Merve kahkaha atınca pizzasının bir kısmı boğazına kaçtı. Duru onun sırtına vururken kadehini alıp büyükçe bir yudum şarap içtikten sonra bir iki kez daha öksürdü.

“Hayır, alakası bile yok. Kendisi istatistikçi. Ama bir şekilde yolu yazılımla çakışmış. Malum istatistik öğrenirken kodlamayı da öğrenmek zorunda kalıyorsunuz. Bilgisayar korsanı demesek de yapamadığı şey yok. Hatta şu kamera kayıtlarını bulmasını dahi rica ettim. Benden iki gün süre istedi.”

Çınar ile Duru birbirlerine baktı. Bu kadar kolay olamazdı herhâlde.

"Biliyorum biliyorum. Zor bir iş gibi görünüyor. Ama emin olun. Çağlar bir yolunu bulur. Hem çevresi de çok geniş. Mutlaka AVM'nin içinde birilerini tanıyordur."

"Ona güvenmekten başka şansımız yok gibi görünüyor şu an."

Merve bir baş hareketi ile Duru'yu onayladıktan sonra asıl konuya döndü. "Her ne ise... Eve gitti. Mahallede biraz sorup sordu. Adamın o evle bir bağı var mı diye öğrenmek istedim. Çağlar'ın duyduğuna göre ev on beş yıldır aynı ailenin oturduğu bir evmiş. Yaşlı bir çift yaşıyormuş. Evde kiracılar. Ev sahibi ise Almanya'da yaşıyor. Aynı muhitte birkaç evi daha var."

Duru heyecanla, "Çocukları var mı?" diye sordu.

Merve, "Çağlar'ın öğrendiğine göre evli bir kızları var. Ama pek dışarı açık insanlar değil. Emekli bir işçi ailesi... Kadın da adam da eskiden çalışıyormuş. Kızları ara sıra ziyaret ediyormuş. On beş yıldır aynı evdeler ama öncesinde beş altı yıl kadar aynı sokakta başka bir evde yaşamışlar," diye öğrendiği tüm bilgileri aktardı.

Çınar, "Ailesi olabileceğini mi düşündün?" diye sorunca Duru, "Olabilirdi, ama sadece kızları var gibi görünüyor," diye cevap verdi.

Çınar aynı fikirde değil gibiydi. Kabaca hesap yaptı.

"Uğur otuz yedi var mı?"

Duru, "Otuz altı," diye düzeltti.

"On beş yıl önce yirmi bir yaşında ise ondan da altı çıkarırsak on beş yaşlarında oluyor. Evden ayrılmak için çok da erken bir yaş değil."

Duru omuz silkti. Bu teoriyi çok da desteklediği söylenemezdi. Merve onların tartışmasına dahil olmamayı seçerek yemeğini yemişti. Sonrasında aklına yeni gelmiş gibi ağzındaki lokmayı yutarak sordu. "Siz de başka gelişme var mı?"

Soruyu Çınar yanıtladı. "Adamı analiz edebilmek için bir şeyler yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Ama bir çıkar yol bulamadık."

Merve ağzındaki lokmanın yarısını yuttuğu halde konuşmaya çalıştı ama söyledikleri anlaşılmayınca tekrar denedi. "Çift terapisi diyorum."

Çınar kaşlarını çatı.

"Bunun için onun rızasından önce Duru'nun ortaya çıkmış olması gerekiyor."

İkisinin de bakışlarını üzerinde hisseden Duru, "Mümkünse bir daha onunla aynı ortamda bile bulunmak istemiyorum. Başka bir yol bulamaz mıyız?" diyerek reddetti.

Yemeğini bitiren Çınar peçetesini tabağına bıraktıktan sonra şarabının son yudumunu bitirdi.

"Aslında yarın onu çağırmayı düşünüyorum. Sonuçta sen ortada yoksun. Nerede olabileceğin konusunda bir ipucu yakalayabileceğimize dair onu ikna edebilirsem bir seans yapabiliriz."

Merve, "Siz hangi okulda okudunuz?" diye sorunca Çınar, "Neden?" diyerek sualine karşılık verdi.

"Böyle zeki adamlar yerden bitmiyor da ondan sordum."

Duru kıkırdarken Çınar onun dalga geçip geçmediğini anlayamamış şaşkınca bakıyordu. İki kadın ona bakarak gülmeye devam edince şaka yapıldığını anladı. Hafifçe gülümsedikten sonra, "Eğlenmeniz bittiyse ben artık gideyim," dedi.

Duru tüm gününü onunla geçiren adamı işlerinden alıkoyduğu için az da olsa vicdan azabı yaşadı.

"Teşekkür ederim."

Çınar şaşkınca, "Ne için?" diye sorunca Merve ayaklandı. Sehpanın üzerindeki tabaklardan birini kapıp mutfığa yürümüştü.

"Tüm vaktini bana ayırdın yine. Hastaların ve randevuları aksadı."

Çınar, "O kadar da abartılacak bir şey değil. Hastalar bir yer kaçmıyor neticede," diye yanıtladı.

Duru derin bir iç çekti. Keşke o da Çınar gibi çıkıp evine gidebilseydi. Merve'ye yük olduğunu hissediyordu. Sonuçta misafirlik de bir yere kadardı. Ama tüm bu düşünceleri içinde kaldı. Gidecek bir yeri yoktu. Güvende olabileceği tek yer şimdilik burasıydı.

Çınar ayağa kalkmış salonun kapısına yürürken Merve'nin telefonu çaldı. Genç kadın aceleyle salona daldı ve işaret parmağını dudağının üstüne koyarak sessiz olmalarını istedi. Duru gerilmişti. Arayanın kim olduğunu doğru tahmin edebilmek için Einstein olmaya gerek yoktu.

"Efendim..."

Merve telefonu yanıtladıktan sonra karşı tarafı dinledi.

"Henüz benimle iletişime geçmedi efendim. Aksi bir durumda mutlaka sizi bilgilendireceğim."

Birkaç saniye sessizce telefonu dinledikten sonra ekledi. "Saat kaç olursa olsun."

Sustu ve dinlemeye devam etti.

"Size de iyi akşamlar."

Telefonun kapandığından emin olduktan sonra misafirlerine döndü. Duru solугunu tutmuş bekliyordu. Konuşmanın seyrinden adamın neler söylediğini tahmin etmişlerdi. Kimse o yüzden yorum yapmadı. Merve, Çınar'ın çıkmak üzere olduğunu fark edince telefonu hatırlattı.

"İsterseniz Doktor Çınar'a numaranızı verin. Endişelenmesin."

"Umarım senin telefonlarını dinletecek kadar ileri gitmez."

Çınar, "Bunu yapabilir mi?" diye sorunca Duru tereddütsüz bir şekilde, "Evet yapabilir. Ama asıl soru yapacak mı?" dedi.

Hepsinin birkaç dakika önceki keyfi kaçmıştı. Çınar "Merak etme, altından kalkacaksın," diye cesaretlendirirken Duru düşündükleri kadar güçlü olmadığından korkuyordu. Hiçbirinde

olmayan gücü elinde tutan bir düşman vardı ortada. Düne kadar aynı yatağı paylaştığı adamdı düşman. Kanun ya da düzen ondan yana değildi. Ona inanan, bir elin parmaklarını dahi geçmeyecek insan topluluğundan başka elinde hiçbir şey yoktu. Bu düşünceler gözlerinin yaşla parlamasına neden olsa da omuzlarını dikleştirdi.

“Sence Uğur’un hâlâ hayatta olma şansı nedir?”

Çınar metanetli duruşu karşında bir kez daha ona hayran olmadan edemedi. Karşısındaki kadın çok güçlüydü. Kocasının hayatta olmama olasılığı karşısında bile, metanetini korumaya çalışıyordu. Ama Çınar, onun en gizli düşüncelerine bile hâkimdi. Kendinden bile sakladığı... İçindeki küçük kıza sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. Ama yapmadı.

“Dürüst olmak gerekirse Duru... İnan bilmiyorum. Ama bu ihtimale çok sarılma...”

Ona ümit vermek istese de bilim insanı yanı ağır basmış ve gerçek düşüncesini ortaya dökmüştü. Duru başını aşağı yukan sallayarak yanıtladı. Çınar “Benden istediğin bir şey var mı?” diye sordu.

Duru “Daha ne yapabilirsin ki? Teşekkür ederim,” dediğinde Çınar kapıya doğru hareketlendi. “Bir şey olursa mutlaka ara Saat önemli değil.”

“İyi akşamlar.”

“Sana da...”

Duru onun merdivenden inişini izlerken kapıyı kapatmamıştı. Genç adamın ayak seslerinin uzaklaştığını duyan Merve, saklandığı yerden çıkıp başını merdiven boşluğuna uzattı ve adamın gittiğinden emin olduktan sonra konuştu. “Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz.”

Duru başını çevirip şaşkınca ona baktı. Kapıyı sertçe itip kapatırken, “Saçmalama, adam benim doktorum,” dedi.

Merve çizgiyi aştığının farkında olmadan aklındakileri dile getirdi. "Doktorlarla ilişki kurulamaz diye bir yasa mı var?"

Duru onun peşinden salona doğru yürürken, "Evli kadınların onları tedavi eden doktorla birlikte olamayacağı hakkında etik kuralları var," diye cevap verdi.

"Öncelikle kocanızın ölü ya da diri olduğu bir muamma... İkinci olarak kocanız gerçekten de evdeki adamsa, bence onu boşayın gitsin."

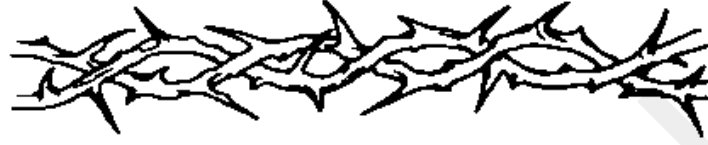
Duru, Merve'nin bu kadar rahat konuşmasına şaşırılmıştı. Onunla sizli bizli konuşurken evliliği hakkında yorum yapıyordu. Evinde misafir olduğu için ağzını açıp cevap veremedi. Neden herkes Çınar'la arasında bir ilişki varmış gibi hareket ediyordu anlamıyordu. Adam bekârdı ama Duru değildi. En azından resmi olarak bekâr sayılmazdı. Bunun da ötesinde düne kadar iyi gittiğine inandığı bir evliliği vardı.

"Yanlış anlamazsan biraz uzanmak istiyorum."

Merve, "Sınırı aştıysam kusura bakmayın ama söylemezsem çatlardım," deyince Duru'nun bütün siniri kayboldu. Bu kız ağzı ile beyni arasına bir filtre koysa iyi olacaktı. Gülümseyerek, "Önemli değil," dedi.

On Sekizinci Bölüm

BELİRSİZ İZLER

Merve ve Çınar'la geçirdiği akşam Duru'yu zihnen oldukça yormuştu. Odaya geçtikten sonra çok fazla geçmeden uykuya daldı. Ancak fırtınada, çalkantılı bir denizde dalgalarla mücadele eden küçük bir balıkçı teknesi misali, o rüyadan bir ötekine savrulup durmuştu Duru. Hepsinin baş kötüsü, biricik kocasını taklit eden adamdı elbette.

Gecenin bir yarısı uyandı. Ne evin içinde ne de dışarıda çıkmıyordu. Birkaç dakika boyunca yattığı yerde uzansa da tekrar uyuyamayacağını anladığında yataktan çıktı. Odasında saat yoktu. Telefonun da yanında olmadığı aklına gelince, Çınar'ı yeni numarayı vermeyi unuttuğunu anımsadı. Perdeyi aralayıp dışarı baktı. Kış iyiden iyiye kapıya dayanmıştı. Bulutlu gökyüzü yıldızları ve ayı saklıyor, sokak aydınlatmaları dışında ışık kaynağı görünmüyordu.

Pencerelerden sızan ışığın eşliğinde odadan çıkıp salona geçti. Telefon ve sim kart sehpanın üzerindeydi. Karanlıkta bir yer

çarpmamaya özen göstererek telefonu aldı. Cihazın açma düğmesine bastıktan sonra odasına geri döndü.

Cihaz açıldığında sim kartı takması gerektiğini hatırladı. Kartı gerektiği kadar küçülterek yuvasına oturttu. Saat çok geç olduğundan Çınar'ı arama işini sabaha erteledi. Acil bir şey olmayacağını düşünerek cihazda gerekli ayarlamaları yaptı. Saat üç buçuk olmuştu bile. Daha fazla etrafta dolaşmayı göze alamayarak yatağa girdi.

Sırtını duvara verip gözlerini kapattı. Tekrar uykuya geri dönmesi ne kadar sürer bilemiyordu ama üzerindeki mahmurluk sayesinde çok uzun beklemeyeceğinden emindi.

Koridordan gelen ayak seslerini duyduğunda gözlerini araladı. Merve'nin lavaboya gittiğini düşünmüştü. Odasının hemen karşısında kalan banyodan sızacak ışığı bekleyerek kapı altında kalan boşluğa baktı. Herhangi bir ışık yoktu ama kapının hemen ardında birinin durduğunu hissediyordu.

Yükselen adrenalin vücudunu ısıtıyor, kalbi neredeyse kulaklarını uğuldatacak kadar hızlı çarpıyordu. Kapı kolunda bir hareketlenme olunca yatağında iyice büzüldü.

Doğrulamak isteyen beynine ihanet eden bedeni, adeta yatağa çakılmıştı. Kapı kolu tamamen aşağı indiğinde deve kuşu misali gözlerini kapatıp kaybolacağını ummak istedi. Ama gözleri de ona itaat etmiyor kapının hareketini izliyordu.

Bir korku filmi sahnesindeymişçesine, ağır hareketlerle aralanan kapıya bakarken çılgılık atmak istedi. Ama ağzını açamadı. Kapı tamamen aralanıp içeri doğru adım atan silueti gördüğünde gelenin Merve olmadığını biliyordu. Genç kadının minyon yapısının aksine, bir seksen beşin üzerinde boyuyla bir erkek odaya girmişti.

Duru çılgılık attı.

Duru'nun çılgınlığına uyanan Merve, düşe kalka odaya girdiğinde genç kadını yatağın içinde çırpınırken bulmuştu. Gördüğü kâbu-

sun etkisiyle üzerindeki battaniyeyle boğuşuyordu. Hafifçe koluna dokunarak onu uyandırmaya çalışınca genç kadın çılgınlık içinde uyandı.

Duru'nun olanları idrak etmesi birkaç saniyesini almıştı. Merve telkin edici sözleriyle onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Genç kadının gördüklerinin sadece bir kâbustan ibaret olduğunu anlayınca gözyaşlarına boğuldu. O kadar gerçekçiydi ki yanına bıraktığı cep telefonunu aradı. Ama ne yataktan çıkmıştı ne de telefonu almıştı. Uyandığını sandığı anda bile bir rüyanın içindeydi sadece.

Merve onu sakinleştirmek için bir bardak süt ısıtıp getirdi ve içmesi için ısrar etti. Duru bardaktakini çabucak bitirdi ve Merve'nin yanında oturma teklifini reddedip onu odasına gönderdi. Geçen dakikalara rağmen hâlâ gördüğü kâbusun etkisinden tam olarak sıyrılamamıştı.

Uyuyamayacağını anlayınca kalkıp telefonu aldı. Tıpkı rüyasındaki gibi ilgili ayarları yaptıktan sonra yanına bırakıp yatağa uzandı. Bir gözü kapıdaydı. Sanki rüyası gerçek olacak ve kapıdan içeri o adam girecekti. Dakikalar boyu gözlerini kapıya dikip beklemesine rağmen gelen giden olmayınca yorgunluğa yenik düşerek uykuya daldı.

Sabah uyandığında evde yine yalnızdı. Çınar'a mesaj atarak numarasını bildirdikten sonra kahvaltı yapmak yerine bir kahve içmeye karar verdi. Kahvesi hazırlanırken ne kadar işe yaramaz olduğunu düşünüyordu. Dışarı çıkamıyor ya da kimseyle iletişime geçemiyordu. Tanımadığı birinin yapacağı araştırmaya güvenmek dışında elinden bir şey gelmiyordu.

Kahvesini alıp cam kenarına geçti ve hareket halindeki sokakı izlemeye başladı. Çok yoğun bir mahallede değillerdi. Market alışverişi yapmış bir anne ve daha kreş çağına gelmemiş bir bebeğinin sokaktaki yürüyüşlerini izlerken duyduğu sesle irkildi.

Telefon çalışıyordu. Ses yabancı olduğu için de hazırlıksız yakalanmıştı. Pencereden uzaklaşarak cihazı eline aldı. Arayan Çınar'dı.

"Efendim?"

İdrak edemediği birtakım seslerin dışında yanıt alamayınca tekrar denedi.

"Alo..."

Ayak sesleri dışında bir yanıt gelmeyince telefonu uzaklaştırıp ekrana baktı. Arama devam ediyordu.

"Alo..."

Şansını tekrar denemişti ama yanıt alamadı. Tam kapatacakken bir konuşma sesi duydu. Tekrar kulağına yaslayıp dinledi.

"Geleceğinizi bilmiyordum."

Ses bir miktar boğuk olsa da sonunda yanıt gelmişti. Karşı taraftan başka bir erkek sesi duydu.

"Sürpriz ziyaretleri severim."

Duru'nun kaşları çatıldı.

"Bu sefer şanslısınız ki seansım yok."

Çınar'ın hissettirilen arasından gelen sesini ayırt ettiğinde aramanın gizli yapıldığını anladı.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından doktor tekrar konuşuyordu. "Ziyaretinizi neye borçluyum?"

Bir kahkaha ve ardından gelen adamın sesi kulaklarına doldu.

"Numara yapmanıza gerek yok doktor. Neden burada olduğumu biliyorsun."

Çınar birkaç saniye beklemişti. Duru sırtının bir yay misali gerildiğini hissediyordu. Sonunda "Oturmak ister misiniz?" diye sordu.

Gözünün önünde odanın ortasında duran adamın görüntüsü belirmişti. Uzun adımlarıyla kanepeye yürümüş olmalıydı ki ayak sesleri duyuldu.

"Karımdan bir haber aldın mı?"

Gelen hafif gıcırta Çınar'ın arkasına yaslanma sesiydi. Doktor aradığı şansı yakalamış olmanın verdiği huzurla "Karnızı neden

burada arıyorsunuz? Sonuçta ben sadece doktoruyum. Ailesine ya da arkadaşlarına sormalısınız.”

“Numarayı bıraksana doktor... Onun ne ailesi ne de arkadaşları var. Tek sahip olduğu benim.” Birkaç saniye sustuktan sonra Duru’nun titremesine neden olan bir sahiplik ve kesinlikle ekledi. “Ve ben de onun sahibiyim.”

“Bu gibi kelimeler birkaç asır öncesinde kalmadı mı Uğur? Bu devirde kimse kimsenin sahibi değil. Yanılıyor muyum?”

Duru’nun sırtı adeta bir yay gibi gerilmişti. Adamın ne cevap vereceğini merak ediyordu. Bırak onu, gerçek kocası bile onun sahibi değilken, böylesine kendinden emin bir şekilde konuşması akıl sağlığının pek de yerinde olmadığını ispatıydı adeta.

“Onu bunu bırak da doktor... Karımı hipnotize etmişsin. Onunla neler yaptın?”

Duru sorunun çirkinliği karşısında şok olmuştu. Telefonu biraz daha kulağına bastırıp Çınar’ın ne dediğini duymaya çalıştı. Doktorun sakince verdiği cevap, “Hasta ve doktor gizliliği diye bir şey duydunuz mu? Ama sizin söylediğiniz anlamda bir şey olmadığından emin olabilirsiniz. Karınıza güvenmediğiniz bir nokta mı var?” oldu.

Çınar adamı analiz etmeye çalışıyordu. Her kelimesini değerlendiriyor olmalıydı. Konuşmayı bu yönde sürdürecekti anlaşılan. Adamın kahkahası iliklerine kadar ürpermesine neden oldu.

“Ben ona değil, sana güvenmiyorum doktor. Daha önce hipnotizmayla doktorların neler yapabileceğini gösteren bir film izlemiştim. Karımla neler yaptığını bir sen bilirsin.”

“Söylediğiniz gibi, bunlar sadece hayal ürünü. Hipnoz yetkisi olan kimse, etik kuralların dışına çıkmaz. Duru Hanım’la yaptığımız seanslar da etik kuralları çerçevesinde ilerliyor.”

Duru sabrı karşısında Çınar’ı tebrik etse de adamın ona ne cevap vereceğini merak etmiyor değildi.

"Her neyse... Duru buraya gelirse bana haber vereceksin."

"Böyle bir zorunluluğum yok ancak Duru Hanım'a sizin merakta olduğunuzu söyleyebilirim. Bilgi verip vermemek onun tercihi."

"Bana bak doktor! Tek bir telefonumla diplomanın rafa kaldırılmasını sağlayabilirim. O zaman başkalarının karılarını hipnoz adı altında taciz etmek neymiş öğrenirsin. Duru gelirse haber ver! Aksi takdirde olacaklardan sorumlu değilim."

Adam son sözünü söylemişti anlaşılan çünkü ayak sesleri duyuluyordu. Çınar tek kelime etmeden kapı kapandı. Duru merak ve heyecanla bekliyordu. Telefon kapanmamıştı ama Çınar da konuşmuyordu. Adam Uğur ve babasının gücünü kullanarak dilediğini yapabiliirdi. Genç kadın Çınar'ın onun tehditlerinden etkilenmesinden ve yardımı bırakmasından korktu.

Geçen huzursuzluk dolu birkaç saniyenin ardından Çınar'ın sesi duyuldu. Ancak onunla değil dahili telefonla konuşuyordu.

"Canan misafirimiz ayrıldı mı?"

Duru onun cevabı dinlemesini ve telefonu yerine bırakmasını bekledi. Birkaç saniye ve biraz hisşirtinin ardından Çınar tekrardan konuştu.

"Duru?"

Genç kadın alelacele cevap verdi. "Buradayım..."

Çınar derin bir soluk verdi. Lafa nereden başlayacağını düşünüyor gibiydi. Duru onu bu dertten kurtarmak için hemen söze girdi. "Kendin de gördün. Bu adam benim kocam değil."

"Aslına bakarsan Duru... Bu adam bir gün önce buraya gelen adam da değil..."

Duru şaşırmıştı. "Nasıl? Anlamadım?"

Çınar uzun bir soluk verdi. Sadece kelimeleri değil düşüncelerini de toparlamak istiyor gibiydi.

"İşin aslı tam seni ararken dışarıdan gelen sesi duydum. Telefonu kapatacaktım ancak konuşulanları senin de duymaya hakkın olduğunu düşündüm."

Duru detayları dinlemek istemiyordu. Bir an evvel konuya girmesini istiyordu. Kısaca, “İyi düşünmüşsün,” diyerek kestirip attı.

“Şöyle ki bir gün önceki adamın konuşması da tavrı da bu adamdan farklıydı. Bu bana üzerinde durmadığımız bir ihtimali daha düşündürdü.”

Duru NEYİ diye bağırarak istese de cevap vermedi. Çınar sözlerini sürdürmek zorunda kalmıştı.

“Aslında bunu sana daha çok örnek vererek açıklamak istiyorum. Telefonda ne ben anlatabileceğim ne de sen anlayabileceksin. Birtakım benzerlikler var.”

“Neyle?” Duru hiçbir şey anlamıyordu.

“En iyisi ben oraya geleyim. Detaylı konuşalım.”

“Ama... Hastan falan yok mu? Akşama kadar beklersem çatlarım. Sen konudan bahset, detayları geldiğinde konuşuruz.”

Çınar onun merakını gidermedi.

“Ben şimdi tüm randevularımı iptal edip oraya geliyorum. Bu konu akşamı beklemez zaten. Emin olmadığım noktalar var. Seninle iyiden iyiye konuşmadan net bir şey söyleyemem.”

Duru gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

“Merve’yi çağırmanı ister misin?”

“Olabilir. Ben bir saate orada olurum. Görüşürüz.”

Duru art arda üç derin soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. Ardından telefonu alıp Merve’ye mesaj attı. Kimliğini belli edecek bir şey yazmamak için daha önce kararlaştırdıkları metni yolladı.

Beş dakika içerisinde Merve’den cevap gelmişti.

“Haber verdiğiniz için teşekkürler. Bir saat içerisinde geliyorum.”

Duru’nun onları beklemekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı. Hayatta en nefret ettiği şeydi beklemek.

Merve, Mukadder Hanım'a doktor randevusu olduğunu söyleyerek yokluğunu araştırarak olanlara önceden bahanesini sunmuş ve Çınar'dan önce eve gelmişti. Telefon konuşmasını anlattığında ikisi merak içinde doktorun gelmesini ve ağzındaki baklayı çıkarmasını beklemeye başladılar. Tamı tamına on beş dakika sonra Çınar teşrif etti.

"Net bir şey söylemek istemiyorum ama öncesinde sana sormak istediğim birkaç soru olacak. Bunları cevapladıktan sonra ne düşündüğümü anlatacağım."

Duru bacak bacak üzerine atarak arkasına yaslandı. Gönder gelsin kabilinden bir el hareketiyle soruları cevaplayacağını belli edince Çınar konuya girdi.

"Uğur'un değişiminin tam olarak kazadan sonra başladığına emin misin?"

Duru, "Evet," diyerek kestirip attuktan sonra ikinci soruyu bekledi.

"Pekâlâ, kazadan sonra Uğur'la ilgili bir yabancılaşma hissettiğini biliyoruz. Sanki farklı biri gibi... Ama ara sıra onun aynı adam olduğunu da düşündüğün oluyordu değil mi?"

"Evet."

Duru onun zaten bildikleri şeyleri neden tekrarladığını anlamasa da cevabı uzatmadı. Merve bir tenis maçı izlemiş gibi bir Duru'ya bir Çınar'a baksa da konuşmayı bölmedi.

"Uyku bozukluğu var mıydı?"

"Evet, yani sormak istediğin eski rutinin dışında bir uyku durumu ise evet, normal rutinin dışında hareket ediyordu."

"Kendine zarar verme?"

Duru sıkılmaya başlamıştı.

"Elimi kestiğini biliyorsun değil mi?"

"Unutkanlık ya da hatırlamama?"

“Çok sık deneyimlemedim ama koskoca resepsiyonu bana söylememesini tuhaf bulmuştum.” Duru sorulardan sıkılmaya başlamıştı. “Bu sorularla neyi ispatlamaya çalışıyorsun anlamıyorum. Adam kocam değilse resepsiyonu bilmemesi normal değil mi zaten?”

“Oraya birazdan geleceğim. Projeler başlatmak veya yapmakta zorluk çektiğini fark ettin mi?”

Merve söze girdi. “İşleri savsakladığı doğru...”

Duru ona dönüp başıyla onayladı.

“Değerlendirme kriterlerimizde vardı, evet. İş bilmiyor gibi hareket ediyordu.”

“Daha fazla uzatmayacağım. Son bir soru... Çok uç duygular, anlık değişimler, daha önce var olmayan bir agresiflik ve saldırganlık durumu?”

Duru son soruyla rahatladı. Bu yüzden çok da uzatmadan, “Evet, bambaşka bir adama dönüştü işte,” dedi.

Çınar derin bir soluk alıp arkasına yaslandı. Nasıl bunu gözden kaçırdığını o da bilmiyordu. Ama aklındaki düşüncüyü bevesle bekleyen iki genç kadınla paylaştı.

“Daha önce neden düşünmedim bilmiyorum. Elbette ki bu sadece bir şüphe... Ama davranışlarındaki tutarsızlık nedeniyle bu ihtimali de değerlendirmemiz gerekiyor.”

Duru derin bir nefes verdi. “Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum Çınar.”

“Uzun süre onunla ilgilenip, vakit geçirip, öyle söylemem gerekir normalde. Ama elimizde maalesef o imkân yok. O yüzden bu seçeneği de değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bir gün evvel yanıma gelen adamı tanımlamamı isterseniz seçeceğim sözcüklerle, bugün ofisimi basan adamı tanımlayacağım arasında inanın çok büyük fark olurdu. İki adam taban tabana zıt karakterlere benziyor.”

“Bu ne demek şimdi?”

Çınar hâlâ dile getirmek istemiyordu. Ne de olsa kesin teşhis koyması şu durumda imkânsızdı. Ama derin bir nefes aldıktan sonra konuştu. “Duru, kocan aynı adam olabilir. Ama... Disosiyatif kimlik bozukluğu olabilir.”

Duru kaşlarını çatı. Böyle bir terimi ilk defa duyuyordu. Bunun dışında, kocasının yerini alan bir sahtekârın her ne haltı varsa onu ilgilendirmezdi.

“Bu bizi neden ilgilendiriyor anlamıyorum.”

Çınar’dan önce Merve konuştu. “Çoklu kişilik bozukluğu... Yani Çınar diyor ki kocan kimlik bölünmesi yaşıyor olabilir.”

Duru histerik bir kahkaha attı. “Ne saçmalıyorsun sen? Şaka yapıyorsun değil mi?”

Merve’ye çıkıştıktan sonra soruyu Çınar’a sormuştu. Genç adam açıkladı.

“Duru şöyle düşün. Bu adam kocan değil bir başkası olsun. Az evvel bahsettiğimiz ya da sen değerlendiremeyeceğin için bahsetmeyip es geçtiğimiz onca disosiyatif kimlik bozukluğu belirtisine sahip olup, bir gün başka diğer gün başka hareket ediyorsa, nasıl tamamen başka biri olduğundan söz edebiliriz.”

Duru’nun kafası karışmıştı. Zihinsel problemleri olan o değildi. Kocas da sahtekâr değildi ama aklıyla zoru vardı öyle mi? Ancak Çınar’ın söyledikleri çok da mantıksız gelmemeye başlamıştı. Bir an ona tamamen yabancı biri gibi olup diğer an eski kocası gibi hareket ediyordu. Bu kadar zamandır içinde farklı bir kimlik barındırıyorduydu Duru bunu nasıl fark etmemişti?

“Neden şimdi ortaya çıksın?”

“Tekrar hatırlatıyorum, bu bir teori. Yüzde yüz emin olamayız. Emin olmak için çok uzun süren bir teşhis süresi gerekir. Ama asıl soruna gelirsek; bu bozukluklar genellikle travma son-

rası ortaya çıkar. Kadınlarda daha yaygındır, ensest ilişki ya da tacize uğramaları kişiliğin bölünmesine neden olabilir. Ama bu durumu incelersek, Uğur'un travması geçirdiğiniz kaza ve bebeğinizi kaybetmeniz olabilir.”

Duru bu kadar strese dayanamıyordu. Midesi bulanmaya başlamıştı. Oturduğu yerden fırlayıp kendini Merve'nin banyosuna attı. Kuru kuru birkaç öğürmenin ardından doğruldu. Beti benzi atmıştı. İyi olduğundan emin olmak için peşinden gelen Merve, “İyi misin? Bir şeyler getirmemi ister misin?” diye sordu.

“İyiyim. İyiyim. Bu stres beni öldürecek,” dedi.

Çınar kapının dışından seslendi. “İyi misin?”

Merve önde, o arkada dışarı çıkarken aynı cevabı tekrarladı. Duru, Çınar'ı takip ederek salona geri dönerken Merve tuzlu bir şeyler getirmeye gitti.

“Peki, bu işin aslını nasıl öğrenebiliriz?”

Çınar onun kaşısındaki koltukta yerini alırken dürüst oldu. “Bunu nasıl yapabileceğimizi bilmiyorum. Dediğim gibi emin olmamız imkânsıza yakın. O bile kişiliklerinin farkında olmaya bilir. Henüz çok yeni... Sadece kafamı kurcalayan konu şu; bu vakalarda genellikle kişilikler farklı kimliklere bürünürler. Her bir kişiliğin kendine ait bir adı, yaşı, anıları olduğu gibi, kendine özgü davranışları olur. Bu kişilik ya da kimlikler birbirlerinden habersizdir. Bir kişilik, diğerinin yaptığı eylemleri unuttur... Yani demem o ki bizim bildiğimiz iki tane Uğur'umuz var. Ya kişiliklerden biri diğerinin farkında ve toplum içinde o imiş gibi davranıyor...”

Cümlesini tamamlamadan susunca Duru onu teşvik etti.

“Ya da...”

“Yanılıyoruz...”

Merve elinde atıştırmalıklar ve içeceklerle içeri girmişti. Ev küçük olduğu için mutfakta konuşulanları rahatlıkla duymuştu.

"Bu konu ciddi karmasık... Soruların tüm cevapları tek bir kişide... Ama bunu bize söylemek şöyle dursun oturup bunu tartıştığımızı duysa, dünyayı başımıza yıkar."

Duru, Merve'ye baktı.

"İşte ben de bunu diyorum. Benim kocam Merve'nin bahsettiği gibi biri değil. Yani eski Uğur demek istiyorum. Bir insan bir anda bu kadar değişebilir mi?"

Merve elindeki tepsiyi masaya bıraktı. "Katılmıyorum. Benim bahsettiğim şey şuydu: Eğer pis kokuların yayılmasına neden olan adam gerçekten de masumiyetten uzaksa, elindeki gücü kullanır. Bu Uğur Bey de olsa, onun kılığına girmiş biri de olsa böyle."

Duru onun söylemek istediğini anladı. Tamam, Uğur temelde iyi bir adamdı. Ama iş ailesini korumaya geldi mi ya da iş konusunda gerçekten acımasız olabilirdi.

"Yine bir çıkmazdayız. Elimizde yeni teoriler var ama hiçbirini kanıtlayacak durumda değiliz. Ne tarafından tutsak elimizde kalıyor. Daha ne kadar saklanabilirim? Hiçbir fikrim yok. Eninde sonunda ortaya çıkmam gerekecek ama biraz ilerleyebilseydik..."

Merve, Duru'nun el dahi uzatmadığı kâselerden birinden aldığı çubuk krakerden ısırırken heyecanla konuştu. "Aa o kadar mevzu olunca unuttum. Bu akşam beklediğimiz görüntü kayıtlarına ulaşıyoruz."

Duru sevinse mi yoksa üzülse mi bilemedi. Neticede görüntülerin ellerinde olması çok bir şey ifade etmiyordu. Duru'nun hatırladığı kadarıyla saat, bulundukları kat ve otoparkın hangi bölümünde olduklarını söylemişti. Ama tam nokta atışı yapamadığı için, izlemeleri gereken bir sürü kaydolmasının yanı sıra, adamı bulsalar dahi kimliğini şıp diye öğrenemeyeceklerdi.

"Bu iyi bir haber ama nasıl ilerleyebileceğimiz hakkında bir ipucu vermiyor. Adamın kimliğini nasıl bulacağız?"

“Plakasından...”

Duru, “Bu bir web sitesinin domainin kime ait olduğunu bulmaya benzemiyor ki? Whois’den aratıp adres ve isim bilgilerine ulaşamayız,” diyerek genç kadının heyecanını kırmaya çalışsa da Merve pes etmedi.

“Trafik sorgulaması yapılabilir. Araya sokacak birilerini buldum bile... Annemin halasının oğlu trafikte...”

Duru genç kadına gittikçe irileşen gözlerle bakıyordu.

“Sen benim yanımda harcanıyorsun. Kendine bir dedektiflik bürosu falan açsana... Bir sürü bağlantının yanı sıra zehir hafife gibisin.”

Merve kahkahayı patlattı.

“Bu işi çözersem istifa ederim tamam...”

Merve’nin telefonu çaldığında, hep birlikte mutfakta yemek hazırlıyorlardı. Üçü birden gergin bir şekilde dönüp telefona baktılar. Arayan Gülseren Hanım’dı. Hepsi derin bir soluk alsa da Duru, annesini merakta bıraktığı için vicdan azabı duymuştu. Ancak elinden gelen bir şey yoktu.

Kadıncağz o kadar endişeliydi ki polise gitmeyi düşünüyordu. Ancak Muzaffer Bey’in ve Uğur’un konumu nedeniyle bunu yapamıyordu. Merve ona kızıyla iletişime geçmediklerini söylemek zorunda kalsa da polise gitmesinin işleri daha çok karmaşıklaştıracağı konusunda ikna edebilmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

BEKLENMEYEN ZİYARET

Duru, pencere kenarında görmeyen gözlerle sokağı izliyordu. Engin bir denizde boğuluyormuş gibi hissediyordu. Derin bir soluk aldı. Arkasından Çınar'ın konuştuğunu duyunca irkilerek adama döndü.

“Ne düşünüyorsun?”

Duru dürüst oldu.

“Eninde sonunda Uğur ile yüzleşmem gerektiğini... İşler sarpa sarmadan bunu yapmalıyım. O hasta mı, bilmiyorum. Ama her ne olursa olsun bu evliliği sürdürebileceğimi sanmıyorum artık.”

Çınar onu kendine çekip sarılmak istedi. Genç kadın konuşurken gözünden yaş akıyordu. O kadar çaresiz görünüyordu ki... O kadar savunmasız... Derinden gelen ses tonuyla genç kadını telkin etmek için söze başladı. “Bu konuda haksız olduğumu söyleyemem. Ama eğer Uğur hastaysa, içinde bir yerlerde hâlâ âşık olduğun adam o... Bir şekilde tedavi olup bu durumdan sıyrılabilirsiniz.”

Duru buruk bir şekilde gülümsedi.

“Yaşanan bu kadar şeyden sonra ona tekrar güvenebileceğimi sanmıyorum.”

“Çift terapisi bunun için var...”

Duru onun araya sıkıştırdığı bu esprileri epeydir duymuyordu. Hafifçe gülümsedi. Her ne olursa olsun ona yardım etmek için orada olmasına çok o kadar alışmıştı ki...

“Sanırım gitsem iyi olacak.”

Duru beklenmedik kaçış cümlesini duyunca şaşırdı. Ancak o cevap veremeden Merve araya girdi.

“Yemeği hazırlamadan kaçmak size yakışmadı Doktor Çınar. Duru Hanım, siz de ortada yoksunuz. Tüm işi bana bırakıp kaçtınız. Gelin de şu salatayı halledin.”

İkisi birbirine bakıp gülümsedi. Annelerinden fırça yemiş iki ergen misali Merve'nin peşinden mutfağa dönerken bir kez daha telefon çaldı. Üçü birden bu kez telefona değil birbirlerine baktılar. Merve “Çağlar arıyor,” diyerek kısa bir bilgilendirme yaptı.

“Efendim.”

Duru karşı tarafta söylenenleri duyamasa da merakla Merve'nin tepkisini bekledi.

“Bu iyi haber... Ne zamana gelirsin?”

Merve cevabı dinlerken Duru sabırsızlanıyordu.

“Tamam bekliyoruz. Yemeğe yetişirsin belki.”

Telefonu kapatan Merve hevesle bekleyen ikiliye döndü.

“Görüntüleri almış. Buraya getirecek. Bu arada bir arkadaşından rica etmiş, plakayı vermiş. Kime ait olduğunu birkaç saate öğreniriz.”

Duru heyecanlanmıştı. Birtakım şeyleri ortaya dökcek kişiye ulaşmalarına çok az kalmıştı. Keyfi yerine geldi. Elini kaldı-

mp iki parmağını birbirine iyice yaklaştırdı ve “Sanki şu kadar-
cık kaldı. Her şey ortaya çıkacak gibi hissediyorum,” dedi.

Çınar oyunbozan olmak istemiyordu ama fikrini söylemek zorundaydı.

“Adam bize yüzde yüz cevap veremez.”

“Nasıl yani?”

“Yani eğer Uğur hastaysa, onu ikinci kişiliği ile tanıyor olabilir demek istiyorum.”

Merve konuya dalıp aklına takılan düşünceyi dile getirdi. “Merak ediyorum da eğer Uğur Bey çift kişilik sahibiyse, söylediklerine bakılırsa iki kişiliğin birbirinden haberdar olması gibi bir durum söz konusu değil. Nasıl oluyor da Uğur’un hayatını ikisi birden yaşıyor o halde?”

Çınar açıklama yaptı. “Genelde birbirlerinden habersiz olurlar. Ama kişiliklerden birinin aydınlanma yaşaması da görülebilen bir durum. Belki sizin bildiğiniz Uğur hiçbir şeyin farkında değil ama diğeri farkında. Gerçi bunun için uzun bir süreç ve çok sağlam bir kişilik geliştirmiş olması gerekiyor ama bilmiyorum.”

“Ne yani? Kocam olarak tanıdığım adam ikinci kişilik olabilir mi?”

“Kaç tane kimlik var bilmiyoruz. Teşhis koymak uzun bir süreç ister ki geneli hipnoz altındayken net bir sonuç verir. Uğur’un hipnozu kabul etmesi sence ne kadar mümkün?”

Duru derin bir iç geçirdi. Telefonda dinlediği konuşma her ne kadar saatler öncesinde kalmış da olsa adamın hipnoz hakkındaki düşüncelerini açıkça ortaya koymuştu aslında.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum artık. Çağlar ne zaman geliyor?”

Konuyu değiştirerek kaçmak istemişti. Başarılı da oldu.

“Yarım saate burada olurmuş. Siz içeri geçin ben kalanları hallederim.”

Salona doğru yürürken Duru'nun son anda aklına bir şey gelmiş gibi durup hızla arkasına dönünce etten bir duvara tosladı. Çarptığı Çınar'ın bedeni idi. Genç adam dengesini sağlaması için onu iki kolundan kavrarken, "Ne oldu?" diye sordu.

Duru onun parfümünü bu kadar yakından duyunca ofisinde onun eşofmanlarını giydiği zaman aklına gelmişti. Ne için durduğunu unutup aklına takılan şeyi sordu. "Eşofmanların geldi mi?"

Çınar kollarını bırakırken hafif bir kahkaha attı. Duru da ister istemez gülümsedi.

"Onlar geldi, merak etme. Tertemiz ve ütülüydü. Ama konu buraya nasıl geldi onu anlamadım."

Duru utanmıştı. Parfümünün kokusunu duyunca daha önce eşofmanlarını giydiğim aklıma geldi diyemezdi. Konuyu değiştirmek için bahane ararken ne için durduğu aklına geldi ve dönüp ona sarıldı.

"Merve'ye sigara soracaktım."

Çınar'ın kaşları çatıldı. Hâlâ ikisi de salonun kapısında dikiliyordu. Bedenlerinin arasında birkaç santim vardı. Ne Çınar kapıdan uzaklaşıyor ne de Duru geçmek için hamle yapıyordu.

"Sigara içtiğini söylememiştin."

Duru omuz silkti.

"Aslında öyle tiryaki sayılmam. Ayda yılda bir tane... Ve şu an o bir taneye çok ihtiyacım var."

Çınar bir kaşını havaya kaldırıp hafifçe gülümserken, "İstersen bunun için de bir hipnoz yapabiliriz," dedi.

Duru insanların bağımlılıklarından ya da kötü alışkanlıklarından kurtulmak için hipnoz yaptırdığını duymuştu. Yeme bozukluğunu düzenlemek isteyenlerden tutun da sigarayı bırakmak için dahi hipnoz terapileri uygulanıyordu. Ama onun buna ihtiyacı yoktu.

"O kadar da bağımlı değilim. Zaten Merve de kullanmıyor. Mantıksız bir soru olacaktı," deyip geçiştirdi.

Çınar ellerini omuzlarına koyup onu yüz seksen derece döndürürken, "O halde o soruyu sormayacaksın," diyerek hafifçe salona doğru itti.

Duru kahkaha attı.

"Çok hızlı bir tedavi oldu."

Çınar arkasından kanepeye yürürken, "İyi bir doktor olduğumu biliyorsun," dedi.

Onunla sohbet etmek ve gülmek o kadar kolaydı ki. Duru kendini kötü hissetmeden edemedi. Hâlâ evli bir kadındı. Netice ne olursa olsun, parmağında Uğur Turgay'ın yüzüğünü taşıırken başka bir adamla flört etmek ona göre değildi.

Kendi kendine yaptığı işkence etkili olmuş, yüzündeki gülümseme solmuştu. Ani duygusal değişimlerine kendi bile alışmamışken Çınar'ın alışmasını beklemek tuhaf olurdu.

"Bir şey mi oldu?"

Duru onunla flört etmekten hoşlandığı için vicdan azabı çektiğini söyleyemeyeceğinden bir bahane uydurdu.

"Şu adamı bulduğumuzda neler olacağını düşünüyorum."

Çınar neden bahsettiğini anlamış gibi başını salladı.

"Ne kadar ilerleme kaydederiz bilmiyorum. Yaşayıp göreceğiz."

Duru onunla uzun bir süre vakit geçireceklerini ima eden bu sözler karşısında vicdan azabı çekti.

"Tüm vaktini bana ayırıyorsun neredeyse. Yani hem sosyal yaşamın, ki gördüğüm kadarıyla epey etkinsin, hem de iş hayatında vaktini çoğunu bana ayırıyorsun şu sıra. Bunun ucunda zarar görmenden korkmuyor değilim."

Evine gitmişti. Bir kadının varlığını işaret eden bir iz yoktu ama onun gibi bir adamı kadınların yalnız bırakacağını düşün-

müyordu. Alışveriş merkezinde karşılaştıklarında yanında olan iki güzel kadını hatırladı. Hayatında biri olup olmadığını bilmiyordu. Cevap gecikmedi.

“Bensiz idare edebilecek birkaç arkadaş dışında pek de önemli biri yok hayatımda. İşe de gelirsek eğer şu anda içinde bulunduğum en karışık vaka sensin. Buradan başka bir yerde olmayı tahayyül edemem.”

Duru ikiye bölündü. Söyledikleriyle sanki ona hayatında birinin olup olmadığını sormuş gibi bir cevap vermişti adam. Bunu yapmak istememişti. Cevap her ne kadar hoşuna gitse de... Diğer taraftan da onu sadece bir vaka olarak görmesine üzüldü. Arkadaş olduklarını sanıyordu.

Çağlar tam da söylediği gibi yirmi dakika sonra geldi. Hep birlikte mutfaka geçerek zaten hazır olan sofraya oturdular. Duru yemek kısmını bir an öne geçmek istiyordu ancak Çağlar karını doymadan sağlıklı düşünemeyen insanlardandı anlaşılan. Gerçekten iri yarı bir adam olmasına rağmen şişman ya da kilolu denilecek bir yapısı yoktu. Ama yemeği oldukça fazla sevdiği su götürmez bir gerçektir.

Duru onun ardı ardına tabağındaki yemekleri süpürmesini ve yenisine geçmeden evvel mutlaka ikinci tabağa almasını ilgiyle izlemeden edememişti. Hani kazayla ayağı takılıp önüne düşse onu bile yiyebilirdi. Aklına düşen görüntüyle kıkırdamaya başlayınca diğerleri dönüp ona bakmıştı. Duru utançla başını tabağına eğip “Aklıma bir şey geldi de,” derken hâlâ gülümsüyordu.

Yemeğin sonuna doğru, daha doğrusu hepsi çoktan doymuş, Çağlar’ın tamamlamasını beklerken kapı çaldı. Tüm meraklı gözler Merve’ye çevrilmişti. Masadaki konuklardan hiçbiri, kimin gelmiş olabileceği hakkında en ufak fikir sahibi değildi. Ancak Merve de şaşkın görünüyordu. Masadan kalkarken,

“Allah Allah,” diye söylenerek kapıdaki kişinin kimliği hakkında fikri olmadığını belli etti.

Duru ve Çınar oturdukları yerde beklerken, Çağlar bardağındaki asitli içeceği tazeliyordu. Kulak kesilerek Merve’nin ayak seslerini takriben açılan kapıdan gelenin kim olduğunu anlamaya çalıştı.

“İyi akşamlar Merve...”

Duru adamın sesini duyduğunda kalbine ineceğini sandı. Bakışları hemen Çınar’inkileri bulmuştu. Genç adam kimin geldiğini anlamıştı. Çağlar’sa her şeyden habersiz masaya yeniden oturuyordu. Genç kadın oturduğu yerde kaybolmayı, başka yere ışınlanmayı, görünmez olmayı ya da hiç olmazsa parmak kız kadar küçülüp bir yerlere saklanabilmeyi diledi.

“İyi akşamlar Uğur Bey.”

Merve’nin sesi onları ulaştığında Çağlar şaşkınca başını kaldırdı.

“Misafirin var sanırım.”

Sorunun alt metni “Duru burada mı?” idi. Evdeki herkes bunu anlamıştı. Çağlar oturduğu sandalyeden gürültülü bir şekilde kalkınca Duru az evvelki kaybolma, görünmez olma ışınlanma ve küçülme düşüncelerine sığındı yeniden.

“Evet, arkadaşım var.”

Çağlar mesajı almış gibi mutfaktan çıkmıştı.

“Yanlış anlamazsanız ziyaretinizin sebebi nedir acaba? Dediğim gibi konuğum var.”

Çınar ve Duru nefes bile almadan dışarıdaki konuşmayı dinlerken, beklenen cevap geldi.

“Duru’dan haber alıp almadığını merak ettim.”

Merve iğneli bir ses tonuyla, “Almadım. Arayıp sorabilirdiniz,” dedi.

“Sana güvenmediğimden değil ama Duru’ya olan sadakatini biliyorum. Gelip kendim görmek istedim.”

Merve, “Anlıyorum,” diyerek kestirip attı. Konuşma ve ziyaretin bitmesi gerektiğini hatırlatmak istemişti.

“Haber alırsan beni merakta bırakma. Onunla çalışıyor olabilirsin. Ama patron hâlâ benim.”

“Bu saatte değil.”

“Efendim?”

“Diyorum ki mesai saatim çoktan sona erdi. Bu saatte kapının önünde sadece iş arkadaşısınız. Şimdi müsaadenizle, yemeğin ortasındaydık.”

Duru, genç kadının cesaretine hayran olmadan edemedi. Onu korumak için patronuna kafa tutuyordu. Hoş, onun da dediği gibi bu saatte sorumluluk sınırlarının dışındaydı ama yarın ofiste kovulmayacağına dair bir garanti yoktu.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından adam konuştu. “İyi akşamlar.”

“Size de...”

Merve onun ayrılmasını beklemeden kapıyı kapatmıştı. Çağlar’ın mesajı alarak hızlıca yanına gelip boy göstermesi, ona cesaret vermişti. Küçük bedeniyle adamın onu itip içeri girmesini engelleyemeyeceği aşikârdı. Ayak seslerinin kapıdan uzaklaşmasını, bulunduğu yerden ayrılmadan bekledi. Uzaklaştığından emin olduktan sonra, Çağlar’a bir baş işareti yaparak kapıdan uzaklaştı.

Mutfığa girdiğinde yüzü bembeyaz olmuş Duru’yla Çınar’ı sessizce onu beklerken buldu. Gece misafir odasında kâbuslarla boğuşan kadının artık bu evde duramayacağını o da farkındaydı.

“Merak etmeyin. Gitti.”

Duru onun sözüyle teselli bulacak halde değildi. O evden hemen kaçıp uzaklaşmak istiyordu. Allah'tan kapı önünde ya da içeride ayakkabısı falan yoktu. Çınar'ınki neredeydi acaba?

"Buradan gitmem lazım."

Ayağa fırladı. Panik içindeydi. Ne yapacağını şaşırmişti. Mutfaktan çıkmak için sandalyelerle tezgâh arasında kendine yer açarken Merve, "Şimdi bir yere gidemezsiniz. Durun," dese de Duru onu duymuyordu.

Çınar mutfağın kapısından çıkmak üzereyken onu omuzlarından yakalayıp kendine çekti ve göğsüne bastırdı. Sırtını sıvazlarken, "Sakin ol. Buradayım. Sana zarar veremez," diyordu. Duru onun kolları arasında sarsılarak ağlamaya başladı. Kaçacak yeri yoktu. Yerin dibine de girse onu bulacaktı. Çağlar ve Merve çaresiz bir şekilde onları izliyordu.

Duru'nun bir nebze olsun sakinleşmesi birkaç dakikasını almıştı. Çınar ona sarılmayı bırakmadan salona götürünce onlar mutfakta kaldı. Onu kanepeye oturtuktan sonra yanında yerini aldı.

"Korktuğunu biliyorum. Ama merak etme. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Duru derin bir nefes almaya çalışsa da başarılı olamadı. Tekrar hıçkırıklara boğuldu. Günler sonra sesini duymak, teknede yaşadıklarını sanki az evvel olmuş gibi aklına getirmişti. Çınar ayağa kalktı ve kaval kemiğiyle sehpayı itip kendine yer açtı. Kanepenin önünde diz çökmüş, Duru'nun ellerini avuçlarının içine almıştı.

"Yüzüme bak. Bana bak."

Duru başını kaldırıncı bir elini bırakıp gözündeki yaşları parmağının ucuyla sildi.

"Sana zarar vermesine asla izin vermem."

Duru minnet dolu bakışlarıyla adeta savunmasız bir kedi yavrusu gibi ona bakarken, Çınar'ın elinden ona karşı büyük vaatlerde bulunmaktan başka bir şey gelmiyordu.

“Buradan gitmek istiyorsun, anlıyorum. Ama şu an dışarıda ve hamle yapmanı bekliyor olabilir. Söz veriyorum seni buradan götüreceğim. Ama şimdi değil...”

Duru, “Nereye gideceğim ki? Her yerde beni bulur. Baksana buraya bile geldi. Kim bilir başka nerelere gitti?” diye kaçacak bir yeri olmadığını anlatmaya çalıştı.

“Merak etme. Onun kolunun uzanamayacağı yerler de var. Şimdi sakın ol. Anlaştık mı?”

Duru küçük bir kız çocuğu gibi başını aşağı yukarı salladı. Çınar hâlâ bir eliyle onun elini tutuyordu.

“Şimdi o güzel gözlerindeki yaşları sil. Seni gülerken daha çok seviyorum.”

Duru onun söylemiyle ister istemez gülümsemişti. Çınar kanepeye onun yanına otururken Çağlar ve Merve mutfak toplama ve salona dönmüştü. Duru’nun sakinleştiğine sevinen Merve, kendine oturacak bir yer bulurken Çağlar cebindeki flash diski çıkarıp televizyona taktı.

“Birkaç saat içinde plakanın kime ait olduğunu öğreneceğiz. Umarım kiralık ya da emanet bir araç değildir. Bu arada adamın yüzünün bir çıktısını da aldım. Daha doğrusu birkaç. Sahibi o değilse arayışımızda bize yardımcı olur diye düşündüm. Yüzde yüz net olmasa da iş görür.”

Tekli koltuğa yerleşirken Merve’nin uzattığı kumandayı aldı. Duru hayatından bir kesiti izlemeye çok da hevesli değildi. Ama gözünden kaçan bir ayrıntıya rastlayabileceği umuduyla ekrana döndü. Çınar da sırtını kanepeye yaslamıştı.

Film izlemeye hazırlanan arkadaş grubu gibi görünseler de izleyecekleri görüntü ancak birkaç dakikaydı. Ekran önce kararı. Ardından otoparkın görüntüsü yansdı.

“Görüntüyü netleştirebilmek için birkaç ayarlama yapmam gerekti. Ama adamın yüzünü ve plakayı net görebiliyoruz artık.”

Çağlar görüntüleri kaydederken yaptığı işlemlerden bahsederken ekranda el ele tutuşmuş araçlarına doğru yürüyen çift belirdi. Adamı görünce gergince yumruğunu sıktı. Çınar onun gerildiğini hissetmiş gibi kolunu kanepenin arkasına doğru uzatıp sol omzuna dokundu. Yanında ve güvende olduğunu hatırlatmak istiyordu.

Duru'nun omuzları gevşedi. Ekrandaki görüntüye odaklandı. Arkalarından seslenen adamı duyup durdular. Duru arabaya binerken adam el kol hareketi yapıyordu. Kayıt sadece görüntüden ibaretti ama Duru konuşulanları net bir şekilde hatırlıyordu.

"Burada tanımadığı için ona sitem ediyor. Gerçekten de tanımadığını düşünmüştüm. Ne kadar aptalmışım."

"Buna aptallık diyemeyiz. Neyin içinde olduğunu bilmiyordun."

Çınar'ın savunmasının ardından görüntü sona erdi ve televizyonun uygulaması kayıttan çıktı.

"Şimdi ne yapacağız?"

Soruyu soran Merve'ydi.

Duru, "Burada kalamam artık," derken onun gözlerinin içine baktı. Sonuçta onun da başını belaya sokacaktı bu gidişle. Çok güçlü bir aileyle başını belaya sokmuştu. Merve bir anda işlemediği bir suçtan kendini demir parmaklıkların ardında bulabilirdi. Sadece Merve değil hepsi için geçerliydi bu.

"Başınızı daha çok belaya sokmak istemiyorum."

İtirazlar yükselirken tek sessiz kalan Çağlar olmuştu. Konuk oyuncu gibiydi. Yaptığı her şeyi Merve için yapıyordu ve suskunluğu bundandı.

Çınar lafa girdi. "Burada kalamayacağın konusuna katlıyorum. Güvenli bir yer biliyorum aslında." Saatine bakarak devam etti. "Ama bu saatte gidemeyiz. Bu geceyi burada geçirebilecek misin?"

Duru'nun sırtı yine gerildi. "Hayır..."

"Sorun değil, bu geceyi de hallederiz."

“Nereye gideceksiniz?”

Merve'nin sorusunun cevabını Duru da merak ediyordu. Çınar'a dönüp baktı. Genç adam havayı yumuşatmak için, “Bunu söylersem seni öldürmem gerekir,” diye cevap verince gülümsedi.

Çınar devam etti. “Bu gece Duru'yu evimde konuk edeceğim mecburen. Yarın da güvenli bir yere götüreceğim. Bir şekilde iletişim kurmanızı sağlarım.”

“Ama senin evin muayenehanenin hemen kaşısındaki dairede. Ya yine seni görmeye gelirse?”

“Erken bir saatte çıkarız. Sonuçta evimin orada olduğunu bilmiyor.”

Duru başını anladım kabilinden salladı. “Ben toparlanayım o halde.”

Ayağa kalktı. Tam çıkacakken Çağlar'ın telefonuna bir mesaj geldi. Genç adam birkaç dakika süren sessizliğini bozarak bekledikleri bilginin geldiğini haber verdi. Duru salondan çıkmak yerine geri dönüp kalktığı yere oturdu.

“Kâmil Dursun. Adresi Fikirtepe olarak belirtilmiş. Detayları hanginize göndereyim?”

Duru ve Merve birbirine baktı. Daha önce adamın aldığı ev de aynı muhitteydi. Doğru iz üzerindeydiler.

“Merve'ye gönderebilirsin. O bize iletir.”

Duru, Çınar'a dönüp “Aldığından bahsettiğimiz ev o civarda. O semtte bir şeyler dönüyor,” diyerek düşüncesini dile getirdi.

Merve, “Bu konu hakkında daha önce tartıştık,” diye açıkladı Çağlar'a.

“Yaptığın araştırmayı konuştuk. Ama bu saatten sonra orayı biz araştıramayız. Çağlar da dahil olmak üzere bizi görüp tanıyan biri çıkabilir. Nasıl yapacağız?”

Merve doğruyu söylüyordu. Adamın o semtle bir bağlantısı vardı. Herhangi birini orada görürse sorun yaşayabilirlerdi.

Ellerindeki tek adamı bu gece heba etmişlerdi. Çağlar'ın tipi bir gördüğünüzde asla unutmayacağınız türdendi.

Çağlar oturduğu yerde kıpırdandı.

“Bana bırakın.”

“Seni tanıyabilir.”

“Ben gitmeyeceğim ki...”Duru ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur, diye düşünüyordu ama anlaşılan işler onun istediği gibi ilerlemeyecekti. Merve'ye baktı. Genç kadın onun endişelerini sezmişti.

“Merak etme. Hallederim diyorsa halleder.”

Çağlar İsviçre çakısı gibi bir adamdı anlaşılan. Her şey elinden geliyordu. Duru onun istihbaratçı olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Ama Merve'ye sorarsan basit bir yazılımcıydı.

“Pekâlâ... O iş sende o zaman. Ben toplanıyorum. Kâmil midir, Duran mıdır? Umarım aradığımız adamdır.”

Yirminci Bölüm

ATEŞE DOKUNMAK

Duru'nun çantasını hazırlamasının ardından Çınar'la birlikte çıkmışlardı. Yolculukları süresince Duru oldukça gergindi. Her an arabanın önüne biri atlayacakmış da onu yakalayacakmış gibi korkuyordu. Ancak beklenen olmadı. Eve vardıklarında Çınar ondan rahat etmesini istemiş ve ortadan kaybolmuştu. Duru salona geçip kanepeye oturdu.

Genç adamın evinde daha önce fark etmediği detayları incelemeye başladı. Bir duvarın kenarına yerleştirilmiş dresuar üzerindeki çerçeveyi görünce merak edip yerinden kalktı.

Restoran gibi bir yerde, masanın etrafına toplanmış beş kişi yer alıyordu. Sıradan basit bir öğle yemeğinde çekilmişti. Çınar'ın omzuna elini atmış güzel bir kadının hemen yanında genç adama gözlerinin rengini veren babası oturuyordu. Duru bu gözleri nerede görse tanırdı. Adamın yanında ayakta orta boylu bir kadın duruyordu ve muhtemelen annesiydi. Çınar'la ortak genetik özellikler taşıyan genç bir kız da yanlarındaydı.

Resim kaç yıl önce çekilmişti Duru'nun bir fikri yoktu ama Çınar'ın gözlerindeki gülümseme o anda ne kadar mutlu olduğunun kanıtıydı. Koridorda bir kapı açılıp genç adam salona dönmüş, Duru elindeki çerçeveyi aldığı yere bırakarak ona döndü.

"Babanın gözlerini almışsın."

Çınar gülümsedi. "Daha çok ona benziyorum, evet. Annem bu yüzden hep sitem eder. Haydi gel... Odan hazır."

Duru onun peşinden kapıdan geçerken şaşkındı. Ona verilecek olan odanın, basit bir misafir odası olacağını sanıyordu. Kanepede bile yatmaya razıydı ama anlaşılan Çınar farklı düşünüyordu.

"Burası... Senin odan mı?"

Çınar başını evet anlamında hareket ettirirken gülümsedi ve "Evde başka yatacak yer yok. O yüzden seni burada ağırlayacağım. Ama merak etme, ben muayenehanede yatacağım. Rahat edebilirsin," dedi.

Duru her haliyle maskülenlik fişkırıan odaya bir göz attıktan sonra, "Saçmalama, ben kanepede yatarım," diyerek odadan çıktı.

Çınar onun bu çıkışına anlam verememiş gibi birkaç saniye odaya baktıktan sonra peşinden salona geçti.

"Neden?"

Duru kapıyı vurup çıkmakla ona nedenlerini açıklamak arasında gidip gelerek birkaç saniye cevap vermeden geçirdi. O evli bir kadındı. Onun yatağında yatarak yanlış anlamaya mahal vermek istemiyordu. Tüm bunları içinde tuttu.

"Çünkü seni rahatsız etmek istemiyorum."

Çınar iki elini yana açtı. "Rahatsız olacağımı kim söyledi? Bu daire boşalana kadar nerede uyuduğumu sanıyorsun?"

Duru onun Türkiye'ye döndüğü zamanlardan bahsettiğini tahmin etti. Ailesiyle kalmak yerine ofisinde uyumuştı. Duru ayak diredi.

“Bana bir yastık, çarşaf ve battaniye ayarlarsan dünyanın en mutlu kadını yaparsın.”

ınar bir kaşını hafifçe kaldırdı.

“Bu kadar kolay mutlu olacağını bilseydim yıllar önce bulurdum seni.”

Duru şaka yaptığını bilse de yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Başını eğerek görmesini engelledi. ınar kabullenmiş gibiydi. İstediklerini getirmek için uzaklaşırken en iyi tüm kadınların evli olmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanınca Duru onun da Robbie Williams hayranı olduğunu anladı. Bir şarkısında ‘en iyi kadınlar evli, en iyi erkekler de eşcinsel’ diyordu rock star.

ınar elinde bir yastık, bir battaniye ve çarşafı döndüğünde Duru kendini iyi hissetmişti. Ama yine de teklifini yaptı.

“Sakıncası yoksa muayenehanede yatabilirim.”

ınar elindekileri kanepenin üzerine bırakırken, “Şansını zorlama,” dedi.

Duru, “Banyoyu kullanabilir miyim?” diye sorunca “Elbette, koridorda sağda ikinci kapı. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli,” dedi.

Valizinden bir pijama takımı çıkardı. Banyoda geçirdiği süre zarfında ınar’ın dışında eve gelip giden birilerinin izlerini aramadan edememişti. Tıraş losyonları, parfümler gibi kişisel bakım ürünlerinin hepsi erkeklere ait olanlardandı. Duru onun eşcinsel olabileceğini düşünürken gülümsedi. Belki de Robbie Williams haklıydı. Bütün iyi erkekler eşcinseldi.

Tam işini bitirmiş çıkacakken ınar banyo kapısını tıklatarak seslendi. “İçecek bir şeyler ister misin? Mesela sıcak ikolata”

Duru soruyu ilk duyduğunda alkolden bahsettiğini sansa da ardından gelen teklifle gülümsedi. Havluyu yerine asarken onu yatağı sevişme amacıyla değil de uyutma amacıyla atmaya çalışan adama cevap verdi. “Sevinirim.”

Aslında çok şekerli sıcak içeceklerden hazzetmezdi. Şekersiz kahve içer, sadece soğuklarda şeker severdi. Bu yüzden de çok nadir sıcak çikolata, salep gibi içecekleri içerdi. Sıcak bir sütün sakinleştirici etkisi olduğunu bildiğinden kabul etmişti.

Banyodan çıktığında sıcak çikolata kokusunu takip etti. Çınar ikinci fincanı doldururken onun mutfığa girdiğini gördü. Kırmızı renkteki fincanlardan birini alan Duru sordu. "Her gece rutinin bu mu?"

"Nasıl?"

"Yani demek istiyorum ki her gece sıcak çikolata içer misin?"

Çınar tezgâhın üzerini toplarken cevap verdi. "Amerika'dan kalan bir alışkanlık. Her gece olmasa da hafta da bir iki kez..."

Duru imalı bir şekilde kaş kaldırınca, "Ne?" diye gülerek sordu.

"Spor salonlarından çıkmayan bir tipin var. Böyle şekerli... Daha doğrusu çocukların damak tadına uyan zevklerin olduğunu hiç düşünmezdim."

Çınar bir kolunu kaldırıp pazısını sıktı.

"Bu kasları çocukken içtiğim sütlere borçluyum."

"Çocukken ananem mahalle sütçüsünden süt almam için elimi bir tencere tutuştururdu. Ben de sütü aldıktan sonra, bahçenin bir kenarında gizlice tencereyi kafama diker, sonra üzerine tulumbadan su çekerek eksikliği tamamlardım."

Duru salona girerken, "Sana inanmıyorum! Çiğ süt mü içiyordun?" diye sorunca Çınar gülerek cevapladı. "Aynen öyle. İşin kötü tarafı ananem her seferinde, 'Bu sütçü de sütü iyice bozdu!' diye söylenirdi."

Duru siyah pijamalarıyla Çınar'ın hazırladığı beyaz çarşafla-
nın olduğu kanepeye otururken gülüyordu. Genç adam karşısında yerini alırken bacaklarını yukarı toplayıp bağdaş kurduktan sonra, "Yazık, boşu boşuna adamcağızın günahını alıyormuş," dedi.

Çınar, genç kadının dudağının kenarındaki sütü diliyle temizlemesini izlerken dalgınca,

“Onunla çok iyi anılarımız vardı,” dedi.

Duru ondaki durgunluğu fark etmişti. Ortamı gevşetmek için, “Sütçüyle mi?” diye espri yapınca genç adam kahkahayı patlattı.

“E ya sütçüyle ya da tüpçüyle...”

Duru ananesini kastederek, “Dinlemek isterim,” dediğinde Çınar elindeki bardağı dudaklarına dayayıp hepsini bitirdi.

“Bir gün belki anlatırım. Şimdi uyku zamanı... Sabah erken kalkacaksın. Hadi iyi uykular.”

“Teşekkür ederim...”

Çınar’ın odasının kapısı kapandığında yatağın içinde uyuma pozisyonu aldı. Kendini kanepede bile oldukça rahat bulmasının anlamsız olduğunu düşünerek gözlerini yumdu. Sabahın ona hazırlayacağı sürprizleri ve hayatındaki gizemleri düşünerek uykuya daldı.

Gecenin olağan sessizliğini bozan hıçkırık sesleri Çınar’ı uyandırmıştı. Birkaç saniye boyunca sesin nereden geldiğini çözmese de ayılan zihni ona Duru’nun evdeki varlığını hatırlatınca bızlıca yerinden kalktı.

Birkaç saniye bekledi. Doğru duyup duymadığından emin olmak istemişti. Çok sürmedi, biraz ötesindeki salondan yükselen ağlama sesleri, bir kez daha kapının ardından odasına sızarak ona ulaştı.

Salondan içeri çekingen bir adım atarken, pencereden sızan ışıktaki Duru’nun hâlâ uykuda olduğunu görmüştü. Yattığı yerde rahatsızca kıpırdanıyor ve ağlıyordu. Birkaç kez adını seslense de Duru onu duymamıştı.

İçeri girip tekrar seslendi. Yanıt sadece inleme olunca kanepeye yaklaşıp hafifçe genç kadının koluna dokundu ve adını söyledi.

“Duru...”

Genç kadın rahatsızca yerinde kıpırdandı. Çınar kanepenin yanında diz çöküp onun ter içinde kalan alnındaki saçları hafif bir dokunuşla geri itti. O kadar savunmasız görünüyordu ki. Bir iç çektikten sonra tekrar adını seslendi.

“Duru...”

Genç kadın yattığı yerde adeta bir cenin pozisyonu alarak büzüldü. Ağlaması için için devam ediyordu.

“Duru uyan...”

Gözünün kenarından sızan damlayı parmağının ucuyla sildiği sırada, genç kadın sıçrayarak uyandı.

“Korkma... Benim, Çınar... Ağlıyordun.”

Duru birkaç saniye nerede olduğunu farkına varmak istermiş gibi bekledikten sonra, hızla yattığı yerden doğrulup oturur pozisyonu aldı ve hıçkırıklarını serbest bırakarak onun boynuna sarıldı.

Genç adamın kolları birkaç saniye onun başının yanında havada kalsa da çok geçmeden o da sarıldı.

“Buradayım. Sakin ol... Yanımdasın, iyisin.”

Yumuşak bir ses tonuyla onu sakinleştirmeye çalışırken sırtını sıvazlıyordu. Duru o kadar korkmuştu ki kendine gelemiyordu bir türlü. Çınar bir elini yumruk yapıp sıktı. Onu bu derece korkutan adamı, çıplak ellerle parçalayabilecek kudretin damarlarında aktığını hissediyordu.

Duru sakinleşmeye başlayınca elini sırtından çekerek başına götürdü ve saçlarını okşamaya başladı. Genç kadın başını boynuna gömmüştü. Küçük burnu tenine dokunuyordu. Kanın bedeninde hızla pompalandığını hissederken o pozisyondan kaçmak istedi. Yapamadı.

“Beni tekneye götürdü.”

Duru kesik kesik konuşmaya başladığında yükselen libidosuna ket vurabilmişti.

“Beni bu kez aşağı attı. Soğuk suyun içinde boğuluyordum. Elimden bir şey gelmedi. Kendimi kurtaramadım bu kez...”

Çınar onun saçlarını okşadı. Duru hâlâ boynunun içinden konuşuyordu. Ilık nefesi tenini okşuyordu. Zorlukla yutkundu.

“Korkma, güvendesin.”

Söyleyecek başka bir kelime bulamamıştı. Zihni bulanıyordu. O an her şey ve herkes yok olmuştu sanki. Sadece o ve Duru vardı. Kendine hâkim olamadı. Onu bedeninden uzaklaştırıp çenesini iki parmağının arasına aldı. Dudakları onunkileri bulduğunda kendini yuvasında hissetmişti. Ait olduğu yerde.

Duru dudaklarını kavrayan adamdan uzaklaşmak istese de o gücü kendinde bulamamıştı. Şehvetten uzak, nazik bir şekilde onu öpen bu adama karşılık veriyordu. Aklındaki tüm düşünceler o öpücükle silinmiş, korkularından arınmıştı sanki. O anda evli bir kadın olduğunu da başındaki belaları da unutmuştu.

Yanında kendini güvende hissettiği adamın kollarında öpüşlerine karşılık verirken, elini onun göğsüne dayamıştı. Tişörtünün altında kalbinin atışını hissedebiliyordu. Birkaç saniye geçtikten sonra, genç adam öpüşünü başlattığı gibi aniden keserek dudaklarını ondan ayırdı. Alnını onunkine dayamıştı. Kesik kesik aldığı nefeslerin arasında derin sesiyle, “Özür dilerim...” dedi.

Duru onun sözleriyle gerçeğe döndü. Ne yaptıklarını fark etmediği bir durumun içine sürüklenmişlerdi. Ama adamın özür dilemesini de istemiyordu. Ona karşılık veren ta kendisi olmuştu çünkü. Titreyen kollarını bacaklarının yanında kanepeye yaslayıp destek aldı ve elinden geldiği kadar ondan uzaklaştı. Dudasının kenarındaki ıslaklığın üzerinde dilini gezdirirken genç adamı içinden çıkılmaz bir kuyunun dibine sürüklediğinin farkında değildi.

“Asıl ben özür dilerim. Burada olmamam gerekiyordu.”

Çınar diz çöktüğü yerden doğrulup ayağa kalktı. Beyninin komut verdiği bacakları hareket etmemekte inat ederken dudakları aralandı ve düşünme organına ihanet etti.

"Tam olarak olman gereken yerdesin."

Daha fazla saçmalamadan uzaklaşması gerekiyordu. Duru'nun cevap vermesine fırsat vermeden arkasını dönerek serin gecede genç kadını düşünceleriyle yalnız bıraktı.

Duru koca salonda yalnız kalmıştı. Kendini olduğundan da küçük bir hacimde hissedince, duvarlar daha da yükselmişti. Sanki oda büyüyor, o küçülüyordu. Gecenin bir yarısı, çok fazla tanımadığı ama gittikçe çıkılmaz bir durumun içine sürüklendiği bir adamın evindeydi ve onun öpüşlerine karşılık veriyordu.

Elinden gelen tek şeyi yaparak kanepede sırt üstü uzandı. Bu kez korkudan değil, çaresizlikten ağlıyordu. Bu kez hıçkırıklarının duyulmaması için sessizce, içine içine ağlıyordu. Halihazırda çıkmazda olan hayatının, çözülmez bir düğümle daha bağlanmasına ağlıyordu. En çok da onu hastası olarak gören bir adamın öpüşüne karşılık verdiği için ağlıyordu.

Sabah olduğunda Çınar'ın yüzüne nasıl bakacaktı hiçbir fikri yoktu. Bencillikle sadece kendini düşündüğü bir gerçektir. Oysa genç adam onunla arasındaki hasta doktor ilişkisini kaldırarak mesleğini tehlikeye atmıştı. Bunun tek sorumlusu kendisiydi. Belki kanuni bir yaptırım yoktu ancak bir kere bu durum etik kurallarına aykırıydı. Ve bu duyulursa Çınar'ın kariyeri olumsuz yönde etkilenebilirdi.

Eğer aralarındaki durum ya da adı her ne ise, engel olamazlarsa iyice içinden çıkılmaz bir hal alabilirdi. Duru daha hayatındaki sorunlara bir çözüm getirememişken, kocasının akıbetini dahi bilmiyorken böyle bir duruma meydan vermesi bile hataydı. Bu yüzden Çınar'la arasına mesafe koyması gerekiyordu.

Bunca zaman ona ima edilenler yüzünden manipüle olmuş bile olabilirdi. Bir şeyi kırk kere söylersen olur derlerdi. Bu du-

rum da onun gibi bir şeydi. Kocas1 sandığı adam, annesi, hatta Merve bile bu konu hakkında bir şeyler söylemişti. Bilinçaltı onu Çınar'a itiyor olmalıydı. Yoksa neden durup dururken onu öpen bir adama böylesine cevap versin ki?

Saat yedi gibi, gün aydınlanmaya başlayınca uzandığı yerden kalkarak, düşüncelerini yatakla birlikte topladı. Banyoda bızlıca üzerini değıştirdi ve saçlarını tarayıp kendine çekidüzen verdi.

Çınar, karşısında tazelenmiş, dün geceki ağlak kadından başka, her zaman dirayetli duran bir Duru bulmalıydı. Yaşananları belki silemezdi ama unutulmasını ve hakkında konuşulmamasını umabilirdi.

Hazırlıklarını tamamlayıp valizini kapattığında saat yediyi yirmi beş geçiyordu. Kendine bir kahve hazırlamaya karar verdi. Makinenin sesinin Çınar'ı uyandırmamasını umuyordu. Ama daha makineyi çalıştırmadan Çınar mutfağın kapısında bitti.

Çoktan giyinip hazırlanmıştı. Duru onun tek tel bile oynamadan güzelce taranmış saçlarına bakarken şaşkınca "Günaydın," dedi. Ne ara uyanmış ve hazırlanmıştı?

"Günaydın. Bana da ısmarlar mısınız?"

Duru ağzının içinden "Elbette, kendini evinde gibi hisset," diye gevelerken kendi kendine daha ne kadar saçmalayabileceğı hususunda fırça atıyordu.

Çınar masaya oturup kahvenin hazırlanmasını beklerken sessizdi. Duru da kendini pek konuşkan hissetmiyordu o sabah. Ama yine de sordu.

"Ne zaman çıkacağız?"

Çınar kolunu kaldırıp saatine baktı. Duru kendini bu görüntüyü her sabah izleyebileceğini düşünürken bulunca sinirlendiğini hissetti.

“Kahvelerimizi içtikten sonra çıkarız. Yolda durup kahvaltı edebiliriz.”

“Nereye gideceğiz?”

Çınar gamzesini göstermekten çekinmeden gülümsedi.

“Birkaç saat sürebilir. Biraz şehir dışına çıkacağız.”

Duru onun hâlâ kime gideceklerini söylemekten kaçındığını görünce “Kime gideceğiz?” diye sordu.

“Bunu söylersem gelmek istemeyeceksin.”

“Söyle o halde. Hayat benim hayatım, karar da benim olmalı. Haksız mıyım?”

Çınar kahvelerin hazır olduğunu anlatan bip sesine istinaden, parmakla makineyi işaret ederken cevap verdi.

“Haklı olabilirsin ama şunu unutma; inat etmen senin zararına olacak. O yüzden beni dinle ve her şeyi bana bırak.”

Duru kahveleri servis ettikten sonra onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Söylemezsen gitmeyeceğim.”

Çınar birkaç saniye boyunca sessiz kalınca, söylediği şeyin bu evde kalacağı anlamına geldiğini idrak ederek hemen toparladı.

“Yani başka yere gideceğim.”

Çınar onun toparlama çabasına gülerken kahvesini eline aldı. Çenesini hafifçe sola doğru kaldırıp göz kırparak “Merak etme, güvende olacaksın,” dedi.

Duru onun da en az kendisi kadar inatçı olduğunu fark etmişti. Teslim olmaktan başka çaresi yoktu. Zaten başka yere gideceğini söylediğinde blöf yaptığını ikisi de biliyordu. Adam onu neredeyse açık bir kitap gibi okuyordu. Onunla geçirdiği seanslara şüpheyle bakardı. Aralarında mahremiyet diye bir şey bırakmamıştı. Çınar, Duru hakkındaki her şeyi biliyordu. Rüyalarını bile... Ama genç kadının elinde onun anlattıklarından başka hiçbir şey yoktu.

Duru cevap vermeyince Çınar elindeki kahveyi bitirip lavaboya yürüdü. Genç kadın daha kahvesinden iki yudum alabilmişti. Annesinin bir sözü aklına geldi. Babası için söylerdi hep, 'Bunun ağzında teneke var, hiç yanmıyor,' diye. Duru gülümsedi. Babasını hatırlatmıştı Çınar ona.

Kahve fincanından bir yudum daha aldıktan sonra lavaboya götürüp kalanı döktü.

"Acele etmene gerek yoktu."

Duru "Çıksak iyi olur. Zaten midem almıyor," dedikten sonra Çınar'ın da yaptığı gibi bardağı yıkayıp bulaşık sepetine bıraktı.

Genç adam yatak odasına geçerek biraz oyalanırken Duru ceketini giymiş, elinde valiziyle kapı girişinde onu bekliyordu. Çınar elinde küçük bir çantayla girişte belirince şaşkınca "O ne için?" diye sordu.

"Merak etme, kendim için değil. Götürmem gereken birkaç parça şey vardı da."

Duru iyiden iyiye meraklanmıştı. Bir an önce gidecekleri yere ulaşip bu gizemi çözmek istiyordu artık.

"Çıkalım mı?"

İstanbul dışına çıktıklarında Çınar yol üstü restoranlardan birinde durup kahvaltı molası vermelerini önermişti. Ancak Duru hem merakından hem de aç hissetmediğinden teklifi reddetti. Bir an önce bu gizemin çözülmesini istiyordu. Ayrıca yapacakları yolculuk ne kadar kısa sürerse, onun için o kadar iyiydi. Bir gece evvel yaşadıkları gerilimi henüz üzerinden atamamıştı çünkü.

Evden çıkalı yaklaşık bir buçuk saat olmuştu ki Duru kafasını kurcalayan konu hakkında konuşmaya başladı.

"Eğer söylediğin gibi Uğur'un içinde birden fazla kimlik yer alıyorsa bunun ne gibi bir tedavi yöntemi olabilir? Ve bu yöntem yüzde yüz işe yarar mı? Ne kadar sürer?"

Çınar genç kadının ihtimalleri değerlendirmek istemesini anlıyordu. Yaşayacağı süreç onun için zor olacaktı. Ne kadar süreceği hastanın vereceği yanıtı göre değişirdi. Bunu sakın bir ses tonuyla Duru'ya açıkladı.

“Öncelikle hastanın durumunu kabullenmesi ve tedavi konusunda istekli olması gerekir. Aksi takdirde biz ne kadar çaba gösterirsek gösterelim, etkili olmayacaktır. Uğur'un tedaviye hevesli olması durumunda yapılacak seanslarla kimliklerin birleşmesi sağlanır. Ama bu ne kadar sürer net bir süre vermek imkânsız.”

Duru cevabı kendi içinde değerlendirdikten sonra yenisini sordu.

“Uğur'un bu konuda yalan söyleme şansı var mı peki? Yani kişilik bölünmesi yokken olduğunu iddia edebilir mi? Ya da tam tersi...”

Çınar dikkatli bir şekilde aracı kullanırken yanıtladı.

“İddia edebilir elbette. Ama tanı koymak zaten bu noktada devreye giriyor. Herkes her şey olduğunu söyleyebilir. Önemli olan gerçekten var olup olmadığı. Neden sordun?”

Duru düşüncelerini toplamak için önündeki yolu birkaç saniye izledikten sonra “Teorimizin gerçekliğini kanıtlamamız şu koşullarda imkânsız gibi görünüyor. Onun karşısına çıksam ve bu iddiayı öne sürsem reddedebileceği gibi, kabul de edebilir,” dedi.

Çınar ne demek istediğini anlamıştı. Kanıt yoktu, inceleme gerekiyordu ve bu da oldukça uzun bir süreçti. Eğer aksini kanıtlamazlarsa, yani ortada bir sahtekâr yoksa ellerinde kalan sadece Uğur olacaktı.

“Bunu şimdilik düşünmeyelim. Önemli olan ortada bir sahtekârın var olup olmadığı.”

Duru başını önüne eğip kucağındaki ellerini inceledi. Ne kadar yolları kalmıştı bilmiyordu ancak ayakları hareketsizlikten sızlamaya başlamıştı. Tam da bu noktada Çınar arabayı yavaşlatıp benzinliğe girdi.

“Ayaklarımızı açalım biraz.”

Duru hafifçe gülümsedi. Adam resmen zihnini okuyor, o daha düşünürken Çınar harekete geçiyordu. Marketin önünde arabayı park ettiler. Duru elini yüzünü yıkamak için markete girince genç adam da peşinden gelmişti. Onu rafların arasında bırakıp lavaboya geçti. Aynaya baktığında kendini tanıyamadı. Sorun yabancı olduğu bu yerin aynasında mıydı yoksa onda mı bilemedi. Birkaç saniye boyunca çöp kutusunun önünde bekledi. Dalgınlıktan sıyrıldığında orada neden beklediğini sorgulamadı. Çınar kasada aldıklarının parasını ödüyordu. Duru arabaya geçti.

Birkaç dakika geçmeden Çınar da arabaya binmişti. Elindeki poşeti genç kadına uzatarak “Hâlâ bir şeyler yemedin. Hangisini seveceğini bilmediğim için birkaç çeşit alıp geldim,” dediğinde genç kadın teşekkür etti.

“Canım bir şey istemiyor. Zahmet etmişsin.”

Saat dokuza geliyordu. Trafik bir nebze yoğunlaşmaya başlamıştı. Duru ne kadar kaldığını soracakken vazgeçti. En iyisi gözlerini yumup yolculuğun bir an önce sonlanmasını ummak olacaktı. Öyle de yaptı. Geceden zaten uykusuz olduğu için, yan uyur yarı uyanık bir transa geçmesi çok da uzun sürmemişti.

Yirmi Birinci Bölüm

BİR TUTAM HUZUR

Araba yavaşlayıp toprak bir yola girdiğinde Duru sarsıntıyla uyandı. Oturduğu yerde doğrulurken yol kenarındaki iki katlı evlere bakıyordu. Hepsi birbirinden farklı bitkilerle donatılmış bahçeleriyle, oldukça davetkâr bir havaya sahipti.

“Günaydın.”

“Pek de uyuduğum söylenemez.”

Çınar gülümsedi.

“Bir horlamadığın kaldı. Senden co-pilot olmazmış bunu öğrendim.”

Duru horlama konusunda şaka yaptığını bilse de utanmıştı. İkisi de uykusuzdu ama o bencilce uyuklamasına rağmen, Çınar araba kullanmaya devam etmişti. Onunla konuşmaktan kaçmak için iyi bir yoldu ama yanındaki şoförü uyanık tutmak da onun bir nevi göreviydi.

“Özür dilerim. Gece pek de iyi uyuyamadım.”

Konuşur konuşmaz söylediklerinden pişman olsa da iş isten geçmişti. Allahtan Çınar'ın cevap vermesine fırsat kalmadan araç durdu. Böylelikle konu kendiliğinden kapanmış oldu.

“Ben valizleri alıyorum. Sen içeri geçebilirsin.”

Duru arabadan indiğinde bekledi. Bilinmezliğin içine tek başına girmek istemiyordu. Hem zaten ev sahibi geldiklerini biliyor muydu acaba?

Çınar bagajdan onun valizini ve kendi çantasını aldıktan sonra arabayı kilitledi. O önde, Duru peşinde bahçe kapısından girdiklerinde evin beyaza boyanmış kapısı açıldı.

Duru nereye geldiklerini hemen anladı. Daha evvel Çınar'ın evinde fotoğrafını gördüğü kadın karşısında duruyordu. Biraz daha yaşlanmış olsa da çok değiştiği söylenemezdi. Çınar haklıydı. Annesine getireceğini söylese hayatta kabul etmezdi.

“Merhaba anne...”

Kadın kapının önündeki iki basamağı inerken kollarını açmış oğlunu karşılıyordu. Duru onun yanında sıklıkla bir arkadaşını getirdiği kanısına kapılmadan edemedi. Kadın onun varlığından hiç rahatsız olmamış gibiydi. Ancak sonraki cümlesiyle geleceklerinden haberdar olduğunu anladı.

“Hoş geldin Duru...”

Duru yaşlı kadının onun ismini bilmesine rağmen kendisinin onun hakkında hiçbir bilgisi olmamasına içerledi. Adını bilmediğinden nasıl hitap edeceğini şaşırdı.

“Kusura bakmayın, sizi de rahatsız ettik.”

Yaşlı kadın kolunu oğlunun boynundan çekerek ona uzandı. Aynı şekilde genç kadını da kucaklarken “Olur mu öyle şey. Ne rahatsızlığı. Çınar dün gece haber verince çok sevindim. Çok sık ziyaret edemiyor beni,” diyerek Duru'nun habersiz olduğu noktaları aydınlattı.

“Haydi, içeri gelin. Kahvaltı hazırladım.”

Çınar annesinin peşinden girerken sitem etti.

“Kurt gibi acıktım anne. Yolda durup yemek yememize izin vermedi Duru.”

Yaşlı kadın kahkahayı bastı.

“Bir an önce senden kurtulmak istemiştir de ondan.”

Çınar hafifçe dudak bükerek annesi tarafından destek görmediğine içerlediğini belli etti.

“Hadi bakalım önce ellerinizi yıkayın. Duru’ya Neşe’nin eski odasını hazırladım. Onu da odasına götür de üstünü başını değiştirip rahatlasın. Ben çaylarınızı koyuyorum.”

Duru, Neşe’nin kız kardeşi olduğunu tahmin etti. Çınar’la yalnız kalıp annesinin adını öğrenmek ve buraya getirildiği için fırça atmak için can attığından, verilen ultiatomu yerine getirdi.

Üst kata çıkan merdivenleri tırmanırken fısıltıdan biraz yüksek bir sesle Çınar’ı fırçaladı.

“Buraya geldiğimizi neden söylemedin. Kadıncağızın adını dahi bilmiyorum.”

Çınar ona doğru eğilip aynı tonda cevap verdi.

“Buraya gelmezdin de ondan. Annemin adı Mine. Aslında Emine ama babam ona hep Mine dediğinden herkes öyle diyor.”

Üst kata vardıklarından önlerindeki dört kapıdan ilkinin açan genç adam “Burası banyo, maalesef bu katta bir banyo var. Aşağıda da bir lavabo mevcut. Annemle aynı banyoyu kullanmak zorunda kalacaksın,” diye açıkladı.

Duru kendini iyiden iyiye kötü hissetmeye başlamıştı. Kimsenin düzenini de rahatını da bozmak istemezdi. Ama olan olmuştu bir kere.

“Dua edelim de bir an önce bu işi çözelim.”

Çınar banyo kapısının önünden ayrılıp tam karşısındakini açtı. "Burası senin odan... Neşeler sık sık geldiği için annem burayı çocuklara hazırladı. O yüzden iki tane yatak var. Hangisinde rahat edersen onu kullan. Annem ikisini de hazırlamıştır."

Duru kendisine verilen odaya girdi. Oda birkaç yıl önce yeniden dekore edilmişe benziyordu. Eşyalar pek de eski sayılmazdı. Duru burada çok fazla kalmayacağını umduğundan valizini boşaltmama kararı aldı. Mine Hanım'ı çok fazla rahatsız etmek istemiyordu. Maksimum iki gün içinde buradan gitmeliydi.

Valizinden bir eşofman altı ve üzerine giyeceği ince bir sweat çıkardı. Aşağıda kirlilerini koymak için bir poşet bulabileceğini umarak, üstünden çıkardıklarını geçici olarak sandalyelerden birinin üzerine bıraktı. Aşağı inmeye hazırdı ama Çınar'ın buradan gitmesine hiç hazır değildi.

Daha önce bir kez bile karşılaşmadığı biriyle tek başına günlerce vakit geçirmek, ne konuşacağını ya da nasıl davranacağını bilememek onu geriyordu. Ama elinden bir şey gelmeyeceğinden Çınar'ı tampon olarak kullanabildiği kadar kullanmalıydı. Böylece aralarında bir sohbet başlayabilir, gerginliği biraz olsun azalabilirdi.

Daha fazla oyalanamayacağından alt katın yolunu tuttu. Duru, mutfaktan gelen sesleri kendine rehber edinerek oraya yürüdü. Çınar ve annesi gülüşmelerin arasında keyifli bir sohbet ediyordu. Duru mutfaka girerken adımları çekingendi. Onu geldiğini gören Çınar yerinden kalkarak onu masaya buyur etti.

"Gel hadi, açlıktan ölüyorsundur. Akşam da yemeğin yarım kalmıştı."

Duru kendini hiç aç hissetmese de daveti kabul ederek yuvarlak masanın bir köşesine ilişiverdi. Mine Hanım servis tabağıyla çayını önüne bırakırken "Sen merak etme, birkaç güne toparlar burada," diyordu.

Duru başını kaldırıp yarım ağız gülümsedi. Elinden başka bir şey gelmemiştir. Çınar ona uzatılan tabağı hevesle annesinin elinden kapıp yüzüne yaklaştırdı ve derin bir nefes alarak tabaktaki açmaları kokladı.

“Bu kokuyu bile özlemişim.”

Çınar dört tane açma alınca Duru onun iştahına hayran kaldı. Onun aksine bir taneyi bile bitirebilecek gibi durmuyordu. Mine Hanım son olarak kendi tabağını da alarak yerine oturunca Duru’ya döndü.

“Eee, beğendin mi buraları...”

Duru, Çınar’a küçük bir bakış attıktan sonra çayını eline aldı.

“Aslında pek bir yer gördüğüm söylenemez. Açıkçası tam olarak nerede olduğumuzu bile bilmiyorum. Yolda uyumuşum, eve varmadan birkaç dakika önce uyandım. Tabelaları kaçırmışım.”

Çınar ağız dolu konuşmaya çalıştı. “Koroso...”

Annesi “Çınar...” diye söylenerek “Sakarya Karasu’dayız,” dedi ve ekledi, “Çınar kızcağızı nereye getirdiğini bile söylemedin mi? Adam kaçırmaya giriyor bu.”

Duru gülümsemekle yetindi. Çınar’ın söyleyecek sözü vardı anlaşılan. Ağzındaki lokmayı abartılı hareketlerle çiğnedikten sonra başını yukarı kaldırarak yutkundüğünü annesine gösterdi. Ağız tamamen boşalınca “Kendi nızası varsa kaçırma olmuyor anne,” dedi.

Duru, Mine Hanım’ın ne kadarını bildiği hakkında bir fikir sahibi değildi. Zaten durumu dillendirilip anlatılamayacak kadar hassasiyet içeriyordu. Hal böyleyken konuşabilecekleri sınırlıydı. Anne ve oğulun konuşmalarını dinleyerek onun hakkında fikir sahibi olmaya çalışmaktan başka çaresi yoktu.

Kahvaltının sonuna doğru, onun yarısı ellenmemiş tabağının dışında Çınar ne var ne yoksa silip süpürmüştü. Kadın iyi bir

aşçıydı. Beraber o kadar yemek yemişler onu böylesine iştahlı ilk kez görüyordu.

Yemeğini bitiren Çınar, aşına tavırlarla kahve yapmaya girişince Duru kendini masada konu mankeni gibi hissetmeden edemedi. Evin ve ortamın yabancısıydı. Alışkanlıklarını bilmediğinden kahve içmek isteyip istemediklerini sormak aklına dahi gelmemişti.

Çınar eski usul bakır cezvede kahveyi pişirirken Duru'yla konuşmaya başladı.

“Akşam konuştuğumuz gibi, gelişmeler hakkında bilgileri ben sana vereceğim. Sen kimseyle iletişime geçme. Özellikle de Merve'yle.”

Duru anlıyordu. Bir akşam önce Merve'nin evinde iletişimi Çağlar ve Çınar aracılığıyla sağlayacakları konusunda anlaşmaya varmışlardı. Kimse bir diğerine telefonda bilgi vermeyecekti. Özellikle Duru kimseyi arayamazdı.

Çınar annesinin kahvesini uzatırken “Mine Sultan burada devreye giriyor. Seninle konuşsam da durumunu ondan öğrenebilirim. Ama akşamları geleceğim,” diyerek planını açıkladı.

Duru şaşkındı. “Her gün iki buçuk saat yol tepip buraya mı geleceksin? Saçmalama...”

Çınar ona hazırladığı kahveyi uzattı.

“Bunu sonra konuşuruz.” Saatine baktı. “Birazdan çıkmam gerekecek.”

Duru onun konuyu ustalıkla kapatmasına sinir olsa da yalnız olmadıkları için ısrarını sürdüremedi. Mine Hanım sessizdi. Aklındaki düşünceleri tahmin edebiliyordu. Ya oğlunun yanındayken böyle cana yakın davranıp o gidince başından savmak için hamle yapmaya kalkarsa, o zaman Duru ne yapardı?

Düşünceleri onu rahatsız ettiğinden fincanı tutan eli titredi. Üzerine birkaç damla döküldü. Çınar peçete uzatırken, Mine Hanım ayağa fırlamış yanıp yanmadığını soruyordu. Duru'nun gözleri doldu. Boğazına takılan yumruyu zorlukla yutarak, iyi olduğunu söyledi ama titremesi arttığından fincanı masaya bırakarak ayağa kalktı.

"Sanırım üzerimi değiştirsem iyi olacak."

Gözyaşlarını zapt etmeye çalışırken anne ve oğlu geride bırakarak üst kata koşar adım çıktı. Odasına girip kapıyı kapattığında hıçkıklarını serbest bırakabildi. Birkaç dakika boyunca omuzları sarsıla sarsıla ağladı. Kapı çaldığında yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Çınar kapının dışından adını seslendi ve ekledi.

"Gelebilir miyim?"

"Elbette."

Kapının açılmasını izlerken önce derin bir nefes aldı, ardından titremeyi sürdüren ellerini ortalıktan kaldırmak için eşofmanın ceplerine soktu.

"İyi misin?"

Duru bu aralar aynı soruyu o kadar çok duyuyordu ki otomatik bir şekilde cevap vermekten yorulmuştu. İçten içe 'Hayır, iyi falan değilim,' diye haykırmak istese de her seferinde iyi olduğunu beyan ediyordu. Bu kez dürüst oldu ve cevap vermedi. Çınar suskunluğundan anladı.

"Kendini burada rahat hissetmedin mi?"

Duru yatağın kenarına oturduktan sonra, elini yatak örtüsünün üzerinde gezdirdi. Yatağa hafifçe vurarak onu yanına davet etti. Çınar onun yanına gelip oturduğunda "Uzun süredir evimde bile kendimi rahat hissetmiyorum. Burası ya da başka bir yer... Emin ol fark etmezdi," diyerek sorusunu cevapladı.

Çınar onun ne demek istediğini elbette anlamıştı. Hayatındaki bu kadar karmaşanın ortasında, nasıl kendini rahat ve iyi hissedebildi ki? O bile günlerdir huzursuzdu. Uykuları bölük börtüktü. Aklında sürekli Duru ve Uğur Turgay çifti dönüp dolayıyordu. Önceleri genç kadının hasta olduğunu düşünürken, ardından kendini kocası olarak tanıtan adamın aslında bambaşka biri olduğunu keşfetmişlerdi. Ya da adam hastaydı.

“Burada birkaç huzurlu gün geçirmeni istiyorum. Bu yüzden bence zihnindeki her şeyden uzaklaşıp kendini bir tatile çıkmış gibi farz et ki bir işe yarasın.”

“İnsan kendi kendine kalınca daha çok düşünüyor maalesef. Kendimi dinlendirmem pek mümkün olmasa da dinleyeceğime eminim.”

Çınar eğilip onun bir elini iki avcu arasına aldıktan sonra baş halının üzerindeki detaylara sabitlenmiş bir şekilde konuştu.

“Ne kadar güçlü olduğunun farkında değilsin. Bu zamana kadar belki de hiç olmadın. Ama bana kendinle ilgili anlattığın her detayda ya da yaşadıklarında açıkça görülüyor ki sen cehennem gibi bir kadınsın.”

Duru şaşkınca ona bakınca bakışlarını halıdan çekti.

“Senin en iyi ve en kötü halini gördüm. Gücünü de zayıflıklarını da. Hayat tecrübeme dayanarak söylüyorum ki sen biricik ve eşsizsin.”

Duru buruk bir şekilde gülümsedi. “Ama ben eşsiz olmak istemiyorum.”

“Ben de bu kadar yakışıklı olmak istemiyorum. Herkesin kendine göre dertleri var...”

Duru aşağı indiğinde kahvaltı sofrası çoktan toplanmış, Mine Hanım oğluyla vedalaşıyordu. Tamamen yabancı olduğu bir ka-

dımla yapayalnız kaldığından ne yapması gerektiğini bilemedi. Mine Hanım kapıdan uzaklaşırlarken “Kahveni de içemedin, hadi gel yenisini yapalım da kadın kadına bir kahve keyfimiz olsun,” dediğinde teklifi kabul etti.

Mutfağa girdiklerinde Duru kahveyi yapmak istese de Mine Hanım müsaade etmemişti.

“Sen geç otur, ben hemen hazırlarım. Bu arada sen de bana kendinden bahsedersin, olur mu?”

Duru kahvelerin hazırlanmasını sessizlik içinde bekledi. Ne kadarını anlatması gerektiğini bilmiyordu.

“Teşekkür ederim Mine Hanım. Zahmet ettiniz.”

Mine Hanım karşısındaki sandalyeye kurulurken onu fırçaladı.

“O ne demek öyle? Mine Hanım değil, Mine teyze, Mine ya da Minnoş diyebilirsin bana.”

Duru Minnoş kısmında gülümsemeden edemedi. Hakikaten de gördüğü kadarıyla bu lakabı kesinlikle hakkediordu. Ama ona ne kadar yakışsa da Minnoş diyemeyeceği açıktı.

“Peki, Mine Teyze...”

“Anlat bakalım, Çınar ile nereden tanışıyorsunuz?”

Kadıncağzın Duru’nun hakkında en ufak bir bilgisi yoktu belli ki. Çınar da tüm hastalarını buraya getirmiyorsa bu gayet normaldi. Hastası olduğunu söylememeyi tercih etti.

“Çınar’la bir doktor arkadaşı vasıtasıyla tanıştık.”

Gelecek soruların bu şekilde önüne geçebileceğini umuyordu. “Yardıma ihtiyacım olduğu bir dönemdeyim. Sağ olsun, oğlunuz da bu konuda elinden geleni yapıyor. Bu nedenle sizi rahatsız etmek zorunda kaldık.”

Mine elindeki fincanı masaya bırakırken “Aa, olur mu öyle şey. Duymamış olayım. Çınar’ın arkadaşı benim evladım sayılır. Hem burada yalnızlıktan patlamak üzereydim. Neşe sağ olsun

anca yazları geliyor. Çınar da ayda yılda bir hastalarından vakit bulursa uğrar. Tek başıma canım sıkılıyor benim de,” diye bir çırpıda konuştu.

Duru tam olarak gerçekleri anlatmadığı kadının açık sözlülüğü karşısında kendini kötü hissetmeden edemedi. Gerçi kahvaltı masasında konuşulan telefon konusu nedeniyle birilerinden kaçtığı ya da saklandığını anlamıştı kadın.

“Çok kritik bir dönemden geçiyorum. Bana elinizi uzattığınız için teşekkür ederim.”

“Lafı bile olmaz. Sen burada rahatına bak, ayrıca dediğim gibi bir can yoldaşına da ihtiyacım var. Umarım benden çabuk sıkılıp kaçıp gitmezsin.”

Kadının kahkahası mutfağı doldurunca Duru onun neşeli haline ortak olmadan edemedi.

“Size yük olmak istemiyorum. Yapılacak herhangi bir şey olduğunda bana söyleyin lütfen. Yoksa kendimi işe yaramaz hissedeceğim.”

Duru hiç olmazsa bu şekilde borcunu ödeyebileceğini düşünüyordu. Birkaç gün de olsa kadının düzenini bozmadan, elinden geldiğince yardım ederek karşılık verebilirdi.

“Ev işi halledilir kızım. Sen dinlenmene bak. Merak etme, yardım lazım olursa ben sana söylerim. Şimdi dinlenmek istersen odana çıkabilirsin. Yoldan geldin malum.”

Duru aksini düşünse de odasına gidip derin bir uykuya dalmıştı. O kadar rahat etmişti ki saatlerin birbirini kovaladığını da havanın kararıp güneşin çoktan ortadan kaybolduğunu da fark etmemişti.

Evin içinde bir yerlerde çalan telefon sesiyle uykusundan uyandı. Günlerdir farklı yataklarda uyanıyordu. Ne kadar alışmaya başlasa da bu ilk derin uykusu olduğu için birkaç saniye

boyunca tedirginlik yaşıadı. Ev sahibesine ne kadar ayıp ettiğini düşününce hemen yataktan kalktı.

Yatağı düzeltip alt katın yolunu tuttu. Salondan telefonla konuşan Mine Hanım'ın sesi geliyordu. Çınar'ın aradığını düşünerek heyecanla içeri girecekken o evde misafir olduğunu ve kadının belki de oğluyla özel bir şeyler konuşmak isteyeceğini düşünerek vazgeçti. Mutfığa geçtiği sırada konuşmasını bitiren Mine Hanım yanına geldi.

"Günaydın canım."

Duru, "Kusura bakmayın, günlerdir iyi bir uyku çekememişim," dedi utangaç bir tavırla.

Mine Hanım gülümsedi.

"Olur mu kızım. Buraya rahat etmeye geldin. Anlaşılan o ki rahat etmişsin. Acıktın mı?"

Duru, "Aslında pek aç hissetmiyordum ama sanırım acıkmışım," dedi.

Mine kısa bacaklarıyla buzdolabına doğru hızla yürürken "Yemeğimiz hazır. Hemen bir salata yapayım, ondan sonra yeriz," dediğinde Duru müdahale etti.

"Müsaade ederseniz onu da ben yapayım."

Kadın dolaptan çıkardığı yeşillikleri ona uzatarak "Olur tabi, ben de yemekleri servise hazırlarım o arada," dedi ve ekledi. "Çınar aradı. Bazı gelişmeler varmış ama yarın geldiğinde anlatacakmış,"

Mutfaktaki sessiz çalışmalarını ortamda bir gerginlik yaratmıştı. Elle tutulabilecek kadar derindi. Sofraya oturduklarında Duru, kadının inanılmaz anlayışına hayran olmadan edemedi. Oğluyla ne işi olduğunu, başının belada olup olmadığını umursamıyor, sorgulamıyordu. Başkası olsa çeşitli bahanelerle ağzını aramaya çalışırdı. Duru öyle biri olmadığını anlamıştı. Onu daha iyi tanımaya karar verdi.

“Kızınız sık geliyor mu?”

Mine Hanım en az oğlu kadar iştahlı biriydi. Ama tüm bunlara rağmen yaşına göre oldukça fit bir bedeni vardı. Hevesle soruyu cevapladı.

“Çocukların okulları, Neşe’nin okulu... Seminerler... Ancak yaz tatilinde görüşebiliyoruz. O da ancak yirmi ya da yirmi beş gün oluyor.”

“Okul derken?”

“Öğretmen... Neşe İngilizce öğretmeni.”

“Anladım.”

Duru içinde tutamadığı soruyu sordu. “Yalnız yaşamak zor oluyor mu?”

Buruk bir gülümsemenin ardından “Evlilik hayatım boyunca gittikçe büyüyen ailemle birlikte mutluydum. Ama sessizlik ve iç huzuru hep aradım. Yanlış anlama, mutsuz ya da huzursuz değildim evliliğimde. İç huzur derken bahsettiğim insanın kendini dinleyebilmesi ve vakit ayırabilmesi,” diye yanıtladı kadın.

Birkaç saniye bekleyip cümlelerini doğru anlaşıldığından emin olmak istedikten sonra devam etti.

“Ama gün gelip de çocuklar yuvadan uçunca aslında aradığının çok da kendimle kalmak olmadığını anladım sayılır. Hele ki eşimi kaybettiğimde keşke zamanı geri alabilseydim diye düşündüm hep. O küçük atışmalar, dargınlıklar ve yorgunluğu arar oldum.”

Duru benzer bir durumda olan annesini düşündü. Bu kadar yalnız mıydı o da?

“Ben de babamı kaybettim. Annem de sizin gibi başka bir şehirde yaşıyor. Ona ne kadar vakit ayıramadığımı şimdi daha iyi anlıyorum.”

Mine “Vicdanını sızlatacak bir durum değil bu. Bizim görevimiz bu. Evlatlarımızı büyütüp, birer birey olup da hayata adım atana kadar kanatlarımızın altında tutup uçmayı öğrendiklerinde salıvermek... Düzen bunu gerektiriyor. Hem aksi olsa sağlıksız

bir birey yetiştirmiş olacağımız gibi, sağlıksız da bir ilişkimiz olurdu,” diye onu telkin etti.

“Bilemiyorum. Ebeveyn olmadım henüz. Belki bir gün söylediklerinizi idrak edebilirim.”

Mine Hanım onun da yemeğini bitirdiğini görünce eline tabağını alıp ayaklandı.

“Bence iyi bir anne olacaksın.”

Duru “Siz bırakın, ben hallederim,” diyerek onun elindeki tabağı alsa da kadın başka bir şeyi masadan kapmıştı. Duru bu sefer kahveyi yapmakta ısrar etti.

“Bak işte bu hizmete alışabilirim,” dedi Mine Hanım.

Duru hafifçe güldü. Mine sohbete devam etmek için yine çocuklarından konu açmıştı.

“Neşe geldiğinde çocukların peşinde koştuktan pek de bana yardım edemiyor. Daha doğrusu o geldiğinde ben tatil yapamıyorum.”

Duru gülümsedi ama cevap vermedi. Mine sözlerini sürdürdü.

“Bir gelinim olsaydı belki o yardım ederdi.”

Kadın bir kahkaha attıktan sonra ayağa kalktı. Eski bir büfenin çekmecesinden çıkardığı albümle Duru’nun yanına gelmişti.

“Bunu gösterdiğimi sakın Çınar’a söyleme.”

Albümün kapağını açtığında Duru’nun gördüğü ilk fotoğraf Çınar’ın evinde gördüğü fotoğrafın aynısıydı.

Mine açıklamaya başladı.

“Bu rahmetli eşim, bu da kızım. Çınar’ı biliyorsun zaten. Yanındaki de Aylin...”

Duru bir kaşını ilgiyle kaldırıp kadının anlatmasını bekledi.

“Aylin eşimin bir arkadaşının kızı. Çınar’la aralarında birkaç yaş var. Birlikte büyüdüler diyebiliriz. Öyle ki hepimiz bir gün onların evleneceğini düşünüyorduk.”

Albümde bir sayfa atlayarak başka bir resme geçti.

“Bu fotoğraf Aylin’in lise mezuniyet töreninden... Çınar’dan kavalyesi olmasını istemişti. O zamanlar Çınar üniversitedeydi tabi. Sırf onun için final döneminde çıkıp gelmişti.”

Bir sonrakine geçti. Çınar’ın her fotoğrafta gözlerinin içi gülüyordu resmen. Çok gençti ve yüzündeki gülme kırışıklıklarından eser yoktu. Ama ne kadar mutlu olduğunu gözlerinden okunuyordu. Aylin’in de öyle.

“Bu fotoğraf da bir sonraki yaz tatilinde çekilmişti. Aylin üniversiteye başlamıştı. O da Çınar gibi tıp fakültesi tercih etmişti.”

Duru hikâyenin sonunu tahmin ediyordu. Aylin artık Çınar’ın hayatında değildi ama detayları merak etti.

Bir sonraki fotoğrafta çok daha yakındılar. Çınar’ın koluna girmişti Aylin. Yüzünde kocaman bir kahkahayla poz vermişti. Bu adam benim havası yaratmaya çalışmıştı sanki. Çınar ise muzip bir şekilde gülümsemişti. İkisinin üzerinde de bir davette olduklarını belli eden giysiler vardı.

“Bu da Çınar’ın mezuniyetinden... Hepimiz Aylin’in okulu bitirmesini beklediklerini düşünmüştük. Ama öyle olmadı. Çınar Amerika’ya gitti.”

Duru sonraki fotoğrafa geçen kadına merakla sordu. “Peki, Aylin okulunu bitirdiğinde ya da Çınar geri döndüğünde neden evlenmediler?”

Kadın kalan birkaç resme özlemle bakarak sayfaları çevirmeye devam etti.

“Bilmiyorum... Aslına bakarsan belki de biz öyle düşündük. Aralarında bir ilişki olduğuna dair hiçbir zaman bir belirti görmediğimi söyleyemem. Hep adı konulmamış bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Ama demek ki yanlışmışım.”

Albümdeki fotoğraflar bitmiş, Mine kapağı kapatmıştı. Duru merak ediyordu. Çınar'la ilgili daha fazla bilgi almak onu daha yakından tanımak istiyordu.

"Aylin evlendi mi peki?"

Kadın kapağı okşarken dalgınca cevap verdi.

"Hayır... O da Çınar gibi hâlâ bekâr. Çok nadir de olsa tatillerde denk geliyorlar. Sanki aralarında onlarca yıl ve mesafe yokmuş gibi kaldıkları yerden devam ediyorlar."

Kahvesini bitiren Duru fincanı yanındaki sehpaıa bıraktı. Çınar'ın, Aylin'le ilişkisini merak etse de başka soru sormadı. Gördüğü fotoğrafların hepsinde ikisinin de gözlerinin içi gülüyordu. Neden birlikte olmamışlar ya da neden ayrılmışlardı, bunu onlar bilebilirdi. Duru, Mine Hanım'ın konuşmaya başlamasıyla daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Kısacası, o zamandan beri bir gelinim olması konusunda umudumu kestim sayılır."

Duru buruk bir şekilde gülümsedi. Kadın, kocasının ardından göçüp gitmeden biricik oğlunun mürüvvetini görmek istiyordu. "Öyle demeyin, bir gün aradığını bulur o da."

Mine Hanım ayağa kalkıp albümü yerine koydu. "Öyle mi dersin?"

Duru o anda aydınlanma yaşadı. Bunları sadece tepkisini ölçmek için anlatmıştı. Açık açık aralarında ne olduğunu soramadığından Çınar'ın hayatındaki yerini anlamaya çalışmıştı. Ama Duru'nun da buna verecek bir cevabı yoktu.

Çınar'la o neydi, iki arkadaş mı yoksa sadece doktor ve hasta ilişkisi mi? O sınırı çoktan aştıklarını biliyordu aslında. Belki de hiçbir zaman hastası olmamıştı. Gülümsemekle yetindi. Mine konuyu değiştirdi.

"Yürüyüş yapmaya ne dersin? Akşam yemekten sonra şöyle bir yürüyorum. Bana eşlik etmek ister misin?"

Yirmi İkinci Bölüm

ÇÖZÜLMİYEN BİR BAĞ

Yarım saati aşkın bir yürüyüşün sonunda havanın soğukluğuna teslim olup geri dönmüşlerdi. Kapıdan girerlerken yanakları soğuktan kızaran Duru, Mine Hanım'ın söylediği bir şeye kahkahayla cevap veriyordu.

Yürüyüş iyi gelmişti. Şu anda Uğur da evliliği de çok uzak bir zaman diliminde kalmış gibiydi. Sanki yaşadıkları başkasının hayatını anlatan bir romandan aklında kalanlardı.

Mine Hanım gerçekten hayattan zevk alan bir kadındı. Duru onun yalnızlığını annesininkiyle bağdaştırmakta hata etmişti. Kadın yalnızdı ama hayat olduydu. Neşeli ve eğlenceliydi. Görmüş geçirmiş bir kadındı. Ne annesine ne de İnci Hanıma hiç benziyordu. Kocasının ölümü onu her ne kadar etkilese de kendini kapatmamış, onun ardından yasını tuttuktan sonra hayata dört elle sarılmıştı. Duru ondaki karaktere sahip olabilmeyi diledi.

Mine odasına çekildiğinde Duru gündüzktü uykudan mı yoksa yürüyüşün verdiği enerjiden mi bilinmez, kendini hiç yatağa girmeye hazır hissetmiyordu.

Çamaşırlarını yıkamaya karar verdi. Kirlileri alıp banyoda çamaşır makinesinin içine attı. Çok temiz ve düzenli bir banyoydu. Tüm deterjanlar renklerine kumaş tiplerine göre ayrı ayrıydı. Kapsül deterjanlar, sıvı deterjanlar ve toz deterjanlar. Leke çıkarıcılar, yumuşatıcılar... Mine Hanım'ın çamaşır konusunda takıntılı olduğu anlaşılıyordu.

Programın bitmesi bir saati geçecekti. Aklına salondaki büyük kitaplık gelince aşağı indi. Salon duvarının birini tamamen kaplayan kitaplık oldukça çeşitliydi. Klasikler, kurgu dışı kitaplar ve araştırma kitaplarının yanı sıra Duru bir yerde bir anatomi sözlüğü gördü.

Çınar'a ait olmalıydı. Yerinden çıkarıp okunmaktan yıpranmış kapağın üzerinde elini gezdirdi. İçini açıp ilk sayfasına baktı. Birkaç küçük not alınmıştı. Merak ederek elinde sayfaları çevirmeye başladı. Her terimin yanında küçük küçük notlar vardı. Çınar'ın sistemli çalışmasını hayranlıkla inceledi.

Kendine kısa terimlerle akılda kalıcı bir şifreleme yapmış ve muhtemelen bunu ezberlemişti. Duru gözünün önünde sabahlara kadar ders çalışan genç tıp fakültesi öğrencisini kolaylıkla canlandırabiliyordu. Sözlüğü yerine dudaklarının kenarındaki gülümsemeyle bıraktı.

Klasikler belki uykusunu getirir umuduyla incelemeye başladı. Gözü iki ciltten oluşan Anna Karenina çevirisine takılınca gülümsedi. Lise yıllarında okumuştı. O zamanlar alt metnine anlamamış, Anna'nın kocasını aldatma hikâyesi olarak görmüştü eseri.

Anna'nın bir tren altında sona eren yaşamını şimdi okusa çok farklı düşüncelere kapılırdı illaki. Sadece sevilme isteyen bir kadındı Anna. Kocasında bulamadığı ilgiyi abisinin baldızının sözde nişanlısında bulunca kalbi ona kaymıştı ister istemez.

Duru içinde bulunduğu durumda bu kitabı es geçti. Kendini ne Anna'nın yerine koymak istiyor ne de evliliğini hatırlatan bir şeyler görmek istiyordu. Monte Kristo Kontu'nu da geçip Gurur ve Önyargı'da karar kıldı. Defalarca okumaya çalışmış ama hiç sonunu getirememişti. Bu yüzden de hakkında çekilen hiçbir filmi izlememişti. Jane Austen'ın muhteşem eserini alarak üstü katın yolunu tuttu.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar kitap okumuş ve ardından tuhaf rüyalarda gezindiğı bir uykuya dalmıştı. Rüyasında Jane Austen'ın yarattığı evrende bulmuştu kendini. Üzerinde dönem kıyafetleriyle, ona uçsuz bucaksız gibi görünen kırlarda bir göl kenarındaydı. Merve ve Çağlar da tıpkı onun gibi dönem giysilerini giymiş, hatta genç asistanının elinden bırakmadığı beyaz dantelli bir şemsiyesi vardı.

Asıl başrol oyuncusuysa Çınar'dı. Bay Darcy'ye yakışır bir kıyafetle tam bir İngiliz centilmeni gibi görünüyordu. Duru normalde bıyıktan nefret etmesine rağmen, Çınar'da gördüğü bıyığı hiç yadırgamamıştı. Sabah uyandığında rüyasının tuhaflığına gülse de gerçekte Çınar'ı bıyıklı görse ne tepki göstereceğini düşünmeden edememişti.

Alt kattan yükselen kokuların davetine dayanamayarak yataktan çıktı ve odayı şöyle bir topladı. Kendini pek tembel, daha doğrusu halsiz hissediyordu. Bir duş alamayacak kadar üşengeçti o sabah. Alt katın yolunu tuttu.

“Günaydın Mine Teyze...”

Mine mutfakta kahvaltı hazırlıkları yaparken onun sesini duyup gülümsedi.

“Günaydın şekerim. İyi uyuyabildin mi? Umarım gürültü yapıp seni uyandırmadım.”

Duru hafifçe gülümsedi.

“Hayır, gürültüye değil, kokulara uyandım. Enfes kokuyor. Ne hazırlıyordunuz, yardım edeyim.”

Mine elindeki su böreği tabağını masaya bırakırken “Hazır sayılır, çayları koymak için seni bekleyecektim,” dedi.

Duru çayı koymak için ısrar ederek ocağın başına geçerken kendini mahcup düşmüş hissetmeden edemedi. Gittiği her yerde birilerine yük oluyordu. İnsanlar sürekli ona hizmet etmek zorunda kalıyordu. En kısa zamanda kendine bir yol çizmeliydi.

“Bugün için bir planınız var mı?”

Mine sandalyesinde yerini alırken “Pazara giderim diye düşünüyordum. Eksik birkaç şey var, onları tamamlarım. Neden sordun?” dedi merakla.

Duru hafifçe gülümseyerek o işi kadıncağızın üzerinden almayacağı çalıştı.

“Bana güvenir ve müsaade ederseniz o işi ben halledeyim. Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum bu şekilde. Hem bana da değişiklik olur. Günlerdir, buraya yaptığım yolculuk dışında kapıdan dışarı çıktığım söylenemez.”

“İstersen beraber gidelim?”

“Siz bilirsiniz elbette ama siz yorulmayın istiyorum.”

Mine Hanım ikna olmuştu. Ona bir liste hazırlamış ve çok da uzakta olmayan pazaryerini tarif etmişti. Duru üzerini giydikten sonra Merve'nin yanında bulundurması için ısrar ettiği parayı da alıp çıktı.

Hava açıktı, ancak deniz kenarında olmanın yarattığı dezavantajla oldukça sert ve rüzgârlıydı. Duru üşüyen ellerini kabanının cebine sokarak, birkaç dakika içinde bedeninin ısınacağını düşündü. Sokağı dönerken gördüğü yaşlı bir çift onu başıyla selamlayınca o da aynı şekilde karşılık verdi. Küçük yerlerde herkes birbirini tanırdı.

Birkaç dar sokağı geçtikten sonra, geniş bir alanda kurulmuş pazaryerine ulaştı. Sabahın erken saatleri olduğu için pek kalabalık denemezdi. Duru listeye göz atıp cebine koydu.

Çocukken annesiyle birlikte gittiği pazaryerlerini hatırladı. Annesinin bir sistemi vardı. Upuzun kurulmuş pazaryerinde, önce bir baştan diğer tarafa yürür ve alacaklarını belirlerdi. Dönüşteyse hiç şaşmadan tezgâhların başına geçer, eliyle seçer, seçer sebzeleri meyveleri pazar arabasına doldururdu. En başa döndüklerindeyse Duru'ya mevsimine göre ya elma şekeri ya da pamuk şeker alırdı.

Duru ilk tezgâhın başına geldiğinde orta yaşın sonlarına yaklaşmış olan pazarcı onu selamladı.

“Elmalarım çok güzel, istersen bir tanesine bakabilirsin.”

Duru gülümseyerek adamı geri çevirirken bir kilo elma tartmasını rica etti. On beş dakika içinde alışverişini tamamlamıştı. Ellerindeki poşetlerin yükü ağır gelmeye başladığında geri dönüş yolunu tuttu.

Sokağa yaklaşırken başının dönmeye başladığını hissetti. Elindekileri yere bırakıp soluk almakla, kalan yolu bir an evvel tamamlamak arasında gidip gelirken baş dönmesi arttı.

Bacakları ona ihanet eder gibi titriyor ve adımları bir diğerinin önüne geçiyordu. Eve yüz metre bile kalmamışken gözlerini karardı.

Duru kendine geldiğinde başında Mine Hanım ve yabancı bir kadın vardı. Mine Hanım yere diz çökmüş ve genç kadının başını dizlerini üzerine yaslamıştı. Diğer kadın ise elindeki kolonyayla bileklerini ovuyordu. Duru'nun gözlerini açtığını görünce hep bir ağızdan “Çok şükür,” diyerek birbirlerini teselli etmeye başlamışlardı.

Duru doğrulmaya çalışırken “Ne oldu?” diye şaşkınca sordu. En son hatırladığı eve varmak üzere yürüdüğüydü.

Mine Hanım, “Bilmiyorum ki kızım, Nezaket Hanım bahçeye çıkarken senin düştüğünü görmüş. Hemen beni aradı. Bizim evden çıkarken görmüş seni. Koştum geldim, yerde yatıyordum. Hay Allahım, iyisin değil mi? Hastaneye gidelim mi?” diye peş peşe sıraladı.

Duru’nun üstü başı toz olmuştu. Tanımadığı insanların merhameti onu duygulandırmış, ne kadar yalnız olduğunu hatırlatmıştı. Gözleri doldu. Zorlulukla yutkunarak “İyiyim, başım döndü sadece,” diyerek üzerini temizleye çalıştı.

Mine koluna girerek onu kaldırmaya yeltenince hâlâ titreyen dizleri üzerinde doğrulmak zorunda kaldı.

“Hadi içeri geçelim, üşümüştün. Buz gibi ellerin... Nezaket Hanımcım çok teşekkür ederim. Gerisini biz hallederiz.”

Duru kadına yapmacık da olsa gülümseyerek, kuru bir teşekkür ettiğinde yerlere saçılan Pazar eşyalarını gördü.

“Şunları toplasaydım.”

Mine onu evin kapısına sürüklerken “Bırak sen onları, hallederim ben. Seni içeri sokalım önce,” dedi.

Duru attığı her adımda eski gücünün yerine geldiğini hissediyordu. Salondaki kanepeye uzanması hususunda ısrar eden Mine Hanım’ı dinleyip, sırt üstü yattı. Tavana bakarken hem ne olduğunu düşünüyor hem de Mine Hanım’ın Pazar eşyalarını içeri taşıyan sesini dinliyordu. Kadının başına iş çıkarmıştı.

Her şeyi mutfığa taşıdıktan sonra salona Duru’nun yanına gelen Mine Hanım “Nasıl oldun? Daha iyi misin?” diye sordu.

“İyiyim, merak etmeyin.”

Duru doğrulmaya çalışınca eliyle onu durdurdu. “Kalkma sakın. Ben sana şimdi bir adaçayı hazırlayıp geliyorum.”

Duru arkasından “Zahmet etmeyin,” diye bağırsa da dinlemedi.

Telaşlı mutfak seslerinin ardından elinde dumanı tüten bir fincanla içeri giren Mine "Burada mı içersin yoksa yukarıda mı?" diye sorunca Duru, "Ben iyiyim, gerçekten," diye kendini tekrarladı.

"Yok yok, sen şimdi yukarı çıkıyorsun. Üzerini değiştiriyorsun, bunu içip uzanıyorsun."

Duru onu dinlemeyip kanepenin yanına kadar gelen kadını reddedemedi. Yavaş hareketlerle ayağa kalktığında baş dönmesinin henüz geçmediği belli oldu. Mine'nin koluna girmesine müsaade ederek üst katın yolunu tuttu.

İzin verecekleri bununla sınırlı kalmamıştı. Üzerini değiştirmesine yardım eden Mine Hanım, o yatağa girip fincanı bitirmeden başından ayrılmamıştı. Duru adaçayının tadını biraz farklı bulsa da zaten ılınmış olan çayı birkaç yudumda bitirmişti.

"İçine melisa da koydum. Gevşersin."

"Teşekkür ederim. Zahmet oldu."

"Şimdi yat dinlen sen."

Duru hafifçe gülümseyerek kadının odadan çıkışını izledi. Kendini ilkokul çağlarında gibi hissetmişti. Annesi de hastayken ona tıpkı böyle davranırdı.

Duru odasının kapısının tıklatılmasıyla uyandı. Hafifçe gerinerek kendine gelmeye çalışırken kapı bir kez daha tıklatılınca, onu uykusundan uyandıran sesi hatırlayıp yerinde doğrularak "Gelebilirsiniz," dedi.

Kapı açıldığında gelenin Mine değil de Çınar olduğunu görünce şaşkınca "Senin burada ne işin var?" diye sormuştu. Bir eliyle üstüne çekidüzen vermeye çalıştı.

Çınar kapının girişinde hareket etmeden duruyordu.

"Annem hastalandığını söyledi."

Duru üzerindekiyi kaldırarak yataktan çıkarken Çınar'ın her kötü anında yanına adeta ısınlandığını düşünüyordu. Yine onun

çin tüm işini gücünü bir kenara bırakıp onca saatlik yolu tepip gelmişti.

"Hasta değilim. Küçük bir baygınlık geçirdim diyebiliriz. Ayrıca sen yine mi randevularını iptal ettin?"

Çınar hafifçe gülümseyerek omuz silkti. Duru'nun yataktan çıkmasını dalgın bakışlarıyla izliyordu.

"Pek de önemli bir durum yoktu. Zaten bu akşam gelecektim."

Kolundaki saate bakıp ekledi.

"Sadece birkaç saat erkene aldım hepsi bu."

Duru yataktan çıkınca biraz üşümüştü. Üzerine bir ceket giydikten sonra kapıya yürüdü.

"Eh gelmişsin artık. Saatin önemi yok o halde. Hem zaten menaktan çıtlamak üzereydim. Vereceğin haberleri bekliyordum."

"Merve ve Çağlar birkaç bilgi edinmişler. Onun hakkında konuşacaktım. Bu arada hafta sonu için onları da buraya davet ettim. Umarım sakıncası yoktur."

Duru şaşkınca sordu. "İyi de ev senin evin değil mi? Benim için neden sakıncası olsun." Ardından hızlıca ekledi. "Annene sorman gerekir."

Çınar mutfaktan çıkan annesine sevimli bir gülücük attı. "Mine Sultan benim misafirlerimi sever. Öyle değil mi?"

Annesi "Seni bana getirdikleri için misafirlerine minnettar olduğum bir gerçek. Nasıl oldun Duru? Daha iyi misin?" diyerek oğluna ince bir laf dokundurduktan sonra Duru'yla ilgilendi.

"Teşekkür ederim. Gerçekten de gayet iyiyim."

İçtiği çay onu sakinleştirmiş ve oldukça gevşetmişti. Rahat bir yoku uyumuştı. Gece gördüğü rüyalar aklına gelince gülümsedi.

Duru salona geçen anne ve oğlu takip ederken merakını hâlâ tatmin edememişti. Mine'nin yanında konuşmak istemediğinden konuyu tekrar açmaya yeltenemedi.

“Aylin’i gördüm.”

Çınar’ın söyledikleri yanındaki iki kadının da dikkatini ona vermesine neden olmuştu. Mine Hanım hevesli bir şekilde soru sorarken, Duru sessiz kaldı.

“Ah burada mıymış? Haberim yoktu açıkçası. Ne kadar kalacakmış?”

Çınar oturduğu berjerde sırtını iyice yaslarken “Ne zaman gelmiş ne zaman gidiyor ya da ne kadar kalacak sormadım,” diyerek annesinin hevesini kırdıktan sonra ekledi. “Sana selam söyledi. Bir ara uğrayacakmış.”

Mine’nin yüzünde adeta güller açmıştı. Anlaşılan Aylin’i çok seviyor ve hâlâ gelini olarak görmeyi umuyordu. Duru içinde bir yerlerde kadının onu da sevmesini istediğini fark etti.

“Biraz yürüyelim mi?”

Duru soruyu Çınar’a bakarak sormuştu. Genç adam “Bence kendini yormaman gerekiyor,” diyerek kararsız bir cevap verince Duru onu harekete geçirmek için ayağa kalktı.

“Yok, ben iyiyim. Açık hava daha iyi gelir. Mine Teyze gelmek ister misin?”

Duru aslında Çınar’la yalnız kalmayı umuyordu ancak kadının dışlanmış hissetmemesi için nezaket gereği sormuştu. Çok şükür ki Mine Hanım daveti reddetmişti ama bu kez de Duru bütün gün tembel tembel yattığı için vicdan azabı duydu.

“A o zaman biz de çıkmayalım. Yapabileceğim bir şey var mı? Yemek falan elimden gelir.”

Mine hafif bir kahkaha attı.

“Eminim geliyordur. Ancak öyle bir işim yok. Dikiş nakış işleri... Yardım edecek bir durum yok yani. Siz keyfinize bakın. Ben yemekleri hazırladım zaten.”

Çınar “Akşam dışarıda yeriz diye düşünüyordum ama,” dediğinde Mine Hanım reddetti.

"Zaten sürekli dışarıda yiyorsun. Biraz da ev yemeği ye oğlum. Boş ver dışarıyı."

Çınar yediği küçük fırçanın ardından gülerek Duru'ya döndü. "Görüyorsun değil mi? Hiçbir fırsatı boş geçmiyor."

Duru kahkahayı patlattı. "Vurdu ve gol oldu."

Üst kata çıkıp hazırlandıktan sonra hiç oyalanmadan dışarı çıktılar.

Pazar yerinin aksi yönünde ilerleyen Çınar, "Nasıl, rahat edebildin mi?" diye sordu.

Duru elleri cebinde, bakışları adımlarında yanıtladı.

"Annen çok iyi biri, beni rahat ettirmek, evimde hissettirmek için elinden geleni yapıyor."

Çınar "Ama yine de rahat değilsin," dediğinde Duru sinirlendiğini hissetti.

"Terapi mi yapacağız, yürüyüş mü?"

Çınar onun alınganlığına şaşırmıştı. Yürüyüşlerini konutların bulunduğu alandan uzağa doğru sürdürürken konuştu.

"Konuşacağımızı düşünmüştüm. Ama sen yanlış anladın sanırım."

Duru'nun ayakları birden olduğu yere çakıldı.

"Beni burada tek başıma bırakıp gittin."

Çınar da durmuştu mecburen. "Şartları biliyorsun. Kalmak istemediğimi mi sanıyorsun?"

Duru onu cevabıyla yeniden hareketlendi. Adam da ona ayak uydurmuştu.

"Çağlar arabanın sahibini bulmuş. Ancak sahibi sizin gördüğünüz adam değil."

Duru "Adam adının Kadir olduğunu söylemişti zaten, Araç Kamil diye birinindi," dediğinde Çınar başıyla onayladıktan sonra, "Evet arabayı emanet almış, Kadir'i de bulduk. Uğur'u tanıyor ama başka bir isimle," dedi Çınar.

Duru şaşkınca “Nasıl?” diye sordu.

Çınar’ın konuya böyle aniden girmesiyle ne konuşacaklarını unuttuğunu fark etti. Adımları biraz daha sıklaşmış tek tük konutları geçmişlerdi. Ağaçların sık olduğu bir alana doğru ilerliyorlardı. Ancak yol bitmemişti. Anlaşılan burası bir yürüyüş, ya da piknik alanına çıkıyordu.

“Adı Mustafa. Ama adam Uğur... Ya da ona benzeyen biri... Bilemiyoruz şu anda.”

Duru ağaçlar sıklaşmadan önce durdu.

“Biz yanlış yoldayız.”

Çınar etrafına bakındı. Duru onun yanlış anladığını fark ederek yürümeye devam ederken cümlesini düzelitti. “Yani boşuna adamı araştırıyoruz. Kilit nokta Uğur ve ailesi...”

Çınar onun neden bahsettiğini anlamıştı. Duru devam ederken başını sallayarak onu dinliyordu.

“Üç seçenek var. Birincisi Uğur hasta ve bunu ancak onun rızasıyla öğrenebileceğiz. İkincisi, Uğur’a benzeyen ya da bir şekilde benzetilen adam onun yerine geçti. Bunu ailesinin düşmanı ya da kişisel düşmanı yapabilir ya da yapar. Bu da bizi ailesine götürüyor. Üçüncü ve son ihtimal ise Turgay ailesi bir şeyler saklıyor olmalı.”

Çınar olduğu yerde durunca Duru’da onunla durmak zorunda kaldı. Bulundukları nokta ağaçların ortasında yaklaşık on metre çapında bir boşluktu. Çevrelerini saran ağaçların fısıltısı dışında çıt çıkmıyordu. Ancak Çınar sessizliği bozdu.

“Anlaşılan bu konuda biraz düşünmüşsün.”

Duru boynunu hafifçe sağa yatırarak “Yapacak başka bir şey yoktu,” dedi.

Çınar birkaç saniye boyunca sustuktan sonra onayladı. “Haklısın, belki de aileyi araştırmalıyız.”

Duru boynunu arkaya doğru iterek gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı.

“Her şeyiyle ortada görünen bir ailenin sırlarını, içinde olan ben bile bilmiyorken nereden başlayabiliriz ki?”

Çınar onun bu pes etmiş halini görünce ona cesaret vermek istedi. Uzanıp elini tuttuğunda, Duru başını düzeltip önüne baktı. Çınar’ın mavi gözleri onunkileri buldu hemen.

“Zor olduğunu biliyorum. Ama bir şekilde başaracağız. Başaracaksın.”

Duru dudaklarını sıktı. İnce bir çizgi halini alıp kaybolmuşlardı. Derin bir nefes aldı. “Söylemesi kolay...”

Eli hâlâ Çınar’ın avucunun içindeydi. Genç adamın sıcaklığı elinden tüm bedenine yayılırken sanki elektrik akımı verilmiş gibi hissetmesine neden olmuştu. Ama elini çekmedi.

“Bazen her şeyi unutup hayatıma devam mı etsem diye düşünüyorum. Ona gidip ne olursa olsun kabul ettiğimi, birkaç hafta önceki yaşamıma dönmek istediğimi söylesem...”

Çınar hafifçe gülümseyip başını sola eğdi.

“Pes edeceksin yani.”

Duru cevap vermedi. Bakışlarını ondan kaçırmıştı. Çınar onun aksine pes etmedi. Boştaki eliyle çenesinden tutup başını kaldırdı. Parmakları hâlâ çenesindeyken gözlerinin içine baktı.

“Pes etmeni istemiyorum.”

Gözlerinin içine baktığında Duru’nun içi titredi. Belki de çenesine dokunan parmaklardı onu titreten. Ya da onunkini bırakmayan eliydi tüm bunların suçlusu. Bakışları onunkine işleyen gözlerinden kayıp dudaklarını buldu. Aralarında sadece bir adımlık mesafe vardı. Boğazı kurumuştu. Elinde olmadan diliyle dudaklarını ıslattı.

Bunun vereceği sinyalin yanlış olduğunu biliyordu. Çınar’ın bakışları onun hareketiyle dudaklarına kitlendi. Duru oradan ka-

çıp uzaklaşmak istiyordu. Ya da aralarındaki bir adımlık mesafeyi kapatıp onun kollarına teslim olmak.

İkisi de konuşmadı, harekete geçmedi. Duru'nun kulakları uğuldamaya başlamıştı. Aralarında ikisinin de farkında olduğu bir çekim vardı. Her ikisi de ilk hareketi diğerinin yapmasını bekliyordu. Çınar en çok reddedilmekten korkuyordu. Başları birbirine doğru çekilirken evren onlara mesajını verdi. Nereden çıktığı belli olmayan birkaç kuş, kanat çırpıp sessizliği de aralarındaki çekimin yarattığı büyüyü de bozmuştu.

Duru bir adımda ondan uzaklaşarak aralarındaki teması kesti. Boğazındaki yumruyu yutarken başını aşağı eğdi. Yerdeki yaprakları süzdü. Gözlerine bir kez daha bakarsa aralarındaki çekime dur diyemeyecekti.

Çınar büyüyü bozdu. "Hadi gel, üşütmeden geri dönelim."

Duru onun geldikleri yöne doğru ilerlemesini birkaç saniye izledi. Ardından o da harekete geçti.

Çınar'a yetişmek için attığı birkaç koşar adımın ardından elini yakaladı ve ona dönmesini sağladı. Genç adam dönlünce aralarındaki mesafeyi kapattı. Elini çenesine yaslayıp parmak uçlarında yükseldi ve onu öptü.

Çevrelerinde yükselen ağaçların rüzgârda çıkardığı hışırtıya eşlik eden bir grup kuşun kanat çırpmasını, Duru'nun hayatını altüst eden karmaşayı ya da birbirleriyle olan ilişkilerindeki konumlarını umursamadan öpüşüyorlardı. Baş dönen genç kadın boşta kalan eliyle adamın koluna tutunmuştu.

Çınar ise karmaşık duygular içindeydi. Duru'ya karşı en başından beri ilgi duymaktan kendini alamıyordu. Çoğu zaman başka şartlar altında tanışmış olmayı dilemiş, hatta zaman gelmiş, ona olan ilgisini yatıştırabilmek için kendinden uzaklaşmayı dahi denemişti. Ancak illaki bir şekilde yolları kesişiyordu.

En başta ona yardım etmek için duyduğu ilgi, istemeden de olsa kişiliğine yönelmişti.

Duru'ya kocasına bir şans vermesini tavsiye etmesi aralarına mesafe koymaya çalışmasındandı. Ama evren ya da kader, kim ne derse desin, bir şekilde birbirlerine çekiliyorlardı. Onu evinde misafir ettiği gece bunu iyice anlamıştı. Sonrasında uzakta geçirdiği bir gün ve gecede, zihnini ondan uzaklaştıramamıştı.

Duru'nun sonunda pişmanlık duyacağını bilse de öpüşüne karşılık vermekten kendini alamıyordu. İnsan zaten delicesine istediği bir şeyi nasıl reddedebilirdi ki? Hele ki reddedilmekten korkarken.

Öpüşleri derinleşirken genç kadını incitmekten korkuyormuş gibi naif hareket ediyordu. Belki de bunun bir tekrarı olmayacaktı. Bitmesini ya da ondan uzaklaşmayı hiç istemiyordu. Öpüşmeleri, aniden başlatan tarafın aynı şekilde sonlandırmasıyla sona erdi. Bir adım geri atmış ve çekiniyormuş gibi gözlemini ondan kaçırmıştı. Sonra konuştu ve sadece iki kelime çıktı dudaklarından.

“Özür dilemeyeceğim.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

YENİ BİR OYUNCU

Eve geri döndüklerinde birbirlerinden uzak durmaya çalışıyorlardı. Duru üst kata çıkıp üzerini değiştireceğini söylediğinde, Çınar annesinin yanına gitmişti. Genç kadın ondan özür dilemeyeceğini beyan ettikten sonra hiç konuşmamışlardı.

Duru zihninin giderek bulandığının farkındaydı. Zira evli ve sorunları olan bir kadın olduğunu unutup yeni yetme genç kızlar gibi ağaçların arasında başka bir adamı öpen o olamazdı. Artık kendini tanıyamıyordu. Çınar'a karşı yoğun duygular hissettiğini sonunda kendine itiraf etmişken hayatına nasıl yön verecekti?

Alt katta çalan kapının sesi ona kadar ulaştığında daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve Merve'nin beklediğinden de erken geldiğini düşünerek sevindi. Odada biraz daha kalıp düşünürse kafayı yiyeceği aşikârdı. Aceleyle alt katın yolunu tuttu.

Merdivenlerden inerken talihine küfretmeden edemedi. Gelen Merve değil süper komşu kızı Aylin'di. Duru fotoğraflarda gördü-

ğünden onu hemen tanımişti. Sarı saçları sanki kuaförden yeni çıkmışçasına düzgün ve parlıyordu. Minyon tipli görünmesine rağmen kısa sayılmazdı. Düzgün bir vücudu, biçimli bir burnu vardı. Duru eski halini görmese burnunun estetik mucizesi olduğuna kalıbını basardı ancak görünen köy kılavuz istemiyordu. Haksızlık etmedi.

Mine Hanım onun aşağı indiğini görünce geri kaçma şansı ortadan kalkmıştı.

"Gelsene Duru, Aylin'le tanıştırayım sizi."

Duru yapmacık bir gülümsemeyle kalan son birkaç basamağı merden "Merhaba," diyerek selamladı.

Aylin nerdeyse otuz iki dişini de gösteren bir gülümsemeyle "Merhaba," dedi. Çınar ortada görünmüyordu.

Aylin, ev sahibine "Misafiriniz olduğunu söylemedi Çınar. Ben daha sonra da gelebilirim," dediğinde kadın hemen itiraz etti.

"Aa, olur mu öyle şey. Hem Duru birkaç gün daha burada... Ha şimdi gelmişsin, ha sonra fark etmez."

Aylin elindeki borcamı uzatırken "E o zaman bir kahvenizi içeyim. Bu arada Çınar nerede? Gitti mi yoksa? Ona brownie yapmıştım," dedi.

Duru içinden onu taklit ederek 'Ona brownie yapmıştım,' diye söylene de sorunun cevabını o da merak ediyordu. Bu kadının Çınar'la ilgili planları olduğu kesindi. Mine Hanım sinyalleri doğru almıştı. Ama nasıl olmuştu da başarı sağlayamamıştı merak konusuydu.

Onlar salona doğru geçerlerken Mine Hanım elindeki borcamı da alarak mutfaka yönelmeden önce "Çınar da gelir şimdi, ufak bir işi olduğunu söyleyip çıktı. Ne işiyse artık bu," diye açıkladı.

İki genç kadın salonda yalnız kalmıştı. İkisi karşılıklı kanepeye oturduklarında çok geçmeden Mine Hanım da yanlarına

geldi. Kimsenin kahve yapacağı yok gibi görünüyordu. Duru kahve için Çınar'ın mı beklendiğini, yoksa kahveyi onun mu yapmasının beklendiğini kestiremedi. Duru kalkıp hazırlamayı düşünürken Çınar ön kapıyı açarak içeri girdi.

Genç adam salondan gelen konuşma seslerini duymuş olmalı ki doğrudan oraya yönelmişti. Duru onun eve girdiğini duyduğunda diğer kadınların ne konuştuğunu idrak edemeyecek kadar heyecanlanmıştı. Kalbi yerinden çıkacakmışçasına atıyordu. Yaklaşık yarım saattir birbirlerini görmemişlerdi ve bu ana kendini hiç hazırlayamamıştı. Tekrar karşılaştıklarında nasıl hareket edecek ya da nasıl davranacaktı planlamamıştı.

Çınar salona girdiğinde nefesi kesildi. Genç adamın yanakları kızarmış, sarıya dönük kumral saçlarıyla tezat bir görüntü oluşturuyordu. Elmacık kemiklerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle içerideki kadınlara bakarken iki genç kadının da yüreğini hoplattığının farkında olmalıydı.

Duru ayağa fırladı. "Ben kahve yapayım."

Aylin'in onunla flört etmesini, en kötüsü de Çınar'ın ihtimal dahi olsa buna cevap verdiğini görmek istemiyordu. Mutfığa geçtiğinde Aylin'in kahveyi nasıl içtiğini bilmediği aklına geldi. Ama sormak için içeri girmek istemiyordu. Kadınlardan gelen kıkırdama ve kahkaha karışımına karışan genç adamın sesi adeta başını döndürüyordu.

Daha önce defalarca konuştuğu ve dinlediği adamın sesi, şimdi nasıl oluyordu da onu bu kadar etkileycbiliyordu akıl işi değildi. Tezgâhın kenarına elini dayayıp yaslandı. Derin bir nefes aldı. Aylin'in kahvesini de sade yapmaya karar vererek fincanları çıkarıp hazırlıklara başladı.

Cezveyi doldurup ocağa koyarken düşüncelerini saçma sapan ama tehlikesiz alanlara yönlendirerek kendini meşgul etti. İçerideki seslerden kopmaya çalışıyordu. Bunda Çınar'ın yanına

geldiğini fark etmeyecek kadar başarılı olmuştu ki genç adam “Yardım ister misin?” dediğinde ürktü. Sapından tuttuğu cezveyi neredeyse ocağın üzerinden düşürecekti.

“Hey sakın ol.”

Duru cezveyi hemen tezgâhın üzerine alıp dökülenleri silmeye çalışırken suskundu. Ağzını açarsa aptalca bir şey söyleyeceğini düşünüyordu. Ama konuşmaması daha kötü oldu. Çınar bezi elinden alıp tezgâha bıraktı. Gözlerine bakmak için çenesini parmaklarıyla tutup başını yukarı doğru kaldırdı.

“Küs müyüz?”

Duru başını kaçıramasa da bakışlarını onun gözlerinden kaçırabilmişti. “Elbette hayır. Sadece korktum. Şimdi, müsaadenle...”

Bacaklarını titreten temastan uzaklaşarak, cezvedeki kahveyi aldı ve lavabonun içine boşalttı. Keşke duygularını da bu kadar rahat dökebilseydi. Cezveyi çalkaladı ve yeniden su doldurdu. Çınar tam arkasında durmuş onu izlerken eli ayağına karıştı. Kahve kavanozunu açamadı. Neredeyse elinden düşürecekken “Bana bırak,” dedi Çınar.

“Ben hallederim. Zaten gelmeseydin hazırda bile.”

Kavanozu açmayı başardı ve kaldırıp genç adama gösterdi. Bir an önce mutfaktan çıkmasını istiyordu. Ama öyle olmadı. Meraklı misafir, Çınar’dan çok fazla uzak kalmaya dayanamamış gibi mutfakta bitmişti.

“Yardım lazım mı?”

Duru neredeyse elindekini tezgâhın üzerine bırakıp çıkacak kadar sinirlenmişti. Mutfak kapısından bakınca bir kahve yapamayacak kadar beceriksiz mi görünüyordu? Ama sakın olmaya çalıştı. Misafirdi ve ona göre davranmalıydı.

“Hayır teşekkürler. Ama Çınar’ı da yanında götürürsen sevinirim.”

Çınar onun tarafından istenmeyişine içerlemişti. Alınan gözleriyle Duru'ya bakarken "Sen geç Aylin, geliyorum ben," dedi.

Duru gitmesini dileyerek gözlerini kapadı. Birkaç saniye bekledi. Hiçbir hareket olmamıştı. Gidip gitmediğini görmek için arkasını dönmek zorundaydı ve öyle de yaptı.

Çınar hâlâ bıraktığı pozisyonda duruyordu.

"Özür dilerim."

Duru kaşlarını çatı. O daha ne için özür dilediğini düşünmeye başlamıştı ki Çınar devam etti.

"Özür dilememeliydim... Yaptığımdan pişman değilim."

Onun cevabını beklemeden mutfaktan çıktı. Duru'yu ilk öptüğünde dilediği özrü geri almıştı. Pişman olmadığını söylemesi, aralarında bir şeyleri yoluna koymaktan daha çok karmaşıktır. Kahve cezvesini otomatik hareketlerle ocağa koydu. Çınar'la ilgili düşüncelerine öyle derin dalmıştı ki neredeyse taşıracaktı. Son anda kaynama noktasını çoktan geçen cezveyi ocaktan alarak, kahveleri fincanlara boşalttı.

Aylin'in sinir bozucu kahkahası eşliğinde salona girdi. Çınar'la ikisini kanepede yan yana otururken bulduğunda tepsiyi bırakıp kaçmak istedi. Ona ne oluyordu da böyle içinden kışkanç bir canavar çıkıyordu akıl sır erdiremedi.

Ona kadar sayarak servisi yaptı. Kahvesini içmeden bir yere gidemeyeceğinden tekli koltuklardan birine oturdu. Bir an önce kaçmak için bir bahane bulması gerekiyordu. Bu düşünceyle fincanından bir yudum aldı. Sıcak sıvı, ağzını yaktığında neredeyse yine fincanı üzerine dökecekti. Allahtan odadaki herkes Çınar'ın daha ne kadar kalacağını soran Aylin'e vereceği cevabı beklediğinden onun bu durumunu fark etmemişlerdi.

Çınar "Sanırım hafta sonunu burada geçireceğiz. Arkadaşlarımız da yolda," diyerek soruyu cevaplayınca Aylin dönüp göz

ucuyla Duru'ya baktı. Genç kadının Çınar'ın hayatındaki yerini anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Ah o zaman birlikte bir şeyler yapabiliriz. Ne dersin Duru? Biz genelde burada karşılaştığımızda beraber takılırız. Yürüyüş, piknik ya da mevsimine göre denize gireriz. Senin için bir sakıncası yoktur umarım.”

Duru Çınar'a kısa bir bakış attıktan sonra “Arkadaşlarımız da olacak. Onların fikrini almadan cevap vermek pek de doğru olmaz sanırım. Değil mi Çınar?” diyerek topu ona attı. Çınar onu destekledi ancak çok kesin değildi.

“Merve ve Çağlar ne düşünür bilemiyorum. Onlara danışmak lazım.”

Aylin açık kapıyı kaçırmadan aradan sızdı. “O halde onlarla konuşup bana haber verirsiniz. Seni çok özledim. Birlikte vakit geçirmek için can atıyorum.”

Duru, kızı tokatlamamak için kendini zor tuttu. O yokmuş gibi davranmaktan zevk alıyor gibiydi. Ama somut bir varlık olarak karşısındaki koltukta oturuyordu işte. O ana kadar sessizliğini koruyan Mine Hanım her ne kadar Aylin'i gelini olarak görmek istese de anlaşılan durumun çirkinliğine katlanamamıştı ki fikrini söyledi.

“Aylin, Çınar'ı her zaman görebilirsin. Bu kez arkadaşlarını ağdırlamak için burada. Bence ısrar etmesen daha iyi olur.”

Duru onun hangi tıp fakültesinden mezun olduğunu merak etmişti. Ya bu evrende yer almıyordu ya da altı yaş grubuna hizmet veren oyuncak bandajlar ve stetoskopların kullanıldığı bir okulda okumuştı. Çünkü çocuk gibi davranıyordu.

Çınar bunun farkında değilmış gibi “Öyle deme anne. Epeydir görüşmedik. Ben de Aylin'i yakalamışken biraz vakit geçirmek isterim,” deyince Duru'nun bardağı taşı. Birden aklına bir şey gelmiş gibi yapıp ayaklandı. “Yukarıda bir şey unuttum da,” diye kaçamak bir cevap vererek oradan uzaklaştı.

Duru, Aylin'in sonunda evden çıktığını duyana kadar aşağı inmedi. Yatağında oturmuş çocuk gibi somurttuğunun farkındaydı ama elinden başka türlü gelmiyordu. Erkeklerin hepsinin gözü cidden bu kadar kör müydü, yoksa sadece Çınar mı bu kıza karşı bu kadar tolerans gösteriyordu?

İlk önce buna sinirlendi. Sonrasında ise kendine. Başında onca dert varken, saçma sapan kıskançlık krizlerine giriyordu. Evet, kıskandığının farkındaydı. Belki de her kadının içinde yatan o her yerde parlama isteği ve öne çıkma arzusu onda da vardı. Bilemedi. Bildiği tek bir şey vardı, o da bir daha Aylin'le bir araya gelmek istemediği idi.

Odasında bu düşüncelerle neredeyse bir saatten fazla baş başa kaldı ve onu rahatsız eden olmadı. Ne Çınar onunla konuşmak için yukarı çıkmıştı ne de Mine Hanım hâl hatır sormuştu. İkisi de onu yalnız bırakmışlardı. Neredeyse uyuyacakken kapıya yavaş bir araç sesi onu kendine getirdi. Günler sonra tanıdık bir yüz, hatta bir dost göreceğini hatırlayarak sevindi. Keyfi yerine gelmişti. Alt kata inerlerken, Çınar çoktan misafirleri karşılamış onları içeri davet ediyordu.

"Hoş geldiniz..."

Merve onun merdivenlerden gelen sesini duyunca gülümseyerek başını kaldırdı. "Selam."

İki genç kadın birbirlerini ilk kez kucaklayıp öpüyordu. Duru bunu yadırgamadı. Merve'yi gerçekten de özlemişti. Günlerdir sesinden bile mahrum kaldığı bu genç kadın, yıllardır hayatında iş için bile olsa hemen her gün görüşüp haberleştiği biriydi ve yokluğunu fazlasıyla hissetmişti. Merve, o ana kadar genç kadınının bile farkında olmadığı bir şey söyledi. "Yüzün çok solmuş, buraya dinlenmeye gelmiştin. Hasta mı oldun yoksa?"

Duru onun bu dikkatine şaşırarak hasta falan olmadığını söylerken Çınar araya girdi. "Sen ona bakma, küçük bir baygınlık geçirmiş. Annem arayınca ben de apar topar geldim."

Merve endişeli gözlerle ona bakıp “İyi misin?” diye sorarken Çağlar ve Çınar tokalaşıyordu. Mine Hanım da mutfaktan çıkıp yanlarına gelmiş ve misafirlere hoş geldin diyordu. Duru soruya cevap vermeden Merve’yle birlikte salona yürüdü.

“Aç mısınız?”

Soru Mine Hanım’dan gelmişti. Merve hayır diyecekken Çağlar boğazını temizledi. Duru ayaklandı.

“Yemekleri hazırlayalım o halde. Mine Teyze sen keyfine bak. Biz Merve’yle hallederiz.”

“Aa olur mu hiç öyle şey, kızcağız daha yeni geldi.”

Duru itiraz kabul etmedi. Merve ise çoktan ayaklanmış elini yüzünü yıkamak için lavaboyu soruyordu. Hiç olmazsa böylece biraz yalnız kalabileceklerdi. Çağlar ve Çınar içeride yol durumundan, trafikten ve havadan sudan bahsediyorlardı. Merve de kısa süre içinde Duru’ya katıldı.

“Nasılsın?”

Salata malzemelerini çıkarırken Merve’nin elinden almasına müsaade etti ve daha önceden hazırlanmış olan yemeklerin başına geçti.

“Çok yorgunum. Karmaşık duygular içindeyim. İstanbul’dan uzakta olmak başumdaki büyük problemleri biraz unutmamı sağladı ama...”

Merve o susunca devam etmesi için “Ama...” diyerek teşvik etti.

“Şu anda daha da fazla içinden çıkılmaz bir durumdayım.”

Merve yıkadığı yeşilliklerin süzülmesini beklerken kapıya doğru bir bakış attı. “Çınar mı?”

Duru şaşkınca ona bakınca iki elini yukarı kaldırıp teslim olmuş işareti yaptı.

“Kusura bakma ama ben demiştim diyeceğim. Sana olan bakışlarını dışarıdan gözlemleme şansım çok oldu. Ayrıca sadece o değil. Birbirinizden etkilendiğiniz aşikâr.”

Duru ocağın üzerindeki çorbayı karıştırmayı bırakarak ona döndü. "Ben bile ondan etkilendiğimi bilmezken sen nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ayrıca benim başımda zaten bir deri varken neden başka bir iş açayım?"

Merve kıkırdadı. "E gönül ferman dinlemiyor demişler."

Duru gözlerini devirip ocakta ısınan karnıyarığı kontrol etti.

"Söyle o zaman dinlesin! Benim buna ayıracak vaktim de ruhsal sağlığım da yok maalesef."

Merve salatayı doğramaya başlamıştı.

"Bir konuda haklısın. Sorunlarını çözmeden adım atamazsın."

Çok iyi bildiği bir noktaya değindiğinden, kendi içinde onu tebrik etse de cevap vermedi. Merve konunun değiştiğini anlamıştı.

"Senin Fa Fa Fa diye seslenen adam Kadir adında biri... Soyadı Yalçın'mış. Çınar anlattı mı?"

Duru tekrar çorbanın başına geçti. Evet anlatmaya başlamıştı ama aralarındaki elektriklenme yüzünden çok da detay verememişti. Bunu Merve'ye söylemedi.

"Biraz bahsetti." Sustu, görmeyen gözlerle çorbayı karıştırmaya devam ediyordu.

"Bence Uğur'un kişiliklerini ya da sahtekârını araştırmak yerine ailesine odaklanmalıyız."

Merve başını salladı. "Aslında iki koldan ilerlemek daha mantıklı... Ama ne bulmayı umuyorsun ki?"

"Seçenek çok fazla... Birer birer eleyerek devam edeceğiz. Ya ortada saklanan bir sır var ya Uğur hasta ya da gerçekten de bir sahtekâr kocamı öldürüp yerine geçti."

Mine Hanım'ın mutfağa girmesiyle kadınların konuşması yarıda kalmıştı. Konuşmanın ne kadarına şahit olduğundan emin değildi Duru. Ama gelişinden şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Biraz düşünmeye ihtiyacı vardı.

Yemekler hazır olduğunda hep birlikte sofraya oturmuşlardı. Duru, yemek boyunca Çınar'dan uzak bir mesafede göz göze gelme ihtimali olmadan onu incelemişti. Aralarından geçenler nedeniyle o da gergindi. Çınar'ın onu öptükten sonra dilediği özür fark etmese de gururunu incitmişti. Ona sorulan soruyla düşünceleri aniden bölününce "Pardon?" demekle yetindi.

Merve tekrarladı. "Diyorduk ki yarın için aklında bir şey var mı?"

Konudan ne kadar uzak olsa da plan denilince aklına hemen Aylin geldi. Sinirlendiğini hissetse de sakinliğini korumaya çalışarak omuz silkti.

"Çınar'a sorun."

Çınar cevap vermeyince masada elle tutulur bir gerginlik oluştu. Mine Hanım ortamı yumuşatmak için "Maden Deresi'ne gidebilirsiniz," diyerek ortaya bir fikir attı.

Merve'nin ilgisi tamamıyla Duru'daydı. Çınar konuşmaya başladığında genç kadın yutkunma ihtiyacı hissetti.

"Maden Deresi'nde yapılacak çok şey var elbette. Ama sanırım siz buraya sadece dinlenmeye gelmediniz. Daha rahat ve sakin, yalnız kalıp konuşabileceğimiz bir ortam yaratmak daha mantıklı olmaz mı?"

Duru kendini tutamadı. "Evet, özellikle de yabancıların olmadığı bir ortam olursa iyi olur."

Çınar'ın önce kaşları çatıldı. Birkaç saniye içindeyse yüzünde bir gülümseme belirdi. Duru onu Aylin'den kıskanmıştı. Bu hoşuna gitse de Aylin'in onun için hiçbir anlamı olmadığını bir şekilde ona anlatmalıydı.

"Mangal yapalım." Çağlar mizacıyla doğru orantılı bir teklifle gelince hepsi birden güldü.

Merve “Merak etme aç kalmazsın,” diyerek karnına hafifçe bir dirsek attı.

Genç adam alınmışa benzemiyordu. İkinci tabak pilavının son kırıntılarını mideye indirmekle meşguldü.

“Karnım tokken daha faydalı olacağımı düşünüyorum. Açken kafam çalışmıyor hiç kusura bakmayın.”

Duru, “O zaman doğru yerdesin. Mine Teyze’nin yemekleri bir harika,” dediğinde Mine Hanım, “Mangal Çınar’ın işi,” diyerek konuyu yine Çınar ile Duru’nun arasında bıraktı.

Duru, “Kahve içmeyen var mı?” diyerek konuyu değiştirdi.

Kimseden ses çıkmamıştı. Çağlar dışında herkes yemeğini bitirdiği için tabaklarını alıp masadan kalkmaya başladılar. Duru kendi tabağını lavaboda temizlerken Çınar yanına geldi. Neredeyse birbirlerine temas edecek kadar yakındılar. Baş dönmesi, Duru’da kronikleşmeye başlamış olmalıydı. Keza yine başının dönmeye başladığını hissediyordu. Çınar’ı uzaklaştıracaklarını umarak elindeki tabağı alıp duyulamaya başladı.

Birden ayağının altındaki zeminin kaydığını hissetti. Elindeki tabağı gürültülü bir şekilde lavabonun içine bırakırken gözleri kararmıştı. Tezgâha tutunmayı denese de başarılı olamadı.

Çınar, dengesinin bozulduğunu fark ettiğinde Duru’ya dönmüştü. Her şey birkaç saniye içerisinde olduğundan, Çınar’ın dışında hiç kimse Duru’nun yeni bir baygınlığın eşiğinde olduğunu fark etmemişti. Tam yere yığılmak üzereyken onu kucakladı ve “Merve!” diye seslendi. Genç adamın seslenmesiyle mutfakta küçük çaplı bir arbede yaşandı.

Çınar kendinden geçmiş olan Duru’yu kucaklarında üst kata çıkarırken, Merve peşinden geldi. Mine kolonyayla ilgili bir şeyler söyleyip salona koşmuştu. Çağlar ise elindeki tabakla olduğu yerde kalakalmıştı.

Çınar, Merve'nin kapıyı açmasını beklerken Duru'nun yüzüne baksa da saçları kapattığından pek fazla bir şey göremedi. Merve ışığı yaktığında yavaşça genç kadını yatağa bıraktı.

İki parmağını genç kadının boynuna dayayıp nabzını ve solunumunu kontrol etti. Yavaşta ancak bir sorun görünmüyordu. Pencereyi açıp odaya hava girmesini sağladı.

O sırada elinde kolonya şişesiyle annesi odaya girmişti. Çınar, "Merve bir bardak su getirir misin?" dedikten sonra, annesinin elindeki kolonyayı alıp rafa bıraktı. Duru'nun yanına döndü ve ayaklarının altına bir yastık yerleştirdi. Ardından pantolonunun düğmesini açtı ve belini rahatlattı. Tekrar nabzını kontrol etti. Normal görünüyordu. Mine Hanım usulca yanına yaklaşp "İyi mi?" diye sorunca başını sallamakla yetindi. Kaşları çatılmış sırtı ok gibi gerilmişti. Mine Hanım oğlunun endişelendiğini görebiliyordu.

O sırada Duru kendine gelmeye başladı. Merve elinde koca bir bardak suyla içeri girince Çınar elini uzatarak bardağı aldı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Sırtını eliyle destekleyerek kalkmasına yardımcı oldu. Duru'nun yüzü bembeyaz olmuştu. "İyiyim. Bir anda başım döndü."

Çınar elindeki bardağı uzatırken sitemkâr bir ifadeyle konuştu. "Aslına bakarsan bir anda demek hata olur. Gündüz de aynısı oldu. En kısa sürede bir doktora görünmen gerekiyor."

Mine, "Aylin'i çağırırım mı?" diye sorduğunda Çınar "Gerek yok," dedi. "Onun da şu an yapabilecekleri benimkilerle sınırlı... Tetkik yapılmadan teşhis koyamayız."

Merve arkadaşına yanaştı. Hava akışına engel olmamaya çalışsa da endişeli olduğu her halinden belliydi.

"İstersen hemen hastaneye gidebiliriz."

Duru başını iki yana salladı. "Ben iyiyim."

Herkesi ayaklandırdığı için vicdan azabı çekiyordu. Yattığı yerde biraz daha toplandı. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Çınar söylediklerini teyit etmek istermiş gibi bileğini kavrayıp nabzını kontrol etti. Bir sorun görünmüyordu. "Kalkabilecek misin?"

Duru yatağında olduğunun farkına vardığında hızla ayağa kalktı.

"Hey, yavaş. Kan basıncın daha yeni yerine geliyor."

Çınar dirseğinden tutarak dengesini sağlamaya çalıştı. Merve önde, onlar arkada dışarı çıkarlarken Çağlar da peşlerine düştü. Alt katta dumanı tüten bir adaçayıyla Mine onu karşılamıştı.

"Çay sana iyi gelmişti. Hemen yenisini yaptım. Nasıl oldun kızım?" diye sordu.

"İyiyim, merak etmeyin. Zahmet etmişsiniz."

Salona girdiklerinde Mine Hanım merakına engel olamadı. "Beni yanlış anlamamı istemem ama sormam gerekiyor. Normalde böyle bir rahatsızlığın var mı kızım?"

Duru kanepeye otururken "Hayır, bildiğim kadarıyla sağlık sorunum yok," dedikten sonra Çınar'a baktı.

"Aslına bakarsan zihninde bir sorun olmadığını teyit ettik ama bir gün içerisinde iki kez kendinden geçmen kesinlikle bir sağlık sorununa işaret ediyor olabilir. En son ne zaman adam akıllı sağlık kontrolünden geçtin?"

Merve bir asistanın olması gerektiği gibi hemen söze girdi.

"Kazayı saymazsak her yıl rutin olarak tüm personele check-up yaptırıyoruz. Buna herkes dahil..."

Çınar, Duru'ya bakarak "Bir sorun olmadığına emin misin? Küçükük bir problem?" diye sordu.

Duru hatırlamaya çalıştı. Ama bir sağlık sorunu olsa illaki bilirdi.

“Kansızlık dışında bildiğim bir şey yok. O da çocukluğumdan beri kronikleşti. Hey zaten ben iyiyim. Bir sorun yok. Kendimi de normal hissediyorum.”

Ne kadar normal olduğunu göstermek istemiş gibi çaydan büyük bir yudum aldı. Mine Hanım ve Merve mutfakı toplamaya gitti. Çınar yanında kalmıştı.

“İyi misin?”

Duru “Bir kez daha nasıl olduğumu sorarsanız çığlık atacağım,” diyerek sitem edince Çınar gülümsedi. Onu fırçalaması iyi olduğuna işaret etti.

Aralarındaki gerginlik biraz da olsa hafıflediğinden rahatlayarak sohbet etmeye başladılar. Çınar annesiyle vakit geçirmekten hoşlanıp hoşlanmadığını sorunca “Annen harika biri. Onu daha sık ziyaret etmelisin,” diyerek Mine Hanım hakkındaki düşüncelerini dile getirdi.

“Onu biraz ihmal ettiğimin farkındayım. Ama buraya gelmek benim pek hoşuma gitmiyor son zamanlarda.”

Duru oyuncak doktoruyla aralarında yaşadıkları bir problem-den dolayı gelmek istemediği gibi bir düşünceye kapılmıştı. Ama irdilemedi.

“Kahveler de geldi!” Merve elinde tepsiyle içeri girdiğinde Çağlar ayağa kalkmıştı.

“Müsaade ederseniz ben bahçede içeceğim.”

Duru şaşırmıştı. Merve açıkladı. “Sigara içecek de.”

Duru bir kaşını kaldırdı. Çınar “Aklından bile geçirme,” diyerek çıkıştı.

Merve, Çağlar’a eşlik edeceğini söyleyince “Biz de gelelim madem,” diyerek kanepeden kalktı. Hep birlikte ay ışığı altında kahvelerini yudumlamaya başladılar.

Yirmi Dördüncü Bölüm

VEDA BUSESİ

Neredeyse bir saattir balkonda oturuyorlardı. Kahvesini bitiren Mine Hanım üşüdüğünü söyleyerek içeri geçmişti. Çağlar telefonundan hafif klasik müziklerden oluşan bir liste başlatmıştı.

Çınar'ın annesi yanlarından ayrılınca hepsini bir araya getiren konuyu konuşmamaları için bir sebep kalmamıştı. Duru'nun, Merve ve Çınar'a bahsettiği fikri Çağlar'a da anlattılar.

“Az evvel check-up dediniz ya aklıma geldi. Uğur'un sağlık bilgileriyle adaminkileri karşılaştırsak, ne elde ederiz?”

Çınar bu konuda en bilgili kişi olduğundan hepsinin bakışları ona dönmüştü.

“Teorilerden birini elememizi sağlayabilir. Ama bunun dışında net bir şey belirtemez.”

“Yani?”

“İkiz kardeşlerin, yani tek yumurta ikizlerinin DNA dizilimleri aynıdır. Doğal olarak kan gruplarına kadar aynıdır. Eğer

Uğur'un bir ikizi varsa, bu bize bir şey kazandırmaz. Aynı şekilde Uğur'da kimlik bozukluğu varsa da DNA'sı bize onun Uğur olduğundan başka bir şey söyleyemez. Elenecek tek seçenek, ortada bir sahtekârın varlığı olur."

Birkaç saniye duraksadıktan sonra ekledi.

"Tabi adamın kan grubunun aynı olma ihtimali de var. Uğur'un kan grubu ne?"

"A pozitif."

Genç kadın bir an bile duraksamadan cevap vermişti. Çınar başını yana doğru eğip dudaklarını hafifçe büzdü.

"Mesela AB negatif en az bulunan kan grubu. Yani yüz kişiden otuz biri A pozitif iken bir tanesi AB Negatif. Böyle bir durumda gerçekleşme olasılığı yüksek tesadüf. Kısacası eğer AB negatif olsa daha şanslı olurduk ama bu şartlarda hiçbir şansımız yok."

Merve "Yine de kayıtları inceleyeceğim," dediğinde Çağlar, "Bir yapılacaklar listesi oluşturalım. Örneğin kan grubunun tutup tutmadığını kontrol etmek gibi. Muzaffer Turgay'ın geçmişi-ne bir çomak sokalım bakalım. Evin bulunduğu mahallede daha çok araştırma ve benzeri," diye kafasında sıraladı.

Duru asistanına baktı. "Annemle konuşmam gerek. Meraktan çıldırma noktasına çoktan varmıştır. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Aslına bakarsan... Annen günde birkaç kez beni arayıp seni soruyor. Üzülmemen için söylemek istemedim."

Duru boğazına takılan yumruyu zorlukla yuttu. Annesini nasıl arayacağını bilmiyordu. Ankesörlü telefon bile yerini belirlemeleri için yeterli olacaktı. Hatta çoktan peşine birileri takılmış olmalıydı.

"O..." Sustu. Derin bir soluk alıp devam etti. "O ne yapıyor?"

Merve yalan söylemedi. "Kuyruğuna basılmış aslandan fark-sız. Mukadder Hanım istifa etti düşün."

“Seninle uğraşmıyor değil mi?”

Merve omuz silkti. “Soluğunu sürekli ensemdede hissediyorum. Ama açık açık hareket edemiyor. Elleri bomboş.”

Çınar’a “Sana bir daha geldi mi?” diye sordu.

“Şaşırtıcı ama hayır... Aramadı da.”

Duru derin bir nefes aldı.

“Açık açık olmasa da bir şekilde izimi bulmaya çalıştığına eminim. Çok daha dikkatli olmamız gerekiyor. En küçük hatada eline düşerim.”

Kocası hakkında böyle konuşmak onun için oldukça zordu. Adamın kocası olup olmadığından hâlâ emin değildi neticede. Ama ondan uzak kalmak korkularını yenmesi konusunda bir nebze yardımcı olmuştu. Kâbus sayısı azalmıştı ve onu daha az düşünüyordu. Şehirden uzaklaşmak gerçekten de yardımcı olmuştu.

“Ben yatıyorum, istediğiniz bir şey varsa çekinmeyin. Evinizdeymiş gibi rahat edebilirsiniz,” dedi Mine Hanım onların yanına gelerek.

Hep bir ağızdan ona iyi geceler derken Duru’nun aklına bir şey takılmıştı. Kadın gittikten sonra Çınar’a sordu.

“Kim nerede yatacak? Hepimizi alacak kadar yatak yoktu bildiğim kadarıyla.”

Misafirler çekingen bakışlarıyla ev sahiplerine dönünce Çınar açıkladı.

“Ya ben bu gece salonda yatacağım ya da seni taşıyacağız ve Merve’yle aynı yatağı paylaşacaksın.”

İki genç kadın birbirine baktı. Her ikisi açısından da sorun yoktu. “Salonda yatmana gerek yok. Ben Merve’yle uyurum. Zaten yeterince rahatsız ediyorum sizi.”

“Sorun olacaksa biz otelde de kalabiliriz.”

“Duymamış olayım. Yatacak yer konusu da çözüldüğüne göre içeri geçelim mi? Üşümüş görünüyorsunuz.”

Herkes sanki bu daveti bekliyormuş gibi ayaklandı. Merve üzerini değiştirmek için üst kata çıkarken, Çağlar ona eşlik ederek çantalarını yukarı taşıdı. Çınar’ın odayı gösterme teklifini reddetmişti.

Duru onunla yalnız kaldıklarında gerginleştğini hissetti. Oadaki sessizliği bozan tek şey, Çağlar’ın telefonundan gelen müzik sesiydi. Çınar da bunu değiştirmek için bir çaba harcamıyordu.

Duru salondan kaçmak için ayağa kalktığı anda Elvis’in o müt-hiş ezgileri duyulmaya başladı.

“Wise men say, only fools rush in”

(Bilge adamlar der ki; sadece aptallar âşık olur.)

O uzaklaşmadan Çınar yanına geldi. Elvis “But I can’t help falling in love with you,” (Ama sana âşık olmaktan kendimi alamıyorum.) derken önünü kesti. Duru kaçamadı.

“Shall I stay would it be a sin?”

(Kalırsam, bu bir günah mı olur?)

Gözlerini yumdu ve yutkundu.

“If I can’t help falling in love with you.”

(Eğer kendimi sana âşık olmaktan alamıyorsam)

Çınar’ın onu öpeceğini düşünmüştü. Dudakları titremeye başladı. Gözlerini açamıyordu. Onun kokusuyla yine başı dönmeye başlamıştı.

Like a river flows surely to the sea”

(Doğruca denize akan bir nehir gibi)

Çınar onu öpmedi. Elini belinde hissettiğinde gözlerini açıp onunkilere baktı.

“Darling so it goes, some things are meant to be.”

(Sevgilim öylece gidiyor, bazı şeyler olmak anlamına geliyor)

Ağzını açtı. Konuşmak, onu bırakmasını söylemek istese de kelimeler boğazına adeta kancayla takılmış gibi dışarı çıkmamakta inat ediyordu.

“Take my hand, take my whole life too.”

(Elimi tut, tüm hayatımı da)

Çınar boşta kalan eliyle onunkini kavradı. Hafifçe ve oldukları yerde sallanmaya başlamışlardı.

“For I can’t help falling in love with you”

(Sana âşık olmaktan kendimi alamıyorum)

Duru çift kişilik yatakta, sırtını Merve’ye dönmüş ve uyuyormuş gibi yaparken, içinde bulunduğu durumun vahametini düşünüyordu. Onlar dans ederken, Merve’yle Çağlar aşağı inmiş ve yakalanmışlardı. Duru, utançla yorgun olduğunu söyleyerek odasına çıkmıştı. Eşyalarını yeni odaya taşıdıktan sonra, sıcak bir duş almıştı. Bedenindeki tüm kasların gevşediğini hissedene kadar da suyun altından çıkmamıştı.

Merve gelmeden yatağa girmiş ve olası sorulara mahal vermemek için de o geldiğinde uyuma numarası yapmıştı. Şimdiye uzandığı yerde o dakikaları tekrar yaşıyordu. Göğüs kafesinde çırpınan kelekleri sakinleştirmeye çalıştı.

Çınar aralarında bunca elektrik ve çekim varken, hiç düşünmeden hareket etmişti. Ama bu tek başına onun suçu da değildi. Evli ve evliliğinde çözülmesi gereken ciddi problemler olan bir kadındı. Daha birkaç ay öncesine kadar, kim ne derse desin mutlu olduğunu düşünüyordu. Şimdi bir anda böyle bir boşluk esnasında başkasına hisler beslemek, kocasından ziyade kendine ihanetti.

Bu düşüncelerle boğuşurken saatler geçmiş, gözüne bir gram uyku girmemişti. Aşağı inip Mine’nin sihirli çayından yapmaya

karar verdi. Hafif ve yavaş hareketlerle yataktan kalkıp üzerine bir ceket aldı.

Adeta parmak uçlarında yürüyerek, erkeklerin yattığı odanın önünden geçti. Çayların olduğu dolaptan üzerinde melisa ve adaçayı yazan kavanozları buldu. Çekmecedan bir cezve çıkarıp içerisine ikisinden de yeterli miktarlarda koyduktan sonra suyunu ekleyip ocağın üzerine bıraktı.

Elinden geldiği kadar sessiz hareket ediyor ve kimseyi uyan-dırmamayı umuyordu. Çay hazır olduğunda fincana boşalttı. Eline fincanını alarak salona geçti. Burası da evin kalanı kadar sessizdi. Çağlar'ın eve girerken masanın üzerinde bıraktığı paketi hatırlayınca çayı bahçede içmeye karar verdi. Bahçeye açılan sürgülü kapılara yürüdü ve tek eliyle biraz zorlanarak da olsa açtı.

Tüm dikkati elindeki fincanda olduğundan balkondaki Çınar'ı fark etmemişti.

“Uyuyamadın mı?”

Duru onu görünce şaşırsa da cevap vermeden yürüyüp masaya oturdu.

“Sıcak bir çay içsem iyi olur diye düşünmüştüm.”

Genç adam yanına gelirken Duru, “Seni ne uyutmadı?” diye sordu.

“Çağlar biraz gürültülü uyuyor.”

Duru gülümsedi. Genç adam karşısına geçip oturmuştu. Kaçtığı adamla savunmasız bir şekilde karşılaşmak onu biraz korkutsa da yerinden kalkmayı düşünmedi. O ya da bu şekilde yalnız kalacaklardı.

“Uykunu neyin kaçırdığını hâlâ söylemedin.”

Genç kadın başını kaldırıp karanlıkta onun gözlerini görme-ye çalıştı. Sen demek istese de dudaklarından dökülen bahane-lerdi. “Akşam konuştuklarımızı düşünüyordum. Uyuyamadım.”

Çınar anladığını belirtir bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. Bakışları dalgındı. Ama konuştuğunda sesi cevabını gerçekten merak ettiği bir soru sormuşçasına ilgiliydi.

“Her şey sona erdiğinde ne yapacaksın?”

Duru buruk bir şekilde güldü. “Sanırım gerçekleri ortaya çıkarmadan bunu bilemeyiz.”

Ona eğer kocası gerçekten de evdeki adamsa evine döneceğini ima etmek istemişti. Çınar da mesajı aldı.

“Umarım her şey dilediğin gibi olur.”

Sustu. Birkaç dakika boyunca sessizce beklediler. O genç kadının bir şeyler söylemesini bekliyordu. Duru ise onun çabalamasını. Ama istediği olmadı. Sandalyesinde doğrulup ayağa kalktı. İyi geceler dileyecekken Duru umutsuzca başını kaldırıp ona bakmıştı. Gitmesini istemiyordu.

“Pes mi edeceksin?”

Çınar buruk bir şekilde gülümserken “Çabalamamın bir anlamı olmayacaksa, neden olmasın? Pes etmek de erdemli bir davranış bence,” dedi.

Duru ona baktı. “Erdemli davranmanı istemiyorum.”

Çınar ona doğru yürüyüp sandalyesinin önünde diz çöktü. Yanağına düşen bir tutam saçı iterek gözlerine baktı.

“Kendi içinde bile ne istediğine karar verememişken bunu istediğinden emin misin?”

Duru zorlukla yutkundu. O kadar haklıydı ki! Cevap veremedi.

Çınar “Sonuç ne olursa olsun yanında olacağım,” dedikten sonra ayağa kalkacaktı ki genç kadın ondan önce davrandı. Uzanıp iki avucuyla yanaklarından kavramış ve dudaklarına uzanmıştı. Çınar onu reddetmedi.

İkisi de bilinçli bir şekilde, isteyerek birbirini öpüyordu. Çınar tüm gece boyunca onunla olan öpüşmelerini ve ettikleri o küçük dansı düşünmekten uyuyamamıştı. Kendini ona doğru çekilmekten bir türlü alıkoyamıyordu. Ama Duru için neyin iyi olduğuna o karar veremezdi. Orada burada kaçamak birkaç

öpüşme onu küllendirmiyor aksine daha da alevlendiriyordu. Onu kollarının arasına almak, göğsüne başını gömmek o sırada saçlarının kokusunu delicesine içine çekmek istiyordu. Onunla sinemaya gitmek, kahkahadan patlayana kadar gülmek istiyordu. Duru'yla yapılacaklar listesinin belki de en sonundaydı içinde bulundukları durum.

Genç kadının yanaklarından süzülen damlalar öpüşmelerine karşıtığında Duru'nun ona veda ettiğini anladı. Bu onların son öpüşmesiydi. Başını yavaşça geri çekerek dudaklarını onunkilerden ayırdı. Eğer bu sonsa o halde doya doya olmalıydı. Önce göz kapaklarını öperek yaşları dudaklarıyla kuruladı. Ardından yanaklarına yumuşak öpücükler bıraktı. Başını göğsüne bastırdı. Saçlarının kokusunu içine çekti. Yumuşak buklelere birer öpücük bıraktı.

İkisi de birbirlerine sıkıca sarılmışken onu bırakması oldukça zordu. Dayanamayıp tekrar dudaklarına eğildi ve genç kadının arzuladığı veda busesini yumuşakça dudaklarına bıraktı. Oradan ayrılırken ardında gözü yaşlı bir kadın bırakmıştı.

Gecenin sabahında Duru uykusuz bir şekilde güne merhaba demişti. Gözleri ağlamaktan kızarmış, gözaltları ise kararmıştı. Elbette bu durum Merve'nin gözünden kaçmadı. Uykusu oldukça hafif olan genç kadın, Duru'nun gece boyu sessizce ağladığını duymuştu. Ama onu rahat bırakmak için uyuyormuş gibi yapmayı tercih etmişti.

Duru odadan çıktığında da gittiğinden çok daha beter bir halde geri döndüğünde de onu kendiyle yalnız bırakmak için, sessizce yattığı yerde uzanmayı tercih etmişti. Sabah olduğundaysa arkadaşına günaydın demekle yetinmiş, durumu hakkında bir yorumda bulunmamıştı.

Evin geri kalanı o kadar anlayışlı değildi. Mine Teyze genç kadının halini görünce oğlunu onu hâlâ doktora götürmediği için

fırçalamıştı. Çınar da pek iyi görünmüyordu. Uykusunu alabilen Mine ve Çağlar kahvaltıda mülthiş bir performans sergiledi. Genç adam hazırlananların her bir lokmasını tüketerek güne ne kadar iyi uyandığını belli etmişti. Kahvaltıdan sonra ne yapacaklarını tartışırken Mine Hanım, Duru'nun dinlenmesi konusunda ısrarcı olsa da genç kadın iyi olduğunu söyleyerek plana katılacağını belirtmişti. Evde boş boş vakit geçirmektense, dışarı çıkıp zihnini dağıtması iyi olacaktı.

Mine Hanım'ın akşam da önerdiği gibi Maden Deresi'ne gitmeye karar verdiler. Çınar'ın aracıyla yola çıktılar. Duru onun yanına oturmak zorunda kalmıştı.

Yolculuk ilerledikçe içinde bulundukları araç sanki gitgide küçülüyor ve onu Çınar'a yaklaştırıyor gibiydi. İkisinin dirsekleri arasında ancak birkaç santim mesafe vardı. Ne yolu takip edebiliyor ne de diğerlerinin sohbetine katılabiliyordu. Zaten iyi görünmediği için kimse onu zorlamıyordu.

Maden Deresi'ne vardıklarında Duru kendini zamanda yolculuk yapmış gibi hissetmeden edemedi. Kayın, kestane ve çınar ağaçlarının oluşturduğu ormanlık alanda, bir şelalenin yanı sıra patikalar ve yürüyüş yolları vardı. Uygun bir yere park ettikten sonra, Çınar'ın önerisiyle giydikleri kaymaz tabanlı ayakkabılarla, kayalıkların arasındaki madenlere doğru yürümeye başladılar.

Merve ve Çağlar etrafı oldukça beğendiklerinden, sık sık fotoğraf çekebilmeleri için durmak zorunda kalmışlardı. Duru kendini halsiz hissetse de oyunbozanlık yapmadı.

Yaklaşık bir saate yakın ormanın içinde gezdikten sonra Çınar'ın yönlendirmesiyle alabalık çiftliğine ulaşmışlardı. Herhangi bir hazırlıkları olmadığından mangal yapmak yerine, burada yemeği kararlaştırmışlardı. Çağlar bu durumdan şikâyetçi değildi. O balık da severdi. Hele bir de yanında rakı varsa...

Restorandaki masaların neredeyse yarısı doluydu. Onlar için hazırlanan masaya geçtiklerinde Duru suskunluğunu ve morali-ni bozacak bir detayı fark ederek çenesini tutamadı.

“Aa, ne tesadüf Aylin de buradaymış...”

Çaprazlarındaki masada ailesiyle birlikte yemek yiyen Aylin onları henüz görmemiş olsa da Duru’nun sözlerini duyan Çınar kalkıp onların yanına yürüdü.

Duru dikkatini onların masasından uzaklaştırıp açıklama yaptı. “Çınar’ın babasının eski bir dostuymuş aile. Kızları da Çınar’la beraber büyümüş. Ben de dün tanıştım.”

Çok fazla detay vermek istememişti. Bakışları bir anlığına da olsa onların masasına kaydığında Çınar’ı saygılı bir şekilde Aylin’in babasıyla konuşurken gördü. Ayaktaydı. Aylin de öyle. Onun koluna girmiş, bir elini de göğsünün üzerine koymuştu. Duru görününden rahatsız olarak masadaki menüye uzandığında, Merve’nin yorumunu duydu. “Ne kadar da sahiplenici hareket ediyor.”

Duru yoruma cevap vermedi. Merve’nin onun tepkisini ölçmeye çalıştığını az çok tahmin ediyordu.

“Ne alırdınız?” Garsonun yanlarına gelmesiyle masadaki sessizlik bozulmuştu. Duru başını kaldırıp garsona gülümsedi.

“Siparişimizi birazdan vereceğiz.”

Çınar’ı beklemek istemişti. Genç adam masaya doğru bakıp garsonu görünce oradakilerle vedalaştı. Geri dönüp Duru’nun karşısındaki yerine oturduğunda siparişleri vermeye hazırıldılar.

“Burada daha ne kadar kalacaksın?” Merve’nin sorusuyla ona dönen Duru bakışlarını Çınar’dan kaçırmıştı.

“Ashına bakarsan kimseye daha fazla yük olmak istemiyorum. Sizinle dönmeyi düşünüyorum.”

Çınar tepki vermedi. Merve salata servisini getiren garsonun gitmesini bekledikten sonra aklındakiler hakkında konuşmaya başlamıştı.

“Nerede kalacaksın? Sonuçta eve gidemezsin. Aklında ne var?” Duru derin bir çektikten sonra arkasına yaslandı.

“Bu konu hakkında düşünecek vaktim oldu. Güvenlikli bir sitede hazır eşyalı bir ev falan tutarım diye düşündüm. Tabi işlemleri kendi adıma yapmam mümkün değil. Sonrasına bakacağım işte. Hele bir düzenimi kurayım, gerisi gelecek.”

Merve, “Yardım etmek isterdim ama malum, benim adımın karışması sakıncalı olabilir,” dediğinde Çağlar çatalını salataya batırırken omuz silkti.

“Benim adıma olabilir, sorun yok.”

Duru onun salatanın soslarını ne zaman eklediğini ne zaman karıştırdığını ya da ne zaman yemeğe başladığını idrak edemese de teklifi için minnettardı. Gülümsedi.

“Teşekkür ederim. En kısa zamanda hepinize olan borcumu ödeyeceğim.”

Çınar’a kaçamak bir bakış atmıştı. Adam peçetesinin dikişleriyle ilgileniyor gibiydi. Aralarındaki gerginlik elle tutulur bir boyuta gelmişti. Duru’nun sizinle dönmeyi düşünüyorum derken bahsettiğinin kendisi olmadığını elbette anlamıştı. Aralarındaki duvarı yükseltmek için elinden gelen çabayı gösteriyordu genç kadın.

Merve “Her şey yoluna girsin, önemli olan o,” diyerek cevapladığında yemek servisleri yapılmaya başlamıştı. Bu süreçte Duru ve Çınar sessiz kalmıştı. Çağlar’ın pek konuşkan olmadığı aşikârdı. Ancak Merve hepsinin yerine de bol bol konuşuyor, masadaki gerginliği azaltmaya çalışıyordu. Ancak çabaları tek taraflı olunca bir süre sonra o da sustu. Aylin’in gölgesi masaya düşene kadar kimseden çık çıkmamıştı.

“Merhaba Duru,” dedi yapmacık bir şekilde Aylin.

Duru başını kaldırıp sahte bir gülümsemeyle onu selamladı. Aylin ise yarım kalmış bir sohbeti devam ettirircesine “Ben de Çınar’a burada olacağınızı önceden bilseydik beraber plan yapardık diyordum,” diyerek hem bir gün evvelki konuşmaya gön-

derme yaptı hem de Çınar'la masalarında ne konuştuklarından söz etmiş oldu.

"Arkadaşlarımızın seçimi."

Duru kısa bir cevap vermişti. İsteddiği cevabı alamayan Aylin bu kez de Çınar'a döndü. "Buradan sonra ne yapacaksınız? Akşam bana vakit ayırabilecek misin?"

Çınar cevap vermek yerine peçetesini masaya bırakıp ayağa kalktı. "Biraz dışarı çıkalım mı?"

Duru başını tabağının içine gömmek istedi. Onunla yalnız kalmak istiyordu. Ne konuşacaklardı? İçinde adeta bir kanser gibi yayılan kıskançlığa bir dur demek için suyundan büyükçe bir yudum aldı. Çınar'ın, Aylin'i dirseğinden tutarak dışarı açılan kapıya yönlendirdiğini görmedi.

Onlar dışarı çıktıklarında masaya yeniden bir sessizlik hâkim oldu. Duru'nun ağzına atığı her bir lokma, içeride sanki daha da büyüyor, yutmakta zorlanıyordu. Gözlerine hücum eden yaşları tutmaktaki başarısını, ağzındakileri yutmakta gösteremiyordu. Beş dakika kadar sonra Çınar masaya döndüğünde yalnızdı.

Ancak Merve, Aylin'in sinirli hareketlerle çantasını ve ceke-tini alıp anne ve babasını beklemeden dışarı çıktığını görse de ses etmedi.

Yemeklerini bitirip Çağlar'ın mutlu olduğuna inandıklarında, madenlere doğru yürümeye karar verdiler. Burası eskiden Fransızların işlettiği bir altın madeniydi. Zamanla el ayak çekilmiş, maden işlemez olmuştu. Ancak madenin içindeki bazı tüneller ve patikalar halen kullanılıyordu.

Şelaleye doğru ilerlediler ve bir süre kayalıklarda oturup dinlendiler. Çevrelerini sarmalayan orman, nemli ve serin havasıyla onları zinde tutuyordu. Kimse geri dönmekten söz etmiyor ve güzel manzaranın tadını çıkarıyordu.

Bir ara, madenlere doğru giderken Duru bir ağaç dalına takılıp tökezleyince Çınar onu belinden tutup düşmesini engelle-

mişti. Genç kadın “Teşekkür ederim,” dediğinde gün içinde ikisi arasında geçen tek birebir konuşma gerçekleşse de. Çınar cevap vermediğinden bu konuşma da monolog olarak kaldı.

İstanbul’a döndüğünde onu bir daha görmemeye karar veren Duru onu son kez görüşünün tadını çıkarmak istiyordu. Gezi boyunca gerisinde kalmaya özen gösterdi. Yürüyüşü, konuşması, gülüşü... Hepsi beynine kazınsın istiyordu. Belki de her şey bittiğinde bekâr bir kadın olacaktı. Ama her ne olursa olsun, aralarında yaşananlardan sonra kendini asla sütten çıkmış ak kaşık gibi hissedemezdi. Evli bir kadın olarak, ona ilgi duymuştu. Bunu bir türlü affedemezdi.

Keşke ondan bu kadar etkilenmeseydi.

Keşke en başından sınırı aşmasalardı.

Keşke farklı bir zaman diliminde tanışmış olsalardı...

Keşke...

Duru kendini bitkin hissetmeye başladı. Herkesten geri kalıyordu. Yokuşu çıkarken arada kasıklarına ağrı girse de önemsemedi. Uzun zamandır tembelleşen bacakları ona ihanet ediyordu sanki.

Bir ara şiddetli bir kramp girince durakladı. Derin bir soluk alarak sancının geçmesini bekledi. Onun durduğunu fark eden Merve “İyi misin?” diye sorduğunda başını olumlu manada salladı.

“Yorulduysan geri dönebiliriz, zaten birazdan hava karamaya başlar. Ormanda akşam erken çöker...” dedi Çınar.

Kastettiği ağaçlar arasından süzülen ışığın zayıflayacak olmasıydı. “Sorun değil, ben iyiyim. Ama geç olacak diyorsanız geri dönebiliriz.”

Çağlar “Bana uyar,” dedikten sonra birkaç adımda Merve’nin yanına geldi ve aniden onu kucakladı. Genç adamın iri yan yapısına tezat minyonlukta olan Merve, kucığında adeta bir çocuk gibi görünüyordu.

Kıkırdayarak Çağlar'ın onu taşımasına müsaade etti. Duru elini bir dizine dayamış onları izliyordu. Geri dönerken yokuş aşağı yönelmişlerdi. Çınar yanına ulaşınca kadar bekledi. Sonrasında ona katılarak yanında yürümeye başladı.

Bir gün önce olsaydı belki de Çınar ona şaka yapar ve onu taşımasını beklememesini söylerdi. Ancak aralarındaki duvar, bırak şaka yapmaya konuşmalarına bile engel oluyordu. Çağlar iki yüz metre kadar sonra Merve'yi yere bıraktı.

Aniden gelen krampla nefesi kesilince olduğu yerde durmak zorunda kaldı. Çınar durduğunu fark edince "İyi görünmüyorsun," dedi.

Duru cevap veremedi. Canı o kadar acıyordu ki dişlerini sıkmaya başlamıştı. Oturacak bir köşe aranırken Çınar yanına gelip kolundan tuttu. Gözleriyle etrafı kolaçan ediyordu. Az ötelerinde yan devrilmiş bir ağaç gördüğünde teklif bile etmeden Duru'yu kucakladı. Duru itiraz edemeyecek kadar kötüydü. Merve ve Çağlar geride kaldıklarını anca fark etmişti. Dişlerini sıkarak gelen krampla mücadele ederken Merve seslendi.

"Ne oldu?"

Çınar onu ağacın kenarına oturtmuştu. Arabaya kadar epey yolları vardı. "Bilmiyorum ama iyi görünmüyor."

Duru dişlerini sıkarak iyiyim diyecekti ki bir kramp daha girdi. Alnının üzerinde boncuk boncuk terler birikmişti.

Merve yanına gelip endişeli bakışlarıyla onu süzerken cebinden çıkarttığı bir peçeteyle alnındaki terleri sildi.

"Neyin var?"

"Bilmiyorum, yorulduğum galiba."

Gelen ağrıyı dişlerini sıkarak karşılamıştı.

Çınar "Böyle olmayacak hastaneye gidelim," dedikten sonra onu yeniden kucakladı. O sırada Merve elini ağzına götürüp bir çığlık attı.

Yirmi Beşinci Bölüm

TESLİMİYET

Acil servisin kapısından içeri girdiklerinde Duru, Çınar'ın kucağındaydı. Beline sarılmış olan Çınar'ın ceket, pantolonundaki kan lekelerini örtse de durumun aciliyetini gizleyememişti.

“Yardım edin!”

Çınar'ın sesi acil servis koridorunda yankılandığında, hemen bir görevli tekerlekli sandalyeyle yanlarına geldi. Menve ve Çağlar telaşlı adımlarla Duru'nun peşinden giderken, Çınar bulduğu ilk doktoru kolundan yakalayıp çekmiş ve durumu anlatmaya koyulmuştu.

“Kanaması var. Oldukça yoğun bir kanama. Hamile olabileceğini düşünüyoruz.”

Son kelimeleri söylemeden evvel yutkunma ihtiyacıyla dolup taşmıştı. Doktor yanındaki hemşireye dönerek “Hastayı alı numarayaya götürün ve bir kadın doğum uzmanı çağırın,” diyerek direktifleri verdi. Ardından Çınar'a döndü.

“Eşi siz misiniz?”

“Hayır. Arkadaşıyım.”

Doktor “Eşine haber verin. Biz şimdi kendisiyle ilgileneceğiz. Bu arada dışarıdaki salonda bekleyebilirsiniz,” dedi.

Az evvel Duru’nun geçtiği kapılar yüzlerine kapandığında, Çınar elini saçlarının arasından geçirdi. Gözlerini sıkıca yumdu. O anda ne yapacağını bilmiyordu. Merve koluna dokunup çıkmalarını işaret edene kadar kaç saniye geçti ya da zaman durmuş muydu bilemedi. Genç kadının yönlendirmesiyle dışarı yürürken, birkaç kez dönüp arkasına baktı.

Merve, Duru’nun pantolonundaki kanı fark edince onu neredeyse koşarak araca taşımışlardı. Duru’ya hamile olup olamayacağını sorduklarında genç kadın imkânsız olduğunu söylemişti. Sonuçta daha yeni düşük yapmıştı.

Atladığı konuyu ona Merve hatırlattı. Kocasıyla birlikte olurken korunmuş muydu? Duru’nun düşünmeye ihtiyacı yoktu. Doğum kontrol hapi kullanıyordu ve aksatmadığından da emindi. Ona göre hamile kalması olasılık dışıydı. Çınar deli gibi sürdüğü arabayı Karasu’da buldukları ilk hastanenin kapısına dayadığında, kocasına haber vermek zorunda kalacaklarını hiç düşünmemişlerdi.

“Şimdi ne yapacağız?”

Bekleme salonunda kaplan misali bir oraya bir diğer tarafa yürüyen Çınar, içeri girmelerinin üzerinden sadece on dakika geçmesine rağmen sanki saatlerdir orada habersiz bekliyormuş gibi hissediyordu. Merve’nin sorusuyla ona döndü.

“Doktorlardan haber bekleyeceğiz,” dedi.

“Onu demiyorum. Çınar... Dikkatini topla. Hey bana bak!”

Merve onun önünü kesmek zorunda kalmıştı.

“Turgaylara ya biz haber vereceğiz ya da bir şekilde onlara haber ulaşacak. Sisteme adı kaydedildi bile... Eğer soruşturma altındaysa, çoktan haber gitmiş bile olabilir.”

Çınar bunu hiç düşünmemişti. Onların burada bulunması, Uğur Turgay’ın ya da her kimse şüphelerini üzerlerinde toplayacaktı. Ama her ne olursa olsun hiçbiri Duru’yu bu halde bırakıp gidemezdi.

“Onu bırakalım mı yani?” Sinirle Duru’yu götürdükleri alanı işaret etmişti.

“Hayır, bırakalım demiyorum. Ama senin burada olmaman lazım.”

Çınar bulduğu ilk banka oturup dirseklerini dizlerine dayadı. Başını iki avcu içine almıştı. Onu bırakıp nasıl gitmesini bekliyordu bu kadın?

“Bak, ben şimdi onu arayacağım. Ona Duru’nun bana birkaç saat önce ulaştığını ve durumunun iyi olmadığını ve yardımımı istediğini söyleyeceğim. Ayrıntıları sonra düşüneriz. Ama senin buradan bir an önce gitmen gerekiyor. Daha fazla insan seni görüp hatırlamasın.”

Kendi elleriyle Duru’yu ona teslim etmesini isterken sakın kalamadı. “Hayır! Gerekirse Duru iyi olur olmaz onu alıp gideceğiz. Onu ellerimizle teslim edemeyiz. Hayatını bir kez daha o adamın ellerine bırakamam.”

“Çınar çok geç olabilir. Lütfen anlayışlı ol. Artık ensesindeyiz. Gerekirse Gülseren Hanım’ı da hemen buraya getirtirim. Yalnız bırakmayız onu.”

Çınar işin içinden çıkamıyordu. Merve haklıydı ve haklı olmasından nefret etti. Ayağa kalktı. Bir yerleri yumruklamak ya da birilerini tokatlamak istiyordu. Duru içeride yapayalnızdı ve onun iyi olduğunu görmeden gitmek istemiyordu.

“Gidecek misin?”

Çınar başını aşağı eğdi. Dişlerini sıktağı, oynayan çene kaslarından belli oluyordu.

“Başka çarem yok. Ama onun gelmesi en azından bir iki saat alır. Duru’nun iyi olduğunu görmeden gitmeyeceğim.”

Merve onun işleri karmaşıktırmasından korkuyordu. Ama zorla da koca adamı dışarı atamayacağı aşikârdı. İdareyi ele aldı.

“Çağlar sen onun arabasını alıp eve git. Seninkini alıp buraya dön. Geldiğinde beni ararsın. Çınar sen de buradan uzaklaş. Ben sana gelişmeleri haber vereceğim. Ne olur ama ne olur Duru’nun yanına kesinlikle yaklaşma! Eve de taksiyle dönersin artık.”

Duru çevresinde dolaşan hemşirelerin onu muayeneye hazırlamasına yardımcı olurken, arada sırada giren sancıyla kıvranıp kalıyordu. Kanamayı nasıl olmuştu da fark edememişti? Ondan da önemlisi neden hâlâ regl dönemlerini takip etmiyordu? Bu hatayı nasıl yapmıştı? Doğum kontrol hapı kullandığına emindi ama acaba atladığı olmuş muydu? Belki de kazadan kalan bir sorun yüzündendi kanama ve boşuna endişeleniyorlardı.

İç sesi ona geçirdiğı baygınlıkları, halsizlik ve iştahsızlığını hatırlattığında, kendini gerçekçi düşünmeye zorladı. Eğer hamileyse ve bebeğın babası gerçekten de kocasının yerine geçmiş bir sahtekârsa ne yapacaktı? Ya da daha da kötüsü hasta bir adamın çocuğunu mu doğuracaktı?

Göz pınarlarına yuvalanan yaşlar akmakta zorlanmayınca derin bir nefes aldı. Yanına gelip oturan doktor kendini tanıtırken ultrason cihazını yanına yaklaştırmıştı. Probu üzerine jel sürdü, Duru’nun karnını açarak probu kasıklarına yerleştirdi.

“Bakalım içeride neler oluyor?”

Ekranı hafifçe Duru’ya doğru çevirdi. Duru ilgiyle ekrana bakıyordu. Oldum olası bu görüntüden bir şey anlamazdı ama yine de izledi.

Doktor kasıklarına bastırarak probu gezdirdi. Önce sağ kasığına sonra da sola baktı. Herhangi bir şey bulamamış gibiydi.

“Son adet tarihiniz nedir?”

Duru düşünmedi.

“Geçtiğimiz ay bir kaza geçirdim. Kaza sırasında bebeğimi kaybettim.”

“Tarih olarak hatırlamıyor musunuz?”

Duru başını iki yana salladı. “Yaklaşık beş hafta oldu sanırım.”

Doktor probu karnından çekince Duru rahatladı. Bir şey bulamamıştı. Kanamanın nedeni başka bir şey olmalıydı. Ancak doktor onu yanılttı.

“Müsaade ederseniz bir de vajinal muayene yapmak istiyorum.” Hemşireye dönüp ekledi. “Bir beta-hcg ister misiniz?”

Duru bu testin gebeliğin teşhisi için kullanılan bir hormon testi olduğunu biliyordu. Duru’nun pantolonu önceden çıkarılmıştı. Bacaklarını koyacağı bir aparat masaya yerleştirildi ve üzerine bir çarşaf örtüldü. Kanaması hâlâ devam ediyordu. Duru bu durumda olduğu için oldukça utanmıştı.

“Biraz canın yanabilir.”

Doktor aldığı yeni probu muayeneye başladığında canı yanan Duru ses çıkarmadı. Doktor mouse ile ekranda bir noktayı işaretlemişti. Duru bunu daha önce görmüştü. Sormaya cesaret edemedi. Doktor ikinci bir noktayı da işaretledikten sonra aleti çıkardı.

“Size bir iyi, bir de kötü haberim var.”

Duru haberin kime göre, ya da neye göre iyi olduğunu tahmin edecek kadar sabırlı değildi. Susarak doktorun devam etmesini bekledi.

“İki ayrı kese görüyorum. Biri dört hafta üç gün, diğeri dört hafta ile uyumlu. Ancak küçük olan kese rahim duvarından ayrılmış. Kanamanın nedeni bu...”

Duru anlamamıştı. Kese ne kesesi? Daha önce gittiği hiçbir doktor ona bunlardan bahsetmemişti.

“Ne demek bu?”

“Hamilesiniz, ikiz gibi görünüyor. Belki keselerden biri ya da ikisi de boş. Bunu ilerleyen haftalarda görebileceğiz. Şu an iki kesede de yolk sac görünmüyor.”

Duru isterik bir kahkaha attı.

“Bir daha bakın! Bu imkânsız. Ben korunuyordum. Ayrıca daha yeni düşük yaptım. Yanlış görmüş olmalısınız.”

Doktor “Kan tahlili geldiğinde sonucu net olarak olmasa da belirlemiş oluruz. Beta-HCG bir önceki düşüğünüzden sonra sıfırlanmıştır. Ancak dediğim gibi gebeliğin devam edip etmeyeceğini birkaç hafta içerisinde görebilirsiniz,” dedi.

Duru şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Doktor oturduğu tabureden kalkmış, hemşirelere direktif veriyordu.

“Yatış hazırlıklarını başlatın. Bu gece durumu kontrol edelim. Tahlil sonucu çıktığında bilgilendirme istiyorum.”

Duru'ya döndü. “Geçmiş olsun.”

Merve, Çınar'ı uzaklaştırdıktan sonra, Uğur'u aramıştı. Duru'nun hastalanıp onu aradığını, hastaneye getirmek zorunda kaldığını söylemişti. Kendisi de henüz bilgi sahibi olmadığından durum hakkında ancak bunları söyleyebileceğini belirtmişti. Uğur telefonda çok soru sormadı. Sadece hangi hastanede olduklarını sormuş ve birkaç saate geleceğini belirtmişti.

Bir görevli doktorun Duru hakkında bilgilendirme yapacağını söylediğinde alelacele onun peşine düştü. Doktorun anlattıklarını sindirmesi kolay olmadı. Her ne kadar Duru'nun kanamasını gördüklerinde bu yönde tahminde bulunsalar da gerçekleşmesini hiçbiri beklemiyordu. Bu gerçekten de durumu çok daha fazla karmaşıktırmıştı.

Duru'nun bir odaya alındığını ve yanına gidebileceğini söylediklerinde, içi biraz olsun rahatlamıştı. Şimdi sıra Çınar'ı arayıp bilgi vermekteydi.

"Alo..."

"Ne olmuş?"

Merve alnındaki bir noktayı kaşıyarak ayakkabılarını süzüyordu. Nereden başlayacağını bilemedi.

"Şimdilik iyi. Tam net bir şey söylemedi doktor. Ama durum tahmin ettiğimiz gibi... Hamile... Ve sanırım bebeklerden biri düşük pozisyonundaymış."

Karşı tarafta derin bir sessizlik oldu. Merve birkaç saniye boyunca ondan tepki alamayınca "Beni duydun mu?" diyerek teyit etmek istemişti.

"Evet..."

"Gitmen gerekiyor."

Çınar birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Gideceğim... Ama beni habersiz bırakma."

Merve derin bir nefes aldı. "Peki. Merak etme."

"Görüşürüz."

"Çınar?"

"Efendim..."

"Ona yardım etmek zorundayız. Aranızda ne geçti bilmiyorum. Ama onu bırakma lütfen. Sana ihtiyacı var."

Karşı tarafta kısa bir süre sessizlik oldu. Ardından Merve bir cevap alamasa da telefon kapanmıştı. Genç kadın derin bir soluk aldı. Birkaç saniye geçmeden telefonu çaldı. Çağlar geldiğini haber veriyordu. Çınar'ı göndermesini istedikten sonra Duru'nun odasına gitti.

Genç kadını, kasılmaları azaltmayı sağlamak için bağlanmış bir serumla hasta yatağında buldu. Duru onu gördü ancak bakış-

ları donuktu. Merve iyi olmasını beklemede de onu hiç bu kadar soğuk görmemişti.

“Nasılsın?”

“Bilmiyorum. Nasıl olmalıyım?”

Yanına yürüyüp refakatçi için ayrılan koltuğa oturdu. Duru duvardaki bir noktayı izliyordu.

“O geliyor.”

Genç kadın başını çevirip ona bakınca “Aramak zorundaydım. Hastaneye girdiğimiz anda ona bilgi gitmiştir. Ben aramasam da haberi olacaktı,” dedi.

Duru cevap vermedi. Merve haklıydı. Kendini yüzlemeye hazırlaması gerekecekti. “Hikâye ne?”

“Burada bir ev kiraladın. Sahte bir isim kullandın. Kayıt dışı bir yer olduğu için sorun olmadı. Bu sabah rahatsızlanınca da beni çağırdın. Ben de Çağlar’la birlikte geldiğimde seni bu halde buldum. Hastaneye beraber geldik. Doktora durumunu anlatan da Çağlar’dı.”

Duru Merve’nin ince hesaplarını dinlerken Çınar’ın daha şimdiden bir daha görmemek üzere hayatından çıkarıldığını idrak etmişti. Hastaneye onu kucağında getiren o değilmiş gibi.

“Şaka gibi...”

“Hangisi?” dedi Merve.

Duru buruk bir şekilde gülümsedi. “Sence gerçekten de hamile miyim?”

Merve de bilmiyordu. “Birkaç gün içinde kesin olarak öğreniriz.”

“Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?” diye hayıflandı Duru.

“İlaçlarını değiştirmiş olabilir mi?” diye kuşkuyla sordu Merve.

Duru alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. “Bilmem... Belki yaptı, belki yapmadı.”

Merve nasıl soracağını bilmese de kelimeleri zihninde topla-
yıp en az acı verici şekilde konuşmaya çalıştı.

“Bir bebek daha kaybedebilirsin. Bunu istiyor musun, bilmi-
yorum. Ama eğer hamileysen ve... ve bu bebek bir yere gitmi-
yorsa... Ne yapacaksın?”

Duru gözlerini ondan kaçırdı. “Bunu düşünmek istemiyorum.”

Merve'nin söylediği kelimeler arasından bir tanesini özen-
le çekip çıkarmıştı zihni. Bebek... Kaybettiği bebeği ardından
döktüğü gözyaşlarını hatırladı. Bu ona bir lütuf muydu? Yoksa
bir ceza mı?

Bilemedi.

Odaya getirilmesinin üzerinden yaklaşık iki saat geçmişti ki
Uğur Turgay hastaneye giriş yaptı. Çağlar adeta bir gözcü gibi
onun geldiğini haber verdiğinde Merve, Duru'yu psikolojik ola-
rak hazırlamaya çalışıyordu. Adam yanlarına geldiğinde, Merve
genç kadını onunla yalnız bırakmak istemedi.

Uğur yatağın yanına hızla gelmiş ve onu ne kadar merak et-
tiğini, iyi olup olmadığını, neden burada olduğunu ardı ardına
sorgulamış ve yatağın kenarına oturup karısının ellerini avuçla-
rının içine almıştı.

Dışarıdan bakan birine göre gerçekten de endişeli görünü-
yordu. Sinirli ya da gergin değildi. Merve adamın ya çok iyi
bir aktör olduğunu ya da gerçekten hasta olduğunu düşünmeden
edemedi. Çünkü birkaç gün önce kapısına dayanan adamdan ol-
dukça farklı davrandığı aşikârdı.

Duru onun sorularına cevap vermeyince Merve'ye dönüp ne-
ler olduğunu sordu. Genç kadın doktordan edindiği bilgileri aktar-
madan evvel, kararlaştırdıkları yalanı söyledi.

O da şaşırmıştı. Duru'nun hamile olma ihtimalini beklemi-
yordu anlaşılan. İlk anın şokunu üzerinden attıktan sonra Merve

onun sevindiğini gözlemledi. Karısının saçlarını öpücüklerle boğmuştu. Dışarıdan bir göz olarak gebelik haberiyle gerçekten mutlu olduğuna inanabilirdi. Ama olayların tam ortasındaydı. Onun rol yapmasa da hasta olduğuna kanaat getirebilecek kadar hem de...

Uğur, "Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" dedi Merve'ye dönüp.

Merve, Duru'ya baktı. Genç kadın gözlerini bir nokta-ya sabitlemişti. Tepki vermemişti. Merve'nin söyleneni yapmaktan başka çaresi yoktu.

"Kapının önündeyim efendim."

Olması gerektiği gibi patron asistan kılıfına bürünmüştü. Odadan çıktığında tanımadığı bir numaradan mesaj geldi.

"İyi mi?"

Mesajı gönderenin kim olduğunu doğru tahmin edebilmek için kâhin olmaya lüzum yoktu. Hızlıca cevap yazdı.

"Merak etme iyi. O geldi."

Bu cevap başka mesaj göndermemesi için bir uyarı niteliğindedeydi ve Çınar'ı engellemeye yeteceğini umuyordu.

Uğur kapıyı kapattıktan sonra tekrar Duru'nun yanına geldi. Birkaç saniye boyunca yatakta boylu boyunca uzanan kadını süzdü.

"Neden gittin?"

Duru cevap vermedi.

"Sorunlarımızı konuşarak çözmemiz gerekiyor. Bak... Benden uzakta olunca başına ne işler açtın."

Duru onu görmemek için bakışlarını duvarda bir noktaya sabitlemişti. Sanki görmezse kaybolacaktı.

"Konuşmayacak mısın?"

Duru sessizliğini koruyunca Uğur sinirlendi. Sesi biraz sertleşmişti. "Sana neyi vermediğimi bilmiyorum. Para, güç... Mutlu olduğumu sanıyordum..."

Genç kadın cevap verecekken kendini dizginledi. Kendini bu yüzleşmeye hazır hissetmiyordu. Çünkü ağzından çıkacak kelimeler foyasını ortaya çıkarmakla ilgili olacaktı.

“Senin aklını çelenin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Ama merak etme, onun da icabına bakacağım.”

Duru yutkundu. Çınar’dan bahsettiğini biliyordu. Tepkilerinde en ufak bir değişiklik olursa onun tepesine bineceğinden emindi. Elinden başka bir şey gelmediğinden sessizce duvara baktı.

Uğur yatağın yanına yaklaştı ve genç kadının yüzüne doğru eğildi. Konuştuğunda sesi yumuşacıktı.

“Seni kaybetmek istemiyorum. Sorunumuz neyse çözebiliriz. Hele ki şimdi bebeğimiz de olacak. Altından kalkamayacağımız bir şey yok.”

Duru’nun sağ gözünden bir damla yaş süzülse de bakışları donuktu. Uğur başını ona yaklaştırıp alnını onunkine dayadı.

“Seni seviyorum. Bu evliliği kurtarmak için her şeyi yapacağım. Çocuğumuzla mutlu bir aile olacağız.”

Duru cevap vermedi. Uğur birkaç saniye boyunca o pozisyonda beklese de genç kadının direncini kıramayacağını anladığında dışarı çıkıp sertçe kapıyı çarptı. Merve bir kapıya, bir ona baktıktan sonra ne diyeceğini bekledi. Genç adam dişlerini sıkarak sağ elini saçlarının arasından geçirdi. Bir yerleri yumruklayacakmış gibi görünse de yapmamıştı.

“Doktor hangi odada?”

“Bilmiyorum. Hemşireye sormamı ister misiniz?”

“Gerek yok. Ben hallederim. Sen içeride bekle.”

Merve onun emirlerini yerine getirmekten ziyade Duru’ya destek olmak için odaya girdi.

Adamın Merve’ye söylediği kelimeler kapalı kapıların ardından ona kadar ulaştığından Duru rahat bir soluk aldı. O yanındayken

sürekli tetikte olmak zorunda hissediyordu. Sanki bir anda boğazına sarılacakmış gibi korkuyordu. Gerilen tüm kasları birer birer gevşerken kasığına giren sancıyla tekrar gerildi. Bebeklerden biri ayrılmaya kararlıydı.

Bebekler... Başka şartlarda olsaydı onu havalara uçuracak bu haber, bu kez mutlu etmekten oldukça uzaktı. Bundan kısa bir süre önce olsaydı, belki de bebeklerini korumak için elinden geleni yapabilirdi. Ama şu an birini kaybetme düşüncesi onu bir an bile rahatsız etmiyordu. Kendini kötü hissetmeden edemedi.

Şu anda bebek ya da bebeklerle ilgili en büyük korkusu, hasta bir adamın çocuğunu dünyaya getirmekten ibaretti. Eğer Uğur düşündükleri gibi kişilik bölünmesi yaşıyorsa belki de bu çocuğa da geçebilecek bir hastalıktı. Kişilik bölünmesinin kalıtsal olup olmadığı hakkında bilgisi yoktu. Diğer yandan bu adam kocası değil de bir başkasıysa, durum çok daha kötüydü. Kendini yeterince kirletilmiş hissediyordu zaten. Yıllar boyu çocuğunun yüzüne bakıp da bu gerçeği düşünerek nasıl yaşayabilirdi ki?

“İyi misin?” Merve’nin sorusu onu düşüncelerinden çekip çıkarınca “Bana yardım etmelisin. Buradan kaçmam lazım,” dedi.

“Maalesef Duru. Şu an bunu yapamazsın. Eve dönmek zorundasın.”

Yirmi Altıncı Bölüm

EVE DÖNÜŞ

Hastanede geçirdikleri gecenin sonunda, Duru ruh gibiydi. Yapılan kan tahlili ikiz gebelik ihtimalini teyit etmişti. Duru böyle bir durumda bir çocuğu dünyaya getirmenin ne kadar zor olacağını tahmin bile edemezken, iki bebekten söz ediliyordu.

Kocasını mümkün olduğunca kendinden uzak tutmaya çalışıyor, o odadayken ağzını bıçak açmıyordu. Annesinin çağırıldığını duyunca Merve'ye bunu istemediğini söyledi. Asistanının yanından ayrılmasına müsaade etmiyordu.

Karı koca arsında adeta bir tampon görevi görmek yıpratıcıydı. Uğur karısının tepkilerine sürekli öfkelenerek karşılık veriyordu. Merve ise bu durumun daha ne kadar süreceğini tahmin bile edemezken, hastaneden ayrılacaklarının haberi geldi.

Duru hava ambulansıyla İstanbul'a gönderilecek ve oradaki doktorların değerlendirmesine bırakılacaktı. Genç kadın yanında sadece Merve'nin olmasını kabul etmişti. Aktarım süresince

Merve'yle yalnız kalsalar da araçtaki görevlilerin varlığı nedeniyle açık bir konuşma yapamamışlardı.

Götürüldükleri hastanede Duru'nun durumu değerlendirilmiş ve yatışı istenmişti. Ancak genç kadının karşı çıkması sonucu kesin bir istirahat kaydıyla evine gidebileceği söylenmişti. Hiçbir şekilde yataktan çıkmasına müsaade edilmeyecekti. Aksi halde hastaneye sevki yapılacaktı.

Duru eve gitmek istemiyordu. Ama başka çaresi yoktu. Hastanede kalması durumunda bebekleri kurtarmak için ellerinden geleni yapacaklardı. Duru her şeyi akışına bırakmaya karar vermişti. Her zamanki gibi evren doğru olanı yapacaktı. Bebeklerin doğması gerekiyorsa doğacaklardı, birini kaybedecekse kaybedecekti. Belki de ikisini.

Hastaneden eve gidiş sancılı olmuştu. Duru, Merve'nin de onunla gelmesini istiyordu. Uğur ise annesini çağırmak istemişti. Duru reddettiğinde kocası evde zaten bir yardımcıları olduğunu hatırlatsa da genç kadın kazandı. Uğur'un arabasının arka koltuğunda, Merve'nin yanında otururken İstanbul trafiğini izliyordu.

Merve onun eve girip yatak odasına yerleşmesine yardım ederken "Duru Hanım evden birkaç eşya almam gerekiyor," dedikten sonra kısık sesle ekledi.

"Yalnız kalmak istemediğini biliyorum. Ama Çınar da sıkıştıyor. Onunla görüşüp durumu açıklayacağım. Burada Güler Ablanın yanında güvende olursun."

Duru onu sonsuza kadar yanında tutamayacağını biliyordu. Gözlerinin içine bakıp "Lütfen geç kalma," diye fısıldadı.

"Merak etme."

Beyaz çarşafların içinde uzanırken bir zamanlar yuvası olarak gördüğü odaya yabancı gözlerle baktı. Kocasının asistanı-

na rahatına bakmasını söyleyen sesi kulağına kadar geliyordu. Merve'nin onu dinlememesini umdu.

Her şey o kadar eskide kalmış gibiydi ki buranın şimdi ona ne kadar yabancı olduğuna o bile şaşırıyordu. Sanki soğuk bir dekorasyona sahip otel odasıdaydı. Hayatının aslında ne kadar boş ve gereksiz detaylarla dolu olduğunu şu son birkaç hafta öncesine kadar nasıl olmuştu da görememişti?

Evine geliyor, gidiyordu. Altın bir kafesteydi aslında. Birkaç hafta öncesine kadar fark edemediği bir esaret hayatı yaşıyordu. Turgay ailesinin istediği normlara uyum sağlamıştı.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Uğur'un odaya girdiğini ilk önce fark etmedi. Yatağa doğru kararlı adımlarla yürüyen adamı gördüğünde, istemsiz olarak ellerini iki yanına bastırarak sırtını yastıklara biraz daha yasladı. Bu kaçıışı o da fark etti ama umursamadı. Yatağın yanında, genç kadının diz hizasına gelen bir noktaya oturdu.

"İyi misin?"

Merve'nin olmadığı bir ortamda, ikinci kez yalnız kalıyorlardı.

"Bak, benden neden bu kadar korktuğunu ya da benden neden kaçtığını anlayamıyorum. Sadece, her şey eskisi gibi olsun istiyorum."

Aynı ortamda olmalarına rağmen, o yokmuş gibi davranmak Duru'nun işine geliyordu. Ama kendini bu kadar kapatmak, belki de akıl sağlığı için iyi olmayabilirdi. Konuşmak, onunla yüzleşmek istese de susmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Uğur onu kıramayacağını anladığında farklı yerden saldırdı.

"Çocuklar benim mi?"

Duru duyduklarına inanamasa da bu kıskırtmaya cevap vermedi. Namusuna, şerefine yapılan bu saldırıyı görmezden geldi.

Adam onun buna da cevap vermediğini görünce elinde kozu kalmamış gibi yataktan kalktı. Ama yatağın yanından ayrılmadan önce söyleyecek son bir sözü vardı.

“Şu an benimle konuşmak istemiyorsun ama belki de gün gelecek açıklama yapmak için beni bulamayacaksın Duru. Çünkü senin peşinde koşmaktan, kendimi sana ispatlamaya çalışmaktan yoruldum.”

Sonraki birkaç gün boyunca Merve evlerinde kalmıştı. Güler Abla, Duru'yu rahat ettirmek için elinden geleni yaparken, kocası pek de ortada görünmüyordu. Genç kadının durumu kötü olduğundan eşyalarının başka odaya taşınması talimatını vermişti. Böylece Duru evde sadece Merve'yle iletişim kuruyordu. Yavaş yavaş odasından çıkmasına rağmen Güler Abla'ya bile doğrudan hitap etmiyordu.

Hapishanesinin parmaklıkları artık iyiden iyiye görünmeye başlamıştı. İstirahatinin ikinci gününde Hüseyin ve Merve'nin eşliğinde kontrole gitmişti. Bebeklerden birini kaybettiği kontrolden ortaya çıkınca Duru vicdanını sızlatan derin bir nefes aldı. Bu süreçte ne İnci Hanım ne de Muzaffer Bey onu arayıp sormuştu. Duru onları umursamadı bile.

Fırsat buldukları her an, Merve'yle son durumu konuşuyorlardı. Çınar işin ucunu bırakmamıştı. Onunla görüşmese de Çağlar'la iletişimini sürdürüyorlar ve birbirlerine bilgi aktarımı sağlıyorlardı. Muzaffer Bey'in geçmişi didik didik edilmişti.

Özellikle Uğur'un doğum kayıtları üzerine yoğunlaşmışlardı. Ancak istedikleri kayıtları bir türlü bulamadılar. Sadece bir ebenin Uğur'un doğum tarihinde yazdığı evrak vardı nüfus kayıtlarında. O da çocuğun sağlıklı doğduğu dışında detay içermiyordu. Bu kayıtlarda deformasyon yoksa Uğur'un tek çocuk olduğunu kanıtlamaktan öteye geçmiyordu.

Çınar diğer koldan Uğur'un sağlık geçmişini araştırıyordu. Belki de bir yerden onda çoklu kişilik bozukluğu olduğuna dair delil elde edebilirlerdi. Ama tüm çabaları boşa çıkmıştı.

Kayıtlara bir türlü ulaşamıyordu. Sanki bir tür gizlilik karan konulmuştu. Geçirdikleri kazanın raporlarını dahi bulamamıştı adam. Bu oldukça saçmaydı. Arkadaşı Elif de ona yardımcı olamamıştı. Hatta o bile bu durum karşısında şaşkıındı. Raporlar uçup gitmişti. Ne tahlil ne tetkik...

Zaman daralıyor, kimin galip çıkacağını bilmedikleri sona yaklaşıyorlardı. Belki de karşısına geçip boşanmak istediğini söyleyip bu konuyu kapatabilirdi. Ama artık çok geçti, ortada Turgayların varisi söz konusuyken, onun gitmesine kimse izin vermezdi. Kurtulmak için tek şansı, tüm gerçeği gözler önüne sermekti. Çocuk doğduğunda onu bir akıl hastanesine kapatmalarına engel olmanın tek yolu buydu. Ya da çocuğun doğmaması için dua edecekti...

Kanamaları bitince kati yatak istirahati de son bulmuştu. Uğur, Merve'ye artık ona ihtiyaçları kalmadığı söylemişti. Duru halen onunla konuşmuyor, o da bunun için çaba göstermiyordu.

Merve'nin gitmesi işlerin rengini değiştirdi. Evde yalnız kaldıkları ilk akşam Uğur elinde bir tepsiyle yanına geldi. Tepside akşam yemeğinin yanında bir kırmızı gül vardı. Duru kocası odaya girdiğinde başını camdan dışarı çevirdi.

Onu görmezse yok olacağını ummaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Ama adam yok olmadı. Tepsiyi yatağın boş bir köşesine bıraktıktan sonra, yatağa oturdu.

"Nasılsın?"

Duru 'Midem bulanıyor iki yüzlüğünden,' demek istese de cevap vermedi.

"Son dönemde her şeyin kontrolümüzün dışında ilerlediğinin farkındayım. Bir şeyler yaşadık ve bunun sonucunda senin bize olan inancın kayboldu. Ama sonuçta bir şeyleri değiştirmek bizim elimizde. Bir çocuğumuz olacak. Benimle konuşmazken bu çocuğa nasıl ebeveynlik yapmamızı bekliyorsun?"

Duru onun bu kadar rahat konuşmasına dayanamadı. Doğmamış çocuklarını kullanmaya nasıl cesaret edebiliyordu. Bu tavrı bardağı taşırdı ve günler sonra patlamasına neden oldu. Ağzından dökülenlere hâkim olamadı. “Boşanmak istiyorum!”

Uğur alaycı bir şekilde güldü. “Sen beni dinlemiyor musun? Boşanmayı unut. Sen bebeğimi taşıyorsun!”

Duru sustu. İstedğini söylesin fikrini değiştiremeyeceğinin farkındaydı. En iyisi yeniden kabuğuna çekilmek olacaktı belki de. Uğur bir kez daha onu kırmayı denerdi.

“Bu şekilde çocuk gibi davranarak hiçbir şeyi çözemeyiz.”

Duru sessizliğini korudu.

“Sen bu evliliği bitirmek istiyor olabilirsin Duru ama benim oturup paşa paşa kabulleneceğimi sakın düşünme. Karındaki çocuk bir Turgay! Bunu unutma, istesen de istemesen de bu çocuk doğana kadar, hatta ben istediğim sürece benim karım olarak kalmaya devam edeceksin! Bu çocuk oyununa ve sana yeterince tolerans gösterdim. Bundan sonra burada uyuyacağım! Buna alışsan iyi edersin!”

Duru söylenilen kelimelerin her birini şok içinde dinledi. Hâlâ evli kalabileceklerini, hatta aynı yatakta uyuyabileceklerini ve en önemlisi Duru’nun buna müsaade edeceğini nasıl düşünebilirdi? Uğur onu odada yalnız bırakıp çıktı. Birkaç dakika sonra duyulan kapı sesi evden ayrıldığını gösteriyordu.

Duru bu evde daha fazla kalamazdı. Hazır evde yalnızken kaçmaya karar verdi. Yoksa her şey için geç olabilirdi. Üzerine hızlıca bir şeyler geçirdi. Çantasını ve cüzdanını alarak kapıya yürüdü. Ağır kapıyı açmak için kolu aşağı indirdiğinde kilitli olduğunu gördü. Çantasını açtı. Anahtarları çantanın hiçbir yerinde yoktu.

Koridordaki ayakkabılığın çekmecesinde duran yedek anahtarlar da yerinde değildi. Her yeri aramış ancak bir anahtar bulamamıştı. Sistemden güvenlikleri aradı.

“Merhaba Ben Duru Turgay... Anahtarları bulamıyorum da kapı kitli kalmış. Dışarı çıkacağım. Yönetimde yedek anahtar var mı? Ya da çilingir çağırabilir misiniz?”

Görevli telaşlı bir şekilde “Maalesef sizin dairenin anahtarları bizde de yok. Çilingir çağırmamız mümkün değil. Uğur Bey’in kesin talimatı var. İçeri hiçbir çilingir sokulmasını istemiyor,” diye açıkladığında Duru sinirlendi.

“Ne demek talimatı var! Evde kitli kaldım diyorum size. Deprem olsa ne olacak? Uğur Bey’in keyfini mi bekleyeceğiz eve dönüp de kapıyı açsın diye?”

Görevli “Haklısınız efendim ama maalesef talimatlar böyle. Aksine çıkamıyoruz!” dediğinde Duru sinirle telefonu kapattı.

Eğer Uğur ona bu evi mezar edebileceğini sanıyorsa yanıltıyordu. Mutfak bölümüne geçip ocağı yaktı. Ardından çekmeceyi açıp bir havlu çıkarıp ateşe verdi. Siyah ve isli bir duman çıkaran havlu tutuşmakta çok da yetenekli sayılmazdı. Duru elindeki havluyla yatak odasına gitti. Bir parfüm alarak geri döndü. Şişeyi yere fırlatıp kırdıktan sonra alevleri can çekişen havluyu üzerine attı. Alevler bir an sönecek gibi olsa da hemen ardından daha da canlanmıştı.

Mermer zeminin üzerinde parfümün dağıldığı noktalara yayılmıştı. Duru ada tezgâhın kenarına oturdu ve alevleri izlemeye başladı. Alarm çalmaya başladı. Birazdan ya biri gelip bu kapıyı açacaktı, ya da biricik veliahtlarının daha doğmadan ölüşüne neden olacaktı. Duru gözünü karartmıştı.

Alevler çok büyümeden, yani yaklaşık beş dakika içinde dış kapıda anahtar sesi duyuldu. Duru gelenin güvenlik mi yoksa Uğur mu olduğunu bilmiyordu. Yerinden kımıldamadı. Kocası iri ve telaşlı adımlarıyla duman içinde kalan salona girdiğinde kollarını göğsünde kavuşturmuş bekliyordu.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun!”

Genç adam karısına bağırdıktan sonra hızla koridora çıkıp yangın söndürme tüpünü getirmişti. Duru onun alevleri söndürmesini beklemeden kaçmaya çalışınca genç adam elindeki tüpü fırlatıp onu kolundan yakaladı.

“Duru ne yapıyorsun!”

Hızlı bir şekilde onu kanepeye itince, genç kadın poposu üzerine sertçe düşmüştü. Tüpü alarak ateşin üzerine sıkıp sönmesini sağladı.

Ardından Duru’nun yanına gitti ve az evvel düştüğü yerden kaldırarak kendine çekip sarıldı.

“Neden bunları yapıyorsun!” Onu kendinden biraz uzaklaştırdı. Yüzüne baktı ve “Ya sana bir şey olsaydı?” dedi endişeli bakışlarıyla. Ardından tekrar onu kendine çekip yüzünü öpücüklerle boğdu. Duru onun kollarında, kendininkiler iki yanına sarkmış, tepkisiz bir şekilde duruyordu.

Etrafı saran duman, gözlerini yakmaya başladığından genç kadını bırakmak zorunda kalmıştı. Duru onun evin içinde dolaşarak pencereleri açmasını izledi ve bekledi. Boşluk bulduğu anda kaçacaktı. Kendini hazırlamıştı. Onun salondan çıkmasını ve koridordan diğer odalara geçen ayak sesini duyana kadar bekledi. Ardından adeta parmaklarının ucunda kapıya yürüdü. Kilitlemeye vakit bulamadığını umuyordu.

Tam kapıya vardığı sırada Uğur “Duru,” diye bağırdı. Duru kola asıldı. Kapı kıpırdamadı. Tekrar tekrar ve tekrar denese de kapı açılmıyordu. Adam ona doğru gelirken gözyaşlarına boğuldu. Diğer taraftan kapının kolunu zorlamaya devam ediyordu. Kocası ona arkadan sarılıp kucakladığında havayı tekmeledi.

“Bırak beni!”

Hıçkırıkları arasından sürekli aynı şeyi söylüyordu.

“Bırak beni, ne olur gideyim! Bırak, yalvarırım.”

Adam onu kendine iyice bastırırken sakın olmasını fısıldıyordu. Bir taraftan da saçlarını öpüyordu. Duru tırnaklarını kollarına geçir-miş, bedenini sıkan mengenenin gevşemesini ummuştı. Gözyaşları ve hıçkırıkları arasında aynı şeyleri tekrar edip duruyordu.

“Bırak beni!”

Uğur onu banyoya sürükledi. Duştan içeri soktu. Çeşmeyi açarak ikisinin de bedenini soğuk suyun altında bıraktı. Duru ağlıyor, çırpınıyordu. Uğur ona sarılmıştı. Başını göğüne yasla-mıştı. Kaçamasın diye kollarını sıkı sıkıya dolamıştı.

Duru ağladı...

Uğur ağladı...

Genç adam karısının kulağına sürekli aynı kelimeleri fısıldı-yordu.

“Bırakma beni...”

Duru hissettiği tüm duygu karmaşasını, üzerinden akan suyla birlikte, bedeninden arındırana kadar ağlamıştı. Uğur hıçkırıkları kesilene kadar onu banyoda tutmuştu. Duru titremeye başladığında, onun kabinden çıkmasına müsaade etti.

Uğur onu havluyla sardıktan sonra serbest bıraktı. Giyinme odasında ıslak kıyafetleri yenileriyle değiştirdi. Beş dakika kadar sonra Uğur yanına geldi. Kurulanmış ve yeni kıyafetler giymişti. Konuştuğunda sesinde banyoda ağlayan ve onu bırakmaması için yalvaran adamdan eser yoktu.

“Seni bir daha böyle aptalca bir şey yapmaktan menediyorum Duru! Asla ama asla tekrarlamayacaksın! Duydun mu beni?”

Duru onu duymuştu duymasına da şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Ne olmuştu da bu adam birkaç dakika içinde bu kadar değişebilmişti? Duru hastalık ihtimalinin diğerlerinden daha ağır bastığını anladı. Cevap vermedi. Yatağına girerek yorganın içine gömüldü. Arkası adamın durduğu kapıya dönüktü.

Uğur yatağa girip cevap vermediğini görünce kapıdan ayrıldı. Çok geçmeden dış kapının sesi yine duyulmuştu. Kaçamayacağına bildiğinden ikinci kez denemedi.

Duru gecenin bir yarısı uyandığında onu tam olarak neyin uyandırdığını çözemedi. Aniden gözleri açılmış ve sanki saniyeler öncesinde uyumuyormuş gibi zihni tamamen berraklaşmıştı. Birkaç saniye boyunca uzanıp bekledi. Ardından onu uyandıran boğuk konuşma sesini tekrar duydu.

Adam eve dönmüştü ama gecenin yarısında kiminle konuşuyor olabilirdi? Saat neredeyse üçtü. Boğuk konuşma devam ettiğinden merakına yenik düştü.

Yorganın altından sıyrılıp çıplak ayaklarıyla zemine bastı. Neredeyse parmak uçlarında ilerleyerek yatak odasından dışarı çıktığında sesin çalışma odasından geldiğini fark etmişti. Yarı aralık kapıdan ışık sızıyordu. Usulca yaklaştı ve sırtını kapının yanındaki duvara yaslayıp bekledi.

“Sona yaklaştığımızı hissediyorum.”

Kocasının sesi aralık kapıyı aşip ona ulaşmasına rağmen cevap veren olmadığından telefonla konuştuğunu anlamıştı. Odanın içinde yer değiştiren ayak sesleri Duru’yu ürkütse de kıpırdamadan bekledi. Adam kapının önünden geçmişti. Karşı tarafı uzunca bir süre dinledikten sonra hafif bir kahkaha attı. Ardından tüm gizemi neredeyse ortaya dökcek cümleyi kurdu.

“Ee, bir Uğur Turgay’ı oynamak o kadar da kolay değil.”

Duru çılgılık atmamak için yumruk yaptığı elini ısırmak zorunda kaldı. İçerideki ayak sesleri kapıya doğru yaklaşıncı olduğu yerde durmakla kaçmak arasında kaldı. Sonunda içerideki adamın gerçekten de bir sahtekâr olduğunu kendi kulaklarıyla duymuştu.

“Merak etme, o işi ben halledeceğim. Sen diğer konuya odaklan.”

Duru halledilecek işin kendisi olmamasını umarak yavaş adımlarla kapıdan uzaklaştı. Yatağa vardığında koridorda sahtekârın ayak sesleri duyuldu. Duru hızla yorgani açıp içine girdi. Arkası kapıya dönüktü. Gözlerini sıkıca yumdu. Küçükken canavardan korktuğunda yaptığı gibi, içinden bir çocuk şarkısı söylemeye başladı.

Ayak sesleri kapıda durdu. Adam birkaç saniye boyunca kapının önünde bekledikten sonra içeri girmişti. Yatak sahtekârın ağırlığıyla esnediğinde Duru nefesini tuttu.

Gün aydınlanıp yanında yatan adam uyanana kadar Duru bir gram uyumamıştı. Nefesini tutmuş, ağlamaya bile cesaret edememişti. Gece boyu kaçış planı ve sahtekârın ipini pazara çıkarmak için yapacakları hamleleri düşünmüştü. Buradan nasıl kaçacağını dahi planlamıştı. Aksaklık olmaması için elinden geleni yapacaktı.

Sahtekârın kim olduğu ya da kocasına nasıl olup da bu kadar benzediği hakkında bir sürü teori üretmişti. Bunların arasında belki de en uçuğu estetik operasyondur. Ama anlam veremediği üç nokta vardı: Kim neden Uğur Turgay’ın yerine geçmek istemişti? Sahtekârın telefonda konuştuğu kimdi? Ve bundan da ötesi kocası hâlâ yaşıyor olabilir miydi?

Sabah adam hazırlanıp çıkınca rahat bir soluk aldı. Güler Abla dahil kimseye güvenemezdi. Güvenlikleri tembihleyen adam, kim bilir çalışanlarına neler söylemişti. Telefon erişimi hâlâ elinden alınmayan Duru’nun görüşmeleri gerçekten de dinleniyordu.

Duru, Güler Abla geldiğinde planını harekete geçirdi. Günlendir ilk kez ona günaydın diyen kadına cevap verdi. Getirdiği kahvaltıyı bulantısına rağmen son lokmasına kadar yedi. Ardından çoktandır yapması gereken bir şeyi yaptı.

“Alo...”

“Ah Duru’m... İy misin?”

Annesini bu kadar merakta bıraktığı için vicdan azabı çekse de ona inanmayarak bir sahtekârın kollarına bıraktığı için kızılıyordu. Ama şimdi yüzleşme zamanı değildi.

“Sanırım... Bilmiyorum.”

“Neden yaptın bunu? Neden beni günlerdir aramadın? Seni o kadar çok merak ettim ki... Bulunduğunu duyduğumda arayacaktım ama Uğur henüz hazır olmadığını söyleyince...”

“Anne bunları konuşacak kadar iyi değilim. O yüzden lütfen başlama. Sadece iyi olduğumu bilmeni istiyorum.”

Annesi şansını tekrar denedi.

“Neden evi terk ettin ki kızım? Uğur seni ararken deli oldu. Ben öldün mü, kaldın mı, çıldıracaktım.”

Duru söyleyeceği kelimelerin dinlendiğinden emindi bu yüzden de konuşurken planına uygun hareket etti.

“Uğur’la evliliğimizin bittiğine inanıyorum artık. Hasta değilim anne... O da bir sahtekâr değil... Ama artık evlendiğim adam değil o. Âşık olduğum adam da değil. Neden sevmediğim biriyle ömrümü geçireyim ki?”

“Ah kızım deme öyle...”

“Anne... Sadece sesimi duymak için aradım. Ben iyiyim. Sen de kendine iyi bak.”

Duru telefonu kulağından çekerken annesinin kapatmamasını söyleyen sesini duysa da onu dinlemedi. Bu sahtekâr onun hemen telefona sarılıp kendini açığa vereceğini sanıyorsa, yanılıyordu. Bu görüşmeyi ona bir mesaj vermek için yapmıştı.

Evin içinde delil toplamaya karar verdi. Belki anahtarlardan birini de bulurdu. Güler Abla’ninkini çalmayı düşünse de hemen vazgeçti. Kadından çıkarken kapıyı kilitlemesini istemişti belli ki. Anahtarı aldığı ortaya çıkardı.

Sahtekârın son zamanlarda bolca vakit geçirdiği çalışma odasından başlamaya karar verdi. İçeri girip kapıyı kapattı. Aramaya masadan başladı.

Masa üzerindeki her şey kendi içerisinde bir düzene sahipti. Duru önce çekmecelerin içini kontrol etti. Sıra dışı bir şey bulamamıştı. Ajandalara şöyle bir göz attı. Ardından ekranı hafifçe kaldırıp altında bir şey var mı diye kontrol etti.

Evrak rafında bulunan kâğıtlarda da bir şey bulamayınca klavyeyi kaldırıp altına baktı. Küçük bir not kâğıdına yazılmış bir telefon numarası bulmuştu. Yazı ne ona ne de kocasına aitti. Önemli olup olmadığından emin olamadı. Sonuçta numarayı veren kişi de yazmış olabilirdi. Ancak bu kâğıt parçası ona bir fikir vermişti.

El yazısı karakteristik bir iz bırakırdı. Uzmanların çoğu davada el yazılarının müştekilere ait olup olmadığını kolaylıkla belirleyebiliyordu. Belki sahtekârın el yazısını kocasınıninkiyle karşılaştırarak onun foyasını ortaya çıkarabilirdi. Bu konuyu diğerleriyle de paylaşacaktı.

Odadan çıkacakken dış kapının açıldığını duydu. Birdenbire kalbi hızla çarpmaya başladı. Kulakları uğulduyordu. Hızlı hareketlerle elindeki kâğıdı sutyeninin içine soktu. Kütüphaneye yürüyüp rastgele bir kitap seçti.

Geri dönüp elini kola uzattığı sırada, kapı dışarıdan içeriye doğru aniden açılmıştı. Çarpmamak için hızlı bir şekilde geri çekildi.

“Ne yapıyorsun?”

Duru adamın sorusuna cevap vermek yerine elindeki kitabı kaldırıp gösterdi. Adam kapı girişini kapattığından dışarı çıkamıyordu. Çekilmesini beklemek zorundaydı. Ancak adam aksini yaparak odanın içine doğru adım attığında Duru da bir adım geriye kaçmıştı. Kapıyı kapattı.

“Bu suskunluk daha ne kadar sürecektir Duru?”

Genç kadın yanından geçmek için hamle yapsa da başaramadı. Adam onu bileğinden tutup çekerek kendi bedenine yaklaştırmıştı. Duru başını sola çevirdi. Geriye attığı bir adımla kaçmaya çalıştığında sırtı kütüphaneye değdiğinden durmak zorunda kaldı.

Adam, açtığı arayı iri bir adımda kapatarak bedenini neredeyse ona yasladı. Başını aşağı eğip kulağına fısıldadığında ılık nefesini boynunda hissetti.

“Seni özledim.”

Ellerini bedeninde gezdirmeye başladı. Dudakları boynundaydı. Duru’nun kapalı gözlerinden birinden bir damla yaş süzülerek yanağında kendine yol bulmuştu. Dudaklarını birbirine mühürlemişti.

Adamın elleri belinden yukarı doğru kaydı. Göğüslerine ilerlerken Duru’nun kalp atışları hızlanmıştı. Eğer kâğıdı bulursa... Düşünmek istemedi.

“Biliyor musun, hamilelik sana çok yakıştı. Göğüslerin... Muhteşem oldu...”

Kulak memesini hafifçe dişledi.

“İlişkinin yasak olması çok kötü oldu. Tapılası bedeninin her bir kıvrımını izledikten sonra, seninle bütün pozisyonlarda sevişmek istiyorum.”

Sertleşen erkekliğini Duru’nun bedenine bastırdı. Genç kadın yutkunmaya bile korkuyordu. Kulağının dibindeki dudakların teması midesini bulandırıyor. Her ne kadar onu kocası sanarak defalarca ilişkiye girmiş, hatta ondan hamile kalmış olsa da gerçeği bilmek kendini tecavüze uğramış gibi hissettiriyordu. Şu anda da tam olarak taciz ediliyordu.

Duru’nun sessizliği adamın damarına dokundu. Ani bir hareketle geri çekilip kütüphanedeki kitaplara bir yumruk salladı.

“Konus be kadın!”

Birkaç kitap aldıkları darbeyle raflardaki yerini terk etmişti. Duru aralarında açılan boşluğu fırsat bilerek kendini kurtarıp kapıyı açtı. Koridora çıkacağı an adam onu tutmaya çalışsa da başarılı olamadı.

Güler Abla bağırıtıyı duymuş gibi koridorda biterken, Duru kendini odaya kilitlemektense kadının yanına gitti. Gözlerinde korku dolu bir ifadeyle ona doğru gelen evin hanımını gören kadın, onu bileğinden tutup arkasına çekti. İki kadın koridora çıkan adama bakarken namı diğer sahtekâr aralarındaki iş birliğini görünce daha da öfkелendi.

Onlara doğru yürüyünce iki kadın ürkerек geri adım attılar. Ancak korkulan olmadı. Onların yanına ulaşmadan önce kapıyı açarak dışarı çıktı. Kapı kapanmadan evvel sert bir şekilde, “Kovuldun!” dedi.

Kapı kapandıktan sonra Güler arkasındaki tüm kilitleri birkaç kez kilitlemiş en sonunda sürgüyü de yerine yerleştirmişti. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Patronunun sinirinin yatışarak eve dönmesini umarken, evin hanımına döndü.

Duru korkudan tir tir titriyordu. Onu salona götürerek ılık bir çay yaptı. Duru’nun bebeği kaybetmesinde etkisi olduğu söylenen ada çayından uzak durması gerektiğinden yeşil çay yapmıştı.

“Duru Hanım, yapabileceğim bir şey var mı bilmiyorum. Çok büyük sorunlarınız olduğunun bir süredir farkındayım. Ama elimden bir şey gelmiyor.”

Anahtarı çıkarıp Duru’ya verdi.

“Bundan fazlasını yapmaya benim gücüm yetmez. Zaten beni de kovdu. Gitmek zorundayım. İyi olmanız için dua ediyorum.”

Duru gözyaşlarının arasında zorlukla ona teşekkür etti. Anahtar elinde olduğuna göre artık kaçabilirdi. Güler Abla çıktığında

yatak odasına geçti. Üzerine bir şeyler giyip çıkacaktı ki kapı açıldı. Elinde sıkı sıkı tuttuğu anahtarı şapka rafına hızlıca bırakıp dolabın cam kapağını geri kapadı. Pijamalarının durduğu bölüme giderek rasgele birini çekti ve duşa gidiyormuş havası yaratmaya çalıştı.

Giyinme alanından çıkarken adamla burun buruna geldi. Elindeki pijamalara kısa bir bakış attıktan sonra genç kadına bilgi verdi.

“Ofisi aradım, yeni bir yardımcı ayarlayıp gönderecekler ya-
rın. Sen de kendine bir çekidüzen ver artık. Evin içinde ruh gibi
dolaştığını görmek istemiyorum.”

Genç kadının elindeki pijamaları kastetmişti. Duru onun ya-
nından hızla geçip banyoya girdi. Kapıyı kapatıp kilitledikten
sonra derin bir nefes alabilmişti. Evden tekrar çıkacak mıydı,
bu geliş gidişler nereyeydi ve neden bu kadar kısa sürüyordu
bilemiyordu. Ama en mantıklısı geceyi beklemektir.

Yirmi Yedinci Bölüm

ZİNCİRLERİ KIRMAK

Duru hayatındaki hiçbir günün bu kadar ağır geçtiğini hatırlamıyordu. Gözü sürekli saat ve yelkovandaydı. Ama onlar sanki hiç aceleleri yokmuş gibi ağır ağır ilerliyorlardı. Genç kadın gün boyu evde sahtekârla köşe kapmaca oynamıştı. Adam bir gardiyan gibi evden dışarı adımını atmamıştı. Duru onun kaçmaya çalışacağından şüphelendiğinin farkındaydı.

Duru yatak odasında kitap okuyor gibi yaparken sırf rahatsız etmek için gelip yanına uzanıyordu. Salona geçtiğinde, gelip televizyonu açıyordu. Konuşmak için bir çaba göstermemesi Duru için olumlu bir gelişmeydi. Çünkü ondan cevap alamadığında da sinirleniyordu.

Güler Abla'nın bıraktığı yemeği hazırlamaya başlayan genç kadının tek kişilik servis koyduğunu görünce hiç gocunmadan kendi servisini alıp karşısına oturmuştu. Duru, her hareketini kontrol altında tutmak için böyle davrandığının farkındaydı.

Akşam yemeğini yedikten sonra planını uygulamaya koyabilmesi için yalnız kalması gerektiğinden sabırsızlanmaya başladı. Adam duşa girince aradığı fırsat doğdu. Heyecanla giyinme odasında çantalarını taramaya başladığında elleri heyecandan titriyordu. İşi batırmaması gerekiyordu. Aradığı çantayı buldu. Çınar'dan zamanında istediği ancak hiç kullanmadığı uyku ilaçlarıydı bunlar.

Hızla mutfığa geçip havanı eline aldı. Kutunun kapağını açıp içindeki ilaçların yarısını boşalttı. Tabletlerin tümü toz haline gelene kadar havanda dövmeye devam etti. Prospektüsün üstünde yazanların zıddını yapıyordu.

Doktor reçetesi dışında kullanmayınız.

Doktorunuzun verdiği dozun dışına çıkmayınız.

Alkolle kullanmayınız.

Duru salondaki mini bardan kocasının favorisi olan şişeyi alıp ilaç tozunu içine boşalttı. Elinde çalkalayarak ilaçları eritmeye çalışsa da bu çayın içinde şeker karıştırmaya benzemiyordu. Toz tortu halinde dibe çökmüştü.

Yatak odasından gelen sesler daha fazla uğraşmasına engel oldu. Mutfığa geçip havanı yerine koyduktan sonra ilaç şişesini eline aldı. Ama geç kalmıştı. Adam ona seslendiğinde irkilerek ona döndü.

“Ne yapıyorsun?”

Duru ilaç kutusunu avcunun içinde sıkarak ona arkasını döndü. Gürültülü bir şekilde dolaptan bir fincan çıkartarak tezgâhın üzerine sertçe çarptı. Çekmeceden bir bitki çayı alarak tezgâhın üzerine bırakırken kutuyu çekmecenin içine atıvermişti. Kapattığı sırada adamın nefesini arkasında hissetti.

“Bana yapma...”

Genç kadın ellerinin titrememesi için dua ettiğinden laf sokmasını umursamadı. Birkaç saniyenin ardından adam tepesinden

çekilince derin bir iç çekti. Suyu fincana doldurup çayın demlenmesini beklerken adamın mini bara ilerlemesini izledi. Adam şişelere şöyle bir göz attıktan sonra kocasının favorisini değil de başka bir içkiyi eline almıştı. Duru gözlerini yumdu. Bu hiç aklına gelmemişti. Hatırlamaya çalıştı. Kazadan beri hangi içkiden içiyordu? Gözlerini geri açtığında onun vazgeçtiğini ve ilaçlı şeyi aldığını görerek derin bir soluk verdi.

Adam kristal bardağa yeteri kadar alkolü boşalttıktan sonra dudaklarına dayadı ve ilk yudumu aldı. Duru nefesini tutmuştu. Adam bardağı dudaklarından uzaklaştırıp şöyle bir baktı. Tadı değişik mi gelmişti acaba? Duru onun anlamamasını umdu.

Onu alkol şişesiyle yalnız bıraktıktan sonra çayını alıp yatak odasına gitti. Kitap okuyormuş gibi yaparak içeriden gelen sesleri dinliyordu. Televizyondan gelen sesler dışında ortalık epey sessizdi. Uğur'un asla izlemeyeceği bir programdı. Duru onun sızıp sızmadığını merak etse de bir türlü kalkmaya cesaret edemiyordu. Saatler ilerleyince Duru elindeki kitabı bırakıp ışığı kapatmıştı. Yatağın içinde tüm uzuvları açık beklerken televizyonun sesinin birden kesildiğini duydu.

Adam hâlâ uyanıktı. Yoksa içkiden içmeyi bırakmış mıydı? Ayak sesleri koridorda duyulduğunda genç kadın gözlerini sıkıca kapattı. Sarsak adımlarla yatağa doğru yürümüş ve adeta kendini bir çuval gibi bırakmıştı. Duru onun sızdığını düşündüğü sırada yatağın üstünde bir komanda gibi sürünüp ona yaklaştı.

Bir elini genç kadını üzerine bıraktı. Duru nefesini tuttu. Göğsünün hemen üzerindeki elden kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Beş dakika kadar öylece bekledi. Kıpırdamaya korkuyordu. Adam aniden göğsünü sıkınca nefesini tuttu. Dakikalar birbirini kovalıyor adamın eli onun üzerinde öylece yatıyordu.

Duru bir saat kadar sonra onun uyuduğundan emin olabildi. İlaçlı içkiyi bitirip bitirmediğini bilmiyordu. Ama yataktan kalk-

mak zorundaydı. Yattığı yerde sırtını ona döndü. Üzerindeki kol kıpırdamamıştı. Birkaç saniye bekledi. Yavaş hareketlerle üzerindeki kolu kaldırarak, yatağa bıraktı. Hareket yoktu. Doğrulup yataktan çıktı. Ayakta birkaç saniye bekledi. Adam ölü gibi görünüyordu. Parmaklarının ucunda giyinme odasına geçti. Sakladığı yerden anahtarı aldı. Ses çıkarmasın diye avcunun içinde sıkıca tutmuştu.

Yine parmak uçlarında yatak odasına döndü. Yatağa baktı. Hâlâ hareket yoktu. Salona geçti. Emin olmak istiyordu. Bara ilerleyip şişeye baktı. Dışarıdan yansıyan ışıktaki yarısının boş olduğunu görebiliyordu. Derin bir soluk verdi. Başarmak üzereydi. Hele şu kapıdan bir çıkabilirse, güvenlikler onu arasa da bir etkisi olmazdı. Zaten gecenin bu yarısını ve onun sızmasını bu yüzden beklemişti. Telefonu duymadığı sürece, onu aramalarının bir önemi yoktu.

Kapıya yürüyüp anahtarı üzerine soktu. Kilidi hafifçe çevirdi. Sessiz evin içinde kilit sesi açıkça duyulmuştu. Nefesini tuttu. Bir kez daha... Kapı kolunu indirip açtığında kurtulmak üzere olduğunu farkındaydı. O geceye adımını atarken, adam yatakta sadece dönmüştü.

Duru asansöre bindi. Arabasının anahtarı yoktu, lobiye de gidemezdi. Otoparkın bulunduğu düğmeye bastı. Güvenliklerden önce hareket edebilmeyi umuyordu. Otoparka geldiğinde hızlıca hareket etti. Ayaklarının çıplak olduğunu, beton kaplı zemine basana kadar fark etmemişti. Koşarak çıkışa doğru giderken güvenliklerden birinin adını seslendiğini duydu. Asansörün kameserasından onu görmüş olmalıydılar.

Çıkışa koşarken onların ayak seslerinin tam arkasından geldiğinin farkındaydı. Son birkaç metrede, aralarındaki mesafenin giderek kapandığını fark etse de bu onu durdurmadı. Arkasından gelen sesi duyduğunda tam çıkıştaydı.

Adam bağıırıyordu.

"Duru..."

Duru otoparktan çıkarak kendini caddeye attığında, duyduğu korna sesiyle hızla o yöne döndü. Neredeyse ona çarpacak olan şoför el kol hareketi yaparak söylene de yoluna devam etmişti. Arkadan gelen seyrek de olsa birkaç araba daha yoldan çekilmesi için kornaya basınca, genç kadın girdiği transtan uyanmış gibi otopark girişine baktı.

Koşan insanların ayak seslerini duyabiliyordu. Trafik gürültüsüne karışan, sahtekârın adını çağıran sesini de... Karşıya geçerek koşmaya başladı. Gece yarısı olduğu için, ortalık nispeten boş sayılırdı. En azından gün içinde yaşanan yoğun trafik de kalabalık da o anda yoktu. Bu onun aleyhineydi. Bir an önce ortadan kaybolması gerekiyordu. Gördüğü ilk apartmanın kapısına sığındı.

Bulunduğu pozisyondan otoparkın kapısını o görüyordu ancak onu görmeleri mümkün değildi. İnce pijamaları ve çıplak ayaklarıyla soğuk bedenine işlerken titremeye başladı. Dişleri adeta birbirine vuruyordu.

Güvenlik görevlileri ve onu arayan çıplak ayaklı sahtekâr gördüğünde olduğu yere başını iyice eğdi. Sadece birkaç saniyeyle bulunduğu kuytu köşeye sinebilmişti. Şimdi de en kısa zamanda buradan ayrılmalıydı ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Arkasında bir hareketlenme olunca irkilerek döndü. Kapısının önüne saklandığı binanın görevlisi, oturduğu yerden kalkmış ona doğru geliyordu. Duru çaresiz gözleriyle ona baktı ve işaret parmağını dudaklarına götürdü. Adamın onu anlamasını bekliyordu. Üzerindeki kılık birilerinden kaçtığını ortaya koysa da kaçtığı kişinin polis olmadığı aşikârdı. Adam karı koca kavgasına karışmak istemiyormuş gibi birkaç saniye ona bakıp geri dönlünce derin bir soluk verdi.

Bakışlarını sokağa çevirdiğinde güvenliklerden birinin bulunduğu noktaya doğru ilerlediğini gördü. Adam etrafına baki-

narak ona doğru geliyordu. Duru hızla arkasını döndü ve elini apartmanın camına yapıştırdı. Kapıdan uzaklaşsa da bakışlarını oradan çekmeyen görevli birkaç saniyelik tereddüdün ardından masasının yanındaki butona yürüyüp kapıyı açtı. Duru otomat sesinin duyulmamasının söz konusu bile olmadığıнын farkındaydı. Koşarak görevli masasına yürüdü. O masanın arkasına saklanırken güvenlik görevlisi apartmanın kapısının önünde belirmişti. İçeriye görmeye çalışıyordu.

Adam eliyle masanın altında kalmasını işaret ettikten sonra kapıya yürüdü.

“Hayırdır İbrahim? Bir sorun mu var? Yoksa sigaranız mı bitti yine?”

Güvenlik İbrahim içeriye görmeye çalışarak omzundan bakarken cevap vermişti. “Yok ya, birini arıyorum da... Buraya gelen oldu mu?”

Görevli omuz silkti. “Senden başka mı?”

Sokaktan adının seslenildiğini duyunca o tarafa baktı.

“Neyse Hasan abi. Benim gitmem lazım.”

“İyi geceler İbrahim, keçilerini bulursan haber et.”

Adam, İbrahim kapının önünden iyice uzaklaşana kadar yerinden ayrılmadı. Ardından içeri geçti.

“Orda kal. Belki geri dönerler.”

Duru titrek sesiyle “Teşekkür ederim, teşekkür ederim,” diye tekrarlayıp dururken adam elini dudaklarına götürüp sessiz olmasını istedi.

“Arkada yangın çıkışı var. Seni oradan çıkarabilirim. Ama bu soğukta nereye gideceksin? Hele bu üst başla...”

Duru “Bir taksi olsa yeter, buradan hemen uzaklaşmam lazım,” dedi.

Adam başını salladı.

“Halledeceğim ama umarım hata etmiyorumdur.”

“Teşekkür ederim.”

Mermer zeminden ayaklarına ve poposuna yayılan soğukluk adeta içine işliyordu ama o hissetmedi. Adrenalin bedenini ısıtmaya başlamıştı çoktan.

“Ali abi, bizim arka sokağa gelir misin? Bir paket teslimat yapacağız.”

Birkaç saniye boyunca karşı tarafın cevabını bekledi.

“Abi kayıt dışı olsun.”

Sustu. **“Tamam, beş dakikaya görüşürüz.”**

Duru’ya döndü.

“Şimdi seni buradan çıkaracağız. Durağa haber vermemesini söyledim.”

Duruyu baştan aşağı süzüp devam etti.

“Senin durumun özel gibi görünüyor.”

Duru tekrar teşekkür edince onu susturdu.

“Hadi bakalım, ayağa kalkmadan arkadaki kapıya doğru yür. Ben kapıyı açınca, yine aynı şekilde içinden geçersin.”

Duru ona söylenileni harfiyen yerine getirirken, adam kapının yanına seyirtmiş dışarıyı izliyordu. Genç kadın ulaşmak üzereyken kapıyı açtı.

“Karşında bir kapı göreceksin. Oradan geç ve dışarıda bekle. İyi şanslar.”

Duru talimatlara uyarak kapıdan geçti. Kola bastırıp yangın çıkışını açan kapıyı itti ve yeniden soğuk gecenin içine karıştı.

Uykusunun tam da ortasında bir yerde olmaması gereken bir ses duyan genç adam, yarı uyanık bir şekilde yüzünü buruşturdu. Ses onu rüyasının en can alıcı noktasında gerçek dünyaya çekivermişti. Kendine geldiğinde kapının çaldığını fark etti.

Yataktan hızla çıkarak, kapıya yürüdü. Gecenin bu saatinde kapısını yumruklayan densizin karşısına üzerinde sadece pijama altıyla çıkacağını farkında bile değildi. Koridordan geçerken ayağını bir yere çarptı. Serçe parmağı neredeyse kopacakmış gibi acırken, dişlerini sıkarak bir küfretse de ısrarla yumruklanan kapıya doğru yürüyüşünü kesmemişti. Sinirle kilidi çevirerek açtı.

Karşısında bulduğu manzarayı görmeyi hiç de beklemiyordu. Taksiciden destek alarak ayakta durmaya çalışan Duru, ona bitkin gözlerle bakarken, genç adamın bedeni ve zihni tam anlamıyla uyanmıştı.

“Duru ne oldu sana?”

Genç kadın konuşacak halde değildi. Sancısı vardı. Sırtında taksicinin ona verdiği polardan bir kafeterya şalı ve çıplak ayaklarıyla ona doğru bir adım atınca Çınar onu kolundan yakaladı. Hemen odaya götürdü. Taksiciyi gönderdikten sonra genç kadının yanına döndü. Duru neredeyse kendinden geçmek üzereydi. Onu tekrar kucaklayıp banyoya soktu. Soğuk suyla irkilen kadın kaçmak için çabalayacak gücü dahi bulamamıştı. Çınar ateşinin düştüğüne emin olana kadar onu suyun altında tutmuş, ardından içeri götürüp giyinmesine yardım etmişti.

Ne olduğunu, genç kadının gecenin bir yarısı onun kapısına nasıl geldiğini, en önemlisi de onu buraya bu şekilde getiren sebepleri merak ediyordu. Ama şu anda bunların hiçbirini öğrenemezdi. Yapabileceği tek şey, Duru’nun kendine gelmesini beklemektir.

Bir sandalye getirip tepesinde sabahı sabah etti. Uykusunda kâh ağlayan, kâh sayıklayan genç kadının ateşini sıklıkla kontrol etmiş, arada yükselmeye başladığında eklem yerlerine soğuk kompres yaparak düşmesini sağlamıştı. Uzun ve huzursuz bir geceydi.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Duru'nun ateşini nihayet kontrol altına almıştı. Rahavetle, tedirgin de olsa uyuklamaya başladı. Çok geçmeden uykusunda onu rahatsız eden bir şey duydu. Duyduğu sesle birlikte gözlerini açarak etrafı gözledi.

Duru uyuyordu, görünüşe göre sakindi. Kalkıp ateşini kontrol etmeye karar vermişti ki onu rahatsız eden sesi bir kez daha duydu. Birileri bağırıyordu. Sesin sahibini tanıyınca hızlı bir şekilde altına bir pantolon, üzerine bir gömlek alarak odadan çıktı. Koridor boyunca yarı yürür, yarı giyinir bir şekilde kapıya doğru ilerlemişti.

Dürbünden dışarı baktı. Yakalanmadan evden çıkmalıydı. Boşluktan faydalanarak hızla kapıyı açıp çıktı ve geri kapadı. Ardından karşı dairedeki muayenehanesine girdi.

“Ya adresini verirsin ya da ben kendim bulurum. Ama uyar-
madı deme patronunun evini kendim bulmam uzun sürse de be-
deli ağır olur.”

“Merhaba Uğur.”

Uğur Turgay tam arkasında aradığı adamın sesini duyunca hızla ona doğru döndü. Canan masasının arkasında ayakta duruyordu ancak duruşu daha çok köşeye sinmiş olarak tabir edilebilirdi. Uğur, Çınar'ın yakasına yapışıp onu duvara çarparken tükürür gibi sordu.

“O nerede!”

Çınar ellerini kaldırarak onunkilerin arasına soktu ve hızla iterek yakasını adamın elinden kurtardı.

“Kim olduğunu sormayacağım, tüm bu geliş gidişlerin sırasında zaten öğrendik. Ancak şunu söylemeliyim, karını her kaybettiğinde buraya gelersen işimiz iş.”

Uğur hiç beklemediği bir hamle yaparak yumruğunu Çınar'ın elmacık kemiğine oturtunca Canan çığlık atmıştı. Çınar geriye

doğru atmak zorunda kaldığı adımın ardından, elini yüzüne götürdü.

“Benimle oynama Doktor. Geçen sefer de onun etrafında olduğunu biliyorum. Yanında değilse de yerini biliyorsun!”

Çınar dişlerinin arasından konuştu. Kendini zor zapt ettiği her halinden belli oluyordu.

“Bu iki oldu. Üçüncüsünde cevabını vereceğimden emin olabilirsin. Şimdi defolup gitmeni istiyorum.”

Uğur ona ters ters baksa da yerinden kıpırdamadı. Çınar yardımcısına bakarak “Canan...” dediğinde kadın mesajı alarak masanın üzerindeki telefonu kaldırdı ve üç haneden oluşan acil yardım hattının numarasını tuşladı.

“Gözüm üzerinde doktor... Gözüm üzerinde!”

Cümlesini bitirip Çınar’a bir omuz darbesi vurarak kendine yol açmış ve kapıdan çıkarak kaybolmuştu. Canan acil durumun ne olduğunu soran görevliye cevap vermekle, telefonu kapatmak arasında kalmıştı. Çınar her şeyin yolunda olduğuna dair bir baş hareketi yapınca telefonu kapattı.

“Canan bu haftaki tüm randevularımı iptal et. Sonra eve gidebilirsin. Ben seninle irtibata geçene kadar da ofise gelme. İzinlisin.”

Genç kadın başını sallayarak anladığını belirtince, Çınar karşı daireye geçmek için kapıya yürüdü.

Duru gözlerini açtı. Etrafına baktığında ortam ona yabancı gelmemişti. Kapıya bakınca nerede olduğunu anladı. Çınar’ın evindeydi.

Gecenin bir yarısı bindiği taksiye onun adresini vermişti. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu, zangır zangır titriyordu. Aracın klimasının içeri verdiği sıcak hava onu iyice mayıştırmıştı. Kendinden geçtiğini fark etmedi.

Taksicinin kolunu dürmesiyle gözlerini açtığında etrafına donuk gözlerle bakmıştı.

“Bacım, hangi kat, hangi daire?”

Adama baktı, gözleri kararırken Çınar’ın dairesinin bulunduğu katı söyleyebilmişti. Adamın onu kapıdan çekip çıkardığını hayal meyal hatırlıyordu. Neredeyse sürükleyerek apartmandan içeri sokmuş, asansöre bindirmişti.

Duru ayakta durmak istese de bacakları adeta pelte gibiydi. Kata geldiğinde, adam onu dışarı çıkarmış ve dört daireden hangisine gideceklerini sormuştu.

Duru, Çınar’ın evini işaret etmişti. Kapı açıldığında hissettiği rahatlama tarif edilemezdi. Sonunda güvendeydi. Gerisini çok hatırlamıyordu. İçeri nasıl girmişti? Çınar’ın onu banyoya soktuğunu hayal meyal anımsıyordu.

Dışarıdan gelen bağırışları duyduğunda onu neyin uyandırdığını hatırladı. Kalktı ve titreyen bacaklarıyla zemine bastı. Hâlâ bedenini taşıyabilecek kadar güçlü değillerdi. Titrek adımlarla, etrafındaki eşyalara tutunarak yürüdü.

Kapıya ilerledikçe sesler de yakınlaşıyordu. Çınar’ın sesini ayırt etti önce, koridorda daire kapısının yanına varmıştı. Ardından kendini kocası olarak tanıtan adamın sesini duydu. Bacakları bedenini taşımayı reddince sırtını duvara yasladı ve neredeyse yere yığıldı.

O gece yaşadıkları, evden kaçıışı, onu arayan güvenlikler... Görüntüler bir bir zihnine üşüşürken olduğu yerde cenin pozisyonu almıştı. Adamın onu orada bulmasından korkarak olabildiğince büzüşmüştü. Titriyordu, aklına gelen düşüncelerle bedeni sarsılıyordu.

Kazadan beri yaşadıkları klişe bir deyişle adeta film şeridi gibi zihnine üşüşmüştü. Banyoda adeta ona tecavüz eden adamın sesi, birkaç metre ötesindeydi. Çınar’ı yumruklaması, ayna-

yı parçalaması... Daha da korkuncu onu küpeşteden aşağı atmayı düşünecek kadar ileri gitmişti.

Duru içinden ılık bir şeylerin aktığını hissetti. Bu psikolojik miydi fiziksel mi bilmiyordu. Bildiği tek şey, farkında olduğu tek gerçek; oradan kaçması gerektiği idi. Ama kıpırdayamadı.

Adamın yükselen bağırtısının ardından ayak sesleri Duru'ya ulaştığında genç kadın korkuyla gözlerini kapadı. Kendini o kadar sıkırmıştı ki kolları acımaya başlamıştı. Ama ne gözünü açtı ne de dizlerine sardığı kollarını çözdü. O şekilde adam tarafından bulunmayı ya da görünmez olup kaybolmayı bekledi.

Dizlerine sardığı kollarını bir an olsun gevşetmese de bedeni bir ritim tutturmuş, öne arkaya sallanıyordu. Kapının açıldığını fark etmedi. Adeta bir transtaydı. Çınar onu kapının dibinde bulunduğu anda hızlıca yanına geldi.

"Korkma ben buradayım."

Duru'nun yanında diz çöktü. Kollarını genç kadına sararak onu sakinleştirmeye ve girdiği trans halinden çıkarmaya çalışıyordu. Ancak birkaç saniye sonra ayakkabısı mermer zemin üzerinde kayınca dengesini kaybetti. Duru'yu bırakmak zorunda kalmıştı. Ne olduğunu anlamak için eğilip baktığında küçük bir kan birikintisinin üzerinde durduğunu fark etti.

Hemen ayağa kalktı ve eğilip Duru'yu kucakladı. Onu kanepenin üzerine yatırdı. Ardından telefonunu aramaya gitmişti. Aceleci hareketlerle rehberde gezinerek aradığı numarayı buldu.

"Aylin?"

Birkaç saniye susarak genç kadının cevap vermesini bekledi. "Evde misin?"

Gözleri Duru'nun üzerinde, bir elini saçlarının arasından geçirirken karşı tarafın cevabını dinledi.

"Acil olarak eve geçmeni istiyorum. Gelince anlatırım."

Cevap beklemeden telefonu kapattı. Duru'nun yanına gitti. Genç kadın titriyordu... Yatak odasına giderek önce bir battaniye, ardından genç kadına bir pijama alarak salona geçti. Tam Duru'nun yanına gelmişti ki dışarıdan bir kapının kapanma sesini duydu.

İri adımlarıyla girişe yürüdü ve daire kapısını açtı. Tahmin ettiği üzere Canan evine gitmek üzere ayrılıyordu.

"Canan yardımın gerekiyor."

Kadının cevabını beklemeden içeri girdi. Canan peşinden soru sormadan gelmişti. Patronunun genç kadını bir battaniyeye sardığını görünce şaşkınca bakakaldı. Adam haklıydı, patronu zırt pırt ofislerini basan adamın karısını saklıyordu.

"Canan, arabanın anahtarlarını masanın üzerinden al. Hemen arabayı kapının önüne getir. Ben aşağı iniyorum."

Kadın birkaç saniye süren tereddüttün ardından, yıllardır birlikte çalıştığı adama güvenmeyi seçerek, neler olduğunu sormadan anahtarı kaptı ve dışarı çıktı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

ÖLÜMÜN KIYISINDA

Aylin'in İstanbul'un en güzide semtlerinden birinde bulunan çatı katı dairesine uzun zamandır gelmese de yerini çok iyi biliyordu. Aylin'e hâlâ orada oturup oturmadığını bile sormamıştı. İşini riske atmak istemeyen biri kesinlikle sorardı ama onu çok iyi tanıyordu. Aylin o dairenin kattığı statüden asla vazgeçmeyecek bir kadındı.

Arabayı binanın hemen önüne çekip arka kapıyı açtı. Yanına gelen valenin onu selamlamasını dinlemeden Duru'yu arka koltuktan çıkardı.

"Aylin Hanım geldi mi?"

Vale boş bulunup şaşkınca birkaç saniye baksa da kendini hemen toparladı. Apartmanda bir tane Aylin vardı.

"Evet, evet. Aylin Hanım az evvel geldi."

Çınar, arabanın anahtarını üzerinde bırakmıştı. Arka kapıyı dahi kapatmadan binaya yürürken görevliye "Ne kadar kalacağımı bilmiyorum, ona göre bir yer ayarla," dedi.

O binanın kapısında kaybolurken sabahın köründe yaşanan bu tuhaflığı çözmeye çalışmayı bırakan görevli arabayı çalıştırmıştı.

Girişteki görevliye Aylin'i göreceğini söyleyerek asansöre yürüdü. Görevli ya acil bir durum olduğunu anlamış ya da Aylin misafir beklediğini söylemiş olmalıydı ki yukarı haber vermek yerine koşarak asansörün düğmesine bastı.

Kapılar kapanırken genç adam gevşeyen kollarındaki kadını yukarı kaldırdı. Duru hâlâ kendinde gibi değildi. Bilinci açıktı ama mantıklı bir kelime konuşmuyor ya da ona söylenenleri duymuyordu. Sadece inliyor ve sayıklıyordu. Onu sardığı battaniye kan içinde kalmıştı.

Asansör kata geldiğinde Çınar hızlı adımlarla daireye yürüdü. Kapı, çalmasına gerek kalmadan açılmıştı.

“Çınar ne...”

Genç adam kapıdan içeri girerken Aylin'in sözleri yarım kaldı. Kucagındaki kadına bakarak “Duru mu bu?” diye sordu. Çınar cevap vermedi.

“Kanaması var... Bebek...”

Aylin birkaç saniye boş boş baksa da ettiği Hipokrat yemini devreye girdi. “Onu masaya yatır,” dedikten sonra üzerini boşaltmak için koşturdu. Koluyla masada ne varsa bir kenara iterken Çınar söylediğini yapmıştı.

“Çok fazla kan var,” dedi Aylin.

Çınar, onun zaten ortada olan bir gerçeği söylemesine sinirlense de sesini çıkarmadı. Duru'yu bir hastaneye götüremezdi. En son gittiklerinde onu eliyle o adama teslim etmek zorunda kalmıştı. Bu yüzden hastane kesinlikle bir seçenek değildi.

“Ne yapmamız gerekiyor?”

Aylin genç kadının pijamasını çekiştirip çıkarırken “Burada mı? Şimdi mi? Mucize mi yaratayım? Evdeyiz Çınar farkında mı-

sın? Burada ne ultrasonum ne de tahlil yapabilecek durumum var,” diyerek genç adama çıkıştı.

Aylin mutfağa gidip kocaman bir kâğıt havlu topu alıp geldi ve Duru’nun bacak arasına dayadı. Bunun kanı tutmasını umuyor gibiydi.

“Ters giden ne olabilir? Hadi ama yapabileceğimiz bir şey olmalı,” dedi Çınar çaresiz bir şekilde.

Aylin tersleyerek cevap verdi.

“Evet, kan kaybından ölmekten onu bir hastaneye götürebilirsin.”

Çınar elini masaya vurdu.

“Hastaneye gidemeyiz. Onu burada şimdi kurtarmak zorundasın! Düşün, neden kanaması olabilir?”

Aylin birkaç saniye sustuktan sonra kekeleyerek sordu.

“K-Kaç haftalık hamile?”

Çınar ellerini saçlarının arasından geçirerek kendine birkaç saniye düşünme payı bırakmıştı.

“Bilmiyorum. Çok değil, altı ya da daha az... Çok da olabilir.”

“Bu kanama normal değil... Pıhtılaşma sorunu var gibi görünüyor. Ama bu durum biraz saçma yirmi haftadan önce nadir görünür.”

“Ne nadir görünür?”

Aylin elindeki havluyu yenisiyle değiştirirken aceleyle cevap verdi.

“Bebeğin anne karnında ölmesi halinde annenin pıhtılaşma sorunu olabilir. Ama dediğim gibi bu yirminci haftadan sonra olur. Bu bebek söylediğin kadarsa zaten normal olarak düşmesi gerekiyordu.”

Çınar birkaç saniye sustu.

“Peki, düşük engelleyici bir ilaç aldıysa...”

Aylin başını kabul eder gibi salladı.

“Progesteron gibi hormonlar dışarıdan takviye edilebilir. Bu olursa düşüğün önüne geçilebiliyor.”

“İkizlerden biri düştü. Diğerini kurtarmak için bir sürü şey yaptılar. Bebek içeride ölmüş olabilir mi?”

Aylin reddetmedi.

“Evet, bu da bir ihtimal...”

“Ne yapmamız gerekiyor?”

Aylin ona baktı ve tüm ciddiyetiyle cevap verdi.

“Hemostatik ilaç verebiliriz. Ama onun bir hastaneye ihtiyacı var Çınar.”

“Hastane olmaz. Ben sana ilaç getireceğim. Sen ona bak yeter.”

Çınar kadının cevabını beklemeden geldiği kapıdan dışarı koşarak çıktı.

Çınar eczaneye varmadan Aylin aramış ve gerekli olan şeylerin listesini vermişti. Çınar ne istediye alıp mümkün olan en hızlı şekilde geri döndüğünde Duru’yu üzerinde ne varsa çıkartmış ve çarşafı örtülmüş bir şekilde buldu.

Aylin onun elindekileri alırken sordu.

“Kan grubunu biliyor musun? Çok kan kaybetti, takviye yapmamız lazım.”

Çınar bilmediğini söylese de hemen telefonunu eline almıştı. Çağlar’ı arayarak vakit kaybetmek istemiyordu. Riske girerek Merve’yi aradı. O sırada Aylin genç kadının koluna bir serum bağlıyordu.

“Merve, kan grubu ne?”

Genç kadın daha alo bile demeden ona yöneltilen soru karşısında bir an şaşırda da sorudaki öznenin kim olduğunu anlaması çok sürmedi.

“B pozitif. Ama bir saniye kontrol edeyim...”

Klavye üzerinde gezinen parmaklarının tıkırtısı Çınar'a ulaşıyordu. Genç adam, gözleri Duru'da cevap beklerken Merve "Evet, B pozitif."

Aklında onlarca soru olsa da dile getiremeden telefon kapanmıştı. Çınar daha fazla vakit kaybetmek istemedi.

"Ben veremiyorum. B pozitif. Ne yapacağız?" dedi Çınar.

Aylin kan nakli için gerekli ayarlamaları yaparken cevap verdiğinde Çınar derin bir soluk verdi. "Ben verebilirim. Benimki 0 pozitif."

Duru masanın üzerinde çok yüksekte kaldığından başka bir ayarlama yapmaları gerekmişti. Genç kadını kanamasına rağmen yatak odasına taşımışlar ve yatağın bir kenarına yatırmışlardı.

Aylin hazırlıkları yaptıktan sonra Çınar'a gerekli ultiatomu vermişti. Ardından Duru'nun yanına uzandı ve genç adamın kolunda damar yolu açmasını bekledi. İki genç kadın arasında kan akışı başladığında Çınar, Duru'nun yanına bir sandalye getirip oturdu.

Genç kadının rengi yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Çınar sessizliği bozarak "Sence bu işe yarayacak mı?" diye sordu.

Aylin "Yaramayacak," diye kestirip attıktan sonra genç adamı üzdüğünü fark ederek devam etti.

"Bu yangını söndürmek için kovayla su dökmeye benziyor. Kaynağa inmemiz lazım. Biz ne kadar su döksek de kaynaktaki yangını söndürmedikten sonra bir işe yaramayacak."

"Nasıl olacak bu?"

Aylin derin bir soluk aldı.

"Sonlanmayan gebeliklerde kürtaj yapıyoruz. Ancak burada bunu yapmamız pek mümkün değil. O yüzden hormonları baskılayacağız."

Çınar ilgiyle dinlemeye devam ediyordu. Aylin "Banyoda ilaç kutusunda bir kutu Mifepristone var. Onu ve sana aldıracağım Misoprostol'u getir."

Çınar bu ilaçları daha önce duymuştu. Mifepristone yani namı diğer RU486 Türkiye’de satışı yasak olan bir kürtaj ilacıydı. Aylin’in evinde ne aradığını tahmin etse de onu ilgilendirmedigine karar verdi. İlaç temel olarak bebeğin rahimde tutunmasını sağlayan progesteronu bloke eder, böylece rahim duvan büzülür ve düşük gerçekleşirdi.

Diğer ilaçsa rahim kasılmalarını artırmak amacıyla verilecekti. Normalde ilk önce Mifepristone kullanılır, gerekli görürse Misoprostol ile devam edilirdi. Ama anlaşılan Aylin böyle yapmayacaktı. Getirdiği ilacı Duru’nun ağzına yerleştirdikten sonra onu hafifçe doğrultup bardağı ağzına dayadı. İçmesi için birkaç dakika uğraşması gerekmişti ama sonunda başarılı oldu.

Çınar’ın telefonu Çağlar tarafından ısrarla aranmaya başladığında genç adam cevaplamak zorunda kalmıştı. Merve oldukça endişeliydi ve nerede olduklarını, Duru’nun iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Çınar onlara bildiği her şeyi anlatırken yalnız kalabilmek için çatı katının terasına çıkmıştı.

Aylin’in kulağının onda olduğunu farkındaydı. Bu yüzden alçak sesle konuşmuştu. Merve gelme konusunda ısrar ettiğinde Aylin’e danışmadan adresi vermek zorunda kaldı. Terastan içeri girdiğinde genç kadını salondaki masayı temizlerken buldu.

“Her şey için teşekkür ederim.”

Aylin eldivenleri elindeki çöp poşetine atarken omuz silkti.

“Teşekkür edecek bir şey yok. Ama bu hastaneye gitmeme konusundaki ısrarını anlamıyorum. Kim bu kadın? Seninle ne bağlantısı var? Daha da önemlisi... Bebek senin mi?”

Çınar sırtını teras kapısına dayamıştı. Başını geriye doğru atıp bakışlarını Aylin’den kaçırdı. “Bana ihtiyacı olan biri ve hayır... Benim bebeğim değil...”

Aylin elindeki poşeti bir kenara bırakarak ona doğru yürüdü. Kolundan tutarak ona bakmasını sağlamaya çalışırken konuştu. "O zaman bırak gitsin. Neden uğraşıyorsun ki? Sorumluluk senin değil. Başını, hatta başımızı belaya sokacaksın."

Çınar onun bu tavrına sinirlenmişti. Kolunu ondan çekip kurtardı. "Bu kadar duyarsız olman beni hâlâ nasıl şaşırtıyor bilmiyorum."

Aylin küçük bir kahkaha attı. "Ne kadar duyarlı olduğumu iyi biliyorsun. Ama tanımadığım bir kadın için duyar göstermek zorunda değilim."

"Hadi ama... Beni kandıramayacağını biliyorsun değil mi? Şu an sen ve ben yalnızız. Oynamana, rol yapmana gerek yok. Nasıl biri olduğunuzu ikimiz de biliyoruz."

Aylin elini kaldırıp ona vuracakken Çınar onu bileğinden yakaladı.

"Tüm bu yaptıkların için sana minnettarım. Ama unutma bu kadarını bana borçlusun. Şimdi ona yardım edecek ve sessiz kalacaksın. Anladın mı?"

Aylin bileğini ondan çekip kurtardı. Cevap verdiğinde sesi yumuşamıştı. "Beni ne zaman affedeceksin? Geçmiş, geçmişte kaldı. Unutup yolumuza devam edemez miyiz?"

Elini genç adamın göğsüne koymuştu. Çınar alaycı bir ifadeyle güldü.

"Unutabileceğimi asla düşünmüyorum. Geçmiş geçmişte kalmış olabilir Aylin. Sen hâlâ aynı kadınsın. Zerre değişmedin ve değişmeyeceksin."

Onun yanından ayrılarak yatak odasına yürüdü. İçeri girmeden evvel "Bu arada arkadaşlarım gelecek. Aşağıya haber versen iyi olur," dedi.

Aylin dişlerini sıktı. Yapmak zorunda oldukları hiç hoşuna gitmiyordu. Telefona yürümeden önce çöp poşetini sinirli bir tavırla bıraktığı yerden kaldırmıştı.

Çınar yatak odasına döndüğünde Duru kendine gelmek üzereydi. Yattığı yerde huzursuzca kıpırdandığını görünce aceleci adımlarla yanına yürüdü. Elini tuttuktan sonra, yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

Birkaç dakika içinde Duru gözlerini açtı. Nerede olduğunu kestirmeye çalışırken ürkek bakışlarıyla etrafını süzüyordu. Çınar ona sakin olmasını söyleyemeden elini çekerek avuçlarından kurtarmıştı.

“Hey benim... Sakin ol...”

Duru başını çevirip onu gördüğünde önce derin bir soluk vererek rahatlarsa da ardından yaşadıkları aklına gelerek dudakları titremeye başladı. Görüşü bulanıklaşırken konuşacak gücü henüz kendinde bulamamıştı.

Çınar çoktan oturduğu yerden kalkmış, terden sıırılsıklam olmuş alnındaki saçları geriye itiyordu.

“Şişt, sakin ol. Güvendesin...”

Telkin edici konuşması işe yaramamış, Duru birkaç dakika boyunca hıçkırarak hıçkırarak ağlamıştı. Hatta Aylin’in kapıda görünmesine dahi sebep olmuştu. Çınar ev sahibesini bir baş işaretiyle odadan gönderdikten sonra ona sarılıp sakinleşene kadar sırtını sıvazladı. Duru kendini topladığında nerede olduğunu sordu.

“Şimdi biraz sakin olmanı ve bana olanları anlatmanı istiyorum. Bunu yapabilecek misin?”

Duru başını aşağı yukarı sallarsa da konuşmaya başlayacağı sırada kendini tutamayarak derin bir iç çekmişti. Ardından anlatmaya başladı.

“Çınar o Uğur değil. Kendi kulaklarımla duydum.”

Çınar’ın sırtı adeta bir ok gibi gerilmişti. Duru’nun yanlış anlamadığından emin olmak istiyordu.

“Tam olarak ne oldu? En başından başla.”

Duru sakinleşmeye ve olanları en ince detayına kadar hatırlamaya çalışıyordu. Ama nerede olduğunu bile bilmemek kendini güvende hissetmesine engeldi. Gergince etrafına bakındığını gören genç adam onu rahatlatmak için nerede olduğunu söyledi.

“Gecenin bir yarısı kapıma dayandın. Ateşin vardı. Sabaha kadar ateşini kontrol altında tuttum ancak kanaman başladı.”

Sustu. Ardından tedirgin bir şekilde ekledi.

“Seni hastaneye götüremezdim. Bu yüzden de buraya, Aylin’e getirmek zorunda kaldım.”

“Aylin?”

Çınar “Evet, ...O bir jinekolog,” dedi.

Duru başını salladı. Kendini biraz daha güvende hissettiğinden en başa dönerek anlattı. Evden nasıl kaçmaya çalıştığını ancak kapıların kilitli olduğunu, evi yakacak kadar kendini kaybettiğini anlattı.

Çınar neredeyse onu kaybedecek olduğu gerçeğiyle sarsılmıştı. Karşı koymalı, direnmeliydi. Onu o eve, o adama bırakmakla en başında hata etmişti.

“Beni banyoya sokup sakinleştirmeye çalıştı. Bana onu bırakmamam için yalvardı, ağladı... Bir an için onun gerçekten de hasta olduğunu düşündüm. Tıpkı Uğur gibiydi. Kazadan beri ilk defa onun kocam olduğu düşüncesine bu kadar yakındım. Sonra beni evde bırakıp gitti. Ne zaman uyudum ya da beni uyandıran neydi bilmiyorum. Kalktığımda onun biriyle konuştuğunu duydum. Merakıma yenik düşerek çalışma odasının kapısına kadar gidip onu dinledim.”

Sustu, Çınar’ın gözlerinin içine baktı. Böylece söyleyeceklerinin etkisinin artmasını bekliyor gibiydi.

“Telefonda konuştuğu her kimse sona yaklaştığını söyledi. O işi bana bırak dedi...”

Yutkundu.

“Bir Uğur Turgay’ı oynamak o kadar kolay değil.”

Çınar’ın kaşları çatıldı. Bunu Duru mu söylemişti, anlamadı. Ama genç kadın onu kısa sürede aydınlattı.

“Telefonda konuştuğu her kimse, ona tam olarak bu cümleyi kurdu.”

Çınar duyduklarına inanamamıştı. Haftalardır peşinde oldukları gerçek, tek bir telefon konuşmasında gözler önüne serilmişti. Artık hiç şüphe yoktu. Hasta olan ne Duru’ydu ne de Uğur... Hasta olan onun yerine geçen kişiydi.

Genç kadın sonrasında oradan nasıl kaçtığını anlatmış ve sahtekârın foyasını ortaya çıkarmak için aklına gelen fikirden bahsetmişti. Çınar bu fikri çok mantıklı bulmuştu. Ayrıca artık onun başka biri olduğundan emin olduklarına göre parmak izini ya da DNA tutarsızlığını kanıt olarak kullanabileceklerdi.

“Aşağıdan aradılar, misafiriniz gelmiş.” Aylin başını kapıdan uzatıp da kısa bilgilendirmeyi yaptığında Çınar Merve’nin geldiğini söyledi. Çınar misafiri karşılamak için yerinden kalkınca o da yataktan çıkmaya çalıştı.

“Hey ne yapıyorsun? Henüz yataktan çıkmamalısın.”

“İyiyim, sizinle içeri geleceğim.”

Çınar yatağın kenarına oturunca Duru geri yaslanmak zorunda kaldı. Çıplak olduğunu daha yeni fak etmişti. Utançla yüzü kızardı. Başını önüne eğmişti.

“Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Duru kaşlarını çatı.

“Neden bahsediyorsun?”

Çınar bakışlarını ondan kaçırdığında Duru “Ne oldu?” diye sordu.

“Bebegi kaybettin...”

Ne diyeceğini bilemedi. Kalbi bir kez daha onarılmayacak bir biçimde kırılmıştı. Bu şartlarda bebeği istemeyeceğini düşünse de o kendisinden bir parçaydı. Her ne kadar varlığı onu ürkütse de kaybettiği gerçeğiyle yüzleşmek derinden yaralamıştı. Ne konuşabilirdi ne de tepki verebilirdi. Zaten böyle olacağını hep biliyordu. Hatta içten içe en başından beri böyle olmasını ummuştu. Ama başına gelene kadar, bu kadar yaralanacağını fark edememişti.

“Duru...”

Kapıda beliren Merve'nin varlığı onu bu düşüncelerden çekip çıkarırken, Çınar'a cevap verme zorunluluğunu da üzerinden alıp götürmüştü. Dudaklarında buruk bir gülümsemeyle uzun yılladır tanıdığı ama daha yeni dost olduğu kadına baktı.

Merve koşar adım içeri girerken özür diliyordu. Onu yalnız bıraktığı için, gitmek zorunda olduğu için özür diliyordu. Duru onu teskin ettikten sonra “Belki de gitmen, gerçeğin ortaya çıkması hususunda faydalı oldu,” dedi.

Merve şaşkınca Çınar'a bakınca genç adam başını sallamıştı. Aylin'in kapıda olduğunu fark edince susmak zorunda kaldılar. Çınar salona geçti. Böylelikle Aylin'i oradan uzaklaştırıp onlara mahremiyet sağlayabilecekti. Ev sahibesini kanepede halinden pek de memnun olmadığını belli eder bir pozisyonda oturmuş bulduğunda usulca sordu. “Duru'nun şu anki durumu nedir?”

Ayin çok da umurunda olmayan bir konu hakkında soru sorulduğunu belli etmek ister gibi omuz silkti. “Ayağa kalktığı an düşecek.”

Çınar'ın kaşarı çatıldı. “O ne demek?”

“Mecaz olarak demiyorum. Tam olarak böyle olacak. Şu an aldığı kan sayesinde biraz kendine geldi.”

Benim kanım demese de alt metinde yatan cümle tam olarak böyle tamamlanıyordu. Çınar önemsemedi.

“Fetüs hâlâ içeride. O atılana kadar tam olarak güvende olduğu söylenemez. Eltrombopag Olamin takviyesine başladık zaten. Ama bu sadece pıhtılaşmayı arttırıp kanamayı azaltmayı amaçlıyor. Düşük tamamen gerçekleşene kadar tehlike geçmiş sayılmaz.”

Çınar onun ne demek istediğini anlıyordu ancak Duru’nun da daha fazla orada kalmak istemeyeceğini az çok biliyordu. Aslında kendisi de burada bulunmaktan pek hoşnut değildi ama nereye gideceklerini bilmiyordu.

“Sence onu sevk etmemiz tehlikeli mi olur?”

Aylin gözlerini devirerek “Bence sevk etmeyi bırak tuvalete gitmek için bile ayağa kalkmasına izin vermemelisiniz. Düşüp bir travmaya sebep olabilir,” dedikten sonra derin bir nefes aldı.

“Bak Çınar, buraya geldin ki bir hekim olarak bana güveniyorsun. Fetüs onu içten içe zehirliyor, kanama hafiflese de devam ediyor. Bu demektir ki sürekli bir kan kaybı mevcut. Düşük gerçekleşsin diye verdiğimiz ilaçların etkisini göstermesi biraz zaman alacak. Bu süreçte zehirlenme devam ediyor. Bir hastaneye götürülmesi ilk tavsiyem ama reddedip duruyorsunuz. Hastaneye götürmeyecekseniz de tavsiyelerime uyun.”

Çınar onu dinlerken oturduğu yerde öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Derin bir iç geçirdikten sonra “Dinliyorum,” dedi.

“Benim verdiğim kan yeterli gelmeyecek, ona kan takviyesi gerekecek. Ayrıca kesin istirahat şart. Bir de şu grup toplantılarını kesin ve bebeğin babasına haber verin.”

Merve, odadan ayrıldığında tabiri caizse şok içerisindeydi. Bir şeyden şüphelenmek ayrı şeydi, şüphelerinin gerçekten de doğru

olduğuyla yüzleşmek aynı şey. Şimdi nasıl bir yol izleyecekler ve sahtekârın ipliğini nasıl pazara dökeceklerdi bilmiyordu. Ama Duru'nun, yardımlarına her zamankinden çok daha fazla ihtiyacı olduğu aşikârdı. Araştırmalarını hızlandırmalı ve tüm gerçeği ortaya çıkarmalıydı. Genç kadının hayatı buna bağlı olabilirdi.

Çınar'ın yanına geldiğinde onu salonda Aylin'le otururken buldu. İkisi de sessizce bir köşeye çekilmişti. Merve usulca yanına yanaşıp koluna dokununca sıçramıştı.

"Mutfığa geçelim mi?"

Çınar başıyla onu onayladığında Aylin onlara sinirli bir bakış attı. Kendi evinde dışlanmak hiç de hoşuna gitmiyordu.

"Duru'nun sağlık durumu nasıl?"

Çınar mutfaktaki masanın bir ucuna ilişirken Aylin'in ona söylediklerini aktarmaktan çekinmedi.

"Şu an çok riskli bir durumda. Yeniden kan vermeli ve sürekli gözetim altında tutmalıyız. Bebek çok büyük ihtimalle içeride öldü ve düşmesi bekleniyor. Ama daha önce yapılan takviyeler düşüşü geciktiriyor. Bunu engellemek için gerekeni yaptık. Şu an gebeliğin sonlanmasını beklemekten başka bir şey yapamayız."

Merve anladığını belirtmek için başını salladı. "Onu buradan götüremeyiz yani."

"Maalesef, şimdilik buradayız. Kan verebilir misin?"

"Sanıyorum evet."

Çınar başını salladı.

"Şimdilik seninle idare edeceğiz. Ama sonrasında ben dışarıdan tedarik edeceğim."

Çınar yüksek sesle dile getiremese de Aylin'den kan aldığına pişman olmuştu. Genç kadının sağlık durumunu bilmiyordu. O anki çaresizlikle aklına bile gelmemişti ama Aylin gibi bağımlılığı olan birinden kan almakla çok büyük bir risk almıştı. Ama

yapabileceği bir şey yoktu. Sonuçta o da bir doktordu. Bile iste-
ye başka birine zarar verecek bir şey yapmazdı.

“Diğer konuda ne yapacağız?” diye sordu Merve.

“Önceliğimiz onun iyileşmesi.” Başını çevirip kapıya baktı. Herhangi bir hareket göremeyince sesinin perdesini bir ton daha alçaltıp devam etti. “Duru’nun bir fikri var. Eğer polise gidersek, mahkemede onun sahtekâr olduğunu ispat etme şansımız var.”

“Nasıl?”

“Tabi adaletin tarafsız olacağını varsaymamız gerekecek ama şansımızı deneyebiliriz.”

Merve heyecanlanmıştı. Sabırsızlıkla sesinin yükseldiğini fark etmedi. “Nasıl dedim?”

Çınar “Şşş,” diyerek onu uyardıktan sonra anlattı.

Çınar ve Merve, Duru’nun ayağa kalkmasının ardından gerekli yerlerle görüşmeye karar vermişlerdi. Çağlar, arayıp yeni haberleri olduğunu söylediğinde beklemekten başka yapacak bir şeyleri kalmamıştı.

Duru, yalnız kalmak ve kendini dinlemek istediğinden odaydı. Merve giyinmesine yardım ettikten sonra Çınar’ın yanına gitmişti. Aylin yalnızlığından faydalanıp yanına geldiğinde yat-
tığı yerden gökyüzünü izliyordu. Aylin’in elindeki serum ve şırıngayı görünce başını çevirip tekrar gökyüzüne baksa da “Beni misafir ettiğin için teşekkür ederim,” dedi.

“Sorun değil. Çınar’ın arkadaşı, benim de arkadaşım.”

Yeni serumun içine getirdiği ilacı enjekte ettikten sonra “Bebeği kaybettiğin için üzgünüm. Elimden daha iyisinin gelmesini isterdim,” dedi. Amacı Duru’yu teselli etmekten çok, tepkisini ölçmekti.

Genç kadın bakışlarını gökyüzünden uzaklaştırsa da Aylin’e çevirmedi. Kucağındaki ellerine bakarken “Bu ikinci kaybım...

Hatta benim durumumda üç sayılır..." diyerek açıkladıktan sonra ona baktı. Sanki söyleyecekleriyle umut vermesini bekliyor gibiydi.

"Sence yeni bir şansım olacak mı?"

Aylin kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Bilemiyorum... Zaman gösterecek."

Duru anladığını belli etmek için başını aşağı yukarı sallarken tekrar kucagındaki ellerine bakmıştı.

"Ama anlaşılan doğurgan bir kadınsın. Yeniden hamile kalmaman için bir sebep olduğunu düşünmüyorum."

Susup bekledi. Son sözlerinin etkisini artırmak istemişti. "Ama doğurabilecek kadar ileri gidebilir misin? Bilmiyorum..."

Duru başını kaldırıp acımasız sözleriyle onu yaralayan kadına baktı. Aylin'in yüzü donuktu. Bunu bilerek mi yaptığını belli edecek tek bir mimik oynamamıştı yüzünde. O sırada Merve kapıda belirdi.

"Çağlar gelmiş."

İki genç kadın da dönüp ona baktığında Duru'nun gözleri yaşlarla parıltıyordu. Merve aralarında ne geçtiğini bilmesede de arkadaşını korumak amacıyla içeri girerken, öldürücü bakışlarını Aylin'e yöneltmişti. Doktor, hiçbir şey olmamış gibi elindeki boş enjektör ve serumla kapıya seyirtti.

"Ne oldu?"

Duru gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak kendini toplamaya çalıştıktan sonra cevap verdi. "Bir şey yok."

Konuyu değiştirmek için hemen ekledi.

"Çağlar'ın da buraya geleceğini bilmiyorum. Sanıyorum buraya iyiden iyiye yerleşeceğiz."

Sesindeki memnuniyetsizlik hissedilmeyecek gibi değildi. Merve hemen, "Merak etme. Kendini biraz toparladığın anda gi-

diyoruz,” diye cevapladıktan sonra “Çağlar yarım saat evvel aradı ve acilen görüşmek istedi. Mecburen buraya çağırdım. Ama sesi oldukça heyecanlıydı. Merak etmedim değil,” diye ekledi.

Duru şaşkınca bir kaşını kaldırdı. O sırada gelen kasılmayla bacaklarını karnına doğru çekmek zorunda kalmıştı. Yüzünü buruşturdu. Merve kalkarken “Kusura bakma rahatsız ettim,” deyince “Seninle alakası yok. Arada sırada devam eden şiddetli kasılmalarım var,” dedikten sonra ekledi. “Buraya gelecekler değil mi?”

Merve “Evet, sen müsaitsin misin diye bakmaya gelmiştim,” diyerek kapıya yürüdü.

Duru oturduğu yerde biraz daha dikleşerek üzerini düzeltti. Çınar’ın ilgili bakışları içeri girer girmez onu buldu. Duru onun arkasından gelen adama merakla bakarken Çağlar’ın gözleri heyecandan ıslı ıslıldı. Herkes onun bir şeyler bulduğundan emin olmuştu. Duru’ya nasıl olduğunu sorup konuyu hızlıca kapattıktan sonra Çınar’ın getirdiği birkaç sandalyeyi sabırsız hareketlerle yatağın etrafına dizilmesine yardım etti. Onun bu kabına sığmayan tavrı diğerlerini de heyecanlandırmıştı.

“Size müthiş haberlerim var. Daha önce nasıl bu kadar basit düşündüm bilemiyorum. Ama eşeledikçe bir şeyler bulacağımdan adım gibi emindim.”

Duru’nun sırtı ok gibi gerilmişti. Bakışları Çınar’ı buldu. Ardından da Merve’yi.

“Yağlayıp, ballayacağına anlatsana!”

Çağlar bilmiş bir ifadenin yanı sıra gururla gülümsedi.

“Yıllar önce olan bir şeyleri araştırmanın en iyi yolu ne diye sorsanız arşivleri kontrol etmek dersiniz değil mi? Biz de aynı-sını yaptık. Ama dijital platformlarda.”

Bir gurup onu izleyen şaşkının karşısında her şeyi bilen biri olmanın verdiği rahatlıkla gülümsedi ve birilerinin onu teşvik

etmesini bekledi. Ama karşısındaki grup yeterince meraklı ve beklemeye doymuştu.

“Biraz daha lafı gevelersen suratına bir tane patlatacağım.” Çınar’ın bu tehdidini umursamasa da konuşmaya başladı.

“En başa döndüm... Araştırmamızın tümünü kulaktan dolma bilgilerle ya da sayısal ortamda yapmıştım. Bu kez tozlu arşivlere indim.”

Oturduğu sandalyede hafifçe öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadıktan sonra devam etti.

“Fikirtepe’deki ev, evin sahipleri Hasan ve Zeynep çifti, otoparktaki Kadir Yalçın ve kullandığı Kâmil Dursun adına kayıtlı araba. Tüm bunlar birkaç sokaklık mesafedeki insanlar. Ve en önemlisi Kadir’in Uğur Turgay’ı tanıyor olması...”

“Uğur olmayabilir...”

Merve, Çağlar’ın sözünü kestiğinde adam şaşkınca ona baktı. Onun ortaya çıkan gerçeklerden haberi yoktu.

“Aa, senin haberin yoktu... Uğur sandığımız adam gerçekten de bir başkası çıktı.”

Merve hızlı bir şekilde açıklama yaparken Duru başını önüne eğmiş, birkaç gündür adet edindiği üzere parmak uçlarını inceliyordu.

“Mantıklı... Şimdi o konuya geleceğim,” dedi Çağlar.

Onun tekdüze sesini duyan Duru bakışlarını parmak uçlarından çekti. Çınar suskundu ve dinliyordu.

“Bir şablon oluşturdum. Merkezinde Hasan ve Zeynep çifti vardı. Geçmişlerini kulaktan duyma bilgilerle incelemiştik hatırlarsanız. Bu kez dediğim gibi arşivlere indim. Ve bilin bakalım ne buldum...”

Hepsi merakla ağızından çıkacak kelimeleri beklerken söyleyeceklerinin etkisini artırmak ve tahmin edecek biri var mı diye susmuştu. Ama sabırsız bakışlar devam etmesi için onu teşvik ediyordu.

“Hasan ve Zeynep’in otuzlu yaşların ortalarında olması gereken bir oğulları varmış. İzini bulamadık çünkü yıllar önce evden kaçmış ve geri dönmemiş.”

Herkes ‘Ee, ne olmuş, zaten bu ihtimali tahmin etmiştik’ dercesine ona bakmayı sürdürünce ekledi.

“Üç dört yıl öncesine kadar... Bu Kadir onların eski evlerinin orada oturuyor. Geri döndüğünde onun çocukluğunda beraber oynadığı adam olduğunu anlamış tabi... Ailesini sorduğumda bana Hasan ve Zeynep’in isimlerini verdi. Onların sadece kızları olduğunu söyleyince de ‘Mustafa ortadan kaybolunca onlar da taşınıp gittiler,’ dedi.”

Çınar suskunluğunu bozdu.

“Yani şimdi Uğur Turgay sandığımız adamın aldığı evde oturan Hasan ve Zeynep’in aslında Mustafa isimli bir oğlu var. Ve Kadir’in gördüğü bu Mustafa öyle mi?”

Son cümleyi söylerken Duru’ya bakmıştı.

“Kocan sandığın adamın gerçek adı Mustafa yani...”

Sahtekârın kimliğini öğrenmişlerdi ama Uğur’a nasıl bu kadar benzediğini ya da onlardan ne istediğini açıklamıyordu tüm bunlar.

Merve “İyi güzel hoş da bu sadece Uğur Turgay sanılan adamın yerine geçen bir sahtekâr olduğunu yasalar karşısında ispatlamaktan öteye geçecek bir şey değil,” dediğinde Çağlar atladı. “Bitmedi ki...”

Tüm bakışları yeniden üzerine toplamaktan hoşnut anlatmaya devam etti.

“Henüz bu gerçeği sindirmesem de aradaki bağlantıyı çözmem gerekiyordu. Mustafa ve Uğur’un yaşı arasındaki benzerlik gözünden kaçmadı. Ben de Turgay ailesini eşelemeye karar verdim.”

Odadaki gerilim gittikçe artmıştı. Herkes Çağlar’ın ağzından çıkacak kelimeleri beklerken uzaklardan bir yerden telefon çal-

dı. Çınar yerinden kalkıp kapıya yürüdü. Konuşmanın başından beri açık olan kapıyı kapatırken Aylin'in telefonu yanıtladığını duymuştu. O yerine oturunca Çağlar tüm gizemi çözecek cümleyi kurmakta gecikmedi.

"Kayıtlara göre İnci Turgay sadece bir kez doğum yapmış... Ve ikiz doğurmuş ..."

Duru gözlerini yumup yutkundu. Nasıl bir komplonun içindeydi böyle. Herkes hem çok şaşkındı hem de tahminlerinde yanılmadıkları için rahatlamıştı. Ancak Merve grubun sesi olarak sorulması gereken tek soruyu sormadan edemedi.

"Peki ama neden tek çocukları varmış gibi davrandılar? Daha önce sadece bir ebeğin bıraktığı belgeye ulaşmıştık. İkizin varlığını nasıl kanıtladın? Onu da geçtim bir çocukları daha olduğunu inkâr etmek neden?"

Çağlar, "İkizler hastanede doğmuş. Ama bizim bulduğumuz bir mahalle ebesinin verdiği belgeydi. Ben de o tarihte hizmette olan hastanelerin kayıtlarını inceledim," diyerek cevabını bildiği tek soruyu yanıtladı. Kimsenin diğer sorulara verilecek doğru cevabı yoktu.

Duru isterik bir kahkaha attı. Sesi giderek yükseliyordu. Aylin'in ya da başkasının onu duyması umurunda değildi sanki. Yaşadığı tüm acılar sırtına bir yük misali binmişti.

"Hangi anne bile isteye evladından vazgeçer?"

Herkes onun İnci Hanım'dan bahsettiğini düşünse de o anda kaybettiği üç evladının acısı yüreğini dağlıyordu. Onun göz yaşlarına boğulduğunu gören Çınar ve Çağlar odadan çıkarken Merve yanında kalmıştı.

Aylin ise salonda televizyonun karşısında oturmuş, duyduklarını sindiriyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

BÜYÜK İHANET

“Tüm bu soruların cevabı Turgay ailesinde. Sahtekâr, bize gerçeği anlatmayacağına göre Muzaffer veya İnci’yle, hatta ikisiyle birden konuşma zamanı geldi de geçti bile,” dedi Çınar.

Çağlar başını aşağı yukarı sallayarak genç adamın söylediklerini onayladı.

“Mustafa’nın aileden dışlanma sebeplerini bilemem ama geri dönüşü buram buram intikam kokuyor.”

Çınar onun ne demek istediğini anlamıştı. Anlamadığı tek şey nasıl bu kadar basit bir gerçeği idrak edemedikleriydi. Uğur’un hasta olduğuna o kadar ikna olmuştu ki gözünün önünde yatan gerçeği görememişti. Belki de ikizi gerçekten de hastaydı. Sıkı bir psikopat çıksa hiç şaşırtmazdı.

“Bu hikâyede her şey mantıksız,” dedi Çınar.

Çağlar omuz silkti. “İyi de bu adamlar kalburüstü olmasının yanı sıra siyasetçi de... Bu işin altından babam çıksa şaşırmam. O derece yani.”

“Sence Uğur nerede olabilir?”

Çağlar, “Adam kendi kardeşine, hatta ikizine zarar verir mi bilmiyorum. Ama bunca zaman sonra bu geri dönüşün altında ben çok da iyi niyet göremiyorum,” dedi.

Çınar düşünüyordu. Çağların sözleri mantıklıydı. Ne kadar sağlıklı bir zihne sahip olursa da kıskançlık Habil ve Kabil'den beri insanoğlunun baş belasıydı. Kardeşinin refah içindeki yaşantısını görerek daha da kinlenmiş ve bu da onu mantıksız hareket etmeye itmiş olabilirdi.

Tüm bunların açığa çıkması için Duru'nun ayaklanmasını beklemeden gidip Turgay ailesiyle yüzleşse, bildiği her şeyi ortaya dökse büyük ihtimalle geriye kalanlar da açığa çıkardı. Tabi Turgaylar sıradan insanlar olsaydı. Karşısındaki aile kelimenin tam karşılığı yalan olan bir mesleğin içindeydi. Hangi politikacı hayatında dürüsttü ki Turgaylar olsun?

Çınar kendi içinde çatışma yaşarken Merve yanlarına gelmişti. Genç kadın terastaki masada arkadaşlarının yanına otururken Aylin kapıda belirdi.

“Benim çıkmam gerekiyor. Siz keyfinize bakın.”

Son cümlesindeki ima hiçbirinin gözünden kaçmasa da Merve'nin ettiği kuru bir teşekkür dışında kimse ona cevap vermemişti. Çınar'la Aylin arasındaki gerginlik giderek büyüyor ve tıpkı Turgayların sırtı gibi merak uyandırıyordu.

“Duru uyudu,” dedi Merve sandalyede yerini alırken.

Çınar başını hafifçe sallasa da kaşları çatıktı. Düşünceli olduğu her halinden belli oluyordu. “Ben artık beklemekten yoruldum. Gidip Turgay ailesiyle yüzleşeceğim.”

Onun ayaklandığını gören Merve itiraz etti.

“Ama Duru henüz kendini toparlayamadı ki.”

Çınar yüzündeki kararlı ifadeyle Merve'ye “Biraz daha beklersek daha kötü şeyler olacağından korkuyorum,” dedi...

Arkasından gelen Merve "O halde ben Duru'yla ilgilenirken sen Turgaylarla konuş," Çağlar'a dönüp devam etti, "Sen de Uğur'a ne olduğunu araştırmaya bak. Bu adam öldürüldüyse de yer yarılıp içine girmedi ya? İllaki cesedi bir yerlerdedir," dedi.

Çağlar başını sallayarak onu destekledi.

"Evet kaza bölgesi civarında bulunan birileri olmuş mu araştıracağım. Ölü ya da diri. İyimser görünmek istiyorum ama belki de Uğur hafızasını kaybetti ve kardeşi bu boşluktan yararlandı, olamaz mı?"

Çınar kapıdan çıkmak üzereydi. Onun sözleriyle eli kapı kolunda birkaç saniye donup kalmıştı. Bu ihtimal daha önce hiç akıllarına gelmemişti. Belki de Uğur bir yerlerde hâlâ yaşıyordu.

Merve derin bir soluk alıp etrafına bakındı. Oturma alanı dışında mermer zemini kaplayan tek bir halı ya da çaput parçası olmayan devasa salonuyla bir evden çok lüks otel lobisini andıran çatı katı dairesine şöyle bir göz attı. Sadece yatak odası kendi evinin tamamını içine alırdı.

Duru'ya bakmaya karar verip ona doğru hareketlendiğinde dışlerinin arasından "Murphy kanunları," diye söylendi.

Yatak odasının yarı aralık kapısına geldiğinde hafifçe iterek içeri baktı. Duru huzursuz bir uykunun kollarında görünüyordu. Onu rahatsız etmek istemedi. Kapıyı hafif aralık bıraktı. Böylece ona seslenirse rahat duyabileceğini düşünüyordu.

Salona geri dönmek yerine mutfığa geçti. Tabiri caizse içi kıyılıyordu. Ne yemek yapacak ne de sipariş verecek pozisyon- da olmadığından bir kahve içip açlığını yatıştırmaya karar verdi.

Kahve makinesinin başına geçmişti ki bir kapı sesi duyduğunu sandı. Gelenin ev sahibi olduğunu tahmin ederek salona geçti. Fakat ortalıkta kimse yoktu. Duru'nun aralık bıraktığı kapısının çarpmış olabileceğini düşünerek o tarafa gitti.

Kapı tıpkı bıraktığı gibi duruyordu. Yanlış duymuş olabileceğine karar verdi ve mutfığa geri döndüğünde kahvesi çoktan hazırды. Kahveyi nerede içeceğini düşünürken fincanı dolduruyordu. Terastan Duru'yu duyamayabilirdi. Salona geçmeye karar verdi.

Kapıdan çıkar çıkmaz arkasında bir hareket hissetti. Ancak ne geriye dönmeye ne de kim olduğunu sormaya vakti olmadı. Ense kökünde hissettiği acının ardından kendinden geçti.

Duru halihazırda rahatsız olduğu uykunun kollarından yüksek perdeden bir gürültüyle çekilip çıkarıldığında, şaşkınca etrafına bakındı. Aylin'in yatak odasında olduğunu anımsayana kadar birkaç saniye geçmişti. Onu uyandıran ses her ne ise, kesilmişti. Evde çıt çıkmıyordu.

"Merve..."

Cevap alamayınca kolundaki serum bağlantısını damar yolundan ayırıp bacaklarının üzerindeki örtüyü kaldırdı. Baş dönünce birkaç saniye beklemek zorunda kalmıştı. Dengesinin yerine geldiğini düşünerek çıplak ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı.

Evin içinde çıt çıkmıyordu. Herkes nereye kaybolmuştu böyle? Hava karanlıktı, belki de saat çok geç olmuştu. İstanbul'un hiç kesilmeyen trafik uğultusu ona ipucu vermekten oldukça uzaktı.

Bacaklarında ayağa kalkacak gücü bulduğunda, yataktan destek alarak doğruldu. Baş dönmesi geçtikten sonra kapıya doğru birkaç adım attı. Aralık kapının yavaş hareketlerle açıldığını görünce gözlerini kısarak içeri girenin kim olduğunu görmeye çalıştı.

Gelenin Merve olmadığını anlaması için dahi olmasına gerek yoktu. Uzun boy zaten bunu yeterince ortaya koymuştu. Ense kökündeki tüylerin hareket ettiğini hissedince yüreği ağzına geldi. İçeri giren adam bir adım daha atıp pencereden süzülen hafif aydınlığa geldiğinde kim olduğunu net bir şekilde görebilmişti.

Kasıklarında ani bir boşalma hissetti. Sahtekârı gördüğünde yataktan çok uzaklaşmamış olmayı dilemişti.

Çınar yaptığı ziyaretten iki sonuç çıkarmıştı. Birincisi İnci tam bir omurgasızdı. Kadın sorduğu hiçbir soruyu direk olarak cevaplamasa da Çınar'a bir sürü yanıt vermişti. Turgayların evine yaptığı yolculuk sırasında kendi kafasında tüm sorularını hazırlayan Çınar, oraya vardığında plan kelimesinin bile bu aileyle aynı cümlede anılmaması gerektiğini anlamıştı.

Onu önce kabul etmeyen İnci Hanım, mecbur kaldığında görüşmeye tenezzül etmişti. Duru'nun anlattığının aksine her zamanki umursamaz kadının yerine, endişeden bembeyaz kesilmiş bir İnci bulmuştu Çınar. Ancak endişelerin kaynağının kendi ziyareti olmadığını anlaması birkaç dakikasını bile almamıştı.

Çınar'ın ziyaretini ya da sorularını umursamıyordu. Ama kocasının adının her geçişinde verdiği tepkiler endişelerinin bir kısmının kocasıyla iniltili olduğunu anlamasına yetmişti. Çınar sorularının hiçbirine cevap alamasa da oradan ayrılırken çıkardığı ikinci sonuç, hayırsız oğulun varlığından onların da haberdar olduğuydu.

Kendinden oldukça emin, alacağı yanıtlara fazlasıyla güvenen genç adam, eli boş bir şekilde Aylin'in evine dönerken düşünceliydi. İnci Hanım bulmacasını çözemesi de elinde bir koz daha vardı: Muzaffer Turgay. En kısa zamanda onun programına ulaşp nerede olduğunu öğrenecek ve ona bir ziyaret düzenleyecekti. Gerekirse ona ulaşmak için Duru'yu kullanacak kadar gözü kararmıştı.

Asansörün kapısı açıldığında kararlı adımlarla daire kapısına yürüdü. Kapıyı çaldı ve açılmasını bekledi.

Bekledi...

Bacaklarında bedenini taşıyacak gücü bulamayan Duru geri adım atarak adamdan uzaklaşmaya çalıştı.

“Merhaba karıcım!”

Son kelimenin üzerine basa basa kurulmuş cümle karşısında Duru çenesini dikleştirip itiraz etti. “Ben senin karın değilim!”

Duru’nun bacakları yatağa değince durmak zorunda kalmıştı. Sahtekâr ağız dolusu güldü.

“Altımda inleyen ve çocuklarımı karnında taşıyan kadın mı söylüyor bunları?”

Duru’nun midesi kalktı. Yüzüne vuran gerçek her şeyden daha acı vericiydi. Onunla bile isteye birlikte olmuştu. Defalarca... Arkasındaki yataktan destek almak için tutundu.

“Şimdi sevgili karıcığım, benimle geliyorsun. Zorluk çıkarmaya kalkma!”

Duru bağırıp çığlık atmak istese de kendine hâkim oldu. Herkes neredeydi? Çınar? Merve? Kimse bir şeylerin ters gittiğinin farkında değil miydi? Cesaretini topladı ve tükürür gibi konuştu. “Yoksa ne yaparsın, teknedeki gibi beni öldürmeye mi kalkarsın?”

Sahtekâr havaya kaldırdığı tabancayı gösterirken komik bir şeyden bahsediyormuş gibi muzipçe “Seni öldürmek istesem şu camdan aşağı atıp intihar süsü verirdim,” diye açıkladı.

Sol elini havaya kaldırdı. Parmaklarını tamamen açarak havada şöyle bir gezdirirken “Manşetleri düşünsene ünlü iş adamı Uğur Turgay’ın karısı, politikacı Muzaffer Turgay’ın biricik gelini, yaşadığı kayıplara dayanamayarak intihar etti,” dedi.

Duru omzunu hafifçe sikti. “Bana yapacağın hiçbir şey umurumda değil. Seninle gelmiyorum!”

“Duru, Duru... Seninle benim aramda kimse duramaz... Bilerinin canının yanmasını istemiyorsan ne diyorsam yapacak-

sın! Ayrıca artık seni koruyacak bir çocuk da yok. Bunu unutmanımı öneririm.”

Bebegi kaybettiğini ya da burada olduğunu nasıl bilebildiği konusunda en ufak fikir sahibi değildi. Ancak arkadaşlarına zarar vermesinden korktuğundan sessizce boyun eğdi ve sahtekârın onu sürüklemesine müsaade etti.

Merve, beyninin içinde zonklayan bir nokta onu uykunun kollarında kalması için ikna etmeye çabalarken nasıl olup da akşamdan kalma gibi hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Beyni bir şişe tekila içmiş migren hastası gibi baş ağrısıyla boğuşurken, zonklamanın aslında bir ses olduğunu güçlkle ayırt edebildi.

Akşamdan kalmalık değil de baygınlık geçirdiğini anlaması için zor da olsa gözlerini açması, karanlık koridorda çıplak ve soğuk mermer zeminin üzerinde yattığını idrak emesi gerekmişti. Bu arada densiz kapı, ısrarla ve gürültülü bir şekilde çalınmaya devam ediyordu.

Sırtını soğuk zeminden kaldırırken ense kökünde bir acı hissetti. Parmakları o bölgeye ulaştığında yapış yapış oldu. Karanlıkta seçemese de kan olduğunu tahmin etmişti. Ayağa kalkarken başı dönünce duvara tutunmak zorunda kaldı. Parmak uçlarındaki kanın bembeyaz duvar üzerinde bıraktığı lekeye aldırmadan kapıya yürüdü. Çınar karanlıkta onun durumunu fark etmemiş olacak ki çıkıştı.

“Nerede kaldın yahu? Endişelenmeye başlamıştım.”

Merve her zamanki sarkastik karakteriyle ‘Beynimi yerden toplamakla meşguldüm,’ diyecekken aklına gelen düşünceyle laf sokmayı bir kenara bıraktı ve kurumuş dudakları arasından tek bir kelime çıktı.

“Duru...”

Çınar'ın gözleri karanlığa alışmış olmalı ki onun zorlukta ayakta durduğunu idrak edince gerildi. Hızla odaya yürüdü. Kapı ardına kadar açık ve içerisini bomboştu.

“Duru?”

Telaşla genç kadının adını haykırarak ona seslense de aldığı tek cevap Merve'den gelendi. “Biri bana vurdu sanırım.”

Onun sözlerini duyan Çınar o dakikadan sonra yerinde duramadı. Evin içinde sağa sola giderek, odaları hatta banyoları boşu boşuna dolaşiyor, olmayacak her bir köşede genç kadından iz arıyordu. Merve mutfığa dönüp dolaptan bir buz tankı çıkarıp havluya sardı. Ensesine soğuk kompres yaparken olanları anlamaya çalışıyordu.

Bir panter misali evin içinde dolaşan Çınar'a seslendiğinde biraz daha kendini toplamıştı. “Anlamıyorum, burayı nasıl buldu?”

Çınar dişlerinin arasından tısladı.

“AYLİN!”

Duru koridorda baygın bir şekilde yatan Merve'yi gördüğünde eğilip ona yardım etmek istese de sahtekâr onu çekip uzaklaştırmıştı. Merve'nin düşürdüğü fincandan dökülen kahveye basınca ayağı kaydı. Beline dayanan tabancanın soğukluğu sesini çıkarmasına, feryat figan bağırmasına engel oluyordu.

Binanın asansöründe karşılaştıkları yaşlı çiftten yardım istememesinin ya da resepsiyondaki görevliden bakışlarını kaçırmasının nedeni de namlunun bedenine yaydığı soğukluk hissiydi.

Sahtekâr arka koltuğa binmesini istediğinde zorluk çıkarmadı. Araba hareket ettiğinde ve oraya uzanmasını söylediğinde de.

Duru'nun tahminlerine göre yarım saat kadar yol almışlardı. Ne sahtekâr konuşuyordu ne de o. Yolculuk uzadıkça yerinde rahatsızca kıpırdanmış ama şoförden bir tepki almamıştı. Bundan

faydalanarak yattığı yerden silah benzeri bir şey aramak için elini gezdirdi. Ama düzenli olarak temizletilen arabada bırakın silah adayını bir çöp parçası bile yoktu.

Araba durduğunda gözlerini kapatarak uyuyor numarası yapmayı tercih etse de adam eğilip onu çekip çıkarmaya kalkınca numarayı kesmek zorunda kaldı. Kendini korumak için arka koltukta bir köşeye sindi. Ancak sahtekâr ona bağırınca dışarı çıkmak zorunda kaldı.

Arabadan indiğinde nerede olduğunu hemen anlamıştı. Muzaffer Bey'in at çiftliğine getirmişti adam onu. Tanıdık bir yerde olmak Duru'yu biraz rahatlatsa da etraflarını çevreleyen dönümlerce arazi yüzünden tek bir komşuları olmadığını hatırlaması çok uzun sürmedi.

Aklına çiftliğin bakıcıları gelince bir nebze de olsa rahatladı. Yatılı bir aile sürekli çiftlik evinin işlerini görüyordu. Seyis koca ve kâhya karısı yaz kış, yıllardır aileye hizmet verdiklerinden Duru'yu da tanıyorlardı. Duru onlardan yardım isteyebileceğini düşündü. Tabi etrafta görünürlerse.

Çocukluk ve gençliğinin başlangıç yıllarını beraber geçirdiği genç kadının ona ilk ihaneti değildi bu. Aralarındaki arkadaşlık, aileler arasındaki dostluk ve hissettikleri kimya yüzünden evleneceklerinden sadece aileleri değil, Çınar ve Aylin de emindi. Hatta Çınar ona o kadar bağlıydı ki üniversiteye başlayacağı senenin yazında onu karşısına alıp hayatında ondan başka bir kıza yer olmayacağına yemin etmiş ve kendi aralarında ay ışığının şahitliğinde çocukça bir izdivaç sözü vermişlerdi.

Çınar sözünü tutmuştu. Aylin de üniversiteyi kazanana kadar her şey yolunda görünüyordu. Çınar'ın derslerinin en yoğun olduğu dönemler de tam olarak bu zamana denk gelmişti. Sadece bir dersin vizesinde dahi üç yüz sayfanın tamamından sorumlu olunca Aylin'i biraz ihmal ettiği yadsınamaz bir gerçektir. Ama Çınar'a göre bu bir bahane olmamalıydı.

Çınar aldatılmıştı.

Hem de bir kez de değil; onlarca, yüzlerce kez. Aylin bir seks bağımlısıydı ve bunu fark etme süreci Çınar'la birbirlerine söz vermelerinden öncesine dayanıyordu. Daha lisede okulda birlikte olmadığı insan kalmamıştı. Bir şekilde ailesinden bu durumu gizlemeyi başarsa da nihayetinde Çınar acı gerçekle yüzleşmişti.

O bir kadına bakmayı bırak, daha güzelliği hakkında fikir bile yürütmekten sevdiği kadın onlarca erkeğin koynunda gezmiş, kürtaj yaptırmış ve bir erkek olarak aklına dahi gelmeyecek hastalıklara yakalanmıştı.

Çınar susmuştu. Her şeyi kendine saklamıştı. Sunduğu tedavi fırsatını da kabul etmemişti Aylin. Çınar, onun için yapabileceği her şeyi yaptığından emin olduğunda ilişkileri bitmişti. Aylin'i hayatından sonsuza kadar çıkaramasa da kalbinden çıkarmayı başarmıştı. Ama bu onun her fırsatı değerlendirmeye ve aralarını düzeltmeye çalışmasına engel olmadı.

Aylin'e göre hastalığı görmezden gelinebilirdi. Birlikte olduğu insanların onun gözünde zerre değeri yoktu. Artık dersini almış ve korunmaya da başlamıştı. Başkalarının varlığı ikisinin birbirlerine verdiği sözün önüne geçmemeliydi. Çınar sapkın düşüncelerinden ve ondan uzaklaşmak için Amerika'ya gitmişti.

Döndüğünde Aylin'i çok daha kötü bir durumda buldu. Psikolojik olarak çok tehlikeli bir yaratığa dönüşmüştü adeta. Ne etik kuralları ne de ahlak kuralları umurunda değildi. Seks hayatındaki doyumsuzluk tüm yaşamına yayılmıştı. Ama o kadar iyi bir oyuncuydu ki kimse hiçbir şeyin farkına varmıyordu. Rakibi olarak gördüğü herkesin ayağını kaydıracak ince hamleleri sinsice uyguluyordu. Tıpkı şimdi Duru'ya yaptığı gibi.

Çınar nereye gideceğini bilemez bir şekilde evden fırlamış tam arabaya binecekken caddenin karşısından ona doğru gelen Aylin'i görmüştü. Arabanın kapısını hırsıyla kapatarak ona yürüdü.

"Ne yaptın sen!"

Aylin şaşırmış numarası yaptı. "Ne yapmışım ki?"

Çınar onu kolundan yakalayarak sertçe kendine çekti. O kadar öfkeliydi ki normalde bırak bir kadına şiddet göstermeyi, bir karıncayı dahi incitmeyecek olan adam sokak ortasında Aylin'in canını yakıyordu.

"Bana masum numarası yapma Aylin! Duru'nun yerini bilen dört kişiden biri sendin!"

Aylin hırslı bir şekilde kolunu çekip ondan kurtardı.

"Ben onun iyiliği için yaptım. Onun tedaviye ve kocasına ihtiyacı var."

"O ADAM ONUN KOCASI FALAN DEĞİL!"

Çınar tüm caddeyi inletecek şekilde bağırınca insanlar dönüp merakla ona bakmışlardı.

Ne yaptığını fark edince dişlerinin arasından konuştu.

"Onu bile bile ölümüne yolladın! Ama onun kılına bir zarar gelirse Aylin, artık benim de susmayacağımdan emin olabilirsiniz!"

Sahtekârın yönlendirmesiyle üst kattaki yatak odalarına çıktılar. Ev oldukça bakımsızdı. İçerisi sanki aylardır temizlenmemiş gibi toz kokuyordu. Etrafta onların ayak sesleri dışında çıt çıkmıyordu. Kâhya kadın ve kocasının uzun zamandır evde olmadığı belliydi.

Sahtekâr onu odada bırakıp kaçmaması için kapıyı kilitlemişti. Duru aç, yorgun ve bitkindi. Odanın ortasındaki yatağa tutunarak pencereye yürüdü. Camı açarak aşağı doğru bakıp, düşerse ne kadar hasar göreceğini hesaplamaya çalıştı. Tutunarak aşağı inebileceği bir çıkıntı aradı ama nafile. Hiçbir şey buladı. Kendini aşağı atmaktan ya da yaralanmaktan korkmuyordu. Tek korkusu bacağını kırıp daha da kapana sıkışmaktı.

Alt kattan gelen sertçe bir kapı sesiyle korkarak yerinden sıçradı. Pencereden hızla uzaklaşıp odadaki iki berjerden birine ilişti.

Birkaç dakika geçmeden odanın kapısı açıldı ve sahtekâr içeri girdi. Üzerini değiştirmişti. Duru onun bu rahat tavrına sinir

olsa da elinden hiçbir şey gelmiyordu. Oturduğu yerde sessizce kaderinin ne olacağına dair bir ipucu verilmesini beklemekten başka çaresi de yoktu zaten.

“Nasılsın?”

Duru onun dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyormuş gibi baktı ama cevap vermedi.

“Kötü görünüyorsun, aç mısın?”

Şaka yapıyor olmalıydı. Onu silah zoruyla getirip bu odaya tıkmış ve şimdi de karnının acıkması umurundaymış gibi konuşuyordu. Ama Duru itiraz etmedi. Gücünü toplaması için yemesi gerekiyordu. Aksi halde bir köşede bayılabilirdi. Hem bu ona vakit de kazandırabilirdi.

“Evet... Zahmet olmazsa.”

Adam yanına gelip etkileyici yeşil gözlerini Duru’nunkileri dikti.

“Sana zarar vermek istemiyorum. Birlikte bir sürü anı biriktirdik. Benden korkmanı gerekecek bir şey yapmadım sana.”

Bu adam kesinlikle hastaydı. Duru, onun bu yumuşamış tavırlarını kullanabilirdi. Neden böyle ikiye bölünmüş davrandığını bilmiyordu ama belki küçük bir ihtimal de olsa kocasının nerede olduğunu öğrenebilirdi.

Elinde bir tepsi yemekle içeri girdiğinde Duru halen bıraktığı yerde oturuyordu. Banyoda ve odada kendini savunacak bir şeyler aramıştı. Tek bulduğunuysa bir tıraş bıçağı olmuştu. Bıçağın kenarındaki plastikleri dişleriyle ısırıp kırmış ve koruma alanını ortadan kaldırmıştı.

Çok etkili bir silah olduğu söylenemezdi. Ancak uzun vadede etki gösterebilirdi. Duru onun boğazını kesebilecek kadar acımasız olmayı diledi.

“Teşekkür ederim.”

Berjerin minderiyile kolu arasına sıkıştırdığı tıraş bıçağı ona bir nebze de olsa güven veriyordu. Uzatılan kahvaltı tepsisini aldı ve dizlerinin üzerine bıraktı. Sahtekâr yanındaki berjere oturdu.

Adam onu izlerken yemeğe çalışmak güçtü. Lokmalar bir bir boğazına dizilmişti. Biraz doymaya başlayıp kendini güçlü hissettiğinde konuştu. "Bana ne yapacaksın?"

Sahtekâr koltuğunda biraz daha arkasına yaslandı. Onu inceliyordu ama bakışların ardındaki düşünceleri çözmek zordu.

"Bu sana bağlı..."

Duru ne demek istediğini anlamamıştı. Yaşamasına izin mi verilecekti yani?

"Susmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Aslında ben susmaman için bir neden göremiyorum. Elinde bir kadının isteyebileceği her şeyi tutuyorsun. Güç, para... Yakışıklı ve..." birkaç saniyelik es verip öne doğru eğildikten sonra ihtiraslı bir ses tonuyla ekledi, "Sana tapan bir kocan var."

Duru tepsiyi kafasına geçirme isteğini dizginlemeye çalıştı. Dizlerinin üzerinden yavaşça kaldırıp aralarındaki sehpanın üzerine bıraktı.

"Bunların susmam için yeterli olduğunu mu düşünüyorsun? Ben anladım, yakında başkaları da anlayacak."

Adam kahkaha attı. "Başkalarının anlamasına imkân yok ki! Zaten anlayacak kimse kalmayacak..."

Duru bu sözü duyunca ok gibi gerildi. Eli otomatik olarak tıraş bıçağına gitmişti.

"Korkma anlayacak dedim. Sen zaten işi çözdün..."

Duru derin bir nefes aldıktan sonra aylardır kafasını kurcalayan soruyu sordu.

"Peki Uğur nerde?"

Adam birkaç saniye boyunca onun gözlerinin içine baktı. Sanki gerçek cevabı orada bulmasını bekliyor gibiydi. Saniyeler uzadıkça Duru gerildi. Ama nihayetinde adam konuştu.

"O kısım biraz karmaşık."

Duru yutkundu. Titreyen dudaklarının arasından korktuğu soru döküldü. "Öldü mü?"

Adam tuhaf bir gülümsemeyle onu yanıtlarken tok sesi Duru'nun ürpermesine neden olmuştu.

“Sen ne istersin?”

Duru bu soruyu defalarca kendine sormuştu. Hem de uzun bir süredir. Kocasını o kadar seven bir kadinken önce ona güvenmeyen birine dönüşmüş, ardından başka birine ilgi duymaya başlamıştı. Uğur yaşıyorsa bile artık aralarında nasıl bir ilişki olur o da bilemiyordu. Ona yeniden korkmadan ve bu yaşadıkları aklına gelmeden dokunabilir miydi? Yoksa evliliği bir anlaşma masasının etrafına toplanmış avukatlar eşliğinde sona mı ererdi? Soruyu es geçmeye karar verdi.

“Anlayabilecek olan kimse kalmayacak dedin. Annen ve baban mı?” Sorduğu sorunun saçmalığını fark edince düzeltti. “Yani Turgaylar mı, demek istedim.”

“Elbette... Hikâyeyi merak etmiyor musun? Karşında oturanın kim olduğunu çoktan çözdün mü yoksa?”

Duru'nun bildiği bir şeyler vardı ama sebeplerini bilmiyordu. Devam etmesi için teşvik etti.

“Ediyorum. Lütfen anlat.”

“Ve merak kediyi yedi!”

Kocasının sözlerini sahtekârın ağzından duyunca onun nasıl bu kadar iyi oynadığını daha da çok merak etti.

“Evet biz ikizdik. Turgayların iki varisi. Bu kısımda anlatacak çok şey yok çünkü tüm yaşananlar biz daha kundaktayken gerçekleşmiş.”

Duru merakla onun devam etmesini beklerken o gerginleşip ayağa kalktı. “Büyük politikacı Muzaffer Turgay!”

Babasının adını yine tükürür gibi söylediği Duru'nun gözünden kaçmadı.

“Bir gün alkollü bir şekilde kazaya karışıyor. Ve bil bakalım kazada ne oluyor?”

Duru'nun bir tahmini olmadığından suskunluğuna devam etti.

"Akşam ziyaretinden dönen bir ailenin bebek arabasına çarpıp metrelerce sürüklüyor. Ayakta duramayacak kadar sarhoş... Hiç bitmeyen bir lohusa sendromuna giren karısının dırdırından bıkip delicesine içmiş ve başka bir bebeğin canını elinden almıştı. Mustafa'nın..."

"Aile tabi ki tüm para tekliflerin reddetmiş. Haklarını mahkemede arayacaklardı. Evlatlarını onlardan koparan adamın politik hayatını bitireceklerdi. Peki ulu Muzaffer Turgay ne yaptı? Kendi çocuğunu onlara sundu. Hem böylece dırdırından bıktığı karısını da cezalandırabilecekti. Bir taşla iki kuş... Sonrasında ayrı büyüyen hayatlar..."

Acı bir gülümsemeyle Duru'ya baktı. Genç kadın onu anlıyordu ama bu yapılanları mazur göstermezdi. Günlerdir içini kemiren başka bir soruyu sordu.

"Peki o gece konuştuğun kimdi?"

Kaşlarını çattı. Hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

"Evi yaktığım gece... Biriyle konuştuğumu duydum..." dedi Duru.

Sahtekâr bir aydınlanma yaşadığına sevinmiş gibi güldü ve "Ha evet," diye anladığını onayladı.

Ama o cevap veremeden kapının önünde bir hareketlilik oldu.

"Benimle konuşuyordu."

Duru başını çevirip o tarafa baktığında Çınar'ı ve başına dayalı silahı gördü.

Otuzuncu Bölüm

EN BÜYÜK SIR

Duru şaşkınca Çınar'a bakıyordu. Elmacık kemiğinin üstü morarmış, dudaklarının kenarında kurumuş kan sızıntısı vardı. Üstü başı biraz hırpalanmıştı ama iyi görünüyordu. Arkasında konuşan adam da öyle.

Duru bakışlarını yanındaki sahtekâra çevirdi. Gözlerinin içine baktı ve tüm gerçeği anladı. Neden bir türlü emin olamadığı, neden aylarca karışık duygular içinde yaşadığı tam olarak gözlerinin önüne serilmişti. En az Duru kadar Çınar da şaşkın görünüyordu. Onu odadan içeri iten adam, midesine de bir dirsek attıktan sonra konuştu.

"Merhaba karıcım."

Duru ona hitap eden adama cevap vermek yerine "Çınar," diye bağırıp yardıma koşmak istese de yanındaki adam ondan hızlı hareket edip genç kadını kalktığı gibi yerine oturtmuştu.

Duru onun gözlerinin içine baktı. Daha önce farkına varamadığı detaylar şimdi apaçık ortadaydı. Örneğin birkaç saat önce sahtekârın üstünü değiştirdiğini düşünmüştü. Ama hayır, üstünü değiştirmemişti. Yer değiştirmişti.

“Bunu bana nasıl yaparsın Uğur?”

Çınar genç kadının yanında duranın kocası Uğur, onu buraya getirenin de ikizi olduğunu anlamıştı. İçeri girdiğinde Duru’nun yanındaki adamı görünce o da şaşırılmıştı ama tüm sırrı çözmesi saniyeler sürmüştü. İkizler birlikte hareket ediyordu. Sırtına dayanan silah namlusuyla onu iten adama yeniden boyun eğdi ve odadan içeri doğru birkaç adım daha attı.

Onu bu noktaya getiren olaylar silsilesinin başında Aylin’in yanından ayrılıp tekrar Turgayların evine gitmesi vardı. Bu kez karşısına evin içine girmesini engelleyecek ne bir kapı ne de bir çalışan çıkmıştı. Yarı aralık kapıyı eliyle iterek içeri girerken “Kimse yok mu?” diye birkaç kez seslense de hiçbir cevap alamamıştı.

Giriş kapısının önünden yürüyerek salona geçmişti. Bomboştu. Üst kata giden koridorun dibinde yatan birini gördüğünde koşarak eğilmiş ve elini boynuna uzatarak nabzını yoklamıştı. Yerdeki, ilk geldiğinde onu kapıda karşılayan görevli kadından başkası değildi. Bir kan gölü içerisinde yatıyor ve nabızı atmıyordu.

Çınar doğrulurken elinin tersini ağzına götürüp kalkan midelerini bastırmıştı. Hemen telefonuna uzanarak yardım çağırmayı düşünse de içeriden gelen inlemeyi duyduğunda o tarafa yönelmiş ve aralık kapıdan içeri girmişti. İnci Turgay yerdeydi ve sırtını odanın ortasında duran büyük maun masaya yaslamıştı. Çınar onun ağzındaki kanları görür görmez yanına koşmuştu. İnci Hanım kamının ortasında bir kara delik gibi büyüyen kan öbeğine elini yaslamıştı.

Ağzını açmış ama konuşamamıştı.

Çınar ona doğru yürüyerek "Kendinizi yormayın," demişti.

Elini cebine atmış, telefonunu çıkartıp acil servis numarasını tuşlamayı planlasa da aldığı darbeye kendinden geçmişti. Ayıldığında elleri bağlanmış, ayaklarından çekilmek suretiyle yerde sürükleniyordu. Doğrulamaya çalışsa da başarılı olamamıştı.

Onun kendine geldiğini gören adam, elinde salladığı tabancayı ona göstermişti.

"Uslu bir çocuk olursan belki Şirinler'i bile görebilirsin."

Duru'nun bu adamla birlikte ortadan kaybolduğunu biliyordu. Zorluk çıkarmazsa onu Duru'ya götüreceği her halinden belliydi. Aksi durumda, onu bayıltmak yerine direk öldürebilirdi.

"Kendim yürürüm! Zorluk çıkarmayacağım."

Adam namluyu ona doğru sallayarak "İstersen çıkart!" demişti. Çınar onu neden hemen öldürmediğini anlayamasa da sesini çıkarmamıştı. Düşe kalka ayağa kalkmıştı. Elleri bileklerden bağlı olduğu için hareket etmekte zorlanıyordu. Onu arabaya götürüp bindirmesine de yumruklamasına da sessiz kalmıştı. Duru'nun yanına ulaşmalıydı.

"Hemen ona yüklenme Duru... Aslında Uğur çok da suçlu sayılmaz."

İkizi Duru'ya cevap verince Uğur omuzlarını dikleştirip kardeşine baktı. Bakışlarında bir nebze de olsa öfke vardı. Kendini savundu. "Onu evimize ben sokmadım Duru! Bundan emin olabilirsin!"

Duru midesinden yükselen bulantı isteğini bastıramadı ve öğürdü. İki kardeş, sırayla onunla yatmıştı. Deli gibi sevdiği adam, biricik kocası, çocuğunun babası onu kardeşiyle bir dondurmayı paylaşır gibi paylaşmıştı.

"İĞRENÇSİN!"

İkiz konuşmaya başladığında genç kadın tiksinti dolu bakışlarını ona çevirdi. Tüm olanları bir an evvel anlatmak için sabırsızlanıyor gibiydi.

“Doğru söylüyor. Ama içeri girince de müdahale etmedi.”

Dişlerini göstererek sırtması içeri girmekten bahsettiğinin sadece ev olmadığını açık ediyordu. Duru bu iğrençliğe katlanamıyordu.

“Aslına bakarsan Duru, her şey seninle başladı. Medyatik düğününüz olmasaydı ne Uğur’dan haberim olacaktı ne de büyük bir mirasın menedilmiş sahibi olduğumdan. Bunun için sana teşekkür ederim.”

Uğur başını eğip bakışlarını ondan kaçırınca Duru onun bu konudaki mahcubiyetini anladı. “Onu ilk kez düğün haberlerimizde mi gördün?”

“Evet, benzerlik çok ilgimi çekmişti. Ben de araştırmaya başladım. Aslında çok deşmeme gerek yoktu. Zaten geçmişte ailemin gerçek ebeveynlerim olmadığını öğrenmiştim. Ama bana kim olduğumu asla söylemediler.”

Duru, Çınar’a baktı. Bakışmalarından doğru yolda olduğunu anlamıştı. Onları lafa tutarak dikkatlerini bir şekilde dağıtmayı sağlayabilirdi. Böylece Çınar bağlı da olsa silahı uzaklaştırmayı deneyebilirdi.

“Neden ortaya çıkmadın peki?” diye tükürürcesine sordu Duru.

“Hey sen Turgayların gelini değil misin? Bana kim inanırdı? Ayrıca olayı hemen örtbas ederlerdi. Benim derdim para ya da güç değildi. Menedildiğim aileden intikam almak istiyordum. Ben de çok daha iyisini yaptım. Ailenin içine sızdım. Uğur’u kadraja aldım. Her hareketini, giyinişini, parfüm tercihini, konuşmasını, hareketlerini, her şeyini...”

Kardeşinin Duru'ya karşı olan delici bakışlarını fark etmeyen Uğur sözü aldı. "Bir Uğur Turgay'ı oynamak kolay değil..."

Duru o gece yanında uyuyan adamın kocası Uğur olduğunu o an anladı. İkisi yan yana değilken birbirlerinden ayırt edemiyor olabilirdi. Ama ikisi birlikteyken bakışlarından dahi hangisinin hangisi olduğunu çözebiliyordu. Kocasını o geceki sözleriyle kendisini oynamanın kolay olmadığından dem vurmuştu. İkizi ile sürekli yer değiştiriyorlardı. O gece Duru'yu banyoya sokan Uğur'du. Ardından yanına gelip onu tehdit edense ikizi. Dakikalar içinde yer değiştiriyorlardı.

"Ben başarılı olduğumu düşünüyorum. İki yıl boyunca çok iyi oynadım. Genelde sabahları birbirimizle konuşup o gün ne giyeceğimiz hakkında birbirimize bilgi veriyorduk. Burası da buluşma noktamızdı. Çalışanları buradan gönderdiğimizizin kimse farkına varmadı."

Uğur sanki tüm olanlardan sonra Duru'nun onu affetme şansı varmış gibi ona dönüp açıklamaya girişti. "Duru, yemin ederim onu evimize ben almadım. Tüm bunları kabul ettiğimde tek şartım sana yaklaşmaması idi."

Duru ondan ölesiye tiksiniyordu.

"Sözümü iki yıl tuttum kardeşim! Dediğimi yapsaydın ne arabaya çarpıp yerine geçecektim ne de evine girecektim."

Uğur, Duru'nun onu affedeceğinden o kadar emindi ki kendini aklamaya çalışıyordu. "Ufuk bize arkadan çarpıp yerime geçmiş. Beni de beş kilometre geriye götürüp kendi arabasında bırakmış. Beyin sarsıntısı geçirmişim. Yolda beni bulan bir aile bana yardım etmiş. Zengin olduğumu anlayıp benden para koparacaklarını düşündüklerinden de kimselere haber vermemişler. Birkaç gün sonra kendime geldiğimde her şey için çok geçti. Çoktan evimize girmişti."

Duru ikizin adını böylece öğrenmişti. Uğur ve Ufuk, Habil ile Kabil... Onunla ilk birlikte oldukları anları hatırladı. O hurs, ihti-

ras... Yıllardır kıskançlıkla beklediği bir şeyi elde etmenin verdiği tutkuyla birlikte olmuştu onunla. Tıpkı tecavüz eder gibi.

“Sonrasındaysa benimle oynadınız...” dedi Duru.

Uğur mazeret yarattı. “Onu evimizden uzaklaştırmaya çalıştım. Olmadı... Seni uzaklaştırmak istedim. Peşimizden geldi.”

Duru onu tekneden atmaya çalışan Ufuk’a baktı. O alışverişteyken yer değiştirmiş olmalıydılar. Uğur nasıl da bu kadar omurgasız bir adam olmuştu? Nasıl her şeyiyle ona ait olacağına söz vermiş bir kadını başkasının kollarına bırakabilmişti? Tüm bu kısa süreli ortadan kaybolmalar, tüm bu ruh hali değişiklikleri. Çınar haklıydı... İki farklı adam vardı. Ama yanıldığı nokta aynı bedende değil de iki farklı bedende ve aynı görünümde olmalarıydı.

Çınar’ın, artık Ufuk’un sadece acımasız bir piç kurusu olmasının yanı sıra aynı zamanda psikopat olduğunu da çözmesi için onlarca terapiye ihtiyacı yoktu.

Ama asıl sorun Uğur’daydı. Yıllarca Turgay ailesiyle büyümüş, babasının gücü altında ezilmiş, her başarısız oluşunda yanlış evladı seçmelerinin pişmanlığını üzerinde taşımıştı. Annesi İnci Hanım’sa ayrı bir konuydu. Ona göre iki oğlu da o gece ölmüştü. Uğur da onların silik bir hayaletiydi.

Çınar kardeşlerin ayrılışları hakkında detayları bilmese de ayrılığın sonuçlarını çözümleyebiliyordu.

Bu psikolojiyle büyüyen biri için sağlıklı bir zihin ne kadar söz konusuysa, Uğur için durum da tam olarak bundan ibaretti. Güçlü görünen, sağlıklı bir birey davranışları sergileyen genç adam, aslında içten içe parçalanmış bir zihne sahipti. Babası, annesi ve sahip olduğundan dahi habersiz olduğu ikiz kardeşinin yokluğu yüzünden, bilinçaltında giderek büyüyen sorunlarıyla boğuşuyordu.

Duru onun iyileşme aşamasında ilacıydı belki de. Ama bu ilaç onu tedavi etmemiş, sadece semptomların görünürlüğünü ortadan kaldırmıştı. İçerdeki yara kanamaya devam ediyordu.

“Peki nasıl buluştunuz?” diye sordu Duru metanetini korumaya çalışarak.

Uğur, “Onu ilk kez gördüğümde hayatımın şokunu yaşadım. Adam resmen benim kopyamdı, meğer beni uzunca süre izlemiş. Hatta benden habersiz yerime bile geçtiği olmuş.”

Çınar araya girip, “Onların peşinden yurtdışına nasıl çıktın?” diye devam edince Ufuk’un dikkati ona yöneldi.

“Sen işine baksana doktor! Seni öldürmememin tek nedeni, Uğur’un halletmesi için söz vermiş olmam.”

Duru’nun gözleri korkuyla büyüdü. Demek Çınar’ın hâlâ sağ olmasının tek nedeni onu kocasının öldürmek istemesiydi.

Uğur onun sorusunu duymamış gibi konuştu.

“Aslında plan şuydu: İçeriden babamın kariyerini bitirecek hamleler yapıyorduk. Sonrasındaysa onu ortadan kaldıracaktık. Kariyeri bittiği için de herkes onun kendini öldürdüğünü düşünecekti. Ama Ufuk annemi de buna dahil etmek isteyince tartıştık. O noktaya kadar direksiyonu ortak kullanıyorduk. Ama o beni saf dışı bırakmak için hamlesini yaptı.”

Son sözlerini söylerken Duru’ya bakmıştı. Genç kadın hamlenin kaza olduğunu anlamıştı. Duru onun gözlerine bakarak sordu. “Ailen hiçbir şey fark etmedi mi?”

Uğur omuz silkti. “İkisinin de ne kadar ilgili birer ebeveyn olduğunu biliyorsun.”

Susup öne eğildi. Duru’nun elini yakalayıp kendine çekmek istese de genç kadın elini hızla ondan uzaklaştırdı.

“Gerçeği sadece sen görebildin. Bu da beni ne kadar sevdiğini kanıtlıyor. Bu bizim sınavımızdı aşkım. Ve sen sınavı başarıyla verdin.”

Çınar'ın sessizde kullandığı telefonu cebinde sürekli titreyip duruyordu. Genç adam onu arayan kişinin, bir an önce başının deritte olduğunu tahmin etmesini diledi.

Duru onları konuşturarak zaman kazanıyordu ama bu tek başına kesinlikle yeterli değildi. Çınar'ın farklı bir planı daha vardı. İkizleri yalnız bırakmak.

"Duru bir sevgili uydurduğunda inanan Ufuk'tu, gerçek olmadığını bilen ve Duru'nun peşine düşen de Uğur."

Tüm bakışlar ona doğru çevrildi.

"İyi oynadınız. Gerçekten..." Çınar onları takdir ediyordu. "Sizin aynı bedeni paylaşan iki farklı kişilik olduğunuzu bile düşündüm."

Ufuk çarpık bir gülümsemeye başarısının övgüsünü dinlerken bu adamın, karısıyla aralarındaki yakınlıktan pek de hoşnut olmayan Uğur çatık kaşlarıyla onu izliyordu.

"O kadar başarılıydınız ki Duru'nun hasta olabileceğine bile inandım. İkkinizi de tebrik ederim."

Ufuk söze girdi. "Senin başa bela olacağını en başından beri anlamıştım Doktor. Ama harekete daha önce geçseydim plan riske girerdi."

"Plan tam olarak ne peki? Uğur beni ortadan kaldıracak, sonra da Duru'yu alıp mutlu mesut yaşayacak mı? Merve konusunu ne yapacaksınız? Ya da bize destek olan diğerlerini?" Ufuk'un gözlerinin içine bakıp devam etti. "Muzaffer Bey ne olacak?"

Tabancayı tuttuğu sağ eliyle Çınar'ın çenesine bir kabza indirdi. Genç adamın ağzına kan dolmuştu. Can acısının hafiflemesini bekledi. Taktığı işe yaramış, aba altından sopa göstererek Ufuk'u tehdit etmişti. Uğur annesinin öldüğünden habersiz olmalıydı.

"Kapa çenen!" diye hırladı Ufuk.

Uğur, "Onunla uğraşma kardeşim. Ölmeden önce tüm planı öğrenmesinde bence bir sakınca yok."

Onlar konuşurken Çınar ağzındaki kanı tükürerek boşalttı. "Uğur!"

"Babam cinnet geçirip intihar edecek doktor. Tabi evdeki hizmetlileri öldürdükten sonra," diye açıklama yaptı.

"Benim her şeyi anlatmayacağımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye haykırdı Duru.

Çınar genç kadının kendini ortaya atmasına engel olamamıştı. Onarı kıskırtırsa ölüm planlarına onun da dahil olması işten bile değildi.

"Duru... Duru... En sevdiklerinden başlayıp teker teker yok etmemi istemiyorsan, her şeyi unutmanı tavsiye ederim. Seni öldürmemem bir deliğe kapatıp akıllanmanı beklemeyeceğim anlamına gelmez."

Çınar dikkati Duru'dan uzaklaştırmak için hamlesini yaptı. "Uğur! Annenin cesedinin yanından geldiğimi söylesem?"

Uğur ayağa fırladı. "Uyduruyorsun!"

Çınar böğrüne gelen dirsek darbesine rağmen bağırdı.

"Yalan söylemiyorum. Plan uygulanmaya başlandı. Direksiyon yine Ufuk'ta."

Ufuk elleri bağlı olan adamı çoktan hırpalamaya başlamıştı. Uğur ise gerçeğin peşindeydi. İkisinin arasına girmeye çalışırken ikizine bağırdı.

"Yalan söylüyor. Anneme bir şey olmadı değil mi?"

Ufuk cevap vermek yerine onu iterek Çınar'la arasını açtı.

Tabancayı kaldırıp genç adama doğrultmuştu.

"Çok ve gereksiz konuşuyorsun doktor. Anlaşılan bu da senin sonunu getirecek."

"BANA CEVAP VER!" diye bağırdı Uğur. Ufuk bakışlarını doktordan uzaklaştırıp ikizine çevirdi.

“Mızızlanmayı kes! Evet başından beri planladığım gibi oldu. Muzaffer cinnet geçirip kendi kafasına sıkmadan evvel evdeki herkesi öldürdü. İnci Hanım da buna dahil!”

“Bunu nasıl yaparsın? Bana söz vermiştin!” diye çıkıştı Uğur.

“Eh! Kes be! Seni onlardan kurtardım! Annen de tıpkı baban gibi aşağılığın tekiydi. Seni hiçbir zaman sevmeydi. Tıpkı beni de sevmeyişi gibi. Seni onların gereksiz varlıklarından azat ettim işte daha ne istiyorsun? Şimdi tüm güç ve kontrol sende. Artık ne istersen yapabilirsin. Daha ne istiyorsun?”

Uğur kardeşinin sözlerinden hiç mi hiç etkilenmemişti. Burundan soluyordu. Tüm nefretiyle dişlerini sıkarak onun üzerine atladı. İkisi birlikte yerde yuvarlanmaya başlamıştı.

Yıllar boyunca ayrı düşmüş iki erkek kardeşin ilk boğuşmasıydı bu belki de. Çocukken güreşememiş, ikisi de birbirlerine denk düşememişti. Dertlerini paylaşamamış, sevgilileri için ağlayamamışlardı.

Duru onların dikkatlerinin dağılmasından faydalanarak Çınar'ın yanına seyirtti. Genç adamın bir gözü boğuşan iki kardeşin üzerinde, ellerini ona uzattı. Duru bileklerindeki bağı çözmeye çalışırken korkudan elleri titriyordu.

Üzerindeki kıyafetler farklı olduğu için kimin alta, kimin üstte olduğunu ayırt etmek zor olmasa da ikisinin de gücü birbirine denk olduğundan sürekli bir diğeri alta düşüyordu.

Duru, titreyen ellerine rağmen düğümü gevşettiğinde Çınar dişlerinden yardım alarak bağı çözdü. Kardeşlerin tekmeleri onlara ulaşmaya başlayınca Duru'yu arkasına aldı.

Aniden patlayan silah sesiyle hepsi donup kaldı. Duru çığlık atıp yumruğunu ısırmıştı. Çınar'sa iki kardeşten hangisinin tetiği çektiğini görmeye çalışıyordu.

Uğur alta, kardeşiye üstteydi. İkisi de kıpırdamıyor, bir hayat belirtisi göstermiyordu. Çınar solugunu tutmuştu. Ufuk'un

sırtında küçük bir leke belirdi. Hızla büyüyen leke gömleğini kaplarken bedeni kardeşinin üzerinden yere devrildi.

Uğur yattığı noktadan Çınar'la göz göze geldi. Onun da göğsü hızla inip kalkıyordu. Az evvel kardeşini vurduğu tabancayı havaya kaldırıp Çınar'a doğrulttu. Genç adam derin bir nefes alarak onu öldürmeye hazırlanan adamın gözlerinin içine baktı. Elleri geriye doğru uzanmış, arkasındaki genç kadını tutuyordu. Duru'nun öne geçmesini engelleyen elleri bedenine çarpan kurşun darbesiyle aşağı sarkıtığında genç kadın bir çığlık daha attı.

Kendi kocasına karşı ona siper olan beden yere yığılırken Duru çığlık atmaktan başka bir şey yapamadı. Kocasının onu vurma ihtimalini önemsemeyerek eğildi ve Çınar'ın göğsündeki yaraya baktı. Gözyaşları adeta bir pınar olmuş, yanaklarında kendine yol bulurken genç adamın adını haykırdı. Titreyen elleriyle yarasına bastırdı. Kanamayı durdurmak istese de başarılı olamadı. Parmak uçları yaranın içine girmişti ve sıcak kanın yerinde durmaya niyeti yoktu.

Arkasında kocasının konuştuğunu duydu.

“Duru! Hemen o adamdan uzaklaş!”

Kocası çoktan ayağa kalkmıştı. Kardeşinin cesedi yarım metre yanında, bir kan gölü içinde yattığı sırada Uğur'un tek düşüncesi olmak Duru'yu nedense hiç şaşırtmadı. Artık onun zihninin ne kadar hastalıklı olduğunu görmüştü. Tehdidi umursamadı. Çınar'ın bilinci kapanmak üzereydi. Gözyaşlarını akıtmanın dışında tek yapabildiği ellerini genç adamın yarasına bastırarak kanamayı baskılamaktı.

“Oradan hemen uzaklaş Duru!” diye tekrar etti Uğur.

Genç kadın öfkeyle konuşan kocasına döndü. Uğur gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ifadeyle ona bakıyordu. Duru onun zihninin ne derece bulanık olduğunu o ana kadar anladığını sanmıştı. Ama yanılıyordu. Silahını kendi başına doğrultmuştu.

Adamın bakışları değişti, sesi yumuşadı. "Özür dilerim aşkım..."

Duru'nun içi korkuyla doldu. Hayır, uykusuz geçen her gecenin, kendi zihninden şüphe ettiği her saniyenin, kaybettiği bebeğinin, kendine olan saygısının, zarar verdikleri insanların bedelini ödemek zorundaydı. Kaçmasına izin veremezdi.

Uğur'un tetiği tutan parmağı kasılırken genç kadın hızla doğrulup öne atıldı. Kocasının bacaklarına sarılarak son anda dengesini bozmayı başarinca tabanca darbeyle birlikte elinden fırlayıp birkaç metre uzağa düştü. Ama bu patlamasına engel olmadı. Duru, patlama sesiyle birlikte korkuyla başını korudu. Ama anlaşılan ikisi de yaralanmamıştı ki kocası adını haykırdı.

"Duru!"

Uğur yerinden doğrulup onu yakalamaya çalışırken genç kadın kendini ondan kurtarmaya çalışıyordu. Ardından bir arbede koptu.

Silah Uğur'un elinden düşüp de ikinci kez patladığında zaten merdivenleri çıkmakta olan polis ekipleri, hızla odaya daldılar. Duru'yla boğuşmakta olan Uğur tutuklanmış, Ufuk'un öldüğü teyit edilmişti. Çınar ise hepsinden önce hastaneye sevk edilmek üzere evden çıkarılmıştı.

Merve, Çınar'ın peşinden Çağlar'ı aramış ve olanlardan haberdar etmişti. Turgayların evine gittiğinde bulduğu cesetler polise haber vermeleri için yeterli bir nedendi. Polis henüz yolda olan Çınar'ın telefonunun sinyalinden yerlerini tespit edince de hızlı bir şekilde harekete geçilmişti.

Koridor, masanın birkaç metre ilerisindeki açık oda kapısından dışarı sabit aralıklarla ve düzenli bir şekilde yayılan makine sesi dışında gerçekten çok sessizdi...

Perdeleri sıkı sıkıya kapatılmış odadaki tek ışık kaynağı ise bu koridordaki aydınlatmalardan geliyordu. Hasta yatağının he-

men dibinde uyuyakalmış genç bir kadın, yatağın ayakucuna koyduğu bir sandalyede oturmuştu. Başı yatağa dayadığı kolları üzerindeydi. Çok derin bir uykuda olduğu söylenemezdi. Yatakta uzanan genç adamın en ufak bir hareketinde irkilip onu kontrol ediyordu. Son kıpırdanış biraz uzun sürünce başını kaldırıp baktı.

Genç adamın mavi gözlerini açtığını görünce ayağa kalktı. Silikon maskenin ardından bir fısıltı duyuldu.

“Duru...”

Genç kadın adını seslenen adamın yanında yerini aldığı anda gözünden bir damla yaş süzüldü. Hayatını cehenneme çeviren Ufuk ölmüş, kocası Uğur tutuklanmıştı ve uzunca bir süre içinde kalacağı benziyordu. Duru onun için kurşun yiyen adamın yanında günlerce uyanmasını beklemişti. Çınar adını seslendiğinde içi huzurla doldu.

SON...

Teşekkür

Sevgili Okurlarım,

Yazmaya verdiğim altı yıl aranın ardından *Gecenin Rengi* adlı kitabımın tamamlanmasının mutluluğunu ve gururunu sizlerle paylaşmanın sevincini yaşıyorum. Bu uzun soluklu serüven boyunca bana destek olan herkese en içten teşekkürlerimi iletmek istiyorum.

Bu kitap, sayfalar arasında dolaşırken zamanın nasıl geçtiğini unutturan, hayal gücünün sınırlarını zorlayan ve her bir kelimesiyle bizi farklı dünyalara taşıyan bir yolculuktur. Öncelikle, kitabın oluşmasında emeği geçen kadim dostum Merve Dinçer'e, her daim dostum olarak kalacak eski editörüm Şefika Aydın Kaya'ya, kitabıma inanarak yayın kuruluna sunan yazar arkadaşım Gülsen Kılıçaslan'a, kitabın en başından en sonuna tasarım konusunda destek olup görsel açıdan son halini bulması için her türlü fikri ve yardımı esirgemeyen İkra Nur

Yeşilkaya'ya ve her zamanki gibi ben yazarken evimizi çekip çeviren kızım Ece Nihan Tuzcalı'ya, ondan çaldığım zaman karşısında sabırla bekleyen eşim Serdar Alşen ve ihmalkarlıklarına katlanan oğullarım Ege, Efe ve kızım Defne'ye teşekkür etmek istiyorum. Sizlerin destekleri ve inançları, bana her zaman ilham ve motivasyon kaynağı oldu.

Editörüm Kübra Arar'ın titiz çalışmaları, kitabın en iyi halini bulmasında büyük rol oynadı. Profesyonel bakış açısı ve önerileri sayesinde kitabımız daha da parlak bir şekilde ortaya çıktı.

Ayrıca, dağıtım ağını oluşturan tüm ekiplere ve *Gecenin Rengi*'ni raflarda görmemizi sağlayan mağaza sahiplerine de teşekkür etmek istiyoruz. Sizler, kitabımızın okuyucularla buluşmasını sağlayan en değerli köprüsünüz.

Son olarak, sayfaları çevirerek kelimelerime hayat veren ve benimle bu gizemli yolculuğa çıkan okurlarıma minnettarım. Sizler olmadan bu kitap sadece yazılmış harflerden ibaret olurdu.

Gecenin Rengi adlı kitabımı okurken sizlerin de benim kadar keyif aldığınızı umuyorum. Bu yolculukta bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim

Bir sonraki serüvende görüşmek dileğiyle.

**Nemesis Kitap YouTube kanalımızı yukarıdaki
QR kodunu okutarak ziyaret edebilirsiniz.**

@novaebook